BESTSELLER INTERNAȚIONAL

JOEL C. ROSENBERG

„Romanele lui Rosenberg par desprinse din titlurile de pe prima pagină a ziarelor de mâine."

Washington Times

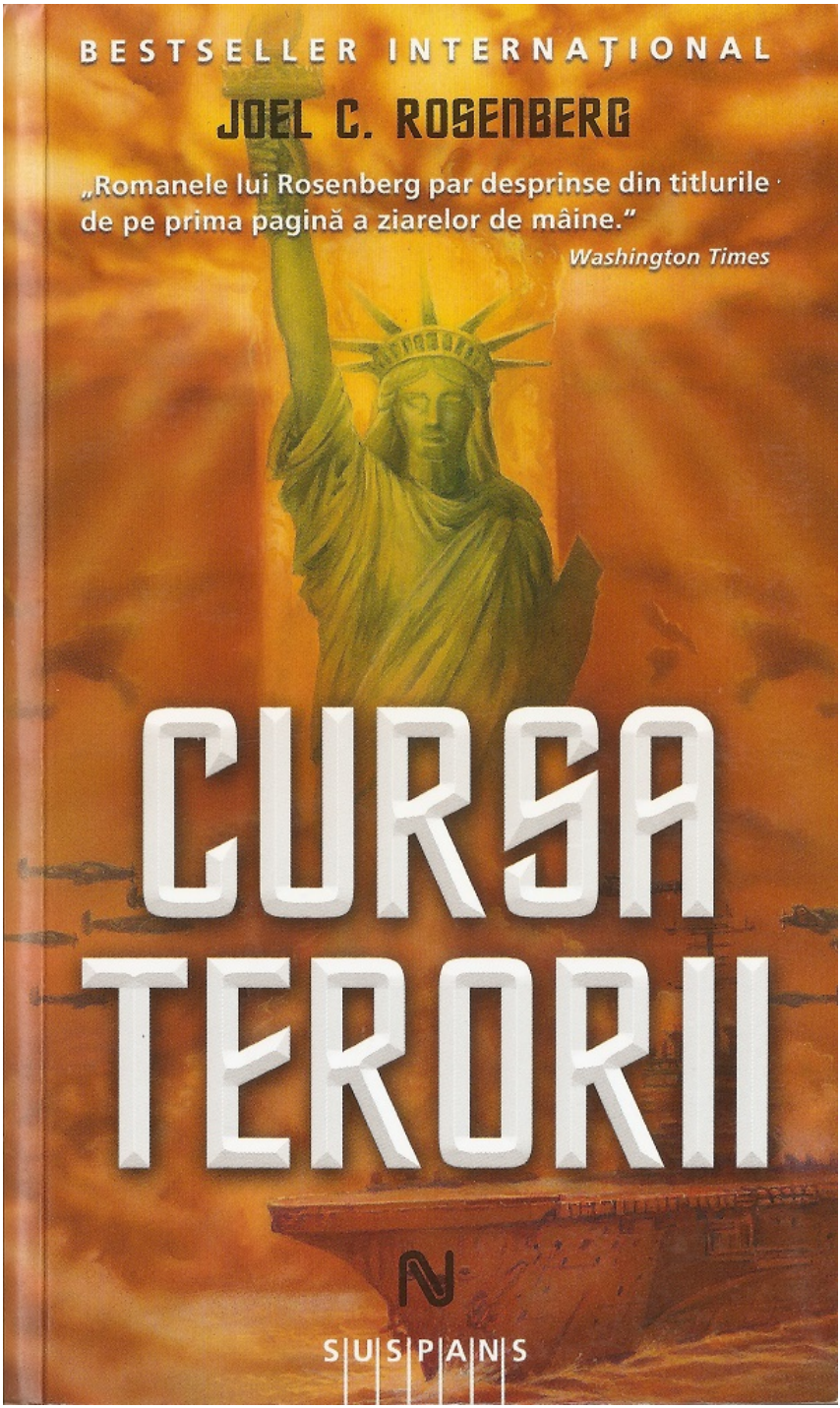

CURSA TERORII

SUSPANS

JOEL C. ROSENBERG

CURBA TERORII

www.virtual-project.eu

Traducere din limba engleză
DORINA TĂTĂRAN

Coperta colecţiei:
Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU

Ilustraţia copertei:
© Krasny, Jan Patrik via Agentur Schluck GmbH.

Joel C. Rosenberg
DEAD HEAT
© 2008 by Joel C. Rosenberg.

Editura Nemira & Co

COLECȚIA SUSPANS

2010

JOEL C. ROSENBERG, celebru autor american şi strateg de comunicaţii, a lucrat cu personaje

importante din lumea afacerilor, politicii şi mass-media, printre care Steve Forbes, Rush Limbaugh şi fostul prim-ministru israelian Benjamin Netanyahu. Rosenberg este editorialist politic la *World Magazine,* dar a scris articole şi pentru alte importante publicaţii americane, precum *Wall Street Journal, National Review şi Policy Review.* Locuieşte împreună cu soţia Lynn şi cei trei fii lângă Washington, D.C. şi este autorul a numeroase romane despre terorism, evenimente mondiale recente şi apropiata distrugere a lumii: *The Last Jihad* (2002 – Editura Nemira, 2007), *The Last Days* (2003), *The Ezekiel Option* (2005), *The Copper Scroll* (2006). A semnat de asemenea două volume de nonficţiune, *Epicenter* (2006), în care comentează similitudinile dintre evenimentele recente din Orientul Mijlociu şi *Cartea lui Ezechiel,* şi *Inside the Revolution* (2009). Volumele sale s-au vândut în milioane de exemplare.

Dragei mele Lynn
Îmi tai respiraţia, întotdeauna ai făcut-o.
Te iubesc sincer şi sunt al tău pentru totdeauna.

PERSONAJELE

Preşedintele Statelor Unite ale Americii
James „Mac” MacPherson

Vicepreşedintele Statelor Unite ale Americii
William Harvard Oaks

Personaje principale
Jon Bennett, fost consilier-şef al preşedintelui
Erin McCoy Bennett, fost agent CIA

Oficiali superiori din administraţie
Marsha Kirkpatrick, secretar de stat
Danny Tracker, directorul CIA
Lee James, secretarul Homeland Security
Bob Corsetti, şeful personalului de la Casa Albă
Ken Costello, consilier pentru securitatea naţională
Burt Trainor, secretarul Apărării

Oficiali ai unor ţări
Salvador Lucente, secretar general al Naţiunilor Unite
David Doron, prim-ministrul Israelului
Mustafa Al-Hassani, preşedintele Irakului
Khalid Tariq, consilier-şef pe probleme politice al preşedintelui Irakului
Liu Xing Zhao, prim-ministrul Chinei
Zeng Zou, ministrul de Externe al Chinei

Lideri militari
Generalul-locotenent Charlie Briggs, comandantul NORAD şi USNORTHCOM
Amiral Neil Arthurs, comandantul USPACOM
General Andrew T. Garrett, comandantul forţelor combinate din Coreea

NOTA AUTORULUI

Mă rog ca povestea pe care o aveţi în mână să nu devină vreodată adevărată. Cel puţin nu aşa cum a fost scrisă.

Dead Heat este rodul ficţiunii. Nu este o viziune pe care am avut-o într-un miez de noapte. Am inventat-o. Nu reprezintă viitorul pe care mi-l doresc. Este un viitor de care mi-e teamă că vom avea parte în curând. Şi sper să mă înşel.

În ciuda faptului că numeroase elemente de ficţiune din romanele mele anterioare par să se fi adeverit, nu sunt un clarvăzător, un medium sau un Nostradamus modern, cum au sugerat unii. Sunt un simplu povestitor. *Dead Heat* face parte din seria începută de *Ultimul jihad* şi este bazată pe o serie de ameninţări geopolitice cât se poate de reale şi de serioase, cu care SUA şi aliaţii lor se confruntă azi, precum şi pe o serie de profeţii reale şi foarte serioase scrise, cu secole în urmă, în paginile Bibliei.

Atâta timp cât aceste ameninţări geopolitice reprezintă un motiv de îngrijorare, nu afirmaţiile mele sunt cele care trebuie percepute drept posibile orori. Sper ca liderii noştri politici şi militari, precum şi lucrătorii din serviciile secrete şi din justiţie să aibă înţelepciunea, curajul şi promptitudinea necesare pentru a reacţiona şi pentru a neutraliza la timp aceste ameninţări şi multe altele ca ele. Atât ei, cât şi noi trebuie să înţelegem natura şi amploarea forţelor diabolice cu care ne confruntăm, pentru că este singura cale prin care putem evita genul de cataclisme despre care unii experţi nici măcar nu mai au îndoieli că vor avea loc, ci afirmă că reprezintă doar o chestiune de timp.

Atâta vreme cât aceste profeţii reprezintă o îngrijorare, o spun clar: lumea *va vedea* cum astfel de orori chiar vor avea loc. Când? Asta nu ştiu. Putem doar să speculăm. Sunt sigur că ele se vor întâmpla, aşa cum prezice Biblia, şi este foarte probabil să se petreacă în timpul vieţilor noastre. Doar Dumnezeu ştie.

Totuşi, gândiţi-vă că, din aproximativ o mie de profeţii aflate în paginile Bibliei, mai mult de cinci sute s-au adeverit deja. În

mod surprinzător, multe profeţii cu final alarmant s-au petrecut pe parcursul ultimului secol, inclusiv renaşterea statului Israel, întoarcerea unui număr mare de evrei pe pământul sfânt, după secole de exil, evrei care au reconstruit vechile aşezări ale Israelului şi au făcut ca deşertul să înflorească, iar Israelul şi-a format „o oaste mare, foarte mare la număr”{1}

Toate acestea atrag întrebarea: din moment ce unele profeţii cumplite s-au adeverit în timpul vieţilor noastre, nu este posibil să se întâmple la fel şi cu altele?

O zice şi unul dintre personajele mele fictive, doctorul Eliezer Mordechai, în *Opţiunea Ezechiel,* care descrie profeţia din Biblie ca pe „un interpus între minte şi Dumnezeu”. Scriptura afirmă că Dumnezeu, în suveranitatea Sa, a ales să ne ofere o înţelegere prealabilă a unor viitoare evenimente geopolitice care vor zgudui lumea noastră şi posibilitatea de a ne modela viitorul, astfel încât să nu fim prinşi cu garda jos, să ne putem pregăti şi să îi ajutăm şi pe alţii să se pregătească. Aşa cum spunea cândva profetul evreu Amos: „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Şi descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci.” (Amos, 3:7)

Şi ajung astfel la ideea de la început. Deşi unele lucruri se apropie, mă rog să fim cruţaţi de evenimentele descrise în *Dead Heat.* Nu am scris această carte pentru a prezice exact cum se vor întâmpla asemenea profeţii. Am scris-o pentru a întreba: *Şi dacă se va întâmpla?*

Dacă într-o bună zi se va dovedi că disputele politice care ne obsedează şi ne dezbină sunt doar nişte scopuri triviale menite să ne distragă atenţia de la cea mai importantă şi mai presantă problemă a vremurilor noastre?

Dacă în toiul campaniilor electorale care, invariabil, consumă atât de mult din timpul naţiunii noastre, din talentul şi din banii ei, ne vom trezi vulnerabili în faţa răului pe care fie nu îl vedem, fie nu reuşim să îl percepem aşa cum ar trebui?

Dacă marele noroc pe care încercăm să ne bazăm nu ne protejează de armele îndreptate spre noi?

Şi dacă în goana noastră nesfârşită după putere, prosperitate şi celebritate reuşim să cucerim întreaga lume, dar ne pierdem sufletele?

O nouă ameninţare ia amploare. O simt. Mi-e teamă de asta. Să ne trezim, înainte să fie prea târziu.

JOEL C. ROSENBERG
Noiembrie 2007
Washington D.C.

1

Luni, 31 august – 7:02 p.m., ora de est
Sediul CIA, Langley, Virginia

Avea să fie sângeros, dar se putea face, dacă se mişcau repede.

Toţi ochii din Centrul de operaţiuni globale al CIA se îndreptară către Danny Tracker. Fost director-adjunct al operaţiunilor, Tracker, acum în vârstă de patruzeci şi şase de ani, era proaspătul director al CIA. Doar el îl putea autoriza pe comandantul terestru al Delta Force să execute acest atac şi tot el va trebui să răspundă pentru această decizie în faţa preşedintelui, a nenumăratelor comitete de supraveghere ale Congresului şi a colegilor lui din serviciile secrete, răspândiţi prin întreaga lume orientală.

Agenţia se afla pe urmele acestei „ţinte de maximă prioritate" de luni întregi. Bărbatul privea imaginile transmise în direct cu prada lor, dintr-un Predator care plana – neauzit, nevăzut – la un kilometru deasupra unui depozit abandonat din afara oraşului Sanaa, capitala Yemenului, în care ţinta lor tocmai intra, înconjurată de douăzeci de gărzi de corp înarmate până-n dinţi.

— Cât de departe sunt? îl întrebă pe ofiţerul principal de supraveghere de lângă el, în timp ce urmărea imaginile care le surveneau pe cinci televizoare cu plasmă enorme aflate pe peretele din faţa lui.

— Ambele echipe Delta sunt la cel puţin douăzeci de minute distanţă, domnule.

Tracker tresări. Douăzeci de minute erau o eternitate în cazuri de genul acela. Trebuia să îl termine repede. Umberto Milano era capul operaţiunilor Legiunii, una dintre cele mai de temut organizaţii teroriste de pe planetă.

Frunzărea dosarul din mână, pe care era ştampilat cu roşu STRICT SECRET. La numai patruzeci de ani, Milano, fiul născut în Sicilia al unor radicali marxişti, executase şapte ani grei de închisoare pentru aruncarea în aer a două bănci din Roma şi una

din Florenţa. Convertit la islam în puşcărie. Evadat, împreună cu alţi doi deţinuţi, în 2000. Fugit în Afganistan. Antrenat cu bin Laden. Întors în Europa exact înainte de 9/11, când s-a înrolat în Legiune, o armată europeană afiliată la Al-Qaeda. Plănuise explozia trenului din Madrid, din 2004. Responsabil pentru cel puţin alte opt atentate cu bombă de la Casablanca la Cairo şi de la Jakarta la Ierusalim.

După dispariţia Al-Qaedei, Milano oferise suport financiar şi logistic reţelei teroriste Al-Nakbah, conduse de Yuri Gogolov şi Mohammed Jibril. Mai mult, Agenţia avea unele dovezi – circumstanţiale, dar convingătoare – că fusese creierul atacului sinucigaş cu bombă de la Willard InterContinental, din D.C., din ianuarie anul trecut.

Tracker era sigur că Legiunea punea la cale ceva extrem de periculos, dar pe moment nu avea idee despre ce era vorba. Milano le scăpase printre degete ani la rând şi operase din umbră, la adăpostul reţelei. Habar n-aveau unde locuieşte şi cunoşteau foarte puţine despre contactele şi despre asociaţii lui. Tot ce aveau erau câteva interceptări ocazionale de telefoane şi e-mailuri. Acum era prima dată când reuşiseră să îl localizeze şi să îl urmărească. Trebuia prins. Şi făcut să vorbească. Aveau nevoie să stoarcă de la el şi cea mai mică informaţie. Şi toate astea trebuiau făcute acum.

— Care sunt informaţiile de ieri despre mişcările lui Milano – ştim de unde a venit? întrebă Tracker.

— Nu, domnule, răspunse ofiţerul de supraveghere.

— Dar sunteţi absolut siguri că e el în depozitul ăla?

— Da, domnule.

Directorul se întoarse spre cei doi analişti superiori care îşi petrecuseră mare parte din carieră cu atenţia îndreptată asupra Legiunii.

— Sunteţi de aceeaşi părere?

— Eu da, domnule, spuse unul dintre ei.

— Fără îndoială, răspunse şi celălalt. E Milano. Şi, cu tot respectul, domnule, trebuie să îl ridicăm înainte să fie prea târziu.

Tracker se întoarse din nou spre ofiţerul de supraveghere şi îl

întrebă:

— Echipajele Delta au tot ce trebuie pentru a ni-l aduce pe tipul ăsta?

Dar ofiţerul nu-l mai asculta. Privirea lui se întorsese brusc spre imaginile care continuau să vină de la Predator.

Acum Tracker se uita şi el acolo.

— Faceţi mişto de mine, mârâi el. Deja pleacă?

Nimeni nu scotea o vorbă. Imaginile spuneau tot.

O duzină de bărbaţi înarmaţi ieşea din depozit şi se poziţiona în jurul unui al treilea vehicul dintr-un şir de cinci SUV-uri negre.

— Cât mai durează până când echipajele Delta ajung acolo? întrebă Tracker.

— Mai au vreo zece minute, domnule.

Îşi privi ceasul. Nu mai aveau zece minute.

Preşedintele James „Mac“ MacPherson era în drum spre Los Angeles. Ştia că nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să vorbească despre un nou succes în lupta cu terorismul, în discursul pe care avea să îl rostească în acea seară, la o oră de maximă audienţă, la Convenţia Naţională Republicană. Dacă i-ar fi oferit preşedintelui posibilitatea să anunţe unei audienţe globale o mare reuşită a CIA, ar fi făcut un bine imaginii terfelite a Agenţiei. Şi carierei lui.

Ţara era dezbinată în ceea ce priveşte viitorul. Retorica din campanie nu putea fi mai fierbinte decât era deja. Ambele partide importante erau blocate într-o bătălie năucitoare despre cine ar proteja ţara mai bine în următorii patru ani. MacPherson fusese la conducere în ultimii opt ani şi nu mai era posibil să candideze, iar ultimele sondaje îl dădeau pe succesorul lui la egalitate cu candidatul democraţilor. Poate că o astfel de operaţiune ar ajuta la înclinarea balanţei, măcar un pic, se gândea Tracker. Într-o cursă atât de strânsă, chiar şi un impuls mic ar fi suficient.

— Domnule, trebuie să luăm o decizie, îl zori ofiţerul.

Simţea cum îi creşte pulsul. Avea doar două opţiuni. Să îl lase pe Milano să părăsească depozitul, să pună Predatorul să îl urmărească până la următorul loc şi să se roage ca echipajele

Delta să reuşească să îl ia pe sus mai târziu sau a doua zi. Sau să piardă ocazia de a-l prinde viu, transmiţându-i Predatorului să trimită două rachete Hellfire spre depozit şi spre parcare, ucigându-i astfel pe toţi şi distrugând totul.

— Nu mai avem timp, domnule. Ce doriţi să facem?

Tracker ezita. Ce era mai valoros, informaţia pe care o putea scoate de la Milano mai târziu sau titlurile despre moartea lui, pe care să le ofere presei din întreaga lume acum? Se uită la imagini şi înjură. Uneori, tehnologia nu era suficientă.

— Terminaţi-l, zise în cele din urmă. Terminaţi-i pe toţi.

Ochii tuturor erau îndreptaţi spre ecranul din mijloc, în timp ce ofiţerul transmitea ordinele către Predator. Toţi cei din Centrul de operaţiuni globale păreau să-şi ţină respiraţia. Nimeni nu scotea o vorbă, dar Danny Tracker era sigur că toţi se gândeau la acelaşi lucru la care se gândea şi el. Făcea ce trebuie? Câte informaţii era pe cale să piardă? Ce va spune preşedintele când va afla? Se putea proceda altfel?

Dar era prea târziu pentru astfel de întrebări.

Brusc, văzură fumul lăsat în urmă de două rachete cu laser, AGM-114 Hellfire, care se îndreptau spre pământ. Una lovi centrul depozitului. Cealaltă, maşina aflată în mijlocul convoiului. Două explozii uriaşe umplură ecranul cu o lumină orbitoare, urmată de un fum gros şi negru, care ieşea din ceea ce mai rămăsese. Sosiră apoi imaginile oribile ale clădirii în flăcări, ale celor cinci maşini care ardeau şi bucăţi de corpuri împrăştiate peste tot.

În centrul de operaţiuni izbucniră uralele, dar Tracker îi domoli. Nu puteau sărbători. Nu încă.

Se uita la imaginile din Predator şi la ceasul digital de pe perete şi simţea cum acidul îi măcina pereţii stomacului. Strânse din dinţi, în timp ce două camionete intrau în scenă. Opt agenţi Delta, toţi înarmaţi până-n dinţi, îmbrăcaţi în costume de protecţie şi acoperiţi cu măşti negre, trasau un perimetru de securitate. Alţi patru pătrunseră în infern. Datoria lor era să-l găsească pe Milano, să confirme că rămăşiţele lui erau acolo şi să ia orice dovezi mai existau, dovezi care – dacă aveau noroc – le vor oferi o idee despre ce anume punea la cale Legiunea. Dar era

nevoie să se mişte repede. Tot ce nu fusese ars, Tracker ştia, urma să ajungă în mâinile poliţiei locale în mai puţin de zece minute, iar speranţele lor de protecţie împotriva următorului atac ar fi fost pierdute pentru totdeauna.

2

2:41 a.m.
O tabără de refugiaţi din nordul Iordaniei

Jon Bennett habar n-avea că trupele americane erau pe drum.

N-avea nici cea mai vagă idee despre locul oribil pe care erau pe cale să îl descopere în capitala Yemenului. Şi nici nu-i păsa. La distanţă de două mii de kilometri, într-o tabără de refugiaţi aglomerată şi lovită de boli, la doar câteva minute de graniţa cu Siria, un val de panică îi trecea prin tot corpul, în timp ce îşi ţinea în braţe soţia şi o implora să reziste până când soseau ajutoarele.

— Erin, vorbeşte-mi. Uită-te la mine, iubito. Te rog.

Dar ea nu îi răspunse. Abia mai respira. Pulsul îi era slab. Bennett strigă după un doctor, dar nu veni nimeni. Strigă din nou şi din nou în noaptea fierbinte de august – plină de duhoarea transpiraţiei şi a morţii –, dar printre murmurele groteşti ale mulţimii nimeni nu observa şi nimănui nu îi păsa.

Inima lui o luă la goană. Nu era posibil. N-o va pierde. Se căsătoriseră cu mai puţin de opt luni în urmă.

Nu ştia ce are, dar nu mai putea aştepta. Trebuia să găsească un doctor, o asistentă, un soldat, pe cineva – pe oricine – care să îl ajute. Totuşi, nu îndrăznea să o lase pe Erin singură. Dacă lipsea prea mult? Dacă se întorcea şi era prea târziu? Nu şi-ar fi iertat-o niciodată. Trebuia să o ia cu el.

Bennet ridică trupul moale şi aproape lipsit de viaţă şi ieşi repede din micul cort care devenise casa lor. Îmbrăcat doar în pantalonii scurţi şi tricoul cu care dormea de obicei – nici măcar nu avea pantofi sau sandale –, porni spre complexul medical aflat în cealaltă parte a taberei. Dar drumul se dovedi mai greu decât crezuse.

Deşi era târziu, foarte mulţi oameni erau încă treji şi stăteau adunaţi ici şi colo, blocând aleile înguste şi prăfuite care traversau acest oraş de corturi ticsit cu aproape cinci mii de

refugiaţi. Unii cereau mâncare. Alţii medicamente. Unii fumau narghilea, în timp ce alţii îşi înecau amarul în băutură. Bătrânii făceau politică. Bătrânele bârfeau. Băieţii tineri se fugăreau unii pe alţii, în timp ce fetele hoinăreau în grupuri, şuşotind şi chicotind şi dorindu-şi ca băieţii să vină după ele. Se pare că orice banalitate care făcea ca interminabilele ore de izolare şi disperare să treacă mai uşor era de preferat, iar plânsetele copiilor nedoriţi şi neaşteptaţi – tot mai mulţi de la o lună la alta – umpleau noaptea.

Bennett îşi făcu drum cu coatele prin mulţime, până reuşi să se mişte liber şi să găsească clinica medicală a taberei, nu departe de poarta din faţă, apărată de forţele de menţinere a păcii ale Naţiunilor Unite, cu căştile lor albastre tipice. Pulsul lui galopa. Muşchii braţelor îi ardeau. Picioarele îi erau gata să cedeze. Dar se forţă să reziste de dragul lui Erin, trecu prin faţa unei zone libere destinate aterizării elicopterelor şi năvăli pe uşa din faţă a clinicii.

— *Ajutor, repede, am nevoie de un medic.*

Asistenta-şefă veni şi începu să îi pună întrebări în arabă.

— *Engleză,* insistă el. *Vorbiţi engleza?*

Nu vorbea. Ea continua să îi pună întrebări pe care el nu le înţelegea, insistând pe informaţii pe care le nu i le putea da.

Bennett se uită în dreapta şi-n stânga. Strigă dacă este cineva care vorbeşte engleza, dar nu îi răspunse nimeni. Panica lui crescu. Pielea măslinie a lui Erin se schimba repede în gri şi se umezea, în timp ce el habar n-avea ce să mai facă.

Brusc, pe o uşă laterală intră o femeie tânără.

— Care e problema, domnule? întrebă ea, cu un accent slab, care putea fi britanic, dar putea fi foarte bine şi australian.

— Nu ştiu, recunoscu Bennett. Ne pregăteam de culcare, când a început să vomite. Nu se mai oprea. În cele din urmă, a leşinat.

— Ce a mâncat la cină?

— Nimic, doar câţiva biscuiţi. N-a prea avut poftă de mâncare de vreo săptămână.

— Arde, spuse asistenta, atingând fruntea lui Erin şi ţinând un termometru digital în urechea ei. Patruzeci, adăugă ea o clipă mai târziu.

Jon gâfâi. Era atât de mare! Prea mare. Şi creştea foarte repede. Nu ţinea minte ca ea să fi avut febră când a început să se simtă rău. De unde venea? Ce se întâmpla? Şi de ce?

3

7:42 p.m., ora de est
Sediul CIA, Langley, Virginia

Fuseseră douăzeci de minute îngrozitoare.

Dar telefonul pe care îl aştepta sună, în sfârşit. Tracker verifică cine e. Aproape sigur era comandantul superior al trupelor de supraveghere din centrul de operaţiuni.

Ridică la primul apel.

— Tracker, spune.

— Umberto Milano e mort, domnule, zise comandantul. Delta tocmai a confirmat identitatea.

— Sunt siguri?

— Da, domnule.

— Au reuşit să plece de acolo la timp?

— Cât pe ce să nu reuşească, dar s-a rezolvat până la urmă, domnule.

Tracker ştia că ar fi trebuit să fie nespus de bucuros. Dar mai era ceva. Simţea în vocea comandantului şi cei douăzeci şi trei de ani petrecuţi în serviciile secrete îi spuneau că urma ceva ce avea să îi strice noaptea.

— Altceva? întrebă el fără tragere de inimă. Ce s-a întâmplat?

— S-ar putea să fie o problemă, domnule.

— Ascult.

— Băieţii au reuşit să pună mâna pe telefonul lui Milano, dar era terminat. I-au găsit şi laptopul. Nu mai rămăsese mare lucru din el şi cele mai multe informaţii pe care au reuşit să le recupereze sunt codate. Va dura ceva până le vom da de capăt.

— Nu te mai învârti în jurul cozii, comandante, îi ceru Tracker, cu răbdarea la limită. Ce vrei să spui, de fapt?

— Domnule, echipa tehnică a reuşit să recupereze ultimele două e-mailuri trimise de Milano şi avem probleme.

— Adică?

— Unul dintre ele conţine hărţi detaliate din Los Angeles –

străzi, linii de metrou, reţele electrice şi de canalizare şi aşa mai departe. Al doilea e-mail cuprinde o schemă detaliată pentru Staples Center.

Stomacul lui Tracker se făcu ghem.

— Locul unde are loc Convenţia?

— Da, domnule. Nu ştiu de unde o au. Nu este disponibilă online, am verificat. Trebuie să o fi primit de la biroul de arhitecţi care l-a proiectat sau de la un birou al primăriei.

— Când au fost trimise, comandante? întrebă, grăbindu-se să proceseze informaţiile pe care tocmai le aflase.

— Ieri, domnule.

— Cui?

— Încă nu suntem siguri, domnule! Echipa tehnică lucrează la asta.

— Aflaţi repede şi sună-mă, ordonă Tracker.

— Da, domnule.

Închise, îşi roti scaunul şi privi pe geamul de la etajul şapte spre pădurile Virginiei. Înţelesese bine? Dovezile erau indirecte, dar terifiante. *Air Force One* era în drum spre aeroportul din Los Angeles. În clipa aceea, probabil că era foarte aproape de aeroport. Odată ajuns la sol, coloana oficială a Serviciilor Secrete îl va lua pe MacPherson şi-l va duce direct spre Staples Center. Douăzeci de mii de delegaţi aşteptau începerea Convenţiei Republicane Naţionale. Preşedintele Statelor Unite era pe cale să se adreseze partidului său pentru ultima dată înainte de a-i lăsa locul pe podium celui care spera că îi va fi succesor.

Plănuia Legiunea un atac? Un asasinat? Ce se va întâmpla?

De luni de zile lucra, împreună cu Serviciile Secrete, FBI, Homeland Security şi cu agenţii poliţiei locale la asigurarea securităţii Convenţiilor republicană şi democratică. Şi ajunsese în punctul în care considera că Staples Center e impenetrabil. Chiar şi într-un scenariu puţin probabil în care un terorist sau mai mulţi ar intra în clădire era cu neputinţă să strecoare arme acolo. Şi nici să le amplaseze dinainte în interiorul centrului nu intra în discuţie. Fiecare metru pătrat fusese verificat de mai multe ori de cele mai bune echipe de securitate de pe planetă. Totuşi…

Dar dacă e vorba despre cineva din interior? Doar se mai

întâmplase şi înainte de administraţia MacPherson, nu? Asta l-a forţat pe Jack Mitchell, predecesorul lui, să se retragă, la urma urmei.

Al-Nakbah reuşise să penetreze Trezoreria şi Serviciile Secrete, cu şase ani în urmă, şi încercase să îl omoare pe MacPherson de două ori. La scurt timp după asta – poate şi înainte –, Legiunea reuşise să pătrundă în interiorul CIA şi o transformase pe Indira Rajiv, unul dintre cei mai buni analişti ai lor din Orientul Mijlociu, într-unul dintre cei mai periculoşi trădători din istoria ei. *Aşadar, nu era posibil orice?*

Desigur, Convenţia Naţională Republicană era ţinta ideală. Mai ales în acea seară. Ochii întregii lumi vor fi aţintiţi asupra mesajului pe care preşedintele îl va transmite la o oră de maximă audienţă. După semnalele din presă, nu avea să fie un discurs electoral obişnuit al unui preşedinte care nu mai are nicio putere. Surse de la Casa Albă sugerau că MacPherson urma să facă un anunţ important, dar nimeni nu ştia exact despre ce era vorba.

Liderii europeni îl presau pe preşedintele american să oprească ajutorul acordat Israelului, dacă prim-ministrul David Doron continua să insiste asupra construirii noului templu evreiesc din Ierusalim, care se apropia rapid de finalizare. Editorialele câtorva ziare americane bine vândute cereau acelaşi lucru şi existau zvonuri potrivit cărora MacPherson devenea nerăbdător cu Doron. Va arunca Israelului mănuşa în acea seară?

Între timp, democraţii din Congres îl împingeau pe preşedinte să pună în aplicare un plan de pace complet pentru Orientul Mijlociu, plan făcut împreună cu secretarul general al Naţiunilor Unite, Salvador Lucente. Propunerea lui Lucente se baza pe retragerea trupelor americane din Orientul Mijlociu, în special din zona bogată în petrol a Golfului Persic. Ele ar urma să fie înlocuite de forţele de menţinere a păcii ale Naţiunilor Unite. Se zvonea că secretarul de stat Marsha Kirkpatrick ar fi de acord cu o astfel de abordare. Urma să anunţe preşedintele în această seară o reaşezare a trupelor americane?

Ca şi cum nu era de ajuns, *Wall Street Journal* anunţa că în lumina unificării Europei în Uniunea Europeană, cu centrul la Bruxelles, şi a faptului că aproape întregul Orient Mijlociu îşi

reunise recent guvernele la Babilon, sub forma Statelor Unite ale Eurasiei, câţiva oficiali superiori ai administraţiei MacPherson îl îndemnau pe preşedinte să ceară unificarea politică, economică şi militară a Americilor de Nord, Centru şi Sud, în Statele Unite ale Americilor.

Mai mult, se pare că secretarul Trezoreriei luase masa cu preşedintele în iunie şi îi sugerase să adopte o singură valută regională numită amero, ca înlocuitor al tradiţionalului dolar american. Un oficial superior al administraţiei, care ceruse să nu i se dezvăluie numele, declarase pentru *Journal* că fiecare guvern din Organizaţia Statelor Americane – cu excepţia Cubei şi a Venezuelei – gândea tăcut o astfel de unificare economică, pentru următorii zece ani.

„Singurul mod în care Statele Unite pot concura şi pot reuşi în secolul XXI este să creeze un bloc comercial comparabil ca mărime şi putere cu colosul care a luat naştere la Bruxelles şi cu noua superputere bazată pe petrol de la Babilon, declarase respectivul oficial pentru *Journal*. Ar fi o soluţie controversată? În mod sigur. Dar nu avem de ales."

Controversată era puţin spus. Mai degrabă *explozivă*. O asemenea propunere ameninţa să destrame bătrânul partid republican. Câţiva lideri conservatori foarte activi în domeniile sociale îşi exprimaseră deja deschis îngrijorarea în privinţa pierderii suveranităţii de către Statele Unite şi în privinţa unui val nestăvilit de noi emigranţi proveniţi din partea de sud a graniţei, chiar dacă mulţi conservatori din domeniul fiscal iubeau ideea extinderii pieţei libere şi pe cea a îmbunătăţirii schimburilor economice.

Niciuna dintre aceste reacţii nu constituia însă problema principală. Îngrijorător era că, având în vedere cât de strânsă era cursa pentru Casa Albă şi cât de multă agitaţie stârniseră zvonurile împrăştiate prin ziare, interesul pentru discursul pe care preşedintele urma să îl ţină în acea seară era în creştere şi făcea ca MacPherson să fie o ţintă mult mai tentantă. *Los Angeles Times* estima că discursul preşedintelui avea să fie urmărit de optzeci-nouăzeci de milioane de americani, împreună cu aproximativ un miliard de oameni din întreaga lume. Nu trebuia

să-i spună nimeni proaspătului director al CIA cât de devastator ar fi fost un atac la Convenţia Naţională Republicană pentru psihicul fragil al americanilor sau pentru economia americană. La fel şi pentru cea globală, care încă se refăcea după aşa-zisa Zi a Devastării, din urmă cu un an. Şi pentru preţul petrolului, care ajunsese la mai mult de trei sute de dolari barilul.

Tracker ridică receptorul de pe biroul lui şi apăsă o tastă.

— Fă-mi legătura cu *Air Force One,* îi spuse şefului personalului. *Acum.*

4

2:51 a.m.
O tabără de refugiaţi din nordul Iordaniei

Acum asistenta striga ceva în arabă.

Brusc, apărură alte două asistente care se aşezară repede de o parte şi de alta a lui Erin şi o duseră într-un cabinet alăturat. Bennett încercă să le urmeze, dar nu îl lăsară să intre. Insistară să rămână afară, apoi îi închiseră uşa în faţă. O clipă mai târziu, văzu doi medici grăbindu-se pe hol, intrară în cabinet şi, pentru o fracţiune de secundă, reuşi să arunce o privire înăuntru – ace, monitoare, eprubete –, înainte ca uşa izbită să se închidă din nou.

Făcuse tot ce se putea. Asta îşi tot repeta. Îşi adusese soţia la clinică. O dăduse în grija medicilor. Dar era suficient? Trebuia să fie. Alternativa era de neimaginat. Totuşi, oricât de mult încerca să se controleze, oricât de disperat încerca să se convingă că totul va fi bine, crudul adevăr era că habar n-avea ce se va întâmpla şi ura acest sentiment de neputinţă intensificat de fiecare clipă care se scurgea.

Pentru un moment, se holbă la uşă. Niciodată nu mai fusese atât de speriat. Nici măcar în casa lui Eli Mordechai, din Ierusalim, în noaptea în care fusese împuşcat de terorişti. Nici măcar în Gaza, în ziua în care convoiul lui fusese atacat de extremiştii jihadişti. Nici măcar în Moscova, în timpul loviturii de stat sau în ziua conflagraţiei. Fusese cu totul altceva. Atunci îi fusese frică pentru propria viaţă. Acum se temea pentru a ei şi pentru ce ar fi devenit fără ea.

Nimeni nu-l iubise vreodată ca ea. Nici el nu iubise o altă femeie atât de profund, atât de complet. Iubea felul în care suna vocea ei şi felul în care râdea la glumele lui. Iubea atingerea mâinii ei pe faţa lui şi felul în care lumina strălucea pe diamantul pe care i-l dăruise în noaptea în care o ceruse de soţie.

Când era în mulţime – când descărca provizii din camioanele

de ajutoare ale Naţiunilor Unite, înainte să se crape de ziuă, sau când hrănea refugiaţii în dezordinea cortului, dimineaţa, la prânz sau seara, ori când dădea jucării copiilor cu ocazia diverselor sărbători –, ochii lui mereu îi căutau pe ai ei. Adora să o privească ajutându-i pe alţii, îngrijindu-i cu o dragoste care părea să-i izvorască de undeva din adâncul sufletului. Iubea plăcerea ei când îl surprindea privind-o. Şi iubea felul în care ea simţea dorinţa din ochii lui şi, îndată ce reuşea, imediat ce îşi termina treaba, îşi făcea drum prin mulţime să fie cu el, ştiind că, pur şi simplu, nu putea să stea despărţit de ea prea mult timp fără să fie cuprins de o tristeţe pe care nici el nu şi-o explica.

Când era plecată de lângă el mai mult de câteva ore, tânjea fizic după ea, într-un fel despre care s-ar fi jenat să spună altcuiva decât ei şi, uneori, chiar şi ei i-ar fi venit greu să îi vorbească despre asta. I se părea ciudat să aibă nevoie atât de intens de cineva. *Era normal? Alţi bărbaţi simţeau la fel faţă de nevestele lor?* Când erau împreună – cu alţii sau doar ei doi lumea îşi pierdea semnificaţiile. Tot ce îşi dorea să facă era să se joace cu părul ei castaniu şi să-i sărute buzele acelea moi şi să se piardă în ochii ei uimitor de verzi, până când sufletele lor scânteiau şi luau foc, iar dorinţa lor se transforma în foame, foamea se transforma în pasiune, iar pasiunea în căldură, astfel încât se topeau din nou într-unul singur şi pluteau ore în şir, liniştiţi şi în siguranţă.

Bennett era convins că Dumnezeu, în mila Lui, îl făcuse pe el pentru ea şi pe ea pentru el, încă dinainte de crearea lumii. Unii dintre prietenii lui nu credeau. Chiar şi el avea momente când se îndoia. Dar dragostea lui Erin îi demonstra că există Dumnezeu. În această privinţă nu avea îndoieli. Ea era miracolul pe care El îl folosise ca să îi deschidă ochii spre o dragoste mai mare şi mai puternică decât şi-ar fi imaginat vreodată că ar fi posibilă. Şi-ar fi dorit doar să o fi întâlnit mai devreme sau ca el să-şi fi permis să se îndrăgostească de ea mai devreme, mai repede, mai profund.

Cât de orb fusese – cât de orb şi de prost. De ce nu o invitase în oraş când s-au întâlnit prima dată? De ce nu insistase să fugă cu el imediat? Câte zile pierduse? Câte nopţi se abandonase fără rost cearşafurilor reci?

În toată viaţa lui nu întâlnise pe nimeni ca Erin. Se trezise intoxicat de pasiunea ei pentru Hristos şi de compasiunea ei pentru alţii. Ei nu-i păsa de bani, de faimă sau de putere. Mereu îşi dedica timpul celor care aveau nevoie de ea. De când ajunsese în tabără, lucrase doisprezece-paisprezece ore pe zi, uneori chiar mai mult, cu pauze foarte mici, şi îşi luase liber un singur weekend. Întotdeauna se trezea prima, adesea înainte de a se lumina afară, şi nu voia nici măcar să aţipească peste zi. „Somnul e pentru proşti”, zicea ea râzând, după care se strecura afară din pat. El începuse să-şi simtă vârsta. Ea nu. El era pregătit pentru sfârşitul care avea să vină. Ea voia să trăiască fiecare clipă şi să o transforme în eternitate.

Erin avea o predispoziţie pentru încăpăţânare, care adesea înclina spre determinare, dar alteori era complet lipsită de logică şi exasperantă. Jon revedea sclipirile ei de gelozie, care îl luau prin surprindere, dar în acelaşi timp îi aminteau cât de profund era îndrăgostită de el, astfel încât dorea să fie numai al ei. Cum ar putea supravieţui fără ea? Nu voia să se gândească la asta nicio secundă.

5

4:58 p.m., ora Pacificului
Aeroportul Internaţional din Los Angeles

Air Force One ateriză printre forţele de securitate.

Într-o zi obişnuită, mai mult de două sute de mii de pasageri aterizau şi decolau de aici, ceea ce îl făcea unul dintre cele mai aglomerate aeroporturi din lume. Nu şi azi. Directorul Serviciilor Secrete, Jackie Sanchez, ordonase ca întregul aeroport să fie închis pentru sosirea preşedintelui, toate avioanele să rămână la bază şi doar personalul absolut necesar să primească permisiunea de a intra. Cei de la liniile aeriene erau nervoşi, la fel pasagerii. Până şi de la biroul primarului primiseră plângeri. Dar Sanchez era de neclintit. Singura ei responsabilitate era să îl protejeze pe preşedinte, aşa că refuză să fie distrasă de la misiunea ei.

Ceruse personalului transportoarelor blindate din Garda Naţională a Californiei să blocheze accesul spre toate pistele. Agenţi înarmaţi până-n dinţi şi câini dresaţi să detecteze bombe patrulau la sol. Lunetiştii fuseseră amplasaţi pe acoperişuri, împreună cu supraveghetorii dotaţi cu binocluri performante. Elicoptere Apache planau deasupra aeroportului şi a rutei pentru coloana de maşini, la fel şi trei elicoptere de recunoaştere împrumutate de la Departamentul de poliţie din Los Angeles. Iar mobilizarea aceasta avusese loc *înainte* de a sosi din Yemen informaţia despre o posibilă ameninţare.

Tensiunea creştea pe măsură ce avionul 747, vopsit în albastru şi alb strălucitor, înconjurat de o escortă de SUV-uri negre pline cu agenţi ai Serviciilor Secrete, rula spre un hangar de întreţinere. Acolo, preşedintele va putea să coboare ferit de ochii reporterilor, ai fanilor şi ai potenţialilor asasini şi să intre într-unul dintre cele două Cadillacuri blindate. În plus, doar cei din Serviciile Secrete şi apropiaţii preşedintelui ştiau în care dintre cele două maşini va urca.

Să îl ţină pe MacPherson în viaţă nu fusese o sarcină uşoară în

ultimii opt ani şi nimeni nu ştia asta mai bine decât Sanchez. Îl salvase dintr-un atac aerian în Denver, imediat după alegerile pentru Congres, în timpul primului său mandat, apoi fusese numită agent special însărcinat cu protecţia lui. După recentul atac de cord care îi fusese fatal lui Bud Norris, de mult timp directorul Serviciilor Secrete, MacPherson o promovase în locul lui. Ştia că poate să îşi pună viaţa în mâinile ei, la fel viaţa familiei lui, iar Sanchez considera această încredere o mare onoare.

Dar erau şi zile în care se întreba dacă sacrificiile pe care le făcuse meritau. Iar azi, categoric, era una dintre acele zile. Nu era căsătorită. Niciodată nu era acasă. Niciodată nu se odihnea. Trăia mereu cu teama că acea zi putea fi ultima pentru preşedinte. Sau pentru ea.

Pentru prima dată în cei optsprezece ani de carieră începea să se gândească serios la retragere. În timp ce preşedintele cobora scările, pentru o clipă, începu să viseze cu ochii deschişi. O fi timpul să-şi cumpere barca aceea, să pornească spre Caraibe şi să se îmbete.

Brusc, Sanchez se blestemă pentru că îşi pierdea concentrarea. Retragerea era o temă pentru alte momente. Azi trebuia să stea cu simţurile treze.

— Renunţăm la maşini, domnule preşedinte, spuse Sanchez înainte ca MacPherson să apuce măcar să o salute. Vă duc la *Marine One.*

El aprobă din cap. Nu conta cu ce mergea. Dar şeful personalului de la Casa Albă, Bob Corsetti, se înfurie.

— Glumeşti? strigă el în timp ce se grăbea pe scări de la *Air Force One,* să ţină pasul cu preşedintele. Mergem cu maşinile. Am stabilit asta azi-dimineaţă.

— Situaţia s-a schimbat, domnule Corsetti, explică ea.

Bărbatul înjură. Faţa i se înroşi.

— Avem nevoie de imagini tv, insistă el. Avem nevoie de fast şi de conjunctură. Sau trebuie să vă reamintesc cât de strânsă este cursa şi cât de bine trebuie orchestrat fiecare moment?

— Nu-i posibil, domnule, îmi pare rău, îl contră Sanchez. Există o ameninţare credibilă.

— Mai bine zis circumstanţială, din câte am auzit.

— Nu ne putem permite să greşim, replică ea.

Ruta spre Staples Center ne ia cam douăzeci şi unu de minute cu maşinile. În zbor, preşedintele ajunge acolo în mai puţin de şase minute. Chiar nu e ceva negociabil, domnule Corsetti.

Şeful personalului trecu prin faţa preşedintelui şi dădu nas în nas cu femeia.

— Uite ce e, sunt conştient că ai un job de îndeplinit, începu el, dar la fel am şi eu. Trebuie să fac în aşa fel încât partidul meu să fie reales. Cu două luni în urmă, guvernatorul Jackson era cu nouă puncte mai sus. Acum senatorul Martinez a redus diferenţa la trei puncte. Am nevoie de preşedinte acolo. Trebuie să arate ca un preşedinte. Trebuie să inspire tot oxigenul din universul politic. Am nevoie de imagini televizate. Şi am nevoie de ele acum.

Sanchez îi susţinu privirea, apoi se întoarse spre MacPherson.

— Domnule preşedinte, eu nu îmi bazez deciziile pe sondaje. Legiunea vă vrea mort, pur şi simplu. Ei vor să neutralizeze puterea americană şi prestigiul ei. Avem toate motivele să credem că nu se vor da în lături de la nimic ca să îşi atingă scopul. Şi, sincer, domnule, dacă aş încerca să vă elimin, şi eu aş face-o azi, când vă vor urmări miliarde de oameni. Chiar dacă aţi supravieţui, ţara ar intra în panică. Pieţele ar fi date peste cap. Preţul petrolului ar urca din nou. Economia globală s-ar cutremura. În plus, cu tot respectul, domnule, dacă nu supravieţuiţi?

În hangar se făcu linişte pentru un moment. Se auzeau doar motoarele Boeingului şi ale elicopterului Lockheed Martin VH-71. Dar Corsetti nu muşcă momeala.

— Fă-ţi treaba, directore, şi totul va fi bine. Dar, dacă nu mă laşi să mi-o fac pe a mea, Elena Martinez va fi următorul preşedinte al Statelor Unite. Asta vrei? Se va retrage cu coada între picioare din Orientul Mijlociu. Va lăsa Naţiunile Unite să preia controlul. Nu are nici cea mai vagă idee cum să oprească teroarea Chinei asupra Taiwanului. Habar n-are cum să stea cu ochii pe Coreea de Nord. Iar abordarea ei în privinţa Israelului? Nici nu vreau să mă gândesc.

— Domnule Corsetti, niciuna nu reprezintă grija mea şi ştiţi foarte bine, replică Sanchez. Am făcut tot ce-i posibil ca traseul coloanei de maşini să fie sigur. Numai că, date fiind ultimele informaţii, nu pot să îl trimit pe preşedinte pe autostrăzile 105 şi 110 în următoarele douăzeci şi unu de minute, în plină zi, ştiind că există o ameninţare teroristă credibilă, în loc să îl trimit pe o cale sigură, iar în fix şapte minute să se afle într-o cameră sigură din Staples Center. Acum, cu tot respectul, este timpul să-l conducem pe preşedinte la *Marine One*. Decizie finală. Să mergem.

Sanchez îl vedea pe şeful personalului cum încerca să găsească un nou argument, dar amândoi ştiau că nu mai are rost. Nici măcar unui singur elector nu-i păsa cum ajunge preşedintele la centrul de conferinţe. Miliardele de oameni nu se vor uita la coloana de maşini sau la elicopterul cu care va zbura MacPherson. Nici măcar nu vor porni televizoarele până când nu va începe discursul preşedintelui, la 6:07 p.m. După ora Pacificului sau 9:07 p.m. După ora de Est – adică, peste ceva mai mult de o oră de acum.

— E în regulă, Jackie, interveni MacPherson. Fă ce trebuie să faci.

Corsetti scutură din cap şi răspunse la mobilul care-i suna.

— Mulţumesc, domnule preşedinte, zise Sanchez, după care, în microfonul de la încheietură: Pornim. Repet, pornim. Faceţi rocada.

6

3:06 a.m.
O tabără de refugiaţi din nordul Iordaniei

Bennett aruncă o privire prin camera de urgenţă.

Era goală. Se aşeză în sala de aşteptare, închise ochii şi simţi cum o durere chinuitoare îi urcă din adâncul stomacului. Suferinţa îşi croia drum spre suprafaţă, împreună cu teribila conştientizare a faptului că în următoarele câteva minute sau câteva ore era posibil să rămână absolut singur.

Tatăl lui era mort. Mama lui trăia la o jumătate de lume distanţă. Nu avea fraţi sau surori. Mentorul lui fusese împuşcat pe drum spre Ierusalim, cu opt luni în urmă. Cei mai mulţi prieteni apropiaţi şi colegi fuseseră ucişi în ultimii câţiva ani, mulţi dintre ei chiar în faţa lui. Iar Erin se clătina pe marginea eternităţii, la o bătaie de inimă distanţă de cei deja dispăruţi.

Asta fusese tot? Ăsta era destinul lui – să fie singur în univers, până când Domnul îl va lua acasă? Cunoştea Scriptura. Ştia că Isus a spus că nu îl va părăsi şi nici nu se va lepăda de el. Dar în acea clipă viaţa părea teribil de crudă.

Bennett încercă să alunge aceste gânduri, dar ele refuzau să plece. Se agăţau de el, îl vânau.

Nu s-ar fi recăsătorit niciodată. N-ar fi avut timp. Răpirea, era sigur de asta, era iminentă. În orice clipă, el şi milioane de credincioşi ca el vor dispărea de pe faţa pământului, cât ai clipi, ca să fie cu Isus pentru totdeauna, după care va veni sfârşitul. Dar dacă Domnul, în suveranitatea Lui, alege să amâne profeţia cu câteva luni sau chiar câţiva ani? Dacă Răpirea era la o depărtare de ani, decenii sau chiar mai mult? Bennett ştia că niciodată n-ar fi găsit pe altcineva ca Erin. Cum ar fi putut? Le luase destul timp să se găsească unul pe altul, iar acum nu-şi dorea decât să fie împreună pentru totdeauna.

„Până când moartea ne va despărţi” nu era de ajuns pentru Jonathan Meyers Bennett. El o voia pe Erin Christina McCoy

pentru eternitate. Ei nu mai erau două persoane distincte trăind două vieţi. Nu mai erau doar cei mai buni prieteni, mergând unul lângă altul în viaţă. Cumva, în ultimele câteva luni, el şi Erin se contopiseră în acelaşi corp, acelaşi suflet, acelaşi spirit. Era un mister. Era magie. Pentru unii putea suna stupid, dar era adevărat. Iar în acel moment Bennett ştiu că, dacă Erin ar fi murit, el n-ar mai fi aparţinut acestei lumi. Pur şi simplu, n-ar fi supravieţuit fără ea. Nu era melodramatic. N-avea cum s-o dovedească. Nici explica. Dar o ştia.

Unii oameni pot îndura moartea unei soţii şi pot duce o viaţă normală în continuare. Dar el nu era unul dintre ei. Erin era oxigenul care îl ţinea pe el în viaţă şi deja simţea cum începe să se sufoce.

— *Domnule… domnule… mă auziţi?*

Vocea îl luă prin surprindere. Bennett deschise ochii şi fu uimit de imaginea unei femei care aducea cu un administrator de spital sau aşa ceva. Era o femeie bine făcută, cu o privire severă, cu păr gri adunat la spate într-un coc şi cu ochi trişti fixaţi pe clipboardul din mâinile ei, nu pe el.

— Trebuie să vă pun câteva întrebări, spuse ea, fără emoţie, fără compasiune, cu un puternic accent italian.

— Soţia mea, rosti Bennett. Vreau să o văd pe soţia mea.

— Mai târziu, zise femeia. Acum, am nişte întrebări.

Se făcuse târziu. Era extenuat. Şi îngrijorat. N-avea niciun chef să răspundă întrebărilor ridicole ale birocraţiei Naţiunilor Unite sau ale vreunei companii de asigurări care n-ar fi plătit niciodată sumele fabuloase pretinse de supravieţuitorii din zonă, cu atât mai puţin pentru victimele din Ziua Devastării. Milioane de oameni muriseră în urma cutremurului, a molimei, a grindinei şi a pârjolului ce urmase, exact cum prezisese Ezechiel cu mai mult de 2 500 de ani înainte. Deşi trecuse aproape un an, pandemiile de gripă aviară şi Ebola încă făceau sute de victime zilnic.

Erin era pe cale să devină următoarea victimă? Deşi fuseseră foarte atenţi amândoi, oare se îmbolnăvise cumva de una dintre acele boli mortale?

Ebola-Zair îl îngrijora cel mai mult. Zeci de mii de păsări din Africa veniseră în Liban, Siria şi Iordania după Războiul lui Gog

şi Magog. După cum prezicea Biblia, ele se ospătaseră cu trupurile celor uciși în timpul judecăţii. Aduseseră groaza gripei aviare, cu siguranţă. Dar nu era tot. Bennett aflase din căutările pe internet că Ebola-Zair avea cea mai mare rată a mortalităţii. Ucidea nouă din zece victime. Fuseseră mai multe izbucniri ale acestui tip de Ebola decât ale oricărui alt tip şi, odată ce îl luai, erai terminat.

Articolul pe care îl citise pe Wikipedia îl bulversase în mod deosebit. Primul caz de Ebola-Zair fusese înregistrat în 1976, în Yambuku, un oraş din nordul Zairului. Bărbatul care se îmbolnăvise se numea Mabalo Lokela. Era un profesor în vârstă de patruzeci şi patru de ani, care iniţial fusese diagnosticat cu malarie, din cauza febrei mari. O săptămână mai târziu, simptomelor li s-au adăugat voma, diareea cu sânge, durerile de cap, ameţelile şi dificultăţile respiratorii. Curând, începuse să sângereze pe nas şi pe gură.

Paisprezece zile mai târziu, Mabalo Lokela avea să moară.

Bennett văzuse cu ochii lui masacrul produs de Ebola-Zair. Erin la fel. O mulţime de oameni muriseră de această boală lentă şi crudă, inclusiv în această tabără. În sudul Libanului şi în anumite zone din Damasc, virusul luase vieţile a nespus de mulţi. Nici Jon, nici Erin nu fuseseră implicaţi în tratarea directă a unor astfel de cazuri. Ei făcuseră parte dintr-o echipă care gătea şi distribuia mâncare refugiaţilor – la ora opt, în fiecare dimineaţă, la ora unu, la amiază, şi seara la şase.

Personalul medical le făcuse o prezentare concisă a riscurilor la care se expun. Ştiau de ce anume să se ferească. Îşi luaseră toate măsurile de precauţie necesare. Şi făcuseră toate vaccinurile posibile. Purtau mănuşi din plastic şi măşti chirurgicale şi mâncau doar alimentele aduse săptămânal cu avionul din Europa, pentru ei şi pentru restul personalului din tabără.

Dar orice se putea întâmpla într-un astfel de mediu şi, pe măsură ce îşi amintea avertismentele macabre din prima lor zi în tabără, teama lui Bennett creştea şi un val de emoţii încerca să iasă la suprafaţă.

— Numele? întrebă femeia. Am nevoie de numele complet.

7

5:11 p.m., ora Pacificului
Marine One, în drum spre convenţie

În apropiere de Staples Center, telefonul lui Corsetti sună.

Verifică cine era, pe telefonul supravegheat prin satelit, şi văzu că era secretarul James, de la Homeland Security. Stomacul i se strânse.

— Da.

— Bob, Lee la telefon. Ştiu că eşti extrem de ocupat, dar eu şi Ken Costello avem nevoie de un minut, zise James, din apartamentul său de la Hilton, din Boston, unde rămânea peste noapte.

Consilierul pentru securitate naţională vorbea de la Casa Albă.

— Desigur, domnule secretar. Ce este?

— Ken, începe tu, făcu James.

— Sigur, încuviinţă Costello. Bob, tocmai am vorbit la telefon cu prim-ministrul canadian. Serviciile lor secrete l-au informat că trei aşa-zişi ofiţeri de securitate de la Ambasada Chinei din Ottawa lipsesc de o săptămână.

— Şi? întrebă Corsetti, uitându-se la ceas.

— Şi patrula noastră de graniţă tocmai l-a prins pe unul dintre ei încercând să treacă din Niagara Falls în Buffalo. În timpul interogatoriului, a declarat că ceilalţi colegi ai lui au plecat spre Los Angeles acum câteva zile. Se presupune că vin cu un zbor de la Montreal la Seattle, cu paşapoarte false. El pretinde că nu ştie dacă au urcat sau nu în avion şi spune că urmau să nu aibă niciun contact până când nu ajungeau la locul stabilit.

— *La locul stabilit?* repetă Corsetti. Asta ce poate să însemne?

— Tocmai asta e, nu ştim, Bob, interveni secretarul James. Nici prim-ministrul canadian nu ştie. Numai că, având în vedere cele întâmplate, eu şi Ken am sunat-o pe Jackie Sanchez, apoi pe Scott Harris la FBI şi pe Danny Tracker la CIA. Toţi s-au gândit că tu şi preşedintele aţi vrea să ştiţi. Şi mai e ceva.

— Ce anume?

— Nu suntem siguri cum să interpretăm informaţia, explică secretarul, dar ambasada noastră de la Caracas ne-a anunţat că *Radio Nacional de Venezuela* a transmis în ultimele zile o serie de emisiuni pe tema „Să ne pregătim pentru o lume fără MacPherson”. Iniţial, ofiţerii noştri politici au luat-o ca pe o agitaţie electorală, dar azi au revăzut întreaga transcriere. Discursul a fost destul de violent, iar unul dintre invitaţi – un fost ministru de interne sub Chávez – a sugerat că cei care urăsc Statele Unite ar trebui să aibă răbdare. Citez: *Veţi auzi veşti bune de la Washington şi Los Angeles foarte curând.* S-ar putea să nu fie nimic. Dar, având în vedere restul discuţiei, m-am gândit să o dau mai departe.

Marine One era acum la sol, agenţii Serviciilor Secrete erau la locurile lor, iar preşedintele MacPherson – cu numele de cod Gambit – deja ieşise pe uşă.

Corsetti îşi înşfăca sacoul şi servieta şi coborî din elicopter.

— Domnilor, mă tem că trebuie să plec, strigă el peste zgomotul făcut de rotoare. Dar vă mulţumesc, îi voi spune preşedintelui, când o să prind un moment liber. Transmiteţi echipelor voastre că preşedintele este foarte recunoscător pentru serviciul lor. Mai ales în seara asta. Îşi pune toată încrederea în voi toţi. Să nu-l dezamăgim.

Închise telefonul şi îl atârnă la curea. Apoi îşi puse ecusonul de securitate şi intră pe o uşă laterală a centrului de convenţii. Dar, oricât de mult încercase, nu reuşise să scape de gândul că era posibil ca Sanchez să aibă dreptate. Poate că trebuia să îşi facă griji. Poate că era ceva real.

*

— Vârsta?

— Patruzeci şi patru, zise el, apoi se corectă. Nu, patruzeci şi cinci.

— Şi soţia dumneavoastră?

Bennett era nevoit să îşi ţină mâinile împreunate, ca să le oprească din tremurat.

— Treizeci şi şase.

— Naţionalitatea?

— Americană.
— Amândoi?
— Da.

Lui Bennett i se păru că femeia dă ochii peste cap, ceea ce-l înfurie. Nu era pentru prima dată când i se întâmpla asta. În ciuda faptului că Statele Unite băgau miliarde şi miliarde de dolari în eforturile umanitare ale Naţiunilor Unite – în special în aceste tabere de refugiaţi – şi în reconstruire şi refacere, era clar că sentimentele antiamericane erau încă în creştere. Nu doar în tabără. Le vedeai peste tot în regiune. În noile graffiti de pe pereţi şi de pe autobuze. La ştirile de la televizor şi, tot mai mult, le auzeai în comentariile de la radio. Le citeai în editoriale. Ocazional, le vedeai sau le auzeai în câte un protest anti-american care avea loc în vreun campus universitar, cel mai adesea în Beirut sau în Cairo, dar uneori chiar şi în Amman şi în ce mai rămăsese din Istanbul.

Făcu să-i clocotească sângele, pentru că nu era vorba doar despre donaţiile americanilor pentru a fi îngrijite milioane de răniţi şi de familii dezrădăcinate din regiune. Zeci de mii veniseră în zonă ca voluntari, oferindu-şi timpul şi cunoştinţele. Erau medici, asistente, piloţi, şoferi de camioane, antreprenori şi aşa mai departe, căutând să ajute pe cât puteau. Mulţi dintre cei care veniseră să ajute erau tineri, unii chiar adolescenţi. Formaseră o echipă ce crescuse repede, de evanghelişti şi catolici, reuniţi într-o mişcare ce se numea Pasiunea Compasiunii.

Nu doar americanii veneau să ajute, desigur. Veniseră şi mii de sud-coreeni şi creştini australieni, dar şi mulţi chinezi, indonezieni, filipinezi, indieni şi alţii. Mulţi dintre ei veniseră din credinţă în Hristos şi în Războiul lui Ezechiel. Până acum însă, pur şi simplu, marea parte a banilor şi a voluntarilor venise din Statele Unite, iar Bennett nu se abţinea să nu intre în vreo dispută de câte ori se spunea că ţara lui nu făcea destule.

Dar nu şi în seara asta. Nu era nici locul, nici momentul potrivit. În plus, ştia că nu are starea necesară ca să se contrazică acum cu cineva, cu atât mai puţin cu un administrator de spital al Naţiunilor Unite. Tot ce dorea să ştie era când va putea intra

în cabinet. Când îşi va vedea soţia? Când îi va atinge faţa şi îi va ţine mâna? Nimic altceva nu îl interesa pe Bennett. Cu siguranţă, nu convingerile politice şi prejudecăţile acestei femei.

Dar în loc de răspunsuri primea mai multe întrebări. Femeia trăncănea în continuare. El răspundea cât de bine putea. Da, îşi făcuseră toate vaccinurile înainte să vină. Nu, nu erau alergici şi erau conştienţi de riscuri. Da, Erin lua medicamente – Percocet, ca să suporte durerile unei răni de la picior. Nu, nu avea de gând să-i spună mai multe despre asta. Da, dăduseră declaraţii la sosire. Da, mâncau doar alimente servite în corturile taberei. Nu, nu părăsiseră tabăra de la sosire. De fapt, o singură dată, în weekendul de 4 iulie. Vizitaseră nişte prieteni de la o biserică din Amman. Nu, nu îşi amintea exact de cât timp erau în Iordania.

— Şase-şapte luni, zise Bennett. Cam aşa ceva.

— Aşadar, cât? insistă administratorul, cu vocea groasă şi ironică. Şase sau şapte?

Se forţă să rămână calm. Era tot ce putea face ca să nu o dea la o parte pe monstruozitatea grasă din faţa lui, să izbească cu piciorul în uşa de la cabinet şi să afle ce se întâmplă cu soţia lui. Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie luat pe sus de cei de la pază. Aşa că respiră adânc, o privi drept în ochi şi rosti:

— De fapt, dacă mă gândesc bine, suntem aici de şapte luni. Am venit în februarie, imediat după ce ne-am căsătorit…

Vocea lui se stinse. Era tentat să adauge:…*şi am descoperit comorile Templului şi Chivotul Legământului şi am primit o medalie de onoare de la prim-ministrul Israelului…* Dar se abţinu. Femeii nu-i păsa. De ce să prelungească discuţia?

— De ce aţi venit aici? întrebă ea direct.

Bennett îşi ridică privirea. Asta îl luase prin surprindere. Era o întrebare oficială sau personală, se întreba. Observă că femeia nu se mai uita în clipboard. Îl privea drept în ochi. Părea de-a dreptul curioasă, ba chiar confuză. Ea doar îşi făcea treaba. Văzu că ecusonul cu numele, atârnat la gâtul ei, spunea că lucra pentru UNRWA – Agenţia ONU pentru refugiaţi – din 1987.

Dar de ce era el aici?

Bună întrebare. Ce îi *făcuse* pe el şi pe Erin să vină tocmai aici, dintre toate locurile posibile, şi tocmai în acest moment al

vieţilor lor? Ce îi făcuse să investească douăzeci şi unu sau douăzeci şi două de milioane de dolari, pe care el îi câştigase pe Wall Street, în îngrijirea refugiaţilor sirieni, libanezi şi iranieni, mai ales că mulţi dintre ei fuseseră de când îşi amintea duşmanii Americii, ai Israelului şi ai Occidentului?

Femeia merita un răspuns sincer. Bennett ştia că trebuie să spună ceva. Dar cuvintele nu voiau să iasă. Nu era mândru de asta, dar pur şi simplu nu avea chef să vorbească. Nu aici. Nu acum. Tot ce voia era să fie cu Erin. Asta era tot. Şi începea să îşi piardă răbdarea.

În loc să îi răspundă, întrebă:

— Am terminat?

Femeia se holbă la el neîncrezătoare, apoi se ridică repede şi plecă.

Un val de vină năvăli peste Bennett. Apoi, brusc, fu urmat de un val proaspăt de teamă. Ceva teribil era pe cale să se întâmple. Simţea. Şi nu părea să fie în stare să facă nimic.

8

5:58 p.m.
Sala de aşteptare sigură, Convenţia Naţională Republicană

Convenţia era pe cale să înceapă.

Preşedintele îşi revizuise ultima variantă a discursului, dar Bob Corsetti îi întinse un bileţel scris de mână pe care scria „nouă minute”.

MacPherson dădu din cap, făcu ultimele schimbări, înmână discursul unui asistent şi îl rugă să se asigure că toate modificările vor fi introduse rapid în teleprompter. Apoi luă telefonul pe care i-l dăduse şeful personalului şi se alătură unei conferinţe telefonice organizate pe fugă de Consiliul de Securitate Naţională, care insistase pentru o convorbire scurtă cu el, în urma unor noi informaţii îngrijorătoare.

Când preşedintele răspunse, Corsetti îi strecură o altă hârtie, cu antetul Casei Albe, pe care erau trecute numele tuturor celor care participau la conferinţa telefonică. Lista îi includea pe vicepreşedintele Williams Oaks, de la casa lui de vară din Jacksonville, Florida; secretarul Homeland Security, Lee James, din camera de hotel din Boston; Danny Tracker, directorul CIA, din biroul lui din Langley; Scott Harris, directorul FBI, din maşina aflată în drum spre Washington de la Quantico; consilierul de securitate naţională Ken Costello, din camera de supraveghere de la Casa Albă; secretarul de stat Marsha Kirkpatrick, din biroul ei de la Foggy Bottom; directorul Serviciilor Secrete, Jackie Sanchez, care era alături de preşedinte în sala de aşteptare sigură, sub sala principală a convenţiei.

Corsetti răspunse pe o linie secundară şi începu să modereze discuţia.

— Doamnelor şi domnilor, nu avem prea mult timp, după cum ştiţi. Dar în ultima oră evenimentele s-au precipitat şi unii dintre voi doresc să-i prezinte preşedintelui situaţia înainte de discurs.

— Scuză-mă, Bob, interveni MacPherson. Unde e Burt

Trainor?

— Secretarul Apărării e în avion, se întoarce din Japonia, explică şeful personalului. Momentan au nişte probleme de comunicare. Cei de la forţele aeriene sunt siguri că problema se va rezolva repede şi ni se va putea alătura şi el.

— Bine, zise preşedintele. Haideţi să terminăm repede.

— Da, domnule, continuă Corsetti. Ken, începi tu, dar cât mai la obiect.

— Mulţumesc, Bob, spuse Costello. Domnule preşedinte, credem că există cel puţin patru, posibil cinci ţinte importante reunite în zona Los Angeles. Este vorba despre bărbaţi suspectaţi că ar avea legătură cu organizaţii teroriste – unele din Asia, iar altele din America Latină. Credem că fiecare dintre ei reprezintă un pericol clar şi iminent pentru siguranţa naţională a Statelor Unite.

— Ai idee ce pun la cale? întrebă MacPherson.

— Nu, domnule. Şi nici nu suntem siguri că mişcările au neapărat legătură unele cu altele sau că sunt coordonate, dar aceasta este impresia.

— Şi sunteţi siguri că se află în Los Angeles sau în apropiere?

— Aşa se pare, domnule preşedinte, confirmă Costello, deşi nu avem cunoştinţă de un anumit loc în care s-ar afla vreunul dintre ei.

— Cât de sigure sunt informaţiile? insistă MacPherson. Toate sunt din Yemen?

— Nu, domnule. În ultimele ore, directorii serviciilor de informaţii din trei ţări prietene – Canada, Mexic şi Marea Britanie – ne-au contactat ca să ne ofere o informaţie specială şi credibilă, provenită din diverse surse şi din interceptări telefonice şi electronice.

— Domnule preşedinte, Scott Harris, de la FBI.

— Da, Scott.

— Niciunul dintre directorii serviciilor de informaţii nu ştia că am fost contactaţi de ceilalţi. Cu toate astea, toate datele duc spre Los Angeles şi toate telefoanele le-am primit azi.

— Şi credeţi că cineva încearcă să mă omoare.

— Este posibil, domnule, confirmă Harris. Pe dumneavoastră

sau pe guvernatorul Jackson.

— Altceva? întrebă preşedintele, uitându-se la ceas.

— Domnule preşedinte, Marsha sunt.

— Spune, Marsha.

— Mai trebuie să ştiţi ceva, fără legătură cu această ameninţare teroristă.

— Pe scurt.

— Domnule preşedinte, se pare că, urmare a devastărilor care au avut loc în Turcia, Iran şi Caucaz, liderii kurzilor din sudul Turciei plănuiesc să declare independenţa mâine şi să anunţe formarea propriului stat suveran.

MacPherson se întoarse spre Corsetti, care părea la fel de şocat ca el.

— Doamnă secretar de stat, spuneţi-mi, vă rog, că glumiţi.

— Mă tem că nu, domnule, explică Kirkpatrick. Tocmai am aflat şi eu, acum câteva minute. Mai mult, am auzit că provincia kurdă din nordul Irakului pare să planifice o secesiune şi să se alăture, astfel, noului stat kurd.

— Ce va însemna asta pentru următoarea vizită de stat?

— Preşedintele Al-Hassani este foarte furios, după cum vă puteţi închipui. Tocmai am vorbit cu Khalid Tariq, consilierul lui. Ameninţă că va anula vizita, dacă nu intervenim. Tariq spune că Al-Hassani îşi mobilizează armata şi ameninţă să trimită o sută cincizeci de mii de oameni în Kurdistan în următoarele patruzeci şi opt de ore. În plus, a lăsat să se înţeleagă că este posibil să instituie un embargo petrolier pentru noi, dacă avem de gând să recunoaştem noul stat kurd.

MacPherson tresări. Exact de asta nu avea nevoie în timpul alegerilor – preţul petrolului să atingă un nou nivel maxim, la fel cele ale gazelor şi combustibilului aerian.

— Şi ce vrea stimatul lider al Irakului de la mine? întrebă el, înţelegând că va pierde întreaga noapte cu o nouă criză a Orientului Mijlociu.

— Tariq spune că vor să trimiteţi kurzilor un mesaj clar, care să precizeze că orice încercare de a-şi crea propriul stat sau de a se retrage din Irak va fi întâmpinată cu un embargo economic internaţional, explică secretarul de stat. Vor să promiteţi că nu

veţi recunoaşte un Kurdistan independent sub nicio formă şi să îl sunaţi personal pe secretarul general Lucente şi să cereţi Consiliului de Securitate al Naţiunilor Unite o rezoluţie care să condamne orice fel de mişcare a kurzilor, sub incidenţa Capitolului şapte.

MacPherson se uită din nou spre Corsetti.

— Preşedintele Irakului vrea ca întreaga lume să intre în război ca să îi oprească pe kurzi de la a-şi declara independenţa?

— Da, sau se va ocupa Irakul, zise Kirkpatrick. Tariq mi-a vorbit clar, domnule: Nu ne obligaţi să ne ocupăm noi de problemă.

Operatorul de la Casa Albă intră pe linie şi anunţă sosirea secretarului Apărării, Burt Trainor.

— Bine aţi venit, domnule secretar, rosti MacPherson. Vă rog, spuneţi-mi că aveţi veşti bune.

— Mă tem că nu, domnule preşedinte. După cum ştiţi, m-am întâlnit cu oficiali superiori ai apărării şi ai securităţii din Tokio şi Seul. M-au înştiinţat că în ultimele săptămâni au primit semnale îngrijorătoare potrivit cărora nord-coreenii s-ar putea pregăti de o invazie în Sud.

— Cei din Nord au început deja să-şi pună în mişcare trupele?

— Nu, încă nu, domnule, se grăbi Trainor să răspundă. Dar au anulat toate permisiile. Şi adună combustibil, alimente, medicamente şi alte provizii în anumite zone. Am văzut activitate sporită în jurul bazelor cu rachete şi al celor aeriene. Trimit o informare detaliată la *Air Force One,* în care sugerez mai multe motive pentru această activitate intensă.

— Pyongyang are planificat vreun exerciţiu militar? se întrebă preşedintele cu voce tare.

— Nimic oficial, nu mai devreme de anul viitor. Numai că în urmă cu două zile Agenţia de Securitate Naţională a interceptat o convorbire telefonică a unui general nord-coreean cu ministrul chinez al Apărării, în care se vorbea despre o posibilă „nouă activitate” în curând, în zona demilitarizată.

— Nouă activitate? făcu MacPherson. Adică război?

— Jocuri de-a războiul, sperăm, dar, sincer, nu ştim sigur.

— Dumneavoastră ce credeţi, domnule secretar?

Trainor făcu o scurtă pauză. Între timp, Corsetti îi strecură preşedintelui un alt bilet: „două minute”.

— Ca să fiu absolut sincer, domnule preşedinte, răspunse acum Trainor, sunt îngrijorat, pentru că japonezii şi sud-coreenii sunt îngrijoraţi. Chiar foarte îngrijoraţi.

— Ce vor?

— Să trimiteţi imediat un portavion cu escortă în Marea Japoniei – săptămâna asta, chiar mâine, dacă se poate. Vor mai multe baterii de rachete Patriot. Vor ca dumneavoastră sau secretarul Kirkpatrick să faceţi o declaraţie publică în următoarele douăzeci şi patru de ore, prin care să reafirmaţi angajamentul Statelor Unite pentru un Inel al Pacificului liber şi sigur. Iar în timpul summitului cu Al-Hassani, de săptămâna viitoare, dacă va mai avea loc, vor să îl presaţi pe liderul irakian să coboare preţul petrolului sub o sută de dolari barilul, cât de repede posibil, chiar dacă asta înseamnă să forţaţi Israelul să încetinească lucrările la Templu. Ei spun că economiile lor nu vor supravieţui mult timp în felul în care merg acum şi vă cer să le salvaţi.

MacPherson respiră adânc. Nu va duce dorul preşedinţiei. Chiar nu avea idee cine îl va înlocui – guvernatorul Californiei, Paul Jackson, republicanul pe care îl sprijinise cu entuziasm în ultima vreme, sau Elena Martinez, senatorul de Illinois, care părea să-i urască tupeul şi căreia îi plăcea să o spună de câte ori avea prilejul. Cursa nu putea fi mai strânsă de-atât. Amândoi îşi doreau cu disperare să câştige şi ar fi făcut orice pentru asta. Dar în asemenea zile se întreba dacă Jackson şi Martinez aveau cea mai mică idee în ce se bagă.

O nouă ameninţare teroristă în Los Angeles. O ameninţare chinezească în Pacific. Zvonuri privind un alt război care se cocea în Orientul Mijlociu. O posibilă confruntare nucleară în peninsula coreeană. O recesiune globală pândind din umbra unei depresiuni clare. O lume care încă îşi revenea după Ziua Devastării. Evreii reconstruindu-şi Templul. Arabii reconstruind Babilonul. Iar poporul american profund divizat în încercarea de a-şi da seama cum e mai bine să se acţioneze în aceste situaţii. MacPherson era bucuros că, din punct de vedere constituţional,

nu mai avea voie să candideze. El îşi făcuse treaba. Era mândru de ceea ce realizase. Dar acum era extenuat şi gata să predea ştafeta.

— Trebuie să plec, zise el, ridicându-se şi pregătindu-se să se îndrepte spre etajul convenţiei. Haideţi să ne reunim la 9 p.m., ora mea. Atunci o să fiu din nou în *Air Force One*. Vom face o videoconferinţă. Vreau un rezumat de la fiecare dintre voi, inclusiv recomandări pentru gestionarea situaţiilor cu Al-Hassani şi cu nord-coreenii. Şi, Bill, mai eşti?

— Da, domnule, rosti vicepreşedintele Oaks. Ce pot să fac?

— Când vorbeşti aici?

— Miercuri seara, domnule preşedinte.

— Şi în timpul matinalului tv de joi?

— Da, domnule, inclusiv la radio.

— Bine, zise MacPherson, Hai să ne întâlnim la Camp David, joi seara. Până atunci, ar trebui să avem nişte informaţii mai clare. Urmărim împreună discursul guvernatorului Jackson şi apoi sondajele. Şi vorbim despre vizita lui Al-Hassani şi despre integrarea lui Salvador Lucente în toată nebunia asta. Am o vagă senzaţie că lucrurile nu se îndreaptă într-o direcţie bună şi vreau părerea ta.

— Sigur că da, domnule preşedinte, răspunse vicepreşedintele. Ne vedem atunci.

MacPherson le mulţumi tuturor, închise telefonul, se ridică încet, se îndreptă spre uşă, apoi se opri. Încercă să se scuture de impresiile scurtei conferinţe, dar nu era atât de uşor. Douăzeci de mii de delegaţi aflaţi la etajul de sub el strigau: *Încă patru ani! Încă patru ani! Încă patru ani!*

Habar n-aveau cât de grele vor fi chiar şi următoarele patru săptămâni. Nici MacPherson, şi-l făcea să-l treacă fiorii.

9

4:05 a.m.
O tabără de refugiaţi din nordul Iordaniei

Soarele deşertului nu avea să răsară mai devreme de o oră.

Totuşi, era neobişnuit de cald. În aer era foarte multă umiditate. Nori de furtună se învârteau pe cer, iar Bennett auzea un tunet undeva în depărtare, îşi simţea cămaşa asudată. Iar frica îi creştea cu fiecare minut. Credea că până şi asistenta sau paznicul îi auzea inima bătându-i fără încetare în piept. Şi de un lucru era sigur: nu mai rezista mult.

În mai puţin de patru ore trebuia să fie înapoi în post, să descarce camioanele Naţiunilor Unite, pline cu provizii alimentare, apoi să ajute la pregătirea mesei pentru cinci mii de suflete disperate. Va primi vreun răspuns până atunci? Trebuia. Şi dacă nu era răspunsul pe care şi-l dorea?

Se îndreptă spre asistenta-şefă.

— Scuze că vă deranjez din nou, zise el, cât de politicos era în stare. Nu vreţi să-l întrebaţi pe doctor cam cât mai durează?

Văzu o urmă de simpatie în ochii ei, de data asta, dar răspunsul era acelaşi.

— Îmi pare rău, domnule Bennett. Momentan, nu pot face nimic.

El scrâşni din dinţi şi se întoarse.

*

Preşedintele se pregătea să urce pe scenă.

Jackie Sanchez se învârtea în centrul de comandă al Serviciului Secret, sperând cu disperare ca ea şi echipa ei să nu fi omis ceva. Primiseră toate semnalele că se pune la cale o lovitură. *Dar cum? De unde? Şi de către cine?*

Din câte ştia, toate unghiurile erau acoperite. Era convinsă că singurele arme de foc din centrul de convenţii erau cele ale agenţilor speciali, ale echipei de contraatac şi ale poliţiei locale – documentele şi amprentele digitale ale tuturor fuseseră verificate

deja de trei ori; scanarea retinei se făcuse tot de câteva ori. Iar echipa de genişti trecuse peste fiecare centimetru din clădire şi nu găsise nimic.

Mai mult de o sută de monitoare electronice de supraveghere a calităţii aerului fuseseră amplasate strategic peste tot, inclusiv la sol, verificând continuu dacă nu apare vreun miros specific al unei substanţe chimice, radiologice sau biologice. Agenţi în civil, cu monitoare manuale, se învârteau prin mulţime şi pe coridoare. Nu fusese detectat nimic îngrijorător, dar Echipa de intervenţii în caz de pericol nuclear, o unitate de elită a Departamentului Energiei, era pe poziţie, în caz de nevoie. La fel membrii echipei de intervenţie rapidă a armatei – specialişti antrenaţi pentru atacuri cu arme chimice, biologice şi nucleare. Plus unităţile locale pentru cazuri de urgenţă.

În clădire nu fuseseră servite niciun fel de alimente, iar preşedintele nu avea să mănânce acolo nimic, oricum. Apa lui îmbuteliată fusese adusă de la bordul *Air Force One* şi verificată de tehnicienii serviciilor speciale încă de la Washington, plus încă o dată la bord. Preşedintele nu rămânea peste noapte, totuşi, fusese rezervat şi pregătit un hotel aflat la o distanţă de treizeci de kilometri, pentru orice eventualitate. Sânge din aceeaşi grupă cu a lui fusese stocat la trei spitale locale. Tot traficul aerian din zona Los Angeles fusese blocat şi aşa avea să rămână încă o oră după ce *Air Force One* va fi plecat de acolo în acea seară, iar avioane F-16 complet echipate cu rachete aer-aer Sidewinder nu doar survolau oraşul, ci aveau să îl escorteze pe preşedinte tot drumul înapoi spre baza aeriană Andrews din Maryland.

Sanchez privea atentă imaginile de pe fiecare dintre cele trei duzini de monitoare din faţa ei, care transmiteau imagini de la camerele de supraveghere amplasate la fiecare punct de control cheie din interiorul şi din jurul clădirii Staples Center, precum şi în parcările din jur şi în elicopterele de recunoaştere care zburau deasupra. Revăzu ultimul raport din trafic, de la sediul din Washington al Serviciilor Secrete, şi ultimele informaţii de la FBI, CIA şi Homeland Security.

Brusc, îl auzi pe coordonatorul convenţiei că anunţă în telefonul Nextel:

— Şaizeci de secunde, doamnă.

*

Bennett fusese tentat.

Încă şi-o putea imagina pe Erin împreună cu el în lumina lumânărilor, pe 14 ianuarie, la restaurantul de cinci stele La Regence, al hotelului King David din Ierusalim. Gazda lor era Salvador Lucente, ministrul de Externe al Uniunii Europene. Deja îşi părăsiseră posturile de la CIA, respectiv Casa Albă, iar el le oferea amândurora ocazia de a lucra pentru el la Naţiunile Unite. N-ar mai fi fost începători. Ar fi fost consilieri principali ai secretarului general, ajutându-l s-o scoată la capăt cu un tratat istoric de proporţii. Nu avea să fie, insistase Lucente, un simplu acord între israelieni şi palestinieni – ăsta era aproape gata –, ci o înţelegere de pace completă şi cuprinzătoare între Israel şi Irak.

Era de acord? În ciuda pericolului, lui Bennett îi plăcuse nespus de mult rolul de „purtător de cuvânt al păcii“ din administraţia MacPherson. Versetul lui favorit din Scriptură era Matei 5:9 – „Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemaţi fii ai lui Dumnezeu!”

Erin fusese cea care insistase să se distanţeze de politică. Voia să lucreze într-o tabără de refugiaţi. Cât mai departe posibil de Wall Street. Cât mai departe posibil de Casa Albă. Departe până şi de zona rurală a Virginiei, pe care Erin o iubise atât de mult, unde se căsătoriseră şi speraseră să se stabilească. Ea fusese cea care sugerase să-şi petreacă primul an de căsnicie aici, în nordul Iordaniei. Să hrănească flămânzii. Să aline suferinzii. Să facă ceva important. Să fie o binecuvântare în timpul care le mai rămăsese, indiferent cât de scurt ar fi fost.

Când, în sfârşit, înţelesese acel adevăr simplu, Bennett hotărâse să nu se mai gândească la ce făcuseră. Erin decisese cu mult timp în urmă că era dispusă să moară pentru ceva în care credea. Nu era vorba că îşi dorea să moară, dar era dispusă, dacă asta îi cerea Dumnezeu. Asta îi dăduse curajul să se înscrie în CIA. Asta îi dăduse curajul să lucreze pentru preşedinte în prima linie. Tot asta îi dăduse curajul să vină aici, în acest loc, acum. Dacă era dispusă să sacrifice totul, ca să îşi iubească atât aproapele, cât şi duşmanul, el nu voia să facă nimic ca să îi stea

în cale. Îşi dorise doar să aibă maturitatea spirituală necesară ca să se împace cu această idee.

Brusc, telefonul lui sună.

Inima îi tresări. Poate că erau veşti bune despre Erin. Dar pentru asta nu era nevoie să îl sune cineva. Ea era la mai puţin de trei metri de el. Îşi scoase telefonul din buzunar şi se uită cine e.

Ciudat, se gândi. Nu apărea niciun nume, niciun număr. Iar numărul lui nu era public. Îl dăduse doar celor mai apropiaţi prieteni şi familiei, aşa că nu îşi făcea griji. Deşi ar fi trebuit.

*

Asta e, să vedem ce va fi, se gândea Sanchez, în timp ce îşi pregătea echipa.

Apăsă microfonul de la încheietură şi se adresă tuturor agenţilor.

— Capul sus, toţi. Mai avem şaizeci de secunde. Vreau o ultimă verificare. Recon unu?

— Recon unu, curat.

— Recon doi?

— Recon doi, curat.

— Cuibul?

— Cuibul, curat.

— Snapshot unu?

— În regulă.

— Sector doi?

— Sector doi – suntem pregătiţi.

Şi continuă până când fu mulţumită că fiecare punct pe *i* fusese pus şi fiecare *t* fusese tăiat. Nu mai putea face nimic decât să se încreadă în echipa ei şi în propriile instincte. Şi să spună o rugăciune, ca să treacă cu bine prin această încercare.

*

— Alo, zise Bennett, apăsând telefonul pe ureche.

— Jonathan Bennett? se auzi o voce distorsionată electronic.

— Cine e? întrebă el, refuzând să confirme ceva până când apelantul nu se recomanda.

— Ascultă cu atenţie. Se va întâmpla ceva teribil. Eu nu am nicio legătură. Nu pot opri nimic. Dar ştiu că se va întâmpla şi te

asigur că acesta va fi doar începutul. Ce va urma va fi şi mai rău. Dar asta o să pot împiedica… dacă o să mă ajuţi.

Bennett îşi dădu seama că nu era o glumă. Ceva din acea voce îl convinse că era ceva al naibii de serios, chiar dacă atunci când ceru detalii fu refuzat.

— Vei vedea foarte curând despre ce vorbesc, i se spuse. Te voi suna din nou în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Atunci vei avea de luat o decizie. Ajută-mă să opresc ce urmează sau vei suporta consecinţele.

Şi închise.

Asta fusese tot. Telefonul era mort.

Tocmai atunci, înainte să proceseze ce aflase, auzi uşa de la cabinetul de consultaţii. Văzu doi medici – amândoi arătau obosiţi şi devastaţi – ieşind din sala în care se afla soţia lui şi amândoi îi prinseră privirea. Unul dintre ei tresări, apoi o luă repede pe un coridor lateral. Bennett îşi ţinu respiraţia, în timp ce al doilea medic, cel mai în vârstă, veni şi se aşeză lângă el.

— Domnul Bennett?

— Da, domnule, răspunse el, cu mintea galopându-i. Cum se simte? Va fi bine?

10

6:07 p.m., ora Pacificului
Convenţia Naţională Republicană, Los Angeles

— Doamnelor şi domnilor, preşedintele Statelor Unite.

MacPherson stătea în spatele scenei şi asculta cum începe să se audă marşul *Hail to the Chief,* în timp ce peste douăzeci şi două de mii de oameni se ridicară în picioare şi începură să ovaţioneze şi să aplaude cu o pasiune şi o intensitate care îi aduseră un nod în gât.

Fuseseră cei mai duri opt ani din viaţa lui. În tinereţe nu-şi imaginase vreodată că va candida pentru postul de preşedinte, cu atât mai puţin că va şi câştiga. Nu o dată, de două ori. Şi cu siguranţă nu îşi imaginase că va fi preşedinte în vremuri atât de grele. Deciziile lui nu fuseseră întotdeauna corecte. Adesea fusese nevoit să lucreze cu informaţii insuficiente şi incomplete. Dar făcuse tot ce putuse. Încercase să protejeze poporul american de ameninţarea globală a jihadului, pe care părinţii şi bunicii lui nu o înţeleseseră. De multe ori o luase la nimereală. În final însă, ştia că nu trebuia să învinuiască pe nimeni decât pe el pentru ce nu făcuse cum trebuie. Dar atmosfera de acum era electrizantă. Membrii de bază ai partidului cel puţin îl iubeau, iar MacPherson era emoţionat. Închise ochii pentru o clipă şi se bucură.

Pauza nu făcu decât să intensifice momentul, amplificând reacţia mulţimii. Cu cât se lăsa mai mult aşteptat, cu atât îl aclamau mai tare. Cu cât îl doreau mai mult, cu atât se lungea momentul din spatele scenei. Aşteptă încă puţin, apoi încă puţin, până când rumoarea crescu. După care, când niciuna dintre părţi nu mai rezistă, James „Mac“ MacPherson ieşi din spatele cortinei prezidenţiale albastre, păşi în lumina reflectoarelor televiziunilor şi în faţa unui vuiet asurzitor, aşa cum nu mai auzise niciodată.

Era un moment de glorie. Iar pentru el era ultimul. Şi avea de spus susţinătorilor lui, naţiunii şi lumii întregi ceva ce îi ardea sufletul.

Ceva ce, pur şi simplu, nu mai putea să aştepte.

*

— Domnule Bennett, sunt doctorul Kwamee, din Ghana.

Tresări nerăbdător, în timp ce medicul se uita pe nişte hârtii şi pe nişte grafice pe care le ţinea în mâini.

— M-am ocupat de soţia dumneavoastră, după cum ştiţi, în ultimele ore, continuă el. Am avut mari dificultăţi în a-i face febra să scadă. Chiar şi acum are treizeci şi nouă de grade. Este foarte deshidratată. Din însemnările asistentei văd că aţi spus că n-a mâncat şi n-a băut mare lucru în ultima săptămână. Da?

— Nu, adică da, aşa e, se bâlbâi el. Dar nu prea avea poftă.

— Trebuia să o aduceţi mai devreme, îl admonestă doctorul. Mereu încercăm să îi facem pe cei din tabără să înţeleagă că este foarte important să consume suficiente lichide. Iată de ce. Este destul de dificil să lupţi cu o boală şi când eşti sănătos. Dar când corpul nu are suficiente lichide şi nutrienţi totul devine mult mai complicat.

Era vina lui? O rugase pe Erin să treacă pe la clinică, în urmă cu câteva zile. Nu-l luase în seamă. *Ar fi trebuit să insiste?*

— Deocamdată i-am pus o perfuzie şi i-am administrat nişte medicamente care să îi aline durerea şi să o ajute să lupte cu infecţia.

Bennett nu mai suporta. Trebuia să ştie.

— Doctore Kwamee, ce *anume* are soţia mea? Ştiţi ceva sigur?

— Nu chiar. Încă facem nişte analize de sânge. Până acum, am identificat două probleme, iar una o complică pe alta. Dar vreau să fie clar, domnule, suntem într-o tabără de refugiaţi, într-o regiune unde ne confruntăm cu situaţii pe care nu le-am mai întâlnit şi pe care, uneori, nici nu ni le-am imaginat. Tot ce vreau să spun este că pot fi mai multe probleme decât am descoperit până acum. Nu vom şti sigur decât atunci când vor fi gata analizele de sânge.

Pentru Dumnezeu, strigă Bennett în gând, *treci la subiect!* Asta era tot ce putea face ca să nu-l înşface pe doctor de revere şi să-l scuture până când avea să vorbească despre ce îl interesa.

Bărbatul respiră adânc şi se aşeză, cu ochii în hârtiile lui.

— Soţia dumneavoastră are o formă severă de meningită

bacteriană, zise el încet. Adevărul este că-i norocoasă că mai trăieşte.

Încercă să rămână calm. Avea o grămadă de întrebări, dar habar n-avea de unde să înceapă. Se pare că expresia feţei lui spunea multe, aşa că doctorul explică.

— *Streptococcus pneumoniae* sau pneumococcus este o bacterie, cauza meningitei, o boală foarte gravă. Dacă nu este tratată repede şi corespunzător, poate fi fatală. O să fiu sincer cu dumneavoastră, domnule. În primele ore, am avut îndoieli. A fost o situaţie la limită. Era cu totul altceva dacă aţi fi adus-o cu o zi sau două mai devreme. Totuşi, e posibil să fi venit la timp. La limită, dar la timp.

Un alt val de vină îl invadă pe Bennett. Putuse să facă mai mult? Trebuia să o fi forţat să vină la clinică încă de la început? Erin insistase să nu vină. Spusese că va fi bine. Trebuia să o fi forţat să consulte un medic?

— Acum i-am dat nişte antibiotice foarte puternice, continuă medicul. Sunt destul de încrezător că vom vedea cum îi scade febra în următoarele douăzeci şi patru de ore, mai ales pe măsură ce îşi recuperează fluidele. Atunci vom şti mai multe, dar sperăm că va fi bine, doar să nu apară cine ştie ce complicaţii.

Lui Bennett nu-i plăcea ce aude. *Destul de încrezător? Probabil că va fi bine? Cine ştie ce complicaţii?* Astea erau eschivări, nu cuvinte convingătoare.

— Dar sunteţi sigur că va fi bine? insistă el.

— Cred că da, replică doctorul Kwamee. Aproape fără nicio îndoială.

Stomacul lui Bennett se strânse. Un astfel de limbaj nu-i era de ajutor.

— Cât va dura până se va repune pe picioare?

— Dacă presupunem că totul merge bine, aş spune că simptomele ar trebui să dureze cam şapte-zece zile. Va trebui să se odihnească. Şi va avea nevoie de multe lichide. O să-i prescriu ceva care să-i aline durerile de cap şi să o ajute să lupte cu febra. Aş zice că în mai puţin de două săptămâni va ieşi din starea asta.

Două săptămâni? Bennett simţi cum i se pune un nod în gât.

— Care este a doua problemă? întrebă el, deşi nu era sigur că

vrea să ştie.

— Trebuie să fiu sincer, domnule. Având în vedere starea soţiei dumneavoastră, nu e ceva la care m-aş fi aşteptat.

— Ce anume? E ceva grav?

— Da, trebuie să spun că este ceva destul de serios, replică doctorul Kwamee.

— Vorbiţi odată, insistă el. Am dreptul să ştiu.

— Aşa e, aveţi dreptul.

Urmă încă o pauză lungă şi insuportabilă.

— Domnule Bennett, veţi fi părinţi.

El îngheţă. *Cum?* Auzise bine?

— Vreţi să spuneţi că Erin…

Era atât de uimit că nu-şi putu sfârşi propoziţia, dar doctorul dădu din cap aprobator.

— Ea şi eu…

Celălalt dădu din cap din nou.

— Sunteţi sigur? întrebă, nevenindu-i să creadă.

— Categoric, îl asigură doctorul Kwamee.

— *Dar cum?… Când?*

— Cum… o să las asta pe seama imaginaţiei dumneavoastră, răspunse doctorul râzând. Iar în privinţa lui *când,* se pare că undeva prin mai, anul viitor.

Bennett calculă. Opt luni. El şi Erin vor avea un copil peste opt luni. Se holba la medic, uimit.

Voia să întrebe: *Lumea noastră va mai exista peste opt luni?*

Dar întrebă:

— Şi meningita?

— Încă nu sunt foarte sigur. Presupun că totul va fi bine. Încă nu am dovezi că bebeluşul va fi complet sănătos. Va trebui să îl monitorizăm atent şi să mai facem nişte analize. După cum am spus, cred că am descoperit problema la timp. Numai că, presupun că ştiţi, primul trimestru de sarcină este o perioadă foarte sensibilă, aşa că nu vom şti imediat ce impact va avea boala soţiei dumneavoastră asupra copilului.

— Vorbim despre zile sau despre săptămâni?

— Deocamdată e vorba despre o zi, domnule Bennett, zise doctorul Kwamee, privindu-l în ochi. Dar s-ar putea să nu ştim cu

siguranţă până când va naşte.

— Ea ştie?

— Nu, încă nu. Încă doarme.

Bennett respiră adânc.

— Pot să o văd?

— Curând, zise doctorul, uitându-se la ceas. Să o mai lăsăm câteva ore. A avut o noapte grea.

Îi mulţumi doctorului, apoi ieşi să-şi limpezească gândurile. Îşi simţea mâinile reci. Întregul corp începu să-i tremure. Un torent de emoţii îşi forţa drumul spre suprafaţă şi simţea că e gata să explodeze. Se duse într-un colţ şi începu să plângă în hohote. Se rugă lui Dumnezeu să îi ierte lipsa de credinţă. Se rugă să îi ierte cinismul şi teama. Şi continuă să spună *mulţumesc,* copleşit de graţia pe care nu o merita, de favoarea pe care nu o merita, de binecuvântarea pe care nu o câştigase, de dragostea pe care habar n-avea cum să o răsplătească.

Se simţea atât de nedemn. *De ce el? De ce acum? De ce fusese binecuvântat cu o femeie atât de minunată? De ce fuseseră aleşi să-L servească împreună, în ochiul furtunii, în ultimele zile ale istoriei?* Nimic nu părea logic. Era prea mult, prea repede, iar Bennett împietri, brusc, la gândul că ar putea face ceva, ar putea gândi ceva, ar putea spune ceva care, într-un fel, ar aduce ruşine şi ar dezonora numele sfânt şi preţios al lui Isus sau al lui Dumnezeu, care îl salvase din mijlocul plăcerilor mici şi fără rost pe care le îndrăgise cândva.

11

7:09 p.m., ora montană
Centrul de operaţiuni al NORAD

Generalul-locotenent Charlie Briggs tocmai încheia o zi foarte lungă.

Trei stele şi aproape treizeci de ani în serviciul de apărare – fusese comandantul NORAD (Comandamentul Nord-American de Apărare Aerospaţială) şi al Comandamentului de Nord al Statelor Unite, mai cunoscut ca USNORTHCOM, la Baza aeriană Peterson, din Colorado Springs. Nimeni din serviciul activ nu avea mai multă experienţă în apărarea naţională decât Charlie Briggs. Dar, când auzi sirenele din centrul de operaţiuni din muntele Cheyenne, nu se abţinu să se întrebe de ce vreun cretin programase un exerciţiu fără să-l informeze?

Apoi se auziră cuvintele din difuzor, care făcură să-i stea inima în loc.

Lansare detectată, strigă ofiţerul principal de supraveghere. *Lansare detectată chiar de pe coasta din Baltimore. Nu este un exerciţiu. Repet, nu este un exerciţiu.*

Briggs sări în picioare, ieşi în fugă din birou şi ajunse lângă ofiţerul de supraveghere exact când locotenentul-colonel striga: *Reformulez – două lansări detectate. Repet, două lansări detectate – nu, sunt trei! Două de pe coasta Baltimore, iar una de pe coasta din Vancouver, Canada.*

Acum toţi ochii erau fixaţi pe monitoarele mari din faţa lor, pe care se vedeau urmele de radar ale celor trei proiectile necunoscute.

Briggs dădu drumul unui şir de înjurături, apoi întrebă:

— Sunt de pe submarine?

— Nu pot fi. SUBLANT[{2}] nu ne-a raportat nimic atât de aproape de Coasta de Est, iar SUBPAC[{3}] n-a transmis nimic de câteva zile, rosti el, referindu-se la sistemele de urmărire a navigaţiei submarine.

— Atunci, ce…?

Ofiţerul de legătură cu Marina al generalului năvăli brusc în centrul de operaţiuni, dintr-o cameră alăturată.

— Cargoboturi, zise el gâfâind. Cineva lansează rachetele – probabil Scuduri – de pe cargoboturi.

— Eşti absolut sigur că nu sunt lansate de pe submarine? insistă Briggs.

— Categoric, domnule, confirmă locotenentul-colonel. Viteza şi traiectoriile nu se potrivesc unei lansări de pe submarin. Acestea par să fie rachete balistice Scud C şi, sunt de acord, vin de pe cargoboturi sau de pe alte nave de mărfuri, domnule.

Pare imposibil, se gândea Briggs, dar din păcate nu era. Din câte îşi amintea, Comisia Rumsfeld prezentase Congresului, în anii ’90, raportul despre o ameninţare a Statelor Unite cu rachete balistice, iar eventualitatea unui astfel de atac crescuse. Cu ani în urmă, Iranul testase lansarea de pe nave a unor rachete balistice tactice de viteză foarte mare, cu rază mică de acţiune şi cu o singură treaptă. La fel făcuse şi Coreea de Nord. Dar, după Ziua Devastării, perspectiva unui asemenea atac nu părea deloc plauzibilă, astfel că nu-şi credea ochilor.

— Priviţi, insistă locotenentul-colonel, arătând spre ultimele date telemetrice de pe monitorul computerului din faţa lui. Fără îndoială, alea sunt Scuduri.

— Raza de acoperire?

— Cam şase sute de kilometri, domnule.

— Ţinte probabile?

— Computerele indică D.C. şi Seattle, domnule.

— Cât mai este până la impact? întrebă Briggs, înţelegând ce mult trecuse de la primul război din Golf, ultima dată când vânase Scuduri. Cinci, şase minute?

— Nu, domnule, zise ofiţerul de supraveghere. Au combustibil doar pentru o ardere de optzeci-nouăzeci de secunde. Vor lovi în mai puţin de două minute. Garantat.

Briggs înjură din nou. Aşa ceva nu se putea întâmpla. Nu sub privirea lui.

Trecuse un timp de când nu se mai uitase pe specificaţiile unui Scud C, dar un lucru ştia sigur: transporta mult explozibil.

Aşadar, ce transportau cele două – exploziv convenţional sau focoase nucleare de optzeci de kilotone? Erau pe cale să afle. Şi încă repede.

Ordonă personalului să alerteze Pentagonul, Homeland Security şi Garda de Coastă. Şi să-i facă legătura cu Serviciile Secrete. Vor declara stare de alertă de gradul unu. Vor intra în război, dar cu cine? Habar n-avea.

Apoi se întâmplă din nou.

— *Domnule, am mai detectat o lansare,* strigă ofiţerul de supraveghere.

— Unde?

— *Chiar din portul Newark, domnule.*

— Ţinta probabilă?

— *Manhattan.*

— Timpul până la impact?

— *Şaizeci de secunde, dacă nu şi mai puţin.*

Briggs şi echipa lui erau în stare de şoc. Toţi cunoşteau teribilul adevăr, dar nimeni nu îndrăznea să îl spună cu voce tare. Puteau să alerteze pe oricine, dar era prea târziu. Nu aveau cum să oprească rachetele. Statele Unite nu aveau apărare împotriva rachetelor balistice cu rază mică de acţiune lansate atât de aproape de propriile linii de coastă. Cu siguranţă n-ar reuşi să evacueze populaţia din Washington, New York sau Seattle, chiar dacă ar avea la dispoziţie zile, nu secunde. Rachetele alea aveau să lovească. Milioane de oameni aveau să moară. Şi tot ce puteau face era să privească.

— *Mai detectăm o lansare,* strigă ofiţerul de supraveghere. *Repet, am detectat a cincea lansare de rachetă.*

Nu din nou, se gândi Briggs. *Cum era posibil? Câte mai veneau? Şi, mai ales, cine le lansa?*

— Asta de unde vine?

— *Cam de la o sută de kilometri vest-sud-vest de Long Beach, domnule.*

— Ţinta probabilă?

— *Cred că tot ce se află în sudul Californiei, domnule.*

Era o adevărată declaraţie de război. Dar Briggs ştiu imediat ce aveau să-i spună supercomputerele NORAD în următoarele

câteva secunde. Punctul de impact va fi Staples Center. Convenţia Naţională Republicană. Cineva îl voia mort pe preşedintele Statelor Unite.

Observă că traiectoria celei de-a cincea rachete era radical diferită de a celorlalte. În loc să se înalţe deasupra Los Angelesului, într-un arc balistic clasic, aceasta cobora rapid spre apă.

— Aia nu e Scud, zise el, în timp ce racheta cobora. În timp ce se uita fascinat la urmele de radar, vedea cum proiectilul aproape că atinse apa, după care îşi continuă cursa spre continent, cu dublul vitezei sunetului.

— Atunci ce e? întrebă ofiţerul principal de supraveghere, privind cu groază.

— O sentinţă la moarte, răspunse Briggs şoptit.

Crudul adevăr devenea mai clar cu fiecare secundă care trecea. Priveau un atac foarte bine coordonat, menit să elimine întregul guvern american în câteva minute.

O clipă mai târziu, computerele o văzură. Era o rachetă de croazieră pentru ţinte terestre, un model foarte asemănător cu cel construit de chinezi sau de nord-coreeni, cunoscut sub numele de „Sunburn”. Cel mai periculos model din lume, capabil să transporte o încărcătură nucleară de două sute de kilotone. Şi avea o precizie de până la trei metri.

Nimeni din încăpere nu mai avea vreo îndoială. Cineva îl ţintea pe preşedintele Statelor Unite. Şi nu voiau doar să îl ucidă. Voiau să îl anihileze împreună cu guvernul lui.

12

9:10 p.m., ora de est
Centrul de comandă al Pazei de Coastă,
Curtis Bay, Maryland

— *SOS, SOS. Vas în pericol. Terminat.*

Carrie Sanders, specialistul în telecomunicaţii de la Supraveghere, avusese o noapte liniştită. Era al treilea an al ei la Paza de Coastă a Statelor Unite, urmând tradiţia începută de bunicul şi de tatăl ei. Trebuia să preia apelurile de ajutor şi să transmită, printr-o frecvenţă radio, celor de pe nave buletinele de siguranţă sosite de la Centrul de comunicaţii al sediului regional al Pazei de Coastă din Atlanticul Mijlociu. Toată seara avusese de făcut doar treburile obişnuite şi, categoric, nu auzise nimic despre întâmplările care îi făceau să transpire pe cei de la NORAD. De fapt, fusese atât de plictisită până mai devreme, încât îşi pusese picioarele pe birou, cu doza obişnuită de cola dietetică la îndemână, şi citea din nou *Vânătoarea lui Octombrie Roşu,* numărând orele ce-i mai rămăseseră până i se termina tura şi putea să îşi vadă iubitul, pe Tomas.

Acum însă, stătea înfiptă lângă consola ei şi îşi apăsa puternic căştile pe ureche, să prindă toate informaţiile transmise.

— Vas în pericol, aici Paza de Coastă a Statelor Unite, sector Baltimore, canalul unu-şase, spuse Sanders calm şi profesional în radio, deşi inima ei galopa. Vas în pericol, repet, aici Paza de Coastă a Statelor Unite, sector Baltimore, canal unu-şase. Care este poziţia voastră şi despre ce fel de pericol e vorba?

— Paza de Coastă a Statelor Unite, aici căpitanul cargobotului panamez *Double Dolphin*… sistemul GPS nu funcţionează… celelalte sisteme electronice au căzut… Ultima poziţie cunoscută era patruzeci şi doi de kilometri est-sud-est de portul Baltimore… ne îndreptam spre terminalul marin Seagirt… Terminat.

— Vas în pericol. Paza de Coastă, sector Baltimore. Recepţionat, căpitane. Sunteţi la patruzeci şi doi de kilometri est-

sud-est de Portul Baltimore, spre terminalul marin Seagirt. Terminat.

— Confirmat, Paza de Coastă… Este… ceva ciudat… aici. Terminat.

— Repetaţi, căpitane. Care este natura pericolului? Terminat.

Următorul mesaj de pe cargobotul panamez fu şi mai neclar şi aproape indescifrabil. Sanders îşi verifică echipamentul, dar toate sistemele ei păreau să funcţioneze cum trebuie.

— Vas în pericol, aici Paza de Coastă, sector Baltimore. Nu înţeleg ce spuneţi. Trebuie să vorbiţi mai clar. Terminat.

Din nou însă mesajul era neclar şi bruiat.

— Vas în pericol. Aici Paza de Coastă, sector Baltimore, pe canal unu-şase. Vă rog, repetaţi ultimul mesaj.

— Recepţionat, Paza de Coastă… Repet, sunt căpitanul navei *Double Dolphin.* Se întâmplă ceva foarte ciudat aici.

— Recepţionat, căpitane, zise Sanders. Explicaţi, vă rog.

— Nu sunt sigur… ideea e că…

Femeia respiră adânc. Nu-şi permitea să fie agitată, trebuia să-şi păstreze calmul. Dar avea nevoie de mai multe informaţii şi avea nevoie de ele repede.

— Care este natura pericolului, căpitane? întrebă ea din nou.

— Văd steagul unui cargobot liberian… Se află cam la un kilometru de babord şi cred…

— Ce crezi, căpitane?

— Cred că tocmai a fost lansată un fel de rachetă de la prora ei – nu doar una, două, una după alta.

Sanders rămase fără replică. Auzise bine? Cum adică?

— *Double Dolphin,* aici Paza de Coastă, sector Baltimore, repetă.

— V-am spus, cred că tipii ăştia tocmai au lansat un fel de rachetă… Eu şi echipajul meu am văzut o lumină – ca o explozie – la prora… apoi ceva a explodat pe punte şi s-a înălţat spre cer. Avea o flacără lungă sub ea, ca la decolarea unei navete spaţiale, dar nu atât de mare… încă se observă dâra, toţi o vedem. La câteva minute după aceea, s-a întâmplat din nou. Despre ce e vorba?

Sanders habar n-avea.

— *Double Dolphin,* aici Paza de Coastă, sector Baltimore, poţi descrie vasul respectiv?

În timp ce căpitanul răspundea, Sanders îşi nota cât de repede reuşea. Era un cargobot lung de cel mult trei sute de metri, cu înmatriculare liberiană, cu coca neagră şi cu litere mari albe desenate pe lateral: *LSC.* În ultimele aproximativ douăzeci de minute stătuse pe loc, zicea căpitanul. Aşa se face că *Double Dolphin* dăduse peste el brusc. Acum însă nava pornise motoarele şi părea să se pregătească să iasă din nou în larg.

— Ce vreţi să fac? întrebă căpitanul, cu o voce care îi trăda frica.

— Nimic. Doar staţi acolo, opriţi motoarele şi ţineţi radioul aproape. Revin. Terminat.

Sanders îşi revizui rapid notiţele şi încercă să înţeleagă ce auzise. Nu fusese anunţată de niciun test cu rachete în zonă. Şi, chiar dacă ar fi fost vreun test secret – pentru o rachetă de apărare, de exemplu –, nu putea fi implicat un cargobot liberian. Era absurd, iar asta o îngrijora. Tot ce ştia sigur era că trebuia să transmită imediat superiorilor cele aflate.

Ridică telefonul roşu de pe consolă şi formă repede numărul ofiţerului de serviciu de la centrul de operaţiuni, din cealaltă parte a clădirii. Ofiţerul de serviciu aflat la comandă răspundea şi de misiunile de căutare şi de salvare din zonă. Pe lângă faptul că avea dreptul să scoată din dispozitiv elicoptere şi nave ale Pazei de Coastă, putea şi să dispună folosirea în operaţiuni a unor oameni de la Baza Militară Navală Patuxent şi a unor agenţi ai poliţiei din Maryland, dacă era nevoie.

Ofiţerul ridică receptorul imediat.

— De la Centrul de comandă sunt, zise Sanders, încercând cu disperare să vorbească liniştit. Tocmai am primit un apel pe care trebuie să îl ascultaţi.

Dar era deja prea târziu.

13

9:12 p.m.
Locul exploziei, Washington, D.C.

Fără avertizare, capitala Statelor Unite fu distrusă.

Exact la 9:12 p.m., ora coastei de est, într-o milisecundă, Casa Albă dispăru într-o lumină orbitoare.

Pur şi simplu, încetă să mai existe, la fel ca oricine şi orice pe o rază de mai mulţi kilometri.

În acelaşi moment în care prima rachetă fu detonată în parcul Lafayette, temperatura urcă instantaneu la milioane de grade. Suflul exploziei cuprinse tot în calea lui. Sediul Trezoreriei dispăru, la fel cel al Serviciilor Secrete. Urmă clădirea FBI-ului, a Arhivelor Naţionale, a Curţii Supreme, a Capitoliului şi toate celelalte din jur. Toate monumentele, toate muzeele, toate restaurantele, toate hotelurile, toate spitalele, toate bibliotecile, orice semn al civilizaţiei fu şters de pe faţa pământului. Totul dispăru, pur şi simplu. Şi toate sufletele împreună cu ele.

Dincolo de râul Potomac, Pentagonul încă vibra violent, apoi, brusc, începu să se prăbuşească. Ce mai rămase în picioare ardea, la fel ca toate clădirile care nu fuseseră culcate la pământ.

Curând, se auzi vuietul unui vânt arzător, care începu să împrăştie substanţe radioactive prin toată partea de nord a oraşului şi prin Maryland, năpustindu-se prin districtele Prince George şi Anne Arundel, de parcă ar fi urmat autostrada 295 şi şoselele 50 şi 214, spre est, peste dealul Capitoliului, peste Lanham şi Bowi, spre Crofton şi Annapolis. În scurt timp, mai bine de treisprezece mii de kilometri pătraţi din Virginia, Maryland şi Districtul Columbia fură contaminate cu un nivel mortal de radioactivitate. Iar coşmarul era abia la început.

La câteva clipe după ce prima rachetă lovi în D.C., a doua izbi clădirea CIA, în Langley, iar suflul ei fierbinte şi cataclismic şterse de pe suprafaţa pământului sediul flancat de arbori, situat în suburbiile din Virginia de Nord, al celui mai important

serviciu secret al ţării. Apoi pulverizează fiecare casă, clădire de birouri, biserică şi magazin, din toate direcţiile. Bietele suflete care nu muriseră imediat se treziră orbecăind şi arzând. Unele aveau să agonizeze astfel ore în şir. Altele, zile sau chiar săptămâni. Şi nu exista speranţă de supravieţuire. Nici de salvare sau evacuare.

Cei care nu muriseră imediat aveau arsuri de gradul trei pe cea mai mare parte a corpului. Aveau timpanele sparte. Mâinile şi picioarele le erau umflate şi sângerau. Şi urmau să sufere îngrozitor, până când, în cele din urmă, vor muri în cele mai crunte dureri. Nu se putea face nimic pentru ei.

Manhattanul fu cel care primi următoarea lovitură.

Racheta Scud C lovi direct în Times Square şi, la fel, aduse cu ea un proiectil nuclear. Efectul fu pe cât de oribil, pe atât de neaşteptat. Explozia şterse orice formă de viaţă pe o rază de un kilometru într-o fracţiune de secundă. Fiecare construcţie de la districtul teatrelor şi clădirea New York Times până la Grand Central Station şi dincolo de ea fu distrusă cât ai clipi, exact aşa cum prevăzuseră cândva experţii şi cum se temuseră comandanţii militari. Chiar şi construcţiile aflate la mile distanţă de epicentru fuseră dărâmate de suflul exploziei. Focul care urmă se răspândi cu o viteză care atingea chiar şi o mie de kilometri pe oră şi fiecare cartier deveni rapid un infern radioactiv, care avea să ardă săptămâni în şir, dacă nu chiar luni.

Apartamentele şi clădirile de birouri începură să se prăbuşească din cauza undei de şoc şi a căldurii intense. Toate, mai puţin un spital, fuseră arse sau distruse fără să mai poată fi recunoscute. Apoi, în tunelul Lincoln se produse o implozie. Apa din râul Hudson – acum supraîncălzită de explozia termonucleară – năvăli în Chelsea, anihilă gara Pennsylvania şi opări orice şi pe oricine prinse în cale la sud de Broadway.

Urmă Seattle, la doar câteva secunde după Manhattan.

Racheta păru că se iveşte de nicăieri. Lansată de pe un vas aflat la câteva sute de kilometri de coasta canadiană, se arcui repede peste Victoria, peste Port Angeles şi Parcul Olimpic Naţional, descriind o traiectorie direct spre centrul oraşului.

Impactul se produse în Piaţa Pike Place, iar când încărcătura

nucleară de cincizeci de kilotone explodă, totul fu spulberat într-o clipă pe o rază de mai mulţi kilometri. Turnul Space Needle. Acvariul şi centrul ştiinţific. Sediul Amazon.com. Safeco Field. Şi toate cafenelele Starbucks din zonă. Totul dispăru cât ai pocni din degete.

Niciuna dintre cele douăzeci şi una de sirene sofisticate ale oraşului nu pornise. Fuseseră instalate la începutul anilor ’50, în timpul Războiului Rece. Apoi le modernizaseră, în 2006, costul ajungând la nouăzeci şi una de mii de dolari. Dar fuseseră inutile. Nimeni din cabinetul primarului sau de la poliţie, sau de la pompieri nu ştiuse că vine racheta. Nimeni nu ştiuse de ameninţarea care era pe drum. Aşa că nimeni nu activase sirenele. Şi, chiar dacă ar fi făcut-o cineva, ar fi ştiut cum să scape, unde să meargă? Ar fi avut timp să caute adăpost? Nu mai era nimeni care să răspundă la aceste întrebări, iar sirenele şi oraşul pentru care fuseseră proiectate nu mai existau.

Nespus de mulţi oameni zăceau morţi sau erau pe moarte. Şi mai mulţi aveau să li se alăture în curând. Într-adevăr, numărul morţilor din Seattle va creşte impresionant în câteva ore. Un enorm nor ca o ciupercă, plin cu praf toxic radioactiv, se forma deasupra oraşului. Cei care nu fuseseră orbiţi de explozia iniţială puteau să vadă pălăria strălucitoare care creştea în depărtare. Cu siguranţă fusese văzută din campusul Microsoft, în Redmond, la cincisprezece kilometri distanţă şi, pe măsură ce vântul ucigaş începea să sufle, moartea şi distrugerea se apropiau. Era doar o chestiune de timp. Nu exista scăpare şi nici loc unde să te ascunzi.

În mod sigur, echipele de intervenţie rapidă aveau să vină din localităţile şi statele dimprejur, care-şi vor oferi ajutorul. Dar cum să ajungă în acele zone fierbinţi? Cum să comunice? Unde să ducă morţii? Reţeaua electrică se oprise instantaneu. Toate mijloacele de comunicare erau moarte. Vibraţiile electromagnetice declanşate de explozie prăjiseră toate circuitele electrice cale de mulţi kilometri. Sistemele electrice ale celor mai multe vehicule din Seattle – ale maşinilor de pompieri, ale ambulanţelor, ale Poliţiei, ale Armatei, ca să nu mai vorbim de cele ale majorităţii elicopterelor şi avioanelor – erau complet

imobilizate sau, în cel mai bun caz, grav avariate. Cele mai multe telefoane mobile, pagere, PDA-uri, televizoare şi radiouri erau inutile şi ele, la fel cum erau generatoarele spitalelor sau alte sisteme gândite pentru situaţii de urgenţă.

Aceeaşi situaţie se întâlnea în Washington, D.C., şi New York. Niciun plan de urgenţă nu fusese pregătit pentru aşa ceva. Focuri mistuitoare şi vânturi radioactive ucideau tot în calea lor, aşa că fuga era exclusă. Şocul paralizase milioane de oameni. Lipsa de electricitate imobilizase alte milioane şi făcuse imposibilă comunicarea. *Ce se întâmplase? Ce urma? Unde să mergi ca să fii în siguranţă? Şi cum să ajungă cineva acolo?*

Apoi Oraşul îngerilor deveni Oraşul Demonilor.

*

Jackie Sanchez ridică telefonul de pe consola din faţa ei şi răspunse apelului venit pe linia de urgenţă din partea generalului Briggs, de la NORAD. Abia reuşea să creadă ce îi spunea, dar nu era timp de întrebări. Aveau la dispoziţie cam un minut să-l pună pe preşedinte la adăpost.

Puse jos telefonul şi strigă repede nişte comenzi codate, în microfonul de la încheietură. Echipa ei reacţionă imediat, aşa cum fusese antrenată. Nu era sigură că ce făceau ei avea rost. Era posibil ca toate eforturile lor să fie în van. Poate că nu vor salva nicio viaţă. Dar erau datori să încerce. Depuseseră un jurământ şi aveau să fie credincioşi până la capăt.

Pe monitoarele de supraveghere văzu o duzină dintre cei mai buni agenţi ai ei – înarmaţi până-n dinţi – grăbindu-se brusc spre scena convenţiei, unde îl înconjurară pe preşedinte, îl apucară de braţe şi, efectiv, îl luară pe sus, cu picioarele abia atingându-i podeaua. Apoi Sanchez ieşi ca din puşcă din postul de comandă şi ajunse în culise, la preşedinte, unde ordonă oamenilor ei să coboare în buncăr.

— *Hai, hai, hai!* strigă ea în timp ce agenţii îl trăgeau pe preşedinte pe un coridor, apoi pe altul, pe casa scării înţesată de agenţi şi apoi în jos cinci etaje şi, în cele din urmă, năvăliră într-un subsol, unde erau sistemele de ventilaţie ale centrului de convenţii.

O luară pe un hol, apoi pe altul, printre ţevi şi conducte. O

clipă mai târziu, îl puseră pe preşedinte într-un depozit frigorific mare, închiseră uşa după ei şi îi puseră la fel de rapid un costum de protecţie, mănuşi şi o mască, toate pregătite dinainte de echipa de reacţie rapidă, în caz de atac nuclear, cu arme biologice sau chimice.

Acestea fiind făcute, Sanchez şi agenţii ei începură să se echipeze la rândul lor. Tocmai atunci însă simţi cum pământul se zguduie puternic sub picioarele ei. Auzi explozia asurzitoare. Brusc, simţi căldura îngrozitoare. Avu suficient timp să înţeleagă că cele mai bune eforturi ale ei de a-l proteja pe preşedinte eşuaseră, totul se terminase.

14

9:13 p.m., ora de est
Pe proprietatea vicepreşedintelui,
în apropiere de Jacksonville, Florida

Valurile se loveau blând şi ritmic de ţărm.

O lună plină şi maiestuoasă atârna deasupra Atlanticului, iar briza plăcută mângâia apa, aducând cu ea strigătele îndepărtate ale pescăruşilor şi zgomotul făcut de o fregată aflată ceva mai aproape de mal. Atmosfera era festivă, toată lumea bea şampanie şi savura creveţi, în timp ce personalul puţin, dar fidel al vicepreşedintelui se strânsese în sufrageria frumoasei case de vară care se întindea pe proprietatea de şase milioane de dolari aflată pe plajă, la marginea oraşului Jacksonville, într-o suburbie numită Ponte Vedra.

Se adunaseră acolo să urmărească împreună ultimul şi cel mai important discurs adresat de preşedinte Convenţiei Naţionale Republicane. Voiau să vadă cum îşi pune în scenă MacPherson politica îndrăzneaţă, în faţa întregii ţări şi a întregii lumi. Brusc însă pe ecranul cu plasmă al vicepreşedintelui nu se mai văzu nimic decât o imagine albă.

Bobby Caulfield, secretarul personal al vicepreşedintelui, în vârstă de douăzeci şi trei de ani, luă repede telecomanda şi schimbă de pe FOX pe CNN. Nici acolo nu se vedea nimic. Colegii lui oftară. Puse pe MSNBC. Nimic. Schimbă apoi pe fiecare canal pe rând, dar toate păreau să fi rămas fără semnal.

— Ce *naiba*… mormăi el, în timp ce schimba canalele.

Totuşi, găsi câte ceva funcţional. Un canal de gastronomie. Unul de călătorii. Unul sau două de exerciţii. Dar niciunul dintre cele care transmiteau discursul preşedintelui. Simţi cum toţi ceilalţi se uitau la el, de parcă era vina lui.

Nu îndrăznea să se uite la şeful lui. Continua să încerce să îşi dea seama care era problema, verifica bateriile din telecomandă, umbla la cablul din spatele consolei. Nimic. Nu înţelegea.

Fără niciun avertisment, şase agenţi ai Serviciilor Secrete – inclusiv şeful gărzilor de corp – năvăliră în cameră, îl luară pe vicepreşedinte şi îl târâră afară, în timp ce îi strigau lui Bobby să li se alăture repede.

Caulfield îşi înşfăca BlackBerry-ul şi se grăbi să-i ajungă, lăsându-i pe ceilalţi cu gura căscată, la fel de uimiţi ca el. În timp ce fugea însă prin bucătărie, se opri brusc şi se întoarse.

— *Caulfield, haide, mişcă-te!* strigă un agent.

— Un minut, răspunse el.

— *Nu, acum!*

Caulfield scana fiecare colţ, masa, podeaua. *Unde era? Trebuia să fie undeva.* Inima i-o luă la goană. Apoi auzi sirena şi motoarele elicopterului *Marine Two. Nu putea să o lase acolo. Unde era?*

Fugi înapoi în sufragerie şi se repezi spre secretara vicepreşedintelui, care pălise.

— Asta cauţi? întrebă ea, întinzându-i geanta.

— *Ultima şansă, Caulfield,* strigă un alt agent, peste zgomotul făcut de elice. *Haide, haide!*

Erau pe cale să închidă uşa elicopterului şi să pornească.

— Mulţumesc, îi zise colegei lui.

Înhăţă geanta, o sărută pe femeie pe obraz şi ieşi pe o uşă laterală, spre elicopterul alb cu verde al vicepreşedintelui, un Lockheed Martin VH-71. Era şi mai confuz. *Marine Two* era înconjurat de cel puţin treizeci sau patruzeci de agenţi înarmaţi. *Ce naiba se întâmplă?* se întreba el în timp ce sărea în elicopter şi se aşeza pe locul din spatele vicepreşedintelui, punându-şi centura cât de repede putea.

Două Black Hawk apărură brusc în faţă. Caulfield vedea şi două Apache înarmate grăbindu-se spre coastă. Mitralierele luau poziţie în jurul casei vicepreşedintelui. Orice era, nu era de bine. N-avea cum să fie un exerciţiu. Trecuse prin câteva, iar cei din Serviciile Secrete nu erau atât de proşti încât să programeze unul în mijlocul discursului ţinut de preşedinte.

Apoi auzi cuvintele care făcură să îi îngheţe părul de pe ceafă. Îndată ce uşile elicopterului se închiseră, pilotul zise în radio: *Şah mat este sigur. Repet, şah mat este sigur. Către toate trupele*

aeropurtate, ocupaţi-vă poziţiile. Marine One *se ridică.*

Bobby Caulfield repetă cuvintele în gând. Auzise bine? *Marine One?* Trebuia să fie o greşeală. Dar piloţii de pe Marine nu fac greşeli. Nu acela, cel puţin. Deci, ce se întâmpla? *De ce se purtau toţi de parcă la bord se afla preşedintele?*

*

Vicepreşedintele răspunse la telefonul de pe linia sigură.

— Aici generalul-locotenent Charlie Briggs, domnule, de la NORAD. Mă auziţi?

— Da, generale, şi ar fi bine să ai o explicaţie, replică Oaks, care habar n-avea de ce fusese luat pe sus, departe de familie, de prieteni şi de personalul lui.

— Nu ştiu exact cum să spun, domnule, începu Briggs.

— Nu am chef de jocuri sau de exerciţii, strigă Oaks. Preşedintele Statelor Unite ţine un discurs important, generale. Iar eu n-ar trebui să îl ratez. Auzi ce vorbesc?

— Da, domnule. Înţeleg.

— Atunci ce naiba se întâmplă, generale? insistă Oaks.

— Domnule, mă tem că este de datoria mea să vă informez… începu Briggs, şi ezită din nou.

Oaks îşi pierdea răbdarea.

— *Ce anume?*

— Domnule, Statele Unite sunt atacate.

— *Atacate?* făcu Oaks, nevenindu-i să creadă. Ce tot zici?

— Domnule, în ultimele câteva minute, patru oraşe americane au fost lovite de rachete – Washington, New York, Los Angeles şi Seattle.

— Dumnezeule… murmură el.

— Şi fiecare dintre rachete avea încărcătură nucleară, continuă generalul. Nu ştiu de care tip. Şi nici ce mărime. Încă nu ştiu. Dar pierderile din fiecare oraş sunt imense. Numărul victimelor este imens.

— Mai precis? forţă Oaks, în timp ce un frison îi trecea prin tot corpul.

— Domnule, Casa Albă şi Capitoliul au dispărut. Curtea Supremă, clădirea FBI şi toate agenţiile guvernamentale sunt terminate. Pentagonul este grav afectat. Langley a fost ras.

Întregul oraş este un câmp încins, domnule. Nimeni nu va putea intra acolo să… multă vreme. Şi… ei bine… îmi pare rău să vă informez, domnule, dar USNORTHCOM presupune că preşedintele este mort.

Oaks nu reuşea să scoată o vorbă.

— Alo? Domnule, mai sunteţi acolo?

Oaks încerca să proceseze amploarea celor auzite. Dar cum? Cum era posibil?

— Spune-mi că e un exerciţiu, generale.

— Nu este, domnule.

— Ai zis că preşedintele e mort?

— Da, domnule. Mă tem că da. Staples Center a fost şi el lovit. N-a mai rămas nimic.

— Patru atacuri *nucleare?* repetă Oaks, încă incapabil să creadă ce auzise.

— De fapt, cinci, domnule, îl corectă Briggs. Washingtonul a fost lovit de două ori – o dată în centru şi o dată în nordul Virginiei. În Langley, mai exact.

— Nu se poate. Trebuie să fie o greşeală.

— Aş vrea să fie, domnule, dar nu este, rosti generalul, care avea acum o voce surprinzător de calmă şi de profesională. Ne va lua câteva zile să evaluăm pagubele, dar există câteva lucruri esenţiale pe care trebuie să le ştiţi acum.

Oaks îşi slăbi cravata.

— Începe cu familia mea. A luat-o cineva pe Marie?

— Avem un alt elicopter care o va lua şi o va aduce la dumneavoastră, explică Briggs.

— Şi băieţii?

— Avem agenţi care îl iau pe David şi pe soţia lui din Phoenix şi pe Tom din Atlanta. Amândoi vor fi duşi într-un loc sigur până când ne vom da seama mai exact ce se întâmplă.

— Eşti sigur că sunt în regulă?

— Nu am alte veşti de la ei încă, dar vă voi ţine la curent.

— Vreau să îi aduceţi pe toţi la mine.

— Da, domnule, răspunse Briggs. Acum, sunt câteva lucruri pe care trebuie să vi le spun.

— Dă-i drumul.

— În primul rând, domnule, trebuie să vă informez că, potrivit Amendamentului 25 din Constituţie, dumneavoastră sunteţi acum preşedintele Statelor Unite.

Oaks nu reuşea să găsească ceva de zis. Rămăsese într-o tăcere de şoc.

— Domnule preşedinte, sunteţi acolo? întrebă Briggs.

— Nu, replică Oaks, brusc. Nu-mi spune aşa, generale. Nu până când nu vom avea o dovadă clară că preşedintele MacPherson n-a supravieţuit exploziei.

— Nu putea supravieţui, domnule.

— De ce? De unde ştii?

— Nimeni nu supravieţuieşte unei astfel de explozii. La o primă evaluare, se pare că Los Angelesul a fost lovit cu o încărcătură de o sută cincizeci-două sute de kilotone. Ne va lua ceva timp să stabilim exact. Dar un lucru vă pot zice cu siguranţă, domnule: victimele vor fi de ordinul milioanelor, începând cu preşedintele MacPherson. Ştiu că e greu, dar nu există îndoieli în privinţa asta. Preşedintele este mort, Dumnezeu să îl odihnească!

15

9:26 p.m., ora de est
Marine One, în drum spre Jacksonville

Oaks se simţea ameţit.

Auzise cuvintele, dar nu reuşea să le înţeleagă. Nu era posibil. Îl cunoştea pe Jim MacPherson de aproape o viaţă. Trecuseră prin atâtea împreună, inclusiv prin, probabil, cei mai grei opt ani din administraţia americană, cel puţin de la nominalizarea lui Roosevelt, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, sau din timpul lui Lincoln, pe vremea Războiului Civil. Teroriştii încercaseră să îi termine pe amândoi, de multe ori. MacPherson nu putea fi mort. Nu acum. Nu în culmea carierei lui.

Nu trecuseră ei într-o nouă etapă în Războiul Mondial cu Teroarea? Nu începuseră lucrurile să meargă mai bine? Cu Rusia neutralizată, laolaltă cu Iranul şi Siria, lumea devenea un loc mai liniştit. Sau, cel puţin, mai liniştit decât până atunci. Nu?

Şi, deodată, totul se prăbuşea. Nu doar MacPherson fusese ucis în explozie. Prima Doamnă trebuie să fi fost moartă şi ea, la fel fiicele lui MacPherson. Bob Corsetti. Jackie Sanchez. Întreaga conducere a Partidului Republican.

Oaks îşi descheie nasturele de sus de la cămaşa elegantă. Respira greu. Pulsul i-o luă la goană. Abia acum înţelegea amploarea celor întâmplate în ţara lui. Dar moartea atâtor oameni dragi era ceva personal. Dacă Washingtonul dispăruse, la fel se întâmplase cu Marsha Kirkpatrick. Şi cu Scott Harris, de la FBI. Ken Costello, din Consiliul de Securitate Naţională. Danny Tracker, de la CIA. Şi tot personalul lor. Şi întregul personal de la Casa Albă. Erau morţi. Toţi. Nu-i va revedea niciodată. Era mai mult decât putea suporta, dar generalul Briggs nu-i dădu timp să jelească.

— Domnule, ştiu că e foarte greu, rosti generalul, cu durere în glas. Dar trebuie să mai adaug ceva.

— Locotenente, mai daţi drumul la nişte aer aici în spate? îi

ceru Oaks pilotului.

Respiră adânc de câteva ori şi încercă să se pregătească pentru ce urma.

— Continuă, generale, spuse el, după câteva momente. Te ascult.

Sau încerc, îşi zise.

— Domnule, după ce veţi ajunge la bordul lui *Air Force One,* vă vom pune la dispoziţie imagini luate din satelit cu fiecare oraş afectat, începând cu Los Angelesul. O să vă fac legătura cu experţii mei, într-o videoconferinţă, să vă explice unele lucruri şi să vă răspundă la orice întrebări veţi avea. Apoi veţi merge să vă întâlniţi cu judecătorul-şef al districtului Jacksonville. Încă nu îi ştiu numele, dar veţi primi un dosar complet al ei în câteva minute. Ea va depune jurământul, pentru că avem nevoie urgentă de un comandant, domnule. Intrăm în război.

— Cu cine, generale? Cine e în spatele acestor atacuri?

— Nu ştiu, domnule, recunoscu Briggs. Încă. Dar vom afla curând. Iar atunci vă voi oferi toate informaţiile. Deocamdată, atât ştim. Îmi pare rău că trebuie să spun, dar momentan nu aveţi un cabinet căruia să vă adresaţi, iar cei mai mulţi membri ai Consiliului de Securitate Naţională sunt morţi şi ei.

Oaks respiră greu. Nu era posibil.

— Eşti absolut sigur, generale? N-a supravieţuit niciunul?

— Mă tem că nu. Toţi, în afară de doi membri ai cabinetului, erau în D.C. în momentul impactului, iar D.C. nu mai e. Casa Albă a fost complet distrusă. La fel Capitoliul, toate agenţiile guvernamentale, Curtea Supremă, clădirea FBI. Au dispărut. Toate. Iar Washington va fi nelocuibil pentru un secol, poate chiar mai mult, domnule.

Oaks era sigur că i se va face rău. Îi făcu semn lui Caulfield – oripilat de frânturile de ştiri pe care le auzea – să îi aducă o sticlă cu apă, cât de repede. Apoi se uită pe geam şi observă că nu erau în apropierea Aeroportului Internaţional din Jacksonville, cum credea, ci la câţiva kilometri distanţă de baza militară aeriană.

Tot traficul aerian şi terestru care nu era necesar fusese oprit. Un detaşament înarmat al Aviaţiei se mişca rapid, să întărească securitatea, şi observă că *Air Force One* şi un avion cu reacţie

Gulfstream, fără niciun însemn pe el, era deja pe una dintre piste, flancat de două F/A-18 Hornet, cu rachete aer-aer la bord, pregătite să decoleze de urgenţă. Nu prea înţelegea de ce era acolo acel Gulfstream, dar nici nu avea prea mult timp să se gândească la asta.

Luă sticla din mâna lui Caulfield, dădu pe gât o treime din ea în câteva secunde, apoi întrebă:

— Cine a mai rămas?

— Din câte ştim, domnule, doar secretarii James şi Trainor, continuă generalul. Secretarul James e în Boston. Iar secretarul Apărării e încă pe drum, vine de la Tokio.

— Trebuie să îl scoatem pe Lee James din Boston – *repede*. Vreau să îl duceţi într-o bază militară sigură.

— Deja am ordonat asta, domnule, îl asigură Briggs, apoi îi explică repede că, potrivit planului de continuare a guvernării, ordonase ca secretarul James să fie imediat evacuat şi dus la Mount Weather, centrul secret de operaţiuni aflat în subteran, în Blue Ridge Mountains, vestul Virginiei, cam la o sută de kilometri de Washington, D.C.

Mount Weather fusese construit în anii ’50 pentru ca liderii guvernamentali să poată pleca din ţară în cazul unui război nuclear cu ruşii. Oaks mai fusese acolo în timpul altor crize, inclusiv de Ziua Devastării. De asemenea, condusese nenumărate exerciţii de acolo, la fel cum făcuse şi secretarul James. Amândoi cunoşteau bine locul.

Briggs îi aminti lui Oaks că, potrivit planului de continuitate guvernamentală, secretarul Apărării fusese îndrumat spre Raven Rock, locul unde se afla Centrul Naţional Alternativ de Comandă Militară, undeva de-a lungul graniţei Pennsylvania-Maryland, nu departe de Waynesboro şi la aproximativ cincisprezece kilometri de Camp David. De acolo, secretarul Trainor şi echipa lui vor conduce Departamentul Apărării, dintr-un buncăr echipat cu tehnologie superioară, pregătit special pentru un scenariu de răzbunare nucleară, pe care generalul îl botezase deja „Operaţiunea Reciprocitate”.

— Care este starea buncărului principal? întrebă Oaks.

— Pentagonul a fost grav avariat, domnule. Singurii

supravieţuitori de care ştim sunt cei care se aflau în Centrul Naţional de Comandă Militară în momentul impactului. Sunt în legătură cu ei, dar sistemele lor de comunicaţii nu funcţionează prea bine. Sunt foarte puţini. Sunt în stare de şoc. Există scurgeri grave de radiaţii şi nu ştim dacă vor reuşi să reziste…

— Generale Briggs, îl întrerupse Oaks brusc, vrei să spui că buncărul antinuclear de miliarde de dolari al Pentagonului nu este funcţional?

— Nu aşa cum a fost gândit, nu, mă tem că nu, domnule. De asta îl trimit pe secretarul Apărării la Raven Rock.

Oaks dădu din cap şi îşi frecă ochii.

— Cât mai durează până când Trainor ajunge acolo?

— Câteva ore, domnule. Dar avionul secretarului James trebuie să fie la sol în câteva minute. Va fi în siguranţă la Mount Weather într-o oră.

— Vreau ca amândoi să aibă escorte înarmate! ordonă Oaks.

— Desigur.

— Bine. Şi vreau să fie oprit tot traficul – fără avioane în aer, doar dacă sunt militare sau sunt autorizate de tine ori de secretarul Trainor. Ai înţeles?

— Lucrăm la asta, domnule. Va dura ceva timp să punem totul la punct. În mod normal, avem mai mult de trei mii de zboruri, iar sediul Aviaţiei nu mai există. Nici Departamentul de Transporturi. Trebuie să contactăm fiecare aeroport şi fiecare centru de control al traficului aerian în parte. Le spunem tuturor să reţină avioanele la sol.

— Bun. Altceva?

— Am pus patrule aeriene la fiecare graniţă şi în fiecare oraş mare. De asemenea, am ordonat să fie pregătită întreaga flotă pe mare.

— Eşti sigur că e cea mai bună mişcare, generale, întrebă Oaks sceptic. N-ar trebui să păstrăm unele rezerve, cel puţin până când ne dăm seama ce se întâmplă şi cine ne sunt duşmanii?

— M-am gândit la asta, domnule, dar trebuie să ne protejăm împotriva unui alt Pearl Harbour, răspunse Briggs repede. Nu ştim ce urmează şi nu vrem ca trupele noastre navale să fie concentrate într-un loc, vulnerabile. Cu permisiunea

dumneavoastră, aş mai vrea să ordon deplasarea a câte două portavioane escortate şi mai multe nave dispunând de sisteme de apărare antirachetă Aegis pe ambele linii de coastă, la fel în Golful Mexic. Dar trebuie să ne mişcăm repede.

— Ai autorizarea mea, zise Oaks fără să ezite. Acum, unde vrei să merg?

— Aş vrea să vă aduc aici, domnule preşedinte, spuse Briggs, amintindu-i că Baza aeriană Peterson nu era doar sediul USNORTHCOM, ci şi centrul de comandă al NORAD, îngropat adânc sub muntele Cheyenne. Aici veţi fi în siguranţă. Avem la îndemână tot ce vă trebuie. Sau aproape. Eu şi oamenii mei vă putem ajuta să începeţi să refaceţi un guvern. Şi cred că este mai bine ca eu şi dumneavoastră să fim în acelaşi buncăr, nu la distanţă de trei mii de kilometri, uniţi doar de un sistem de comunicaţii care e posibil să cedeze. E bine aşa, domnule?

— E bine, generale, am încredere în tine. Dar Congresul?

— E prea devreme să vorbim despre asta, domnule. Încă încercăm să punem lucrurile cap la cap. Deocamdată, pot să vă spun că acţionăm sub presupunerea că toţi cei din conducerea Partidului Republican şi mai mult de două sute de membri ai lui din Congres sunt morţi. Toţi erau la Convenţie. În acest moment, pur şi simplu, nu suntem siguri ce s-a întâmplat cu liderii Partidului Democrat sau cu alţi membri ai acestuia. Mulţi dintre ei se întruneau în Manhattan, deoarece convenţia lor începea în câteva zile. Ceilalţi sunt împrăştiaţi prin ţară şi presupun că se pregăteau să plece spre New York în următoarele zile. Încercăm să îi contactăm pe toţi, dar mare parte dintre sistemele de comunicaţii civile sunt moarte, la fel reţeaua electrică naţională.

— Unde e purtătorul de cuvânt al Casei Albe?

— Nu ştiu, recunoscu Briggs.

— Dar preşedintele temporar al Senatului?

Generalul nu ştia nici asta.

— Îl căutăm, zise el, cu vocea trădându-i lipsa de speranţă că îl vor găsi curând.

— Vă aşteptaţi şi la alte atacuri? insistă Oaks.

Briggs îi spuse că era o întrebare la care îi era cel mai dificil să răspundă. CIA nu mai era. Nici Agenţia de Informaţii Externe.

Sistemele de adunare a informaţiilor fuseseră şi ele grav perturbate. Nimeni nu ştia ce urmează şi de unde, cu atât mai puţin când. Habar n-aveau cine îi atacase şi unde să riposteze. Trupele americane din întreaga lume erau acum în alertă de gradul unu. Numai că, fără un inamic clar definit şi poziţionat, militarii nu puteau să facă prea multe. Cel puţin deocamdată.

În plus, trebuiau să facă faţă unei problematice crize de succesiune.

— Ce se întâmplă dacă avionul meu este doborât în drum spre NORAD? îl întrebă noul preşedinte pe comandant. Dacă eu sunt omorât, cine se presupune că va conduce ţara?

16

4:27 a.m.
O tabără de refugiaţi din nordul Iordaniei

Era dureros chiar şi să-şi deschidă ochii.

Când izbuti, Erin Bennett nu îşi dădu seama unde se afla. Nu părea să fie cortul care îi fusese casă în ultimele aproape opt luni. Şi nici nu mirosea la fel de urât. Era un miros specific în încăperea în care se afla, dar nu reuşea să îl identifice.

Tâmplele îi pulsau. Era prea dureros să gândească, să încerce să îşi dea seama unde se află sau de ce. Aşa că începu să plutească… înapoi… înapoi… spre un timp mai liniştit decât acela.

Brusc, se văzu stând la biroul ei, undeva sus, deasupra Londrei, cu vedere spre Tamisa. În fereastră, îşi zărea propria reflexie, în costumul negru, cu pantofii negri cu toc, cu părul prins la spate şi cu unghiile făcute. Se întoarse şi dădu cu ochii de echipa adunată în jurul ei, în încăperea înzestrată cu tehnologie avansată destinată războiului financiar pe care o proiectase şi o conducea odinioară, pe vremea când lucra pentru Global Strategix. Boxele conectate la satelit. Radiourile cu unde scurte. Panoul cu monitoare tv. Internetul şi cablurile din fibră optică, prin care receptau şi emiteau treizeci de milioane de apeluri peste Atlantic într-o singură secundă. Placa mică de ceramică de pe biroul ei, pe care se putea citi: „Îngrijeşte bine de oile tale şi ia seama la turmele tale.“ Şi din nou mirosul acela. Parfum? Detergenţi?

Orice ar fi fost o înţepa în gât, o făcea să lăcrimeze şi o împingea, împotriva voinţei ei, spre realitatea imediată. Îşi dădu seama că nu era în Londra, iar dezamăgirea coborî asupra ei ca un nor.

Erin se luptă din nou să deschidă ochii, iar când reuşi văzu un ceas pe perete. Era patru şi jumătate, deşi nu avea idee dacă era zi sau noapte. Încercă să-şi amintească ultimele ore, dar totul era

ceţos. Încet şi cu mare greutate, îşi întoarse capul spre dreapta, apoi spre stânga. O durea fiecare muşchi din corp. Gâtul îi luase foc.

La început, se simţi de parcă ardea. După câteva momente, simţi că îi e frig. Pe braţe avea pielea ca de găină. Acul unei perfuzii era înfipt într-unul, acoperit cu o bandă şi un tub. Chiar şi ochii o dureau. Dar ceaţa de pe creier se împrăştiase un pic. Era în spital. Jon o adusese aici. Dar de ce? Ce i se întâmplase?

Bâjbâi în jur o vreme şi, în sfârşit, găsi o sonerie, pe care apăsă de câteva ori. Câteva clipe mai târziu, un bărbat înalt, negru, cu faţa blândă – care părea cam spre sfârşitul a cincizeci de ani, poate un început de şaizeci – deschise uşa. Avea un zâmbet cald, prietenos, un pahar cu apă şi nişte pastile în mâini. Erin strânse din ochi şi încercă să citească ce scria pe ecusonul lui: „Dr Francis P. Kwamee“. Era din Accra, Ghana. Lucra pentru Organizaţia Mondială a Sănătăţii. Toate bune, dar unde era Jon?

Încercă să întrebe, dar durerea era prea mare. În schimb, vorbi medicul.

— Cum vă simţiţi, doamnă?

Nu suficient de bine ca să răspundă. Doar îşi scutură capul.

— Nu vă îngrijoraţi, doamnă Bennett. O să avem grijă de dumneavoastră. Dar, mai întâi, aveţi un vizitator destul de înflăcărat pe hol. Pot să îl chem? Nu cred că mai are răbdare.

Inima ei tresări şi zâmbi slăbită.

— Foarte bine. Dar trebuie să vă luaţi medicamentele mai întâi.

Erin dădu din cap uşor şi, cu ajutorul lui, luă pastilele, în ciuda durerii pe care o simţea la înghiţire. Când doctorul ieşi din cameră şi rămase iar singură, închise ochii şi respiră adânc. Mulţumi lui Dumnezeu că fusese milostiv şi că avusese grijă de ea şi Îl rugă să îl binecuvânteze pe Jon şi să îl ţină aproape de inima Lui. În timp ce spunea Amin, uşa se deschise şi se trezi în braţele bărbatului pe care îl iubea.

— Hei, cum te simţi? întrebă Bennett, în timp ce se aşeza lângă ea şi o ţinea cu blândeţe de mâini.

Erin voia cu disperare să îi răspundă. Voia cu disperare să îi vorbească, să afle ce se mai întâmplase, dar se chirci de durere.

— E în regulă, odihneşte-te, rosti el într-un fel liniştitor, de care femeia simţi că va avea mare nevoie în următoarele zile.

Era recunoscătoare mai ales pentru că nu avea o oglindă în care să se privească. Ştia că trebuia să arate oribil, dar lui nu părea să-i pese, lucru care o făcu să îl iubească şi mai mult.

— Apropo, zise el, parcă citindu-i gândurile, ţi-a spus cineva azi cât eşti de frumoasă?

Ea încercă să-i strângă mâna.

— Aşa deci, făcu Jon, zâmbind. Las' că le arăt eu.

Zâmbetul ei se lărgi şi, în sfârşit, simţi un nou val de calmante care i se scurgea prin vene. Oare pastilele îşi făceau efectul atât de repede? Sau poate era ceva din acul acela. În orice caz, pleoapele i se îngreunau, deşi era hotărâtă să nu piardă nicio clipă.

— Ţi-a spus ceva doctorul? Desigur, în afară de faptul că eram disperat de nerăbdător să te văd, întrebă el.

Ea dădu din cap încet.

— Doctorul Kwamee nu ţi-a dat niciun diagnostic încă?

Ea dădu din cap din nou.

— N-a zis nimic?

— Nu, reuşi ea să şoptească.

— Atunci, poate că ar trebui să îţi spun eu.

Erin simţea că pluteşte, dar făcea tot ce-i stătea-n putere să se concentreze, în timp ce Jon îi zicea că are meningită bacteriană şi îi explica felul în care boala o afectează, cum va fi tratată şi cât timp îi va lua până se va reface. Era uşurată că nu era vorba despre ceva mai rău şi îi strânse mâna când termină, în semn de mulţumire că îi dădea astfel de veşti bune. La urma urmei, numai Dumnezeu ştia ce alte boli ar fi putut lua într-un astfel de loc. Acum dorea să se lase purtată într-un somn lung şi liniştit. Avea să îl revadă pe Jon curând. Chiar avea nevoie de somn şi, pe cât posibil, unul cu vise…

Dar el nu terminase.

— De fapt, mai e ceva, iubito.

Avea o privire ciudată, se gândea ea, de parcă îi ascundea ceva, deşi nu neapărat ceva rău. Arăta de parcă se *străduia* să pară încruntat.

— Ce e? şopti.

— Eşti sigură că vrei să ştii?

Medicamentele o făceau să se simtă atât de ameţită, parcă visa. Dar, da, aprobă din cap; voia să ştie, mai repede, până nu adormea pentru alte câteva ore.

— Eşti sigură? A fost o noapte lungă, la urma urmei, şi chiar ai nevoie de odihnă.

Ochii ei îl rugau să îi spună şi, ca de obicei, nu dură mult până să îl convingă.

— Foarte bine, Erin Christina Bennett, începu el, apropiindu-se şi sărutând-o blând pe frunte. Am plăcerea de a-ţi sugera să nu îţi faci planuri pentru trei mai, anul viitor… planuri care nu includ internarea într-un spital.

Nu înţelegea despre ce vorbeşte. Voia, dar nu reuşea să priceapă, iar faţa lui deja începea să se înceţoşeze. Încercă să reziste, încercă să se gândească ce anume ar putea planifica pentru luna mai anul viitor. Clipea des şi încerca să se concentreze, dar era o bătălie pe care foarte curând avea să o piardă.

El se lăsă mai aproape de faţa ei şi îi puse un deget pe buze.

— În sfârşit, o mică veste bună, draga mea, şopti el.

— Ce? reuşi ea să întrebe.

Bennett făcu o mică pauză, apoi şopti:

— Eşti însărcinată.

Brusc, ochii ei se deschiseră larg. Inima îi bătea de parcă trecuse printr-o bătălie. *Auzise bine? Sau adormise şi visase?* Dar privirea din ochii lui îi spunea tot ce voia să ştie. Nu visase deloc. Va avea un copil cu bărbatul cu care îşi dorise să se mărite din clipa în care îl întâlnise. *Cum putea fi atât de norocoasă? De ce era atât de binecuvântată?*

Camera începu să se învârtească. Era ameţită de bucurie. Probabil că şi medicamentele erau de vină. Faţa o durea din cauza zâmbetului, dar nu reuşea să se abţină. Fiecare minut cu Jon Bennett fusese o aventură, iar ea iubise fiecare clipă din viaţa lor împreună.

Brusc, înţelese că nu se simţise niciodată atât de sigură cum se simţea în acel moment. Cumva, într-un fel care îi plăcea, dar nu

îl putea explica, o pace liniştitoare şi confortabilă părea să îi acopere corpul răvăşit de boală, ca o apă răcoroasă şi plăcută de munte. Şi, cu toate că se luptase din greu să rămână trează, fu învinsă de narcotice şi căzu într-un somn fără vise, cu un zâmbet întipărit pe buze şi cu cel mai bun prieten lângă ea.

Nici nu îl auzise pe doctorul Kwamee, cu un minut în urmă, când dăduse buzna înăuntru şi rostise:

— *Domnule Bennett, veniţi repede, s-a întâmplat ceva teribil.*

17

9:38 p.m., ora de est
Centrul de comandă al Gărzii de Coastă,
Curtis Bay, Maryland

Carrie Sanders aştepta instrucţiuni de la superiori.

Dar nu veneau. Ea şi colegii ei erau în stare de şoc. Urmăreau valul de rapoarte despre atacul cu rachete. Acum ştiau cu siguranţă că informaţiile despre misterioasele rachete lansate de pe nişte cargoboturi aflate în apropierea porturilor Baltimore, Newark, Seattle şi Long Beach erau adevărate. Ştiau că mai pot fi şi alte rachete, pe alte vase, gata de lansare în orice moment. Aflaseră că preşedintele murise. Habar n-aveau ce ar fi trebuit să facă.

Supraveghetorul lui Sanders încerca să afle mai multe de la superiorii lui, dar fără succes. Multe telefoane nici nu funcţionau. Iar la cele care funcţionau fie nu răspundea nimeni, fie erau redirecţionate spre alte centre de comandă al Pazei de Coastă, care aveau informaţii şi mai puţine decât cel din Baltimore. Haos şi confuzie peste tot şi, pentru prima dată de când lucra aici, începu să îi fie frică.

Chiar *era* ceva real. Era un scenariu de coşmar. Marele sfârşit în privinţa căruia analiştii de la Langley şi de la Serviciul de Informaţii al Apărării avertizaseră cu ani în urmă. O reţea teroristă sau un regim terorist lovise America folosind arme nucleare. Se pare că guvernul american fusese lichidat. În mod clar, schilodiseră sistemele militare americane sau, cel puţin, le perturbaseră în aşa fel încât să le facă nefuncţionale încă din prima fază a războiului. *Şi acum?*

Contraamiralul Scott Conklin comanda Districtul al cincilea al Pazei de Coastă, cu baza în Portsmouth. Răspundea de regiunea Atlanticului Mijlociu, de la New Jersey la Carolina de Nord. Bărbat aspru, fumător înrăit, la a patra generaţie de amirali, Conklin lucrase înainte la sediul Gărzii de Coastă, din D.C., ca

director al siguranţei portuare. De fapt, Sanders ştia că la Washington el trebuise să aibă grijă ca un astfel de scenariu – un atac de pe mare asupra capitalei – să nu devină posibil vreodată. Ajutase la formarea noii reţele maritime de securitate, care acoperea toate porturile şi vasele americane, precum şi la întocmirea protocoalelor operaţionale de securitate, care acopereau toate cele opt mii de vase străine care intrau şi ieşeau în fiecare an din porturile Statelor Unite. Dacă cineva ştia cum să facă faţă unei astfel de crize, se gândea Sanders, acela era Conklin.

Dar nimeni din Centrul de operaţiuni din Annapolis nu reuşea să dea de contraamiral şi nici de vreunul dintre cei cinci adjuncţi principali ai lui. Toţi ar fi trebuit să fie în Manhattan în dimineaţa următoare, la o conferinţă de securitate maritimă a Naţiunilor Unite. *Erau morţi cu toţii? Trăiau, dar erau grav răniţi? Erau vii, dar incapabili să comunice cu centrul de operaţiuni? Ce se întâmplase? Cine era la conducere?*

Chipul din fotografia de pe peretele Centrului de comunicaţii – în care stătea alături de preşedintele MacPherson şi vicepreşedintele Oaks – era cel al amiralului Jack Allenby, comandantul Pazei de Coastă a Statelor Unite. Singurul amiral cu patru stele din Paza de Coastă, Allenby, în vârstă de cincizeci şi opt de ani, fusese numit pentru un mandat de patru ani de preşedintele MacPherson şi validat în unanimitate de Senat. Dar el îşi avea biroul la sediul Pazei de Coastă din D.C. La fel vicecomandantul lui, cei doi comandanţi regionali şi şeful lui de personal, toţi viceamirali cu trei stele. Iar Centrul de comandă al Pazei de Coastă fusese distrus. *Asta însemna că toţi ofiţerii superiori de acolo muriseră? Atunci, cine era autorizat să ia decizii?*

Din câte ştia Sanders, înainte de 11 septembrie, Paza de Coastă funcţionase sub conducerea secretarului de la Transporturi. După 11 septembrie, o organizaţie federală lărgită o mutase sub comanda Homeland Security. Şi toţi cei din Paza de Coastă îşi cunoşteau misiunea. Sanders cu siguranţă. Se antrenase din prima zi.

Ca parte a Operaţiunii Vulturul Nobil, Paza de Coastă

se află într-o stare de alertă maximă şi protejează mai mult de trei sute şaizeci şi unu de porturi şi peste o sută cincizeci de mii de kilometri de ţărm, cea mai lungă graniţă a Americii. Paza de Coastă continuă să joace un rol esenţial pentru buna desfăşurare a operaţiunilor din porturile noastre şi de pe căile maritime, asigurând un mediu sigur, în care marinarii şi poporul american să poată lucra şi trăi liniştiţi şi liberi. În urma atacului terorist din 11 septembrie, Paza de Coastă a mobilizat imediat mai mult de două mii de rezervişti, în cea mai mare operaţiune de apărare naţională şi de siguranţă portuară de la al Doilea Război Mondial încoace.

În mod evident, acum nu mai era pace. America fusese atacată. America era în război. Asta însemna că Paza de Coastă servea acum sub comanda secretarului Marinei. Dar Sanders aflase deja că secretarul, care locuia cu soţia şi cei trei copii în D.C., era dat dispărut şi se presupunea că murise. Mai auzise că toţi membrii Comitetului Şefilor de Stat Major dispăruseră şi se presupunea că sunt morţi. În cele din urmă, desigur, lanţul comenzii ducea la secretarul Apărării şi la preşedintele Statelor Unite. Dar, cu Pentagonul distrus şi cu Centrul de Comandă Militar abia funcţional, ei nu-i era clar cine lua decizii. Iar una trebuia luată imediat.

Sanders ridică receptorul şi formă repede numărul ofiţerului de serviciu.

— Îmi cer scuze că vă deranjez din nou, domnule, eu sunt, începu ea. A ordonat cineva un atac împotriva vasului liberian?

— Abia *acum* ţi-ai dat seama? o repezi ofiţerul. Ce crezi că fac la telefon? Încerc să obţin autorizarea pentru atac, dar încă nu reuşesc să prind pe nimeni care să apese pe trăgaci.

— Îmi pare rău, domnule. Dar dacă inamicul se pregăteşte să lanseze altă rachetă? Nu puteţi autoriza chiar dumneavoastră o lovitură, până nu-i prea târziu?

— Sanders, întreci măsura.

— Vorbesc serios, domnule, insistă ea. Nu puteţi trimite acolo o navă să oprească vasul şi să-l percheziţioneze?

— M-am ocupat deja de asta. Dar cel mai apropiat vas e la distanţă de o oră.

— Dar elicopterele?

— Ce e cu ele?

— Domnule, trimiteţi mereu elicoptere de căutare şi salvare în Atlantic City şi Virginia Beach. De ce nu şi acum?

— Vrei să trimit acolo un Seahawk, cu câţiva salvamari? Las-o baltă, caporal. Mă faci să pierd timp.

Dar Sanders nu voia să renunţe.

— Nu, nu Seahawkuri. Mă refer la câteva MH-68, care să oprească nava. Au vedere nocturnă. Sunt înarmate.

— Nu pot scufunda un cargobot.

— Să-l lase fără motoare, cel puţin.

— Nu e suficient. Nu şi dacă vasul se pregăteşte pentru încă o lansare de rachetă. Trebuie să îl scufundăm. Şi încă repede. Uite, te-am ascultat, am înţeles. Dar am un protocol de urmat. Lasă-mă să-mi fac treaba.

— *Nu!* strigă Sanders, şocată de propria-i insolenţă, dar nici pe departe atât de şocată precum ofiţerul.

— Ce-ai zis? făcu el.

— Domnule, nu avem timp de protocoale, insistă ea.

— Ai grijă, Sanders, eşti pe cale să sari calul şi nu cred că vrei. Întoarce-te la muncă şi sună-mă doar dacă primeşti mai multe informaţii.

Tot nu voia să se dea bătută.

— Cu tot respectul, domnule, aceasta *este* munca mea – să păzesc coasta şi oamenii din zona Atlanticului Mijlociu. Iar acolo avem un vas care a lansat două rachete cu încărcătură nucleară şi presupunem că o va face din nou. Comanda a fost compromisă. Contraamiralul e dispărut. Comandantul la fel. Dumneata trebuie să preiei comanda.

— Ai înnebunit?

— Nu, domnule. Trebuie să săriţi peste protocol, să luaţi legătura cu un comandant de linie, să îi daţi coordonatele vasului liberian şi să îi spuneţi să trimită repede nişte avioane care să-l arunce în aer – *acum*.

— Caporal Sanders, ajunge! strigă ofiţerul. Eşti eliberată din

post. Raportează imediat la biroul meu.

18

9:41 p.m., ora de est
Baza militară navală din Jacksonville, Florida

Era pregătit?

Întotdeauna crezuse că este. Brusc, nu mai era atât de sigur. Bill Oaks ştia că trebuia să înceapă să gândească altfel. Ştia că trebuia să înceapă să gândească din poziţia de preşedinte, un preşedinte în vreme de război. Nu avea să fie uşor.

Nu dorise niciodată poziţia de preşedinte. Niciodată nu avusese nici cea mai mică intenţie să candideze ca succesor al lui James „Mac" MacPherson. Cu opt ani în urmă, el şi Marie căzuseră de acord să-l ajute pe prietenul lor de o viaţă să conducă ţara. De atunci, se tot întrebaseră dacă făcuseră ce trebuia. Orele. Stresul. Călătoriile. Timpul petrecut departe de copiii lor. Era prea mult. Odată cu relaxarea adusă de al doilea mandat, începuseră să aştepte cu nerăbdare să se retragă şi să-şi petreacă mai mult timp cu fiii lor şi cu nepoţii.

Iar acum apăruse asta.

Două mandate de vicepreşedinte şi o viaţă întreagă în slujba guvernului îl făcuseră, cu siguranţă, mai bine pregătit decât cei mai mulţi. Dar era altceva să devii lider al lumii libere, ceva ce schimba un bărbat şi îi dădea puteri sporite.

Marine One ateriză pe a treia platformă navală ca mărime din Statele Unite, casa a douăzeci şi trei de mii de militari şi civili, a căror datorie era să-i asigure lui securitatea. Dar, spre surprinderea lui, Serviciile Secrete nu-l îndrumară spre acel 747 lucios, albastru cu alb, blazonat cu marele sigiliu, aşa cum se aşteptase. În schimb, îi acoperiră faţa şi capul cu o haină şi îl grăbiră spre Gulfstream V, ale cărui motoare mergeau în gol, nu departe de 747, închiseră uşile şi se pregătiră de o decolare urgentă, de parcă se aşteptau la un atac iminent.

— Ce se întâmplă? îl întrebă el pe noul şef al gărzii lui de corp.

— Bună seara, domnule preşedinte, zise agentul de serviciu.

— Nu e nimic bun la ea, tinere, ripostă noul preşedinte. De ce suntem în acest G5 şi unde e garda mea de corp obişnuită?

— O să vă explic totul într-o clipă, domnule, răspunse agentul. Acum vă rog să vă aşezaţi şi să vă puneţi centura. Trebuie să decolăm cât de repede se poate şi trebuie să avem grijă să nu păţiţi nimic, domnule preşedinte.

Oaks nu era fericit şi vedea că nici ochii agentului nu erau prea veseli. Nu era timp pentru lămuriri acolo, pe acea bază, în acel avion, în acea clipă. Aşa că făcu ce i se spusese şi îi ordonă lui Bobby Caulfield să facă la fel.

— Domnule Caulfield, o să fie nevoie să vă strângeţi mai bine centura, zise agentul, în timp ce se pregăteau să decoleze.

— De ce? întrebă tânărul, încă ameţit şi bulversat de iuţeala cu care se întâmpla totul.

— Veţi vedea, rosti agentul, strângându-şi propria centură, după care îi făcu semn pilotului că totul e în regulă.

— Decolează, locotenente – *acum.*

Gulfstreamul înainta cu viteză pe pistă.

Se grăbea să ajungă din urmă acel 747 care decolase înaintea lui, iar din clipa în care se desprinse de sol Caulfield îşi dădu seama de ce fusese nevoie să îşi strângă centura. Nu era o ascensiune obişnuită. Nu urcau lin în noapte.

Sigur pe el, pilotul trase de manetă şi duse G5-ul aproape drept în sus, de parcă era o navetă spaţială. Cu toţii se simţiră împinşi cu violenţă pe spatele scaunelor de forţa de greutate pe care civilii o simt foarte rar.

O clipă mai târziu, goneau deja la mai mult de trei mii de metri. Apoi şase. Apoi nouă. Doisprezece. Abia când se apropiară de cincisprezece mii de metri, G5 începu să se stabilizeze. Un ofiţer se ridică de pe locul lui şi îi aduse preşedintelui un teanc de hârtii pe care cineva de la USNORTHCOM le trimisese la bordul lor, prin fax. Şi abia atunci agentul-şef de la Serviciile Speciale vorbi din nou.

Le spuse, pe scurt, despre atacurile nucleare, despre moartea preşedintelui MacPherson şi despre planul de urgenţă pe care

tocmai îl puneau în aplicare.

Cu câţiva ani în urmă, explica el, acel Gulfstream al Armatei fusese modernizat şi echipat cu motoare de rachetă, similare cu cele de pe *Air Force One.* Scopul, zicea el, era să îl scoată urgent pe preşedinte din raza de acţiune a unor aruncătoare de rachete obişnuite sau a unora de tip Stinger. Astfel de tactici erau folosite foarte rar pe timp de pace, exceptând situaţiile în care preşedintele zbura prin vreo zonă de război. Dar cum America se găsea acum în război şi mare parte din guvernul federal fusese spulberat în decursul ultimei ore, se luau toate măsurile de precauţie posibile.

Lui Caulfield i se uscase gura. Mâinile îi transpirau. Era confuz şi dezorientat. Cu fiecare clipă care trecea, îi era tot mai teamă pentru mama lui divorţată şi pentru cei patru fraţi mai mici din Bronx. Mai trăiau? Erau în siguranţă? Trebuia să îi găsească. Trebuia să afle şi să ia legătura cu fratele lui mai mare, Derek, sergent în Armata a Opta, aflată de-a lungul zonei demilitarizate din Coreea de Sud.

— Tot nu înţeleg – de ce n-am luat *Air Force One?* întrebă el în cele din urmă. Nu era mult mai sigur?

— În mod obişnuit, da, domnule, răspunse agentul, dar acum avem nevoie de ceva mai mult.

— Şi anume? insistă tânărul consilier.

— Elementul-surpriză.

— Adică?

— Având în vedere tot ce se întâmplă, continuă agentul-şef, trebuie să presupunem că cineva încearcă să ţintească Air Force One. Dacă e aşa, cel mai probabil va fi să ţintească acel 747 din faţa noastră. Aşa că am decis să îl trimit pe post de momeală şi să-l duc pe preşedinte cu G5. Din punct de vedere tehnic, desigur, orice avion care îl transportă pe preşedinte este *Air Force One.* Dar pe undele radio îl lăsăm pe 747 să utilizeze codul AF1, nu îl folosim noi.

— Care e codul nostru?

— Mă tem că nu vă pot dezvălui, este o informaţie secretă.

— Cu tot respectul, domnule, am cea mai mare autorizare de securitate.

Autorizarea lui era o necesitate în munca la acel nivel.

— Nu atât de mare cât ar trebui, tinere, replică agentul. Acesta nu e un simplu război. Este un război nuclear.

Fiecare muşchi din corpul lui Caulfield era încordat. Totul era altfel. Lumea se schimbase pentru totdeauna, iar aceşti tipi nu-şi asumau riscuri.

— Câţi oameni ştiu că noi ne aflăm în acest avion, în loc să fim în Boeing?

Nu voia să se gândească la ororile care îl înconjurau. În măsura în care era posibil, prefera să se gândească doar la avionul în care se afla şi la cât de sigur era.

— Doar noi şi trei agenţi din celălalt avion. Cei mai mulţi din echipaj nici nu-şi dau seama că preşedintele nu se află la bord. Doi dintre agenţii mei au acoperit cu o haină capul unui coleg, l-au grăbit spre Boeing şi l-au închis în apartamentul personal al preşedintelui. După cum ştie mare parte a echipajului – chiar şi piloţii –, POTUS se află la bordul lor. Şi exact asta vrem.

— Unde e garda de corp obişnuită a vicepreşedintelui? insistă el, ştiind că, dacă nu întreba el, cu siguranţă o va face şeful lui.

— Cu tot respectul, tinere, nu mai este vicepreşedinte, explică agentul. Potrivit Amendamentului 25, acum se comportă ca un preşedinte. Iar în curând va depune jurământul.

O funcţie diferită însemna o gardă de corp diferită. Caulfield era speriat. Fusese năucit încă din clipa în care el şi vicepreşedintele fuseseră luaţi pe sus de la Ponte Vedra, cu *Marine One*. Dar acum era şi mai rău. Se dezlănţuiseră toate iadurile, iar el nu putea face nimic.

Înghiţi cu greu şi întinse mâna.

— Bobby Caulfield, domnule, rosti el încet.

— Curt Coelho, zise bărbatul, scuturând ferm mâna tânărului, care tremura, încercând astfel să-i inspire încredere. Nu-ţi face griji, fiule. O să fie bine.

Caulfield nu era sigur.

Agentul Coelho se întoarse spre preşedintele interimar şi îi promise că va face tot ce-i stă în putinţă pentru a fi în siguranţă. Oaks îşi desfăcu centura, se ridică, îi mulţumi şi îl rugă să le transmită agenţilor care îl serviseră cât fusese vicepreşedinte că

le era recunoscător pentru serviciile lor.

— Sunteţi foarte atent, domnule preşedinte. Dar veţi avea ocazia să le mulţumiţi personal în curând. Se află cu toţii în *Air Force One*. Imediat ce ajungem la sol, în Springs, voi găsi o modalitate de a-i integra în echipa mea. Vă cunosc bine şi v-au servit cu credinţă mulţi ani. Şi, ca să fiu sincer, domnule preşedinte, vom avea nevoie de tot ajutorul posibil.

19

9:45 p.m., ora de est
Centrul de comandă al Pazei de Coastă
Curtis Bay, Maryland

Sanders era uluită.

Mâinile îi tremurau. Închise ochii şi încercă să gândească. *Trebuia să facă ceva. Cineva trebuia să facă ceva. Dar ce?*

Ridică receptorul şi încercă să-şi sune colegii de la posturile Pazei de Coastă din al cincilea district, dar toate liniile erau căzute. Auzea fie semnal de ocupat, fie mesaje înregistrate, fie paraziţi. Încercă să sune al unsprezecelea district, care acoperea California. Nimic. Încercă să sune la numere ale Gărzii celui de-al treisprezecelea district, care acoperea Seattle. Din nou, nimic. *Toţi erau morţi? Sau doar sistemele de comunicaţii fuseseră distruse ori compromise?*

Se uită la ceas. Trebuia să se prezinte imediat la raport în faţa ofiţerului de serviciu. *Cât va mai dura până când va trimite pe cineva să o aresteze? Câteva minute, se gândi ea.*

Încercă să se conecteze la sistemul militar de intranet, dar îi tot apărea un mesaj care zicea că, temporar, sistemul nu funcţiona, iar pentru canalele secrete nu avea autorizaţie. *Să încerce să prindă o linie prin satelit? Pe cine să sune? Ce să spună?*

Disperată, îşi scoase mobilul personal şi îl sună pe iubitul ei, Tomas Ramirez, care era student în primul an la Academia Navală din Annapolis. Voia să se asigure că e bine, desigur. Dar voia şi numărul de telefon al fratelui său, Carlos, pilot pe un avion de vânătoare, aflat la baza navală Oceana, din Virginia Beach. Escadronul lui era cunoscut sub numele de „Pistolarii”. Zburau cu avioane F/A-18E Super Hornet, cele mai rapide şi mai ucigătoare din aviaţie.

Poate, doar poate…

Telefonul suna. Era un semn bun. Dar continuă să sune, iar ea începu să se îngrijoreze.

Într-un final, la al cincilea apel, Tomas răspunse şoptit:

— Iubito, eu sunt, eşti bine?

— Sunt bine, răspunse şi ea tot în şoaptă. Tu?

— Deocamdată e în regulă, dar ne evacuează.

Sanders trase aer în piept.

— *Cum? De ce?*

— Spun că vântul aduce radioactivitate dinspre D.C., explică el.

— Unde eşti acum?

— În autobuz, zise Ramirez. Habar n-am unde ne duc. Nici la telefon n-ar trebui să vorbesc. De asta şoptesc. Pot să te sun eu mai târziu?

— *Nu.* Ascultă – eu sunt prinsă la mijloc şi nu ştiu ce să fac. Sunt în legătură cu căpitanul unui vas care a văzut lansarea rachetelor de pe un cargobot aflat în apropierea lor. El ştie exact de pe care navă a fost atacat D.C. Şi îi putem prinde, Tomas. Ştiu unde sunt.

— *Zău?!* Incredibil. Încă nu i-am scufundat?

— Nu, nu încă. Tocmai asta e. Nu găsesc pe nimeni care să facă ceva.

— De ce? Care e problema?

— Aproape toate sistemele noastre de comunicaţii sunt la pământ. În mare parte din ţară nu funcţionează nici reţeaua de curent electric. Cei mai mulţi ofiţeri de rang înalt din Paza de Coastă sunt morţi. Iar superiorul meu nu ştie ce să facă. E panicat. Dar trebuie să ne mişcăm repede.

— Înţeleg. Dar dacă atacă din nou?

— *Exact,* răspunse Sanders, uşurată nu doar pentru că auzea vocea iubitului ei, ci şi fiindcă găsise pe cineva care simţea la fel. Asta spun şi eu. Dar nimeni nu ascultă.

— Ceaţa războiului, zise el. Caz tipic.

— Deci, ce să fac?

— De ce ai nevoie?

— Am nevoie de două avioane de luptă – repede.

Ramirez înţelese, în sfârşit.

— *Carlos.*

— Vrei să îl suni?

— Sigur că da – doar aşteaptă un pic şi roagă-te să ajung la el.

— Aşa o să fac, Tomas, mulţumesc. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc. Acum ai grijă şi ne vedem curând.

Sanders închise şi îşi lăsă capul în jos. Apoi îl contactă prin radio pe căpitanul de pe *Double Dolphin.* Dacă aveau vreo şansă să reuşească, îi trebuiau ultimele informaţii, pe care să le transmită mai departe când va fi momentul.

Se mişcase vasul liberian, îl întrebă ea pe căpitan.

Nu, răspunse el. Motoarele mergeau, dar nu părea că are de gând să plece undeva. Cel puţin deocamdată.

Vedea vreo mişcare pe punte?

Da. Era o grămadă de oameni care se agitau. Păreau să deschidă unul dintre containerele de la provă. Păreau să asambleze ceva, deşi nu-şi dădea seama ce, nu vedea bine, recunoscu el, din pricina celorlalte containere.

Era posibil ca echipajul să pregătească o altă lansare? insistă Sanders.

Căpitanul îi spuse din nou că nu era sigur. Dar ceva se întâmpla şi era îngrijorat.

Sistemul GPS tot nu îi funcţiona?

Nu, încă nu, deşi îşi zorise echipajul să încerce să îl repare cât mai repede.

Telefonul de pe biroul lui Sanders sună. Trebuia să fie ofiţerul de serviciu sau unul dintre adjuncţii lui, dar ea nu era pregătită să răspundă. Nu încă. Mai avea o întrebare pentru căpitanul fregatei şi ştia că putea fi ultima.

— Dumneavoastră şi echipajul sunteţi înarmaţi?

— Nu, ar trebui să fim? întrebă căpitanul, iar neliniştea din vocea lui crescu.

— Cred că ar fi prudent, zise ea, şi se temu pentru vieţile lor, în cazul în care echipajul de pe vasul liberian le asculta transmisiunile, lucru care acum i se părea şi mai probabil.

*

Un telefon sună la NORAD, la 9:58 p.m., pe o linie de urgenţă de gradul unu.

Iniţial, apelul fu preluat de un ofiţer din birou, apoi de un ofiţer naval superior, care se grăbi să-l înştiinţeze pe generalul-

locotenent Briggs.

— Domnule, aveţi un telefon urgent.

Briggs privea monitorul computerului, unde el şi colegii lui urmăreau foarte atenţi ultimele imagini transmise prin satelit de pe coastele Atlanticului şi Pacificului.

— Cine e? întrebă Briggs, devenind şi mai iritat din cauza întreruperii.

— Căpitanul John Curry, domnule.

— Oceana?

— Da, domnule.

— Bine, fă-mi legătura pe linia şase! ordonă.

Nu trebuia să i se amintească faptul că baza navală Oceana, din Virginia Beach, era singura de dimensiuni mari de pe Coasta de Est şi o componentă esenţială a strategiei de apărare aeriană a NORAD pentru graniţa maritimă dinspre Atlantic. Bază pentru şaptesprezece unităţi de bombardiere, Oceana era un complex întins pe douăzeci şi patru de kilometri pătraţi, cu un personal ce număra peste unsprezece mii de oameni. Aici se înregistra un sfert de milion de decolări şi aterizări pe an. Dacă într-o astfel de zi era sunat de comandantul bazei şi spunea că e urgent, înseamnă că aşa era. În plus, Briggs îl cunoştea pe Curry de aproape zece ani şi avea încredere deplină în el.

Luă receptorul şi răspunse pe linia şase.

— Jack, Charlie la telefon. Sunt îngropat aici – ce e?

— Un cadou de Crăciun, Charlie. Am nevoie doar de permisiunea de a-l deschide.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Briggs, uitându-se la ceas.

Curry îi explică repede că deţine coordonatele aproximative ale vasului de pe care fuseseră lansate rachetele către Washington, D.C. Îi povesti pe scurt cum ajunsese în posesia lor – de la unul dintre piloţii lui de luptă, al cărui frate se întâlnea cu un caporal din serviciul de comunicaţii al Pazei de Coastă, care intrase în legătură cu căpitanul unui vas panamez, care văzuse totul.

— Poţi verifica povestea tipului? întrebă, simţind cum îi creşte pulsul.

— Asta facem acum, domnule, răspunse Curry, spunându-i că

deja dăduse ordin de zbor pentru două F/A-18E Super Hornet, în speranţa că va primi autorizarea de a pleca în direcţia amintită.

Ambele avioane se îndreptau spre coordonatele respective. Ambele erau înarmate. Şi ambele aveau ordin să se oprească deasupra vasului liberian şi să raporteze imediat.

— Dacă totul se confirmă, generale, au permisiunea să scufunde acest vas?

— Absolut, zise Briggs fără ezitare. Singurul meu regret e că nu o pot face chiar eu.

Puse receptorul jos şi închise ochii. Îşi dorea cu disperare să lupte cu cineva, cu oricine. Dar pentru asta avea nevoie de o ţintă. Să fie aceasta portiţa pe care o aşteptase sau una dintre numeroasele alarme false?

20

9:06 p.m., ora centrală standard
La bordul *Air Force One,* la cincisprezece mii de metri deasupra oraşului Alabama

Caulfield se holba la propriu-i chip, în oglinda de la toaletă.

Ochii îi erau injectaţi. Mâinile îi tremurau. Capul îi vâjâia, iar un agent al Serviciilor Secrete bătea la uşă.

— Domnule Caulfield, trebuie să vă întoarceţi la loc.

— O clipă, răspunse el, chinuindu-se să formeze codul de la încuietoarea genţii.

— Acum, domnule Caulfield. Pilotul spune că ne apropiem de nişte turbulenţe puternice. Toată lumea trebuie să stea jos.

— Am zis un minut! strigă.

încerca disperat să nimerească combinaţia, ştiind că nu are prea mult timp. Prima încercare eşuă. Trebuia să se calmeze. Încercă din nou. De data asta, geanta se deschise, ca prin minune.

Caulfield cotrobăi printre broşurile marcate cu „Strict secret" şi printre dosarele burduşite cu documente politice. Dădu peste camera digitală şi agenda galbenă, peste biblioraftul cu informaţiile personale ale fiecărui personaj-cheie din guvernul american. *Asta era.* Deschise atent fundul fals din piele şi găsi imediat sticluţa, oglinda mică şi lama. Scoase portofelul şi rulă o bancnotă de douăzeci de dolari.

Avionul începu să trepideze, mai blând la început; apoi începu să se scuture violent.

— *Acum, domnule Caulfield,* spuse agentul din nou. *Chiar trebuie să insist.*

Consilierul încercă să respire adânc, apoi îşi şterse nasul, puse totul la loc în geantă şi se spălă pe mâini şi pe faţă. O clipă mai târziu era la locul lui, cu centura strânsă, ochii închişi şi mintea zdruncinată de grija pentru mama lui, pentru fraţii şi prietenii lui.

Douăzeci de minute mai târziu, turbulenţele trecuseră.

Agentul special Curt Coelho îşi desfăcu centura, se ridică şi îşi îndreptă cravata.

— Domnule, e momentul, zise el.

Apoi, îl prezentă pe Oaks lui Sharon Summers, judecător-şef al Districtului Central din Florida, în vârstă de şaizeci şi trei de ani, care până atunci stătuse neobservată în spatele avionului.

— Apreciez că sunteţi alături de noi într-o asemenea situaţie, doamnă judecătoare, rosti Oaks, în timp ce dădea mâna cu ea şi îi oferea un loc la micuţa masă de conferinţe.

— Sunt îngrozită, domnule, răspunse Summers. Dar puteţi fi sigur, domnule preşedinte, că voi face tot ce trebuie ca să repunem pe picioare guvernul, conform Constituţiei.

— Mulţumesc, doamnă judecătoare, o să vă ajut şi eu. De când prezidaţi?

— Preşedintele George Bush m-a nominalizat imediat după 9/11, domnule, explică ea. Iar Senatul m-a validat chiar repede, comparativ cu cei mai mulţi dintre colegii mei. Am fost confirmată în 27 martie 2002 şi am primit numirea trei zile mai târziu.

— Vă mulţumesc că vă serviţi ţara.

— Este onoarea mea, domnule.

— Aveţi un exemplar din Constituţie?

— Da, domnule. Întotdeauna am unul la mine, zise ea, şi îi arătă o ediţie mică, legată în piele.

— Are cineva o Biblie? întrebă Oaks, câteva clipe mai târziu.

— Am la mine propria Biblie, domnule, răspunse ea. E bună?

— Da, încuviinţă el. Sunteţi o femeie credincioasă, doamnă judecătoare Summers?

— Nu am fost mereu, trebuie să recunosc. Dar Războiul lui Ezechiel a schimbat totul pentru mine, domnule preşedinte. Acum pot spune că sunt.

— Foarte bine, zise Oaks, mulţumit că cineva cu o credinţă pe care el nu o avea era acolo în acel moment teribil. Atunci voi aprecia foarte mult rugăciunile dumneavoastră în orele şi zilele care ne aşteaptă, doamnă judecătoare Summers.

— Aveţi nu doar rugăciunile mele, ci şi pe cele ale unei

naţiuni măreţe, domnule preşedinte, rosti ea, cu vocea plină de emoţie.

Oaks aprecie observaţia şi, adânc în suflet, spera să fie adevărat, dar nu era foarte sigur că aşa stăteau lucrurile. De când se ştia, fusese un agnostic. Nu avea nimic cu oamenii credincioşi, absolut nimic. Soţia lui se simţise din nou atrasă de biserică în lunile de război. Dar el pur şi simplu nu simţea la fel. Fusese mereu un fel de Domnul-fac-aşa-cum-ştiu-eu, precum cel din cântecul lui Frank Sinatra, şi habar n-avea cum să se schimbe, chiar dacă ar fi vrut.

— Ar fi bine să nu mai pierdem vremea, spuse el, respirând adânc. Să terminăm cu asta, apoi vom discuta despre succesiune şi despre ierarhie.

— Da, domnule.

Judecătoarea Summers se ridică în picioare, la fel ca toţi ceilalţi din avion, cu excepţia piloţilor. Bobby Caulfield îşi scoase camera digitală, ca să înregistreze evenimentul pentru naţiune, pentru lume şi pentru generaţiile încă nenăscute.

— Domnule preşedinte, este vreun pasaj anume la care vreţi să fac referire înainte de a rosti pledoaria? întrebă ea.

Oaks fu jenat de întrebare. MacPherson fusese cel religios, nu el, iar în acea clipă mintea lui era goală.

— Orice crezi că e adecvat momentului va fi bine, doamnă judecătoare, zise el, sperând să pară mai degrabă amabil decât ignorant.

— Ei bine, domnule, încă de când Serviciile Secrete m-au luat de la hotel şi mi-au dezvăluit ce se întâmplă, mă tot gândesc la 2 Cronici 7:14, explică ea, deschizând Biblia la acel pasaj, după care îşi drese vocea. Domnul spune: *Dacă poporul Meu peste care este chemat Numele Meu se va smeri, se va ruga, şi va căuta Faţa Mea, şi se va abate de la căile lui rele, – îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul, şi-i voi tămădui ţara.* Avem nevoie de o mare vindecare acum, domnule. Asta înseamnă că avem nevoie de multă rugăciune şi umilinţă.

— Sunt perfect de acord, doamnă judecătoare, zise el, aprobând din cap. Aşa vom face, cu plăcere.

— Mulţumesc, domnule. Sunteţi gata?

Oaks se uită în jur, prin avionul plin cu străini. Singura persoană pe care o recunoştea era Caulfield. Marie nu era cu el. Nici şeful personalului sau vreunul dintre consilierii lui militari sau politici. Se simţea singur şi copleşit de importanţa sarcinii pe care o avea în faţă. Desigur, nu putea lăsa să se vadă asta. Trebuia să pară puternic, mai ales aici, mai ales acum. Dar adevărul era că îl cuprinsese frica şi ştia că nu era singurul care simţea aşa. Citea teama în ochii tuturor, indiferent cât de curajos vorbeau sau se purtau. De el depindea însufleţirea unei naţiuni paralizate de şoc.

— Da, doamnă, sunt pregătit, rosti el, în cele din urmă.

— Foarte bine, domnule, vă rog să puneţi mâna stângă pe Biblie. Mulţumesc. Acum ridicaţi mâna dreaptă şi repetaţi după mine, pe măsură ce citesc din Articolul II, Secţiunea 2, Clauza 8, din Constituţia Statelor Unite.

Oaks făcu ce i se spuse, iar judecătoarea începu.

— Eu, William Harvard Oaks, jur solemn…

— Eu, William Harvard Oaks, jur solemn…

— … că voi îndeplini cu credinţă mandatul de preşedinte al Statelor Unite…

— … că voi îndeplini cu credinţă mandatul de preşedinte al Statelor Unite…

— … şi îmi voi folosi întreaga pricepere…

— … şi îmi voi folosi întreaga pricepere…

— … să servesc, să protejez şi să apăr…

— … să servesc, să protejez şi să apăr…

— … Constituţia Statelor Unite.

— … Constituţia Statelor Unite.

Judecătoarea Summers îşi lăsă jos mâna dreaptă şi i-o întinse bărbatului care acum avea în mâinile lui soarta naţiunii şi, poate, a întregii lumi.

— Felicitări, domnule preşedinte! zise ea, în timp ce Caulfield continua să facă poze. Vă rog să ne conduceţi bine.

Toată lumea aplaudă.

— O să fac tot ce-i posibil, doamnă judecătoare Summers, răspunse preşedintele. Domnul să aibă milă de noi toţi!

21

5:44 a.m.
O tabără de refugiaţi din nordul Iordaniei

Soarele de un roşu ca sângele se ridica repede deasupra deşertului.

Deja erau aproape treizeci şi opt de grade şi nu era nici şase dimineaţa. Tabăra prindea din nou viaţă, fără să cunoască ororile care se petreceau în Statele Unite.

Dar Bennett şi doctorul Kwamee ştiau. Împreună cu mai mulţi medici şi asistente stăteau îngrămădiţi în jurul unui televizor mic, pe care medicul-şef al taberei îl avea în birou. Niciun post de televiziune american nu funcţiona, dar doctorul continua să schimbe canalele între BBC, Sky News şi CNN International. Niciunuia dintre ei nu-i venea să creadă ce vedea şi ce auzea.

…Recapitulăm pentru acei dintre dumneavoastră care abia aţi pornit televizoarele. BBC tocmai a confirmat faptul că patru oraşe americane – Washington, D.C., New York, Los Angeles şi Seattle – au fost lovite de bombe nucleare. Surse de la Casa Albă au confirmat pentru BBC că preşedintele american James MacPherson a fost ucis în atacul din Los Angeles. Repet, BBC confirmă acum, din surse ale guvernului britanic, faptul că preşedintele american este mort. A fost ucis într-o explozie nucleară, exact înainte de începerea discursului pe care urma să îl susţină la Convenţia Naţională Republicană, la Staples Center, în Los Angeles. Încă nicio veste din Downing Street nr. 10, deşi aşteptăm din clipă în clipă ca prim-ministrul să facă o declaraţie.

Putem susţine că numărul victimelor din Statele Unite se aşteaptă să fie de ordinul milioanelor. Pagubele, ni s-a spus, sunt absolut de neimaginat. Wall Street a fost complet anihilată şi toate pieţele din Asia au fost oprite după ce pieţele au început să cadă – doar indicele Nikkei a căzut cu treizeci şi şase de procente, înainte ca oficialii să apuce să îl închidă. Se aşteaptă ca şi pieţele europene să rămână

închise în această dimineaţă.

În acest moment nu este clar dacă aceste bombe au fost introduse în ţară de terorişti sau au fost lansate în oraşele americane cu ajutorul rachetelor. Ministrul Apărării, Allister Morgan, afirmă că nu există indicii potrivit cărora ar fi fost folosite rachete intercontinentale. Nu avem nici…

Deci asta era, se gândea Bennett, în timp ce îşi amintea de telefonul primit mai devreme. Oricine îl sunase ştia că urmau aceste atacuri. Omul acela spusese adevărul, ceea ce însemna că ştia ce urma să se întâmple. Cine era? Cât de mult ştia? Încă nu-şi dădea seama cum reuşise cineva să obţină numărul lui de telefon, care era secret. Dar începu să se întrebe ce ar putea face. Mai întâi, ar trebui să afle cine era acea persoană. Exista şi un punct de plecare: să ia legătura cu autorităţile din Statele Unite. Dar pe cine să sune? Aproape toţi cei din administraţie – pe mulţi îi cunoştea personal – erau, probabil, morţi.

Se scutură de acest gând oribil. Să încep cu începutul, se gândi el. Scoase telefonul şi formă numărul de acasă al mamei lui, aflată în Orlando. Tot ce auzi fu o înregistrare.

Îmi pare râu, numărul apelat nu poate fi contactat. Vă rog, verificaţi dacă aţi format corect sau închideţi şi formaţi din nou.

Încercă de câteva ori, fără succes. Apoi, formă numărul de mobil al mamei lui. Din nou, fără rezultat. Vru să încerce la vecini, dar i se spuse că toate liniile erau ocupate. Asta nu-i a bună, se gândi, deşi încercă să alunge repede gândurile negre.

Doctorul Kwamee schimbă posturile din nou.

Aici CNN, ştiri de ultimă oră…

Muzica aparte şi imaginile atraseră atenţia lui Bennett.

…din centrul CNN din Atlanta, Terry Cameron.

— După criza nucleară de neimaginat care s-a abătut asupra Americii, CNN a aflat că vicepreşedintele Bill Oaks nu doar că a supravieţuit celor patru explozii nucleare, ci a şi depus jurământul ca nou preşedinte al Statelor Unite. Cu câteva clipe în urmă, William Harvard Oaks a devenit cel de-al patruzeci şi cincilea preşedinte american. Ceea ce vedeţi pe ecrane este o fotografie digitală făcută de un consilier de la Casa Albă la

bordul *Air Force One,* în timp ce noul preşedinte era învestit de judecătoarea Sharon Summers, care, din câte am înţeles, este o judecătoare federală de undeva din Florida…

Cameron făcu pauză o clipă, poate, se gândea Bennett, pentru a permite ca enormitatea pe care o spunea ţării şi întregii lumi să fie procesată. Sau poate doar ca să-şi potolească emoţiile. Se presupune că reporterii de ştiri nu trebuie să îşi arate sentimentele în direct. Reporterii CNN International în mod deosebit – cel puţin aşa ştia Bennett din propria experienţă. Foarte rar arătau vreo sclipire de patriotism sau de afecţiune specială pentru Statele Unite. Dar Cameron nu prea reuşea să se detaşeze emoţional de poveste. *Mulţumesc lui Dumnezeu,* se gândea el, care avea de asemenea probleme în a-şi stăpâni emoţiile. Femeia de la BBC se purta de parcă era vorba despre un simplu cutremur, un uragan sau aşa ceva. Oare nu înţelegea cât de grav era acest război sau, în secret, se bucura?

Poate o judeca greşit. Poate era doar o profesionistă. Îşi făcea treaba. Dar toate astea nu-i spuneau nimic? De ce era atât de calmă, de nemişcată de enormitatea carnajului? Nu se lupta şi el să-şi menţină controlul? Dacă ar fi fost singur, e posibil să şi-l fi pierdut. Dar, fiind unicul american din acea încăpere şi singura persoană pe care Erin o mai avea pe lume, decisese deja că trebuia să-şi ţină emoţiile în frâu.

În plus, ştia că ea nu trebuia să afle. Era prea slăbită pentru aşa ceva, deocamdată. La urma urmei, toţi prietenii ei de la Casa Albă erau morţi. La fel cei din CIA, unde ea lucrase aproape zece ani. Acolo lucrase şi tatăl ei, un sfert de secol, până ce murise în Afganistan, în timpul războiului cu Sovietele.

Şi cum o să îi zică vreodată că întreaga familie MacPherson fusese ucisă? Practic, ei o adoptaseră când mama ei murise de cancer ovarian, la începutul anilor ’90. Fiicele lui MacPherson fuseseră singurele ei surori şi întotdeauna o trataseră ca fiind parte din familie. Iar acum nu mai erau. Niciunul dintre ei. Adevărul era că aproape toţi cei pe care Erin îi cunoscuse erau morţi şi sentimentul de neputinţă care îl chinuise în cea mai mare parte a nopţii începea să revină.

Aparatul de aer condiţionat al clinicii se defectase.

Transpiraţia îi udase gulerul cămăşii. Ochii lui erau grei. Nu ştia dacă era negare sau depresie, dar ceva îi spunea că nimic nu conta cu adevărat şi îl îndemna la somn. Îl auzea pe reporterul de la CNN care anunţa cât de rapid încerca guvernul american să se repună pe picioare, dar lui nu prea îi păsa. Auzea nişte experţi care comentau cât era de important pentru restul lumii – în special pentru duşmanii Statelor Unite – să vadă că era cineva la conducere, dar reţinea foarte puţin din ce auzea.

În acelaşi timp, îi auzea pe medicii din jurul lui discutând despre cine-o fi în spatele atacurilor şi despre ce anume ar trebui să facă noul preşedinte. *Dar conta cu adevărat?* se întreba el. Lumea era în flăcări. Diavolul se dezlănţuise. Ce mai contau câteva rachete nucleare care loveau civili nevinovaţi? Tot ce voia era să doarmă.

Erin, decise el, era norocoasă în acea clipă. Era atât de drogată încât habar n-avea ce se întâmpla. Ultimul lucru pe care îl auzise era că va avea un copil peste opt luni, iar acum savura plăcerea acelei veşti, fără să ştie că ar putea fi ultima. *De ce să nu i se alăture?* medită Bennett. *De ce să nu se facă şi el comod pentru câteva ore sau pentru câteva zile şi să viseze la viaţa pe care ar fi putut-o avea?*

Se lăsă pe spate în scaun şi închise ochii. Gândurile i se îndepărtară de ştiri, de tabără, de coşmarul care se derula în jurul lui. Brusc, o văzu din nou pe Erin, aşa cum îi apăruse prima dată în faţa ochilor, încă îşi amintea senzaţia pe care o avusese când ea intrase în camera de conferinţe de la etajul treizeci şi şase, din Manhattan, cu acea fustă maro, cu bluza din mătase şi cu perlele la gât. Venise la un interviu pentru un post de analist de bursă, dar încă îşi amintea cum se gândise că, dacă fata aceea frumoasă avea chiar şi numai jumătate de creier, ar fi fost un prost să nu o angajeze.

Încă şi-o imagina întinzându-i un CV şi zâmbind. Simţea parfumul ei, care părea să plutească în aer. Îşi simţea inima bătându-i cu putere în timp ce parcurgea CV-ul, iar ea stătea la masă pe locul din faţa lui.

Summa cum laude, Universitatea din Carolina de Nord, Chapel Hill, cu o diplomă în economie. Un MBA de la Wharton.

Călătorise mult – Londra, Paris, Berlin, Hong Kong şi Cairo. Un stră-străbunic care fusese cândva secretar de stat. Şi fără inele pe degete. *Cum poate fi singură o fată atât de frumoasă?* se minunase el atunci. *Cum fusese posibil ca ea să se îndrăgostească de el?* se întreba acum.

22

10:49 p.m., ora de est
Deasupra Atlanticului,
chiar lângă coasta statului Maryland

Veniră repede, cu forţă, fără avertisment.

Unul după altul, cele două F-18 se năpustiră din cerul nopţii peste puntea fregatei liberiene, cu viteza de 1,8 mach – aproape dublul vitezei sunetului. Sfărâmară ferestrele de pe punte şi îi spulberară pe toţi. Câteva secunde mai târziu, piloţii transmiteau către NORAD.

— Palatul de cristal, aici Canion unu-nouă. Avem ţinta în vizor. Mă auziţi? Terminat.

— Canion unu-nouă, aici Palatul de cristal. Ce vedeţi?

Pilotul de pe avionul Super Hornet lider, din Escadrila 105 Bombardiere, confirmă repede toate detaliile transmise de caporalul Carrie Sanders, de la Paza de Coastă. Era un vas masiv – avea lungimea a cel puţin trei terenuri de fotbal cu coca neagră vopsită cu litere mari albe, un steag liberian şi multe containere, câteva fiind deschise. Nu vedea nicio urmă a lansării rachetelor. Probabil că le şterse vântul. Dar ceea ce îl înspăimânta cu adevărat era ce vedea la pupa.

— Palatul de cristal, aici Canion unu-nouă. Echipajul are pregătit un alt lansator mobil. Repet, au pregătit un alt lansator mobil. Au pus pe el o rachetă. Pare că sunt gata să o lanseze. Pare că sunt gata să o lanseze în orice clipă.

*

Briggs respiră greu.

Avea zeci de avioane de luptă, distrugătoare, submarine de atac rapide şi nave ale Pazei de Coastă care se îndreptau pe calea aerului sau pe apă spre zonele maritime apropiate de New York, New Jersey, Maryland, California şi statul Washington, într-o vânătoare frenetică, menită să dea gata vasele care aruncaseră în aer oraşele americane. Brusc însă, avea şi o ţintă reală şi doar

câteva secunde să acţioneze.

Două monitoare mari montate pe peretele Centrului de operaţiuni al NORAD îi arătau imagini transmise de fiecare dintre cele două F-18. Pe un al treilea monitor apăreau imagini proaspete, primite prin satelit, cu fregata liberiană. Aproape sigur, se gândea, vedea ţeava unei rachete Scud C pregătite de lansare. Vedea vălătucii de fum ieşind din motoarele ei şi fiecare muşchi din corp i se încordă.

— Canion unu-nouă, Canion doi-zero, aici generalul-locotenent Charles Briggs, comandantul NORAD. *Vă ordon să distrugeţi racheta şi să scufundaţi vasul imediat. Scufundaţi vasul ăla chiar acum. M-aţi auzit?*

Se auzeau doar bruiaje.

— Canion unu-nouă, Canion doi-zero, aici Palatul de cristal, mă auziţi?

Dar tot ce auzea erau mai multe bruiaje.

— Canion unu-nouă şi Canion doi-zero, aici generalul-locotenent Briggs, de la NORAD. Mă auziţi? Repet, mă auziţi?

Se auzi ceva, dar trunchiat. Gura i se uscă. Faţa îi era acoperită de broboane de sudoare. În imaginile primite de la satelit vedea echipajul de pe puntea vasului liberian năpustindu-se să se adăpostească. Lansarea era iminentă. Nu mai aveau timp.

Toţi ochii din Centrul de operaţiuni erau aţintiţi asupra ecranelor. Câţiva îşi uniră palmele pentru rugăciune. Cu toţii ştiau ce ştia şi Briggs. Câteva secunde de întârziere şi avea să fie prea târziu. Un alt oraş american putea fi ras.

Generalul clipea des. Ceru un pahar cu apă şi îşi şterse sprâncenele. Nu se va întâmpla din nou. Dar se întâmpla. Vederea îi era înceţoşată. Se simţea uşor slăbit şi ameţit. Exact ca atunci, într-o zi care i se întipărise în amintire pentru totdeauna.

În loc de imagini cu vasul liberian, se trezi uitându-se la un jumbo jet rusesc, la şaizeci de kilometri de Washington, apropiindu-se violent. Auzi vocea lui Bob Corsetti, şeful personalului de la Casa Albă, implorându-l pe preşedinte să ia o decizie.

Domnule, nu aveţi de ales. Trebuie să-l terminaţi repede pe tipul ăsta.

Briggs îşi simţi pulsul luând-o la goană în timp ce aştepta ca preşedintele să vorbească, să acţioneze. Corsetti avea dreptate. MacPherson nu mai avea de ales, timpul expirase. Datoria lui constituţională era să apere ţara. De ce dura atât de mult? De ce ezita? Nu înţelegea riscurile?

Secundele treceau, deşi păreau o eternitate. Apoi, MacPherson, în sfârşit, se hotărî. Dădu ordinul, care fu transmis rapid ierarhic. Briggs încă vedea imaginile de parcă s-ar fi întâmplat cu o zi înainte, încă auzea vocile, cum putea să uite?

Diavolul unu-unu, POTUS declară ţinta ostilă. Sunteţi autorizaţi să atacaţi.

Comandant CONR, am înţeles bine? Ţinta e ostilă? Vreţi să atac? Vreţi să trag asupra unui avion civil neînarmat?

Încă auzea tremurul din vocea pilotului. Nu erau doar emoţiile. Era altceva – ezitarea, rezistenţa. Dar de ce? Nu era treaba unui pilot să se lupte cu justificările morale ale unui astfel de telefon. Era treaba preşedintelui. A comandantului. Iar comandantul tocmai dăduse un ordin. *De ce nu era executat?*

Avionul companiei Aeroflot se găsea acum la o distanţă de treizeci de kilometri. Nu mai aveau timp.

De parcă ar fi planat deasupra corpului său, Briggs se vedea sărind înainte, apucând microfonul şi strigând la pilot.

Diavolul unu-unu, aici generalul-locotenent Charles Briggs, de la NORAD. Fiule, ai ordin să dobori acest avion rusesc. Repet, doboară ţinta – acum.

Timp de un minut, cel mai lung minut, nu se auzise nimic decât liniştea.

Apoi, pilotul: *Nu pot, domnule… îmi pare rău. Eu… pur şi simplu, nu pot să o fac… Nu e corect.*

În timp ce avionul rusesc se apropia de Washington, Briggs apucase microfonul. Iar acum simţea din nou, ca atunci, cum inima îi bătea să-i spargă pieptul. Deja avusese trei atacuri de cord. Nu-şi permitea un al patrulea. Cu siguranţă nu acum.

MacPherson vorbise înaintea lui. *Generale Briggs, aici preşedintele Statelor Unite. Capitala ţării este atacată. Îţi ordon să dobori avionul – acum!*

Nu-l mai auzise pe preşedinte atât de furios niciodată. Şi nici

nu avea să îl mai audă vreodată.

Avionul 6617 era la doar douăzeci de kilometri şi accelera. Briggs încă simţea receptorul rece al radioului în mâini.

Diavolul unu-unu, aici generalul Briggs, de la NORAD. Curăţă-l imediat. Diavolul unu-doi, poţi să tragi?

Doar linişte.

Diavolul unu-doi, poţi să tragi?

Brusc, o transmisiune neclară, apoi, în sfârşit, *Recepţionat, domnule general, pot trage.*

Atunci doboară-l, fiule, înainte să moară zece mii de oameni.

Briggs se gândea că nu va uita cât va trăi imaginea acelui avion rusesc prăbuşindu-se în râul Potomac, într-o misiune sinucigaşă în inima capitalei, cu un F-16 american, pilotat de un tânăr de douăzeci şi cinci de ani, în coada lui.

Domnule, îl am în vizor…

Avionul rusesc era la doar zece kilometri de Casa Albă.

Era acum ori niciodată. *Trage,* strigase Briggs în gând. *Trage.*

Vulpea doi!

Dar amintirile – dureroase – se estompară, înlocuite de realitatea unei operaţiuni în derulare undeva deasupra Atlanticului, aproape de coasta statului Maryland. Briggs tresări când văzu o rachetă aer-sol pornind din partea dreaptă a unuia dintre cele două F-18, apoi alta şi apoi o a treia. Şi a patra. La fel din celălalt avion – iar şi iar.

Privea uimit rachetele care zburau pe cer, ghidându-se după prada lor. O durere îi trecu prin stomac şi prin piept. Tresări din nou şi deschise ochii exact la timp pentru a vedea impactul. Dar nu explodă un avion rusesc. De data asta, era o fregată africană, care se transformă într-o uriaşă minge de foc, scufundată pe fundul rece al Atlanticului, împreună cu racheta Scud nelansată. În Centrul de operaţiuni izbucniră aplauzele. Dar Briggs se prăbuşi pe podea.

23

5:59 a.m.
O tabără de refugiaţi din nordul Iordaniei

Numai o mână de oameni ştiau de drama din Atlantic.

Restul lumii era cu ochii aţintiţi pe o nouă dramă, care se petrecea în China. Şi ai lui Bennett. Se scutură de oboseala care îl împinsese la lâncezeală şi îl rugă pe doctorul Kwamee să dea mai tare, de vreme ce în biroul mic al acestuia se îngrămădiră alţi câţiva medici şi infirmieri. Kwamee făcu întocmai, în timp ce reporterul – palid şi tremurând – începu să vorbească.

— Aici Terry Cameron, de la centrul CNN din Atlanta. Vom continua să vă oferim informaţii despre recentele evenimente oribile care se desfăşoară la această oră în patru oraşe americane, dar acum avem ştiri foarte importante din Beijing. Vom da legătura la o conferinţă de presă care este pe cale să înceapă la Palatul Poporului… Corespondentul CNN, Wang Li Peng, este acolo. Wang Li, mă auzi?

— Da, Terry, te aud.

— Înţeleg că se întâmplă ceva acolo, ne poţi spune despre ce este vorba?

— Terry, cu doar câteva momente în urmă, ministrul de Externe Zeng Zou a făcut o scurtă declaraţie, în spatele camerelor, pentru un grup de ziarişti occidentali, vorbi corespondentul, cu voce agitată. Şi-a exprimat regretele pentru atacurile care au avut loc în Statele Unite. Le-a condamnat în termeni categorici. A insistat asupra faptului că ţara lui nu are absolut niciun rol. Dar ceea ce a zis apoi ne-a şocat pe mine şi pe colegii mei, a fost un fel de semn rău prevestitor, cel puţin. Ministrul de Externe a susţinut că sateliţii chinezeşti au văzut forţele nucleare strategice americane intrate în stare de alertă de gradul unu. Asta înseamnă că America se pregăteşte de un război total. Întrebarea este împotriva cui. Ministrul de Externe pretinde, de asemenea, că două portavioane nucleare americane

tocmai au fost trimise în Marea Chinei de Est, ceea ce înseamnă că, în câteva ore, vor ajunge în apropiere de coasta Chinei, nu departe de Shanghai, unul dintre cele mai importante oraşe din ţară. Ministrul de Externe a numit asta – daţi-mi voie să mă asigur că îl citez exact…

Peng se uită peste hârtiile din mână, să găsească citatul exact.

— Da, aici e – ministrul de Externe a numit asta *mişcări militare foarte provocatoare,* care ar fi echivalentul unei *declaraţii de război* şi care ar putea împinge China şi Statele Unite spre ceea ce el a numit un *moment apocaliptic.*

Să fie China în spatele atacurilor? se minuna Bennett. *Preşedintele ştia ceva? Lua în considerare o ripostă împotriva celei mai populate ţări de pe planetă?*

Corespondentul CNN la Beijing anunţă că erau în aşteptarea unei conferinţe de presă organizate în grabă, conferinţă la care avea să participe chiar prim-ministrul Chinei. Acesta ar fi spus că, pe baza discuţiilor cu oficiali de rang înalt de la Beijing, ajunsese la concluzia că guvernul său chiar se temea că Statele Unite sunt convinse că ei sunt implicaţi în acele atacuri şi că plănuiesc o ripostă. Mai mult, corespondentul observa că una dintre problemele pe care le avea guvernul chinez era că propriul ambasador în Statele Unite – la fel ca tot personalul ambasadei din Washington – murise în acele atacuri. Lucru valabil şi pentru personalul consulatelor din New York şi Los Angeles.

— Guvernul de aici are dificultăţi în a obţine informaţii exacte despre ce se întâmplă în Statele Unite, explică Wang Li Peng. Oficialii guvernamentali nu sunt foarte siguri cu cine să vorbească în acest moment în America sau cum să stabilească un contact direct cu cineva de acolo. Din acest motiv, chiar premierul este pe cale să iasă şi să facă o declaraţie. Nu suntem siguri dacă va accepta întrebări. Pot să anunţ că Armata de Eliberare a Poporului a intrat în stare de urgenţă. Baterii mobile antiaeriene sunt poziţionate în jurul capitalei. Am văzut multe avioane de luptă comasate aici, să protejeze oraşul, şi presupunem că asta se întâmplă şi în alte părţi. Potrivit postului naţional de radio, toate permisiile au fost anulate, iar starea de spirit de aici devine tot mai sumbră.

Terry Cameron, din Atlanta, întrebă:

— Ambasada Statelor Unite din Beijing a reacţionat cumva?

— Oficial, nu, zise corespondentul. Dar un angajat de rang superior al Ambasadei Americii mi-a spus la telefon, acum câteva minute – sub protecţia anonimatului –, că nici el nu ştie pe cine să sune în Statele Unite. Din câte a înţeles, Departamentul de Stat a fost distrus. Se presupune că secretarul de stat Marsha Kirkpatrick este moartă. Preşedintele – Oaks – pare să fi fost învestit la bordul *Air Force One,* după cum aţi transmis şi voi, dar nimeni nu pare să ştie unde se află acum avionul prezidenţial sau cum se ajunge la el.

Lucrurile erau pe cale să scape de sub control, observă Bennett. *De ce naiba să atace chinezii Statele Unite?* Era absurd. Ar fi trebuit să ştie că Statele Unite ar putea lansa o ripostă care s-ar solda cu un miliard de morţi în mai puţin de o oră. *Se gândiseră că dacă îi scot din joc pe preşedintele american şi pe guvernul lui nu va exista ripostă?* Ăsta era un act nebunesc şi suicidar.

Totuşi, se gândea Bennett, *dacă nu era implicată China? Dacă preşedintele şi personalul pe care îl mai avea în jurul lui înţeleseseră greşit? Sau dacă se pregăteau de o ripostă împotriva altcuiva şi guvernul chinez înţelesese greşit semnalele?* Trebuia să sune pe cineva. Trebuia să facă ceva. Dar ce?

Acum, un analist militar de la CNN – un fost general de două stele din Forţele Aeriene – era în direct dintr-un studio din Berlin şi explica ce atuuri militare ar avea China, astfel încât să încline balanţa de partea ei într-un război cu Statele Unite.

— China Roşie are o mie cinci sute douăzeci şi cinci de avioane de luptă, zise generalul. Cel puţin patru sute douăzeci şi cinci sunt poziţionate destul de aproape de Taiwan. Beijingul mai are aproape opt sute de bombardiere, unele dintre ele foarte sofisticate. Cam un sfert dintre ele – aproximativ două sute – sunt staţionate în apropiere de Taiwan. De partea cealaltă, Taiwanul abia dacă are trei sute de avioane de luptă şi niciun bombardier.

— Este posibil ca guvernul chinez să se folosească de atacurile asupra americanilor – fie că Beijingul era responsabil pentru ele sau nu – şi să se pregătească de o invazie în Taiwan? întrebă

Cameron.

— Cu siguranţă, răspunse generalul american. Când am lucrat la Pentagon, una dintre responsabilităţile mele a fost să pregătesc un plan în cazul unei mişcări a Chinei spre Taiwan. Beijingul voia să o facă de mult timp, după cum vă puteţi aminti. Face pregătiri militare de mulţi ani. Se pregătesc, planifică şi aşteaptă. Să fiu clar: nu susţin că ei au vreo legătură cu aceste atacuri bolnave. Nu am acces la vreo informaţie secretă. Oricum, totul se întâmplă prea repede şi am auzit că CIA şi Serviciul de Informaţii al Apărării au fost complet distruse în atacul asupra Washingtonului. Dar afirm că ar fi mai bine să fim cu ochii pe Armata de Eliberare a Poporului, deoarece ar fi capabilă să profite de această situaţie.

— Ce spuneţi dumneavoastră nu e tocmai liniştitor, domnule general. Totuşi, e greu de imaginat.

— Ar fi fost greu de imaginat ieri, poate, replică generalul. Acum nu mai este. Totul s-a schimbat. Nu mai trăim în aceeaşi lume de acum câteva ore. Şi daţi-mi voie să mai clarific un lucru: eu nu acuz Beijingul, nu declar că e în spatele atacurilor nucleare împotriva Americii, dar nu-i de exclus că ar fi implicat în vreun fel.

— De ce susţineţi asta? întrebă Cameron.

— Nu uitaţi că în anii ’90 un general chinez – cred că era al doilea sau al treilea din linia ierarhică de comandă a Armatei de Eliberare a Poporului – chiar a ameninţat că va spulbera Los Angelesul.

— N-a fost mai degrabă o declaraţie zornăitoare?

— Aşa am crezut. Dar acum? Cine ştie ce e în mintea celor de la Beijing sau a vreunei facţiuni sălbatice din interiorul partidului?

Bennett se uita la reporterul ce înghiţea greu. Vedea frica din ochii bărbatului, care nu părea să ştie cum să mai continue.

— Dar marina Chinei? întrebă Cameron, încercând să scoată de la general ceva concret, orice. Cât e de bine pregătită?

— Nu se compară cu cea americană. Dar, credeţi-mă, făcând abstracţie de a noastră, şi cu Rusia afară din joc, e cea mai periculoasă flotă din lume.

— Puteţi fi un pic mai explicit?

— Voi încerca. După cum am amintit, China are cel puţin douăzeci şi cinci de distrugătoare. Are cam cincizeci de fregate şi două duzini de nave specializate pentru operaţiuni de desant. Mai important, are cincizeci de submarine diesel şi cel puţin cinci submarine nucleare. Asta înseamnă multă putere de foc şi aproape toate pot fi folosite împotriva Taiwanului, cu un efect devastator.

— Ce trebuie să facă Taiwanul să se apere?

— Taiwanezii au o flotă mică, dar impresionantă, mare parte din ea construită de noi. Şi au un obiectiv simplu: să împiedice o invazie a Chinei. Dar un element important al strategiei lor este faptul că marina Statelor Unite şi forţele aeriene vor fi acolo să le ajute în cazul unui atac. Dar vom mai proceda aşa, date fiind circumstanţele? Sincer, în clipa asta, nu mai sunt sigur.

— Chinezii spun că americanii au trimis două portavioane spre Marea Chinei de Est, zise reporterul CNN.

— Poate, iar asta ar fi de ajutor, răspunse generalul. Adevărul este că, dacă într-adevăr China se află în spatele atacurilor asupra Americii, va dori să anihileze pe oricine şi orice le va sta în cale ca să îşi îndeplinească obiectivul.

Rachete, se gândi Bennett.

— Ar recurge Beijingul la un atac nuclear împotriva Taiwanului? întrebă Cameron, aluziv.

— Acesta este factorul X. Asta este adevărata întrebare. China are cel puţin douăzeci de rachete balistice intercontinentale aflate în buncăre. Fiecare dintre ele are încărcătură nucleară. Toate sunt capabile să ajungă în Statele Unite – pe coasta de vest, cel puţin. În plus, au o grămadă de rachete nucleare ce pot fi lansate de pe submarine. Nu ştiu sigur câte. Nu sunt sigur că ştie cineva exact câte au. Au aproape cincizeci de nave cu rachete. În plus, au sute – posibil mii – de rachete cu rază medie de acţiune, multe dintre ele echipate tot cu încărcătură nucleară. Şi toate ar ajunge în Taiwan înainte ca noi să apucăm pauza publicitară.

Bennett nu mai rezista. Nu reuşea să stea pur şi simplu să privească. Dar ce să facă? Şi chiar dacă putea să facă ceva, n-

avea cum să o părăsească pe Erin, nu?

Brusc, îşi aminti de telefonul lui conectat prin satelit. Il scoase şi se pregăti să îl caute pe cel care îl sunase mai devreme, oricine era. *Ciudat,* se gândi el. *Nu apare niciun număr.* Cu alte cuvinte, nu exista nicio dovadă că apelul acela fusese real.

24

7:03 a.m.
Biroul preşedintelui, Babilon, Irak

Mustafa Al-Hassani îşi aprinse pipa şi se întoarse spre Khalid Tariq.

— Lucrurile se mişcă repede, Khalid, zise el, cu o siguranţă calmă.

— Acum ai propriul imperiu, răspunse Tariq. Dar vei ajunge să-l păstrezi? Să-l extinzi? Ziua de azi poate decide asta o dată pentru totdeauna.

— Da, Khalid, poate.

În zorii Zilei Devastării, liderul arab şi cel persian – oricum, în măsura în care mai era vorba despre lideri – realmente îl imploraseră pe Al-Hassani să-i ajute, să-i protejeze, să le reconstruiască ţările, să îi sprijine să se refacă, în caz contrar riscând să fie înghiţiţi de imperialiştii americani şi europeni sau de incompetenţii de la Naţiunile Unite. Irakul era singura ţară arabă rămasă în picioare după aşa-numitul Război al lui Gog şi Magog. Cu preţul petrolului urcând, trilioane de petrodolari intrau în cuferele ei şi, împreună cu banii, avantaje fără precedent, care o ajutau să dirijeze evenimentele care urmau, într-un fel la care predecesorii lui Al-Hassani nici nu visaseră.

El era de acord. Îşi va ajuta fraţii şi surorile în acel ceas de disperată nevoie. Dar numai cu o singură condiţie. Să fie de acord să se unească sub comanda lui.

Singurul fel în care popoarele din Orientul Mijlociu ar putea concura cu adevărat şi ar putea face faţă Statelor Unite şi Uniunii Europene – şi puterii în creştere a alianţei dintre China şi comunitatea economică ASEAN (Asociaţia Naţiunilor din Sud-Estul Asiei, care includea, printre altele, Indonezia, Singapore, Filipine, Thailanda şi Cambodgea) – era să se unească. Şi asta repede. Aveau nevoie de un singur lider, o singură legislatură, o singură justiţie, un singur sistem de taxe, o singură monedă şi o

singură capitală, Babilon. Cu cât cădeau de acord mai repede în această privinţă, cu atât mai repede urmau să exploateze uriaşele resurse de petrol ale Irakului. Şi să-şi refacă propria industrie petrolieră. Şi să redevină jucători pe scena lumii.

Toţi cei din regiune vedeau oferta lui Al-Hassani aşa cum era: o dorinţă de putere, pur şi simplu. Dar aveau de ales? Fie se reuneau sub conducerea Babilonului, fie riscau să fie îngropaţi de Washington şi de Bruxelles.

Astfel se născuseră Statele Unite ale Eurasiei.

Din provincia Mauritania, la vest, la provinciile Kazahstan, Kârgâzstan, Tadjikistan şi Afganistan la est, aproape o jumătate de miliard de oameni trăiau acum la dispoziţia lui Al-Hassani. Procesul de unificare se mişca mai repede decât se aşteptase el sau oricare dintre consilierii lui. Eforturile de reconstrucţie, îndeosebi în statele din Golf, le depăşiseră planurile. Noi sonde continuau să fie instalate, cam şase-zece pe zi. Patru rafinării nou-nouţe şi moderne erau aproape gata de pus în funcţiune. Încă cinci aveau să fie operaţionale până la sfârşitul lunii, iar alte cinci aveau să fie gata spre finele anului.

Totul mergea bine, dar nu suficient de bine, motiv pentru care îl convocase pe Salvador Lucente la Babilon.

Al-Hassani savura aroma dulce şi plăcută a tutunului său favorit, adus din Virginia, stropit cu rom jamaican, singura plăcere păcătoasă pe care şi-o permitea de la americani. Îşi aruncă privirea peste oraşul visurilor sale, care se scălda în soarele arzător de vară târzie şi prin care mişunau macarale şi alte echipamente de construcţii cât vedeai cu ochii.

Aşadar, ce va spune Salvador Lucente acum? se întreba el, deşi nu-i zise nimic lui Tariq. *Ce scuză va mai găsi secretarul general al Naţiunilor Unite de data asta?*

Al-Hassani îşi amintea clar întâlnirea lor din urmă cu opt luni, de aici, din apartamentul lui particular, de fapt, chiar de pe balcon. Lucente îi explicase minuţios ce voia, iar Al-Hassani îi explicase la fel de minuţios cât îl va costa.

— Economiile noastre se sufocă, începuse Lucente. Petrolul a ajuns la o sută şaptezeci şi cinci de euro barilul. Şomajul în Europa este în creştere. Nu putem lucra cu un preţ atât de mare.

Trebuie să scoatem din nou petrol din Orientul Mijlociu şi vrem ca tu să preiei conducerea. Avem nevoie să cobori preţul petrolului sub o sută de euro, până la vară – iar Al-Hassani nu va uita asta niciodată – sau vom fi nevoiţi să luăm în calcul unele scenarii neplăcute.

— Să înţeleg că tocmai m-ai ameninţat? întrebase el.

— Bineînţeles că nu, domnule preşedinte, minţise Lucente. Ştii cât ne-am străduit să îţi refacem ţara. Sunt convins că ne vei ajuta acum.

— *Altfel?*

— Eh, n-aş lua-o chiar aşa.

Dar Al-Hassani nu fusese convins.

— Păi tocmai ai spus-o, nu?

Încă şi-l amintea pe Lucente căzut pe gânduri, încercând să proceseze şi apoi continuând discuţia în termeni foarte siguri:

— Uite ce e, domnule preşedinte, fără îndoială, ai o armată formidabilă. Acum ai două sute de mii de militari care au arme foarte moderne. Ştiu asta foarte bine. La urma urmei, NATO şi americanii i-au recrutat, i-au antrenat, i-au echipat şi i-au ajutat să câştige experienţă, nu-i aşa? Dar nu te păcăli, domnule preşedinte. Forţele tale nu sunt pregătite să facă faţă forţelor unei alianţe occidentale unite, care este hotărâtă să obţină siguranţă energetică cu orice preţ. Te implor, prietene, nu face estimări greşite, la fel cum au făcut alţi lideri irakieni, de-a lungul istoriei. Ţara ta nu îşi poate permite o mişcare greşită, nu în acest moment.

La care Al-Hassani replicase:

— Vrem locul Rusiei din Consiliul de Securitate al Naţiunilor Unite.

— Asta vrea şi Israelul.

— Totuşi, explicase liderul irakian, dacă vreţi petrolul nostru, dorim un loc permanent în Consiliul de Securitate. Poate fi al Rusiei. Sau unul nou. Pentru mine nu contează, dar nu e ceva negociabil. Şi vrem asigurări că nici Uniunea Europeană, nici Statele Unite, nici Naţiunile Unite nu vor interveni în eforturile noastre de unificare regională, politică şi economică.

— Vrei să spui că vrei un cec în alb ca să reconstruieşti

Imperiul Babilonian? întrebase Lucente.

Omul avea o înclinaţie pentru a vedea lucrurile evidente.

— Dragul meu prieten, explicase Al-Hassani, poporul meu are acelaşi drept să se organizeze ca europenii, într-un fel care îi serveşte interesele. Şi dă-mi voie să fiu clar. Noi nu vă cerem voie. Noi cerem doar asigurări că nimeni nu va interveni.

— Asigurări? Ce fel de asigurări?

— Retragerea trupelor străine din regiune. Coordonarea tuturor eforturilor de reconstruire prin biroul meu, nu prin Naţiunile Unite. Acces garantat la Organizaţia Mondială a Comerţului. Şi garanţii asupra Ierusalimului.

Al-Hassani îşi amintea clar privirea prefăcut surprinsă de pe faţa lui Lucente. Juca teatru. Era un mincinos înnăscut, concluzionase liderul irakian. Dar nu asta conta. Cel puţin pentru moment, preşedintele avea toate atuurile necesare pentru a obţine ce voia. Şi nu ezita să le folosească.

— Şi ce fel de garanţie în privinţa Ierusalimului ai vrea?

— Naţiunile Unite trebuie să internaţionalizeze locurile sfinte. Mai ales, trebuie să preia controlul asupra muntelui pe care se află Templul. Evreilor nu trebuie să li se permită să construiască nimic acolo – nici templu, nici centru turistic, nici magazin de falafel. Nimic. Niciodată. Punct.

— *Altfel?* întrebase Lucente.

— O, prietene, n-aş lua-o chiar *aşa,* răspunse Al-Hassani, cu o sclipire în ochi.

Lucente se forţase să zâmbească.

— Păi tocmai ai spus-o, nu?

În acel moment, înţelegerea păruse făcută. Cel puţin aşa crezuse. De fapt, din ziua aceea, considerase că locul permanent din Consiliul de Securitate al Naţiunilor Unite era al lui, nu al Israelului. Acum, avea adeziunea la Organizaţia Mondială a Comerţului şi aproape toate trupele străine fuseseră retrase din regiune, cu excepţia celor care acordau asistenţă pentru reconstrucţie şi pentru ajutoarele umanitare. Dar toate erau coordonate din biroul lui, exact aşa cum ceruse.

Totuşi, în privinţa Ierusalimului, Lucente obiectase, spunând că, pur şi simplu, ce voia el nu se putea face. Susţinuse că Statele

Unite aveau o influenţă prea mare. Deşi, oficial, administraţia lui MacPherson nu susţinea decizia prim-ministrului israelian David Doron de a construi al Treilea Templu Evreiesc, Casa Albă nici nu se opunea. Doron lua asta ca pe o aprobare şi se grăbea să termine.

Guvernatorii din provinciile lui Al-Hassani erau furioşi, la fel Tariq. Insistau ca Al-Hassani să-l preseze pe Lucente – care acum era secretar general al Naţiunilor Unite –, să îi oprească pe israelieni, altfel vor ieşi din imperiul Eurasiei şi îşi vor declara independenţa. Kurzii aproape că îşi puseseră în practică ameninţarea. Iar ceilalţi guvernatori din Eurasia socoteau că Al-Hassani nu putea risca o rupere a alianţei pe care o construise cu atâta grijă în ultimii ani.

Din păcate, aveau dreptate. Trebuia să găsească o cale să îl forţeze pe Lucente. Trebuia să găsească o modalitate de a opri construirea Templului. Încercase Operaţiunea Cutia Neagră, dar eşuase dezastruos. Nu reuşise să pună mâna nici pe Sulul de Cupru, nici pe Chivotul Legământului. Acum, evreii le aveau pe amândouă şi, împreună cu ele, un entuziasm fără precedent pentru terminarea cât mai rapidă a Templului.

Totuşi, părea că soarta îi oferise liderului irakian un dar.

25

11:10 a.m.
Palatul poporului, Beijing, China

Prim-ministrul Liu Xing Zhao urcă pe podium.

În vârstă de numai patruzeci şi nouă de ani, era al şaptelea premier al Republicii Populare Chineze moderne şi, de departe, cel mai tânăr. Perceput ca fiind cel mai viguros lider recent al naţiunii, atât fizic, cât şi intelectual, avea o pasiune bine cunoscută pentru partidele de tenis de după-amiază şi o legendară memorie fotografică. Avea o înclinaţie pentru costumele negre din mătase, făcute la comandă, precum cel pe care îl purta acum, şi o puternică pasiune pentru creşterea economică rapidă a Chinei, pasiune atent cultivată în timpul perioadei cât fusese ministru de Finanţe, înainte de a ajunge ministru de Externe şi, mai apoi, de a fi validat de Congresul Naţional Popular ca prim-ministru, cu trei ani în urmă.

Printre bliţuri ameţitoare, premierul Zhao îşi drese vocea şi se adresă nu doar mulţimii de reporteri, ci şi unei largi audienţe aflate în faţa televizoarelor.

— Doamnelor şi domnilor, îmi cer scuze că a trebuit să vă cer să veniţi aici atât de repede. După cum ştiţi, există mai mult de două mii de jurnalişti în China, de peste tot din lume, care transmit lucrările Congresului Naţional al Poporului. Daţi-mi voie ca, în numele întregii mele naţiuni, să vă spun că noi condamnăm fără echivoc aceste atacuri teroriste ticăloase asupra Statelor Unite. Ofer poporului american orice fel de asistenţă va avea nevoie în perioada următoare. Iar eu şi guvernul meu suntem pregătiţi să conlucrăm cu poporul american şi guvernul lui pentru a-i prinde pe cei responsabili de aceste atrocităţi şi să-i aducem în faţa justiţiei.

Premierul făcu pauză un moment, să-i permită translatorului să ţină pasul cu el.

— Mai mult, vreau să afirm în termeni fermi că poporul

chinez nu este responsabil în niciun fel de aceste atacuri. Daţi-mi voie să repet: Republica Chineză nu a jucat absolut niciun rol în aceste atacuri.

Un murmur se răspândi printre ziarişti.

— Pe baza ultimelor informaţii, generalii mei spun că nu au fost atacuri cu rachete intercontinentale. Şi nici nu au fost lansate de pe submarine. Se pare că au fost rachete cu rază scurtă de acţiune, lansate de pe cargoboturi aflate în apropiere de coastele americane ale Pacificului şi Atlanticului şi vă asigur că niciun vas chinezesc nu se află – şi nici nu s-a aflat în ultimele douăzeci şi patru de ore – la mai puţin de o mie cinci sute de kilometri de teritoriile americane. În plus, navele pe care le avem în larg, în drum spre Statele Unite, au fost întoarse din drum şi redirecţionate spre porturile noastre, pentru a fi verificate din nou. De asemenea, am ordonat tuturor submarinelor şi altor nave să se întoarcă în porturile noastre, pentru a fi foarte clar pentru autorităţile americane că nu avem niciun fel de intenţii ostile faţă de poporul american sau faţă de altcineva.

Premierul mai făcu o pauză, astfel ca translatorul să nu rămână în urmă, apoi continuă:

— Tocmai am discutat personal cu ambasadorul american de aici, din Beijing, pentru a transmite condoleanţele mele şi pentru a-i spune exact ce v-am zis şi dumneavoastră. Ministrul de Externe Zeng Zou face tot ce poate pentru a contacta guvernul american, în acelaşi scop. Este o zi neagră pentru istoria lumii. Ceea ce s-a întâmplat este de neimaginat. Cu toţii trebuie să avem grijă ca această criză să nu ne conducă spre abis.

Apoi premierul făcu semn că acceptă întrebări.

— Domnule prim-ministru, întrebă şeful biroului local al Associated Press, s-a făcut inventarul tuturor rachetelor chinezeşti intercontinentale?

— Tocmai v-am spus, nu au fost atacuri cu rachete intercontinentale. Dar, da, toate rachetele noastre sunt la locul lor. Niciuna nu a fost lansată spre Statele Unite. Şi niciodată nu vom face aşa ceva.

— Este adevărat, domnule prim-ministru, că vă faceţi griji ca nu cumva americanii să se gândească la o ripostă împotriva

Chinei? întrebă redactorul-şef al cotidianului *Ziarul poporului.*

Premierul dădu din cap.

— Nu există niciun motiv să ne temem de aşa ceva, încercă el să îl asigure pe reporter. Nu am făcut nimic împotriva Americii. Noi ne-am oferit să-i ajutăm pe americani cu tot ce putem, inclusiv ca să riposteze împotriva oricărei ţări responsabile pentru atacuri. Încă două întrebări – da, dumneavoastră, din al doilea rând.

O femeie cu însemnele Reuters se ridică.

— Este adevărat că Statele Unite şi-au trimis două portavioane în Marea Chinei de Est?

— Am aflat asta din presă, dar nu pot confirma deocamdată.

— Pe acelaşi subiect, domnule?

— Da.

— Dacă se dovedeşte că e adevărat, cum va reacţiona guvernul dumneavoastră?

— Vorbim despre ceva ipotetic, zise Zhao cu reţinere. Este o zi suficient de tristă şi fără să răspundem unor ipoteze. Da, dumneavoastră din rândul din spate.

— Domnule prim-ministru, agenţiile de ştiri transmit că preşedintele Al-Hassani a mobilizat aproape o sută cincizeci de mii de soldaţi pentru a-i împiedica pe kurzii din nordul Irakului să adere la un nou stat kurd independent.

— Am auzit şi eu acelaşi lucru, domnule. Dar asta nu este problema noastră acum.

— Înţeleg. Dar, având în vedere faptul că Irakul şi China au semnat o înţelegere strategică acum câteva luni, vă gândiţi să trimiteţi forţe militare în Orientul Mijlociu, pentru a împiedica mişcarea de independenţă a kurzilor?

— Suntem în discuţii cu Irakul şi cu secretarul general al Naţiunilor Unite, Lucente, pe tema trimiterii unor trupe de menţinere a păcii în zona Golfului, replică Zhao. Dar nu plănuim, deocamdată, să trimitem forţe militare împotriva kurzilor.

— Deocamdată? întrebă reporterul. Asta înseamnă că nu excludeţi posibilitatea de a vă alătura irakienilor?

— Problema kurdă este una foarte sensibilă. Mă tem că aceasta ar putea fi scânteia care va aprinde din nou Orientul

Mijlociu. Ultimul lucru de care lumea are nevoie este încă un război în Irak. Vom face tot ce ne stă în putinţă pentru a instala o nouă eră de pace în zonă, nu pentru a isca un nou război.

Toţi observară că premierul nu prea răspunsese la întrebare.

— Da, zise el, arătând spre corespondentul BBC, din al treilea rând.

— Domnule prim-ministru, spuneţi că nu veţi răspunde unor ipoteze, începu ea, dar este clar că aţi pus Armata Roşie în alertă. Străzile Beijingului sunt pline de trupe şi de artilerie. Avioane de luptă survolează capitala. BBC transmite că flota chinezească este scoasă pe mare, aşa că declaraţia dumneavoastră despre navele chinezeşti retrase dinspre coastele americane nu stă în picioare. De cine vă temeţi, dacă nu de americani?

Premierul aşteptă şi păru să-şi cântărească bine vorbele.

— Trebuie să înţelegeţi situaţia de acum, vorbi el încet. O mare putere tocmai a fost atacată. Preşedintele american a fost omorât. Nenumăraţi americani au fost şi ei ucişi. Am auzit că cel puţin jumătate dintre membrii Congresului sunt morţi şi ei. Casa Albă şi Pentagonul au fost distruse. Cine ştie ce e în mintea liderilor americani acum? Dumneavoastră ştiţi? Noul preşedinte a ţinut vreo conferinţă de presă? Aţi văzut vreo imagine în direct cu el sau cu vreun consilier al lui? Nu, nu încă, aşa că nu putem decât să facem presupuneri. Operăm în ceaţa unei crize foarte grave. Putem doar să ne închipuim că liderii americani sunt furioşi şi vor să riposteze. Aşa că trebuie să ne luăm măsuri de precauţie.

Zhao făcu o pauză şi privi în jur înainte să continue.

— Ştiu, la fel ca dumneavoastră, că există unii americani care spun că noi reprezentăm marele diavol. Există unii care şi-ar dori un conflict între americani şi chinezi. De asta se agită azi, la fel cum au făcut şi până acum. Poate că pe americani îi va tenta să profite de situaţie, să vadă în China un duşman şi să ne atace. Ei bine, noi nu suntem duşmanii lor. Şi să fim bine înţeleşi: la orice încercare de a ne trata ca pe un duşman vom răspunde ca atare.

26

6:40 a.m.
O tabără de refugiaţi din nordul Iordaniei

Bennett se uita cum premierul Zhao coboară de pe podium.

Fusese o conferinţă de presă utilă, până spre final, se gândea el, când luase o turnură mai sumbră. Reporterul CNN, Terry Cameron, era de aceeaşi părere.

— Premierul chinez pare să ofere condoleanţe poporului american şi, în acelaşi timp, transmite şi ceva ce seamănă cu o ameninţare la adresa guvernului american; nu-i aşa, Wang Li? întrebă el.

— Mă tem că da, fu de acord corespondentul de la Beijing. Mesajul premierului a fost destul de direct, mai ales dacă avem în vedere faptul că nimeni nu a acuzat, de fapt, China că ar fi atacat Statele Unite. Şi nici nu am auzit speculaţii, provenite din surse oficiale americane, potrivit cărora ei ar suspecta China că ar fi implicată în vreun fel în aceste atacuri.

— Este posibil ca americanii să fi transmis chinezilor vreo ameninţare pe canale neoficiale?

— Este posibil, dar mă îndoiesc, totuşi. Cu siguranţă Ambasada Statelor Unite ar avea cunoştinţă de asta şi ar fi interesată să permită jurnaliştilor internaţionali să afle. Până acum însă, nu am cunoştinţă de aşa ceva.

— Aşadar, din punctul tău de vedere, Wang Li, ce înseamnă toate astea?

— Grea întrebare, Terry, nu multe ţări sunt capabile să producă astfel de distrugeri apocaliptice în Statele Unite, iar China Roşie este, cu siguranţă, una dintre ele. În mod clar, chinezii sunt foarte îngrijoraţi de faptul că cei care au mai rămas din guvernul american ar putea arăta cu degetul spre Beijing şi ar putea riposta, iar premierul le-o ia înainte, pentru a preveni o astfel de confruntare periculoasă între China şi Statele Unite.

— Este o situaţie pe care o vom urmări îndeaproape în

următoarele ore, zise Cameron. Încă ceva însă, înainte de a te retrage. Înţeleg că secretarul general al Naţiunilor Unite, Salvador Lucente, a rămas în Beijing peste noapte, iar azi-dimineaţă a plecat spre Babilon. Ce poţi să ne spui despre întâlnirile pe care le-a avut aici?

— E adevărat, Terry, confirmă reporterul. Iniţial, secretarul general Lucente trebuia să se afle în New York toată săptămâna aceasta, la o conferinţă pe tema drepturilor omului. Numai că în ultima clipă pare să fi intervenit ceva care l-a convins să părăsească Manhattanul şi să vină la Beijing. Este o mişcare ce pare aproape miraculoasă în clipa asta. Dacă rămânea în New York, cu siguranţă acum s-ar fi numărat printre victime. Potrivit oficialilor cu care am vorbit, sub protecţia anonimatului, secretarul general a venit aici să negocieze eventuala introducere a forţelor de pace chineze în zona Golfului Persic. Domnul Lucente a insistat ca guvernul de la Beijing să joace un rol esenţial în accelerarea reconstrucţiei economice şi a refacerii Orientului Mijlociu şi, de asemenea, să ajute la creşterea ratei de producţie a petrolului, care este vitală pentru scăderea preţului internaţional al acestuia şi pentru stabilizarea economiei globale. Liderii chinezi ezitaseră în privinţa unei implicări ample, dar ceva pare să se fi schimbat în acest weekend, ceva ce pare să-l fi convins pe secretarul general să îşi schimbe planurile şi să vină aici pentru nişte negocieri la nivel înalt. Dar niciuna dintre părţi nu a făcut vreun comentariu public la finalul discuţiilor din această dimineaţă.

— Mulţumesc, Wang Li, zise Cameron. Înţelegem că secretarul general va susţine o conferinţă de presă mai târziu, în Babilon, unde va vorbi despre distrugerea sediului Naţiunilor Unite din New York şi despre ce se va întâmpla în continuare cu organizaţia internaţională. CNN va transmite imagini de acolo. Deocamdată ne întoarcem la Londra, pentru a vă aduce ultimele reacţii internaţionale cu privire la…

Bennett se scuză, luă o sticlă cu apă din frigiderul mic din biroul doctorului Kwamee şi ieşi din clinică.

Temperatura crescuse. Era puţină umbră, dar nu se simţea nici cea mai mică adiere de vânt. Nu se mai putea uita la televizor.

Nu-i mai putea asculta pe medici discutând despre presupunerile potrivit cărora China ar fi în spatele atacurilor şi ce ar trebui să facă americanii. Erin încă dormea. El nu reuşise să dea de mama lui sau de altcineva din Statele Unite. Avea nevoie să fie singur. Avea nevoie de timp să gândească, să se roage, să îşi dea seama ce naiba să facă dată fiind situaţia.

Trecea printre paznicii de la poarta principală, care îşi exprimară şocul şi condoleanţele şi îl întrebară dacă îl pot ajuta cu ceva. Bennett le mulţumi şi trecu mai departe. Răspunsul era nu, n-aveau ce să facă, dar le era recunoscător pentru grijă.

Mergea acum spre cortul lui şi al lui Erin, scăldându-se în căldura dimineţii. Poate va apuca să facă un duş şi să îşi schimbe hainele înainte să se trezească ea, hotărî el. Mai întâi însă, se îndreptă spre mulţime şi îşi ceru scuze de la supraveghetorul lui pentru că a lipsit de la împărţirea micului dejun. Nu era nevoie, îl asigură femeia. Aflase ce se întâmplase cu Erin şi apoi despre atacurile din Statele Unite. Îi zise să nu se grăbească, să se ocupe întâi de problemele personale. Ea şi echipa ei de voluntari se vor descurca. Nu ştia exact cum, dar se vor descurca.

Bennett mulţumi femeii în vârstă din Bangladesh şi porni spre cortul lui, când îi veni o idee: vor pleca. Nu era sigur când. Probabil nu foarte curând. Dar ceva din adâncul lui îi spunea că nu vor mai rămâne mult timp în Iordania.

Dacă Erin se făcea bine, desigur, ar putea pleca spre casă imediat. Habar n-avea ce vor face când vor ajunge acolo. Nici măcar cum se vor întoarce în ţară. Toate zborurile spre şi dinspre continentul american erau oprite. La fel cele canadiene, pentru moment.

Mexic? Caraibe? Unde? Nu ştia şi nu era momentul să se gândească la asta. Încă nu o putea lua pe Erin de acolo. Nu încă o săptămână sau două, cel puţin. Poate până atunci lucrurile se vor lămuri. Dar ceva îl făcea să se întrebe dacă mai au la dispoziţie o săptămână.

Luă o gură de apă şi continuă să meargă. La un moment dat, se trezi gândindu-se la imaginile pe care le văzuse la CNN, cu vicepreşedintele Oaks depunând jurământul în faţa judecătoarei din Jacksonville. În mod straniu, îi aminteau de o faimoasă

fotografie din 22 noiembrie 1963, cu vicepreşedintele Lyndon Johnson, care fusese învestit tot la bordul lui *Air Force One,* după asasinarea preşedintelui John F. Kennedy, în Dallas. Bennett chiar o întâlnise pe femeie o dată – judecătoarea Sarah T. Hughes –, la o petrecere din Washington, unde fusese dus de către părinţii lui, copil fiind. De atunci, nici nu se mai gândise la asta. Dar acum nu se putea abţine să se întrebe cum fusese atunci în acel avion de pe aeroportul Love Field din Dallas, în timp ce naţiunea jelea moartea tragică a lui Camelot şi încerca să se adapteze noii situaţii, cu un nou preşedinte, care avea un stil şi un temperament foarte diferite, într-o Americă total diferită de cea care existase cu doar câteva ore înainte.

William H. Oaks era un om bun, se gândea Bennett, pe măsură ce înainta pe aleile prăfuite din tabără. Fusese unul dintre cei mai eficienţi vicepreşedinţi din istoria ţării, iar el îl respecta foarte mult.

Oaks avea o mai mare experienţă guvernamentală – mai ales una federală şi de siguranţă naţională – decât avea MacPherson când fusese ales, în urmă cu opt ani. Întotdeauna era calm, lucid şi stăpân pe sine în timpul unei crize. Îl văzuse prima dată după atacul kamikaze din Denver, care aproape că îl ucisese pe MacPherson, cu cinci ani în urmă. Îl revăzuse apoi când avuseseră loc atacurile sinucigaşe cu bombă, care îl doborâseră pe liderul palestinian şi care declanşaseră un război civil în Cisiordania şi Gaza.

Ce îl impresionase la Oaks fusese faptul că omul era un strateg. În anii ’80, fusese un aliat-cheie al preşedintelui Reagan în lupta cu Imperiul Diavolului. În anii ’90, fusese o voce înverşunată şi hotărâtă să extindă capacitatea CIA şi să modernizeze forţele nucleare ale Statelor Unite, precum şi capacităţile ei operaţionale speciale.

De asemenea, îşi folosise impresionanta influenţă intelectuală pentru regândirea rolului Statelor Unite într-o lume postsovietică. Fusese unul dintre primii lideri de la Washington care avertizaseră că radicalii islamişti vor lua locul comuniştilor şi vor fi cea mai serioasă ameninţare pentru siguranţa naţională a Statelor Unite şi văzuseră ameninţarea iraniană cu mult înaintea

altor politicieni americani.

Omul avea o abilitate ciudată de a juca şah tridimensional, abilitatea de a calcula şi de a estima fiecare mişcare posibilă şi fiecare reacţie, când venea vorba despre politici naţionale şi probleme globale.

Şi, de cele mai multe ori, avea dreptate. Pe Bennett nu îl mira că Serviciile Secrete îi dăduseră numele de cod „Şah Mat". Dar acum Şah Mat nu mai era parlamentar. Era preşedintele Statelor Unite, într-un moment de teribil pericol. Cum vedea el lucrurile? Ce credea? Ce pregătea?

Telefonul conectat prin satelit sună din nou. Bennett verifică din nou cine era. Niciun nume. Niciun număr. El era. El trebuia să fie. Nu era prea sigur ce va spune sau ce va face, dar răspunse şi se rugă tăcut să aibă înţelepciunea de a reacţiona potrivit.

— Domnul Bennett? zise vocea de la celălalt capăt.

— Da, eu sunt, încuviinţă el, pregătindu-se pentru ce urma.

Dar cuvintele pe care le auzi îl prinseră cu garda jos.

— Domnule Bennett, aici operatorul *Air Force One,* vă rog să rămâneţi pe fir ca să vorbiţi cu domnul preşedinte.

27

8:10 a.m.
Biroul preşedintelui, Babilon, Irak

Salvador Lucente era palid şi extenuat.

Al-Hassani îl întâmpină călduros, cu tradiţionalul pupat arăbesc pe ambii obraji, dar el era distant şi apatic. Totuşi, având în vedere cele întâmplate, preşedintele era surprins că nu îşi anulase de tot întâlnirea.

— Salvador, începu Al-Hassani grav, în numele poporului meu, te rog să accepţi condoleanţele noastre pentru teribila tragedie care s-a abătut asupra întregii familii a Statelor Unite.

Lucente dădu din cap, dar nu spuse nimic. Cei doi bărbaţi ieşiră pe balconul particular al preşedintelui irakian şi se aşezară la locurile lor obişnuite. Khalid Tariq îi urmă şi se aşeză la o parte. De data asta, secretarul general îşi lăsase însoţitorul la hotel.

— Primim rapoarte controversate despre dimensiunea pagubelor din New York, începu Al-Hassani. Ce îmi poţi zice?

Lucente se întoarse şi se uită peste oraş.

— Manhattanul nu mai există, vorbi el încet. Turtle Bay a fost complet distrus, iar clădirea Naţiunilor Unite împreună cu el. Tot personalul nostru din New York e mort. Toate informaţiile noastre au fost distruse. Sistemul de backup al computerelor a fost distrus. Toate misiunile diplomatice au fost spulberate. Magnitudinea pagubelor este, pur şi simplu, incalculabilă.

— Nu ştiu ce să spun, rosti Al-Hassani.

Cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi câteva momente.

— Poate să îţi aducă Khalid ceva? întrebă încet liderul irakian, în cele din urmă.

— Nu, mulţumesc, făcu Lucente.

Câteva minute mai târziu, se răzgândi şi ceru nişte ceai. Tariq chemă un intendent şi imediat fuseră aduse un ceainic şi două căni din porţelan.

— Trebuie să refacem totul – să arătăm lumii că mai există speranţă pentru un viitor liniştit dar va trebui să începem de la zero.

Al-Hassani îşi puse nişte miere în ceai şi întrebă:

— Veţi reconstrui sediul din Statele Unite?

Secretarul general dădu din cap.

— Sincer, nu m-am prea gândit încă. La Bruxelles, poate. Sau la Roma. Tocmai am fost în China, după cum ştii. Sunt sigur că vor fi presiuni să ne mutăm în Asia, deşi – între noi fie vorba – nu ne văd la Beijing. Iar după zvonurile pe care le aud dinspre Statele Unite, e posibil ca până la sfârşitul săptămânii să nu mai existe un Beijing. Mă tem că lucrurile se înrăutăţesc.

Al-Hassani aprobă din cap, dar nu spuse nimic o vreme. Nu era sigur că era pregătit să discute despre un război nuclear între Statele Unite şi China. *Să le luăm pe rând,* îşi zise el. Trebuia să ţină sub control această discuţie, să o direcţioneze acolo unde avea nevoie, şi asta repede.

— Fii sigur că eşti bine-venit aici, Salvador, rosti el în cele din urmă. O vom considera o mare onoare. Ba chiar vă vom construi sediul pe banii noştri.

— Mulţumesc. Eşti mai mult decât generos. Chiar eşti. Dar nu sunt sigur dacă îmi pot permite preţul tău, Mustafa.

Al-Hassani rămase tăcut, atent să nu zâmbească.

— Ierusalim, nu? întrebă Lucente.

De fapt, era mai mult o afirmaţie decât o întrebare, dar nimerise exact la ţintă.

Preşedintele ridică din umeri.

— Atacul asupra Statelor Unite – situaţia actuală, să zicem – a schimbat totul, nu-i aşa?

— Adică? întrebă secretarul general la rândul lui.

— Ei, probabil că nu e cel mai bun moment să discutăm despre asta, chiar nu vreau să par insensibil, dar preşedintele MacPherson a fost cel care a sprijinit eforturile premierului Doron de reconstruire a Templului evreiesc.

— Nu chiar, domnule preşedinte, ştii doar.

— Aşa e, recunoscu Al-Hassani. MacPherson nu a susţinut construirea Templului, dar nici nu s-a opus, iar asta a avut

acelaşi efect. Acum însă, în mod tragic, totul s-a schimbat. Noul preşedinte american, Oaks, va avea cu siguranţă alte probleme de rezolvat şi nu îl va preocupa viitorul Templului, nu?

— Ce încerci să spui de fapt, Mustafa? insistă Lucente.

— Vreau să spun că ar fi posibil ca în noile condiţii să fie făcute noi presiuni care să îi împiedice pe israelieni să finalizeze construcţia.

— Nimic nu-i va opri pe israelieni, zise secretarul general foarte direct. Mi s-a declarat că Templul va fi gata până la toamnă, poate de Yom Kippur.

— La fel am auzit şi eu.

— Atunci ştii că ăsta nu e un proiect pe care premierul Doron să îl abandoneze.

Al-Hassani dădu din cap.

— Nu fi aşa sigur, îl contrazise el. Cu America neutralizată – şi, astfel, cu probabilitatea ca armata americană să nu îi mai susţină pe israelieni cred că Doron ar putea fi forţat să se gândească de două ori înainte de a sfida voinţa comunităţii internaţionale.

Lucente puse jos cana şi îl privi pe Al-Hassani în ochi.

— Mustafa, spune-mi că nu ai fost tu în spatele atacurilor.

Preşedintele mimă o expresie uluită.

— *Cum?* Cum poţi să gândeşti aşa ceva?

— Spune-mi că greşesc.

— Nici măcar nu o să te învrednicesc cu un răspuns, zise liderul irakian pufnind, fără să îndrăznească să se uite spre Tariq.

— Te mai întreb o dată, insistă Lucente. Ai sau nu ai vreo legătură cu atacurile asupra Statelor Unite?

— Mă insulţi din start, i-o întoarse Al-Hassani. Noi nici măcar nu avem arme nucleare. Ar trebui să ştii asta mai bine ca oricine.

— Poate că da, poate că nu. Am văzut rapoarte potrivit cărora câteva arme nucleare tactice ale ruşilor, despre care se ştia că sunt în regiune sau pe drum, n-au mai fost găsite după Ziua Devastării.

— Am auzit şi eu acelaşi lucru, admise preşedintele.

— Şi?

— Şi ce?

— Şi am auzit zvonuri potrivit cărora acele arme nucleare au fost găsite de forţele irakiene şi duse la Babilon, să fie păstrate în siguranţă.

— *Minciuni,* replică Al-Hassani. Cine ţi-a spus asta? Kurzii? Cei care vor acum să te preseze pe tine şi pe restul lumii ca să le permiteţi să iasă ilegal din Statele Unite ale Eurasiei şi să-şi formeze mica lor ţară patetică? *Mincinoşi.* Toţi sunt nişte mincinoşi! Nu avem nicio armă nucleară. Niciodată nu am avut arme nucleare. Niciodată nu vom avea arme nucleare. Iar eu sunt profund jignit de faptul că ai venit aici, în casa mea, să mă acuzi că încerc să anihilez tocmai ţara care m-a eliberat, pe mine şi pe poporul meu, de tirania lui Saddam şi a fiilor lui.

— Nu te acuz, repetă Lucente, calm. Doar te întreb. Şi sunt întrebări pe care şi le va pune întreaga lume în curând. Nu crezi că secretarul general al Naţiunilor Unite ar trebui să primească răspunsuri la astfel de întrebări?

Dar liderul irakian se făcu înţeles prin expresia feţei, iar răspunsul lui era un *nu* de neclintit.

28

7:14 a.m.
O tabără de refugiaţi din nordul Iordaniei

Bennett era uluit.

Nu era *el*. Era Oaks. Dar de ce să îl sune pe el noul preşedinte? De ce acum?

— Jon, tu eşti?

— Da, domnule preşedinte, răspunse el, înghiţind greu.

— Înţeleg că eşti în Orientul Mijlociu acum, aşa e?

— Da, domnule, în Iordania.

— Într-un fel de tabără de refugiaţi?

— Aşa e, domnule. Eu şi Erin am venit aici imediat după luna de miere.

— Cât înseamnă asta, cam şase luni?

— Aproape şapte, domnule.

— Bravo vouă. Trebuie să fie satisfăcător să faci ceva bun când totul în jur se duce naibii, nu?

— A fost până azi, zise Bennett, recunoscător pentru vorbele bune, dar simţindu-se prost să se pună pe ei în centrul atenţiei, date fiind circumstanţele.

— Într-adevăr, încuviinţă Oaks, atât de încet încât abia îl auzi. De asta te-am sunat.

— Nici nu ştiu ce să spun, domnule preşedinte, îmi pare atât de rău pentru preşedintele MacPherson şi familia lui şi pentru tot ce se întâmplă, desigur. Cuvintele nu pot…

Vocea lui se stinse. Emoţii puternice îşi forţau din nou drumul spre suprafaţă şi trebuia să lupte cu ele.

— Ce s-a întâmplat azi este de neînţeles, fu de acord Oaks, cu o voce slăbită.

— Marie şi băieţii sunt bine?

— Da. Mulţumesc de întrebare. Nu sunt cu mine, dar tocmai am vorbit cu ei la telefon. Cu toţii am fost foarte norocoşi.

— Mă tem că eu nu cred în noroc, domnule preşedinte.

Oaks păru surprins.

— Ce vrei să spui?

— Norocul înseamnă întâmplare, explică Bennett. Dar Dumnezeu nu procedează întâmplător. El are un plan.

— Crezi că atacarea Americii cu bombe nucleare face parte dintr-un plan al lui Dumnezeu?

— Nu, domnule, nu asta am vrut să spun.

— Atunci, iartă-mă că nu înţeleg, dar ce ai vrut să spui?

— Oamenii fac planuri diavoleşti, nu Dumnezeu. Dar Biblia zice că ce plănuieşte omul pentru diavol Dumnezeu poate transforma în ceva bun.

— Deci Dumnezeu ştia că toate astea se vor întâmpla?

— Da, domnule.

— Şi de ce nu le-a oprit?

— Nu ştiu, domnule.

— Ar fi putut.

— Da, ar fi putut.

— Dar nu a făcut-o.

— Nu am cum să explic prea bine, domnule preşedinte. Tot ce ştiu sigur, în această privinţă, este că El a ales să vă ţină în siguranţă şi să vă facă noul lider al lumii libere. Ăsta nu e noroc, domnule. Nu e întâmplare. Este graţia lui Dumnezeu. Este mâna Lui asupra dumneavoastră, care vă ghidează, vă pune exact acolo unde vrea El. Şi, ca să fiu sincer, acum sunt relevante doar două întrebări.

N-avea rost să se învârtă în jurul cozii, se gândea Bennett. Miza era prea mare.

— Care anume? întrebă Oaks.

— Prima este întrebarea pe care fiecare dintre noi trebuie să o înfrunte înainte de a fi prea târziu: Dacă, ferească Dumnezeu, ar fi să mor la noapte, sunt absolut sigur că îmi voi petrece eternitatea în rai?

Urmă o tăcere lungă, incomodă.

— Şi a doua? întrebă Oaks.

— A doua este o întrebare pe care doar dumneavoastră trebuie să v-o puneţi: Ce veţi face cu această enormă responsabilitate pe care Dumnezeu v-a pus-o în mâini?

Urmă o altă pauză lungă. Bennett se întreba dacă nu mersese prea departe. Totuşi, date fiind împrejurările, ştia că nu avusese de ales. Nu era un moment politic. El nu era consilier politic. Sufletul preşedintelui atârna într-o balanţă. Omul era un agnostic în zilele de apoi ale pământului, zile care aveau să îl conducă drept spre Ziua Judecăţii. Oaks avea nevoie să-şi rezolve problemele cu Dumnezeu înainte să fie prea târziu.

— De fapt, Jon, se bâlbâi preşedintele, deşi nu îi stătea în fire, de asta…

— Da, domnule?

— De asta te-am sunat.

Bennett nu ştia sigur ce să spună în continuare, aşa că ascultă.

— Niciodată nu mi-am închipuit că aşa ceva ar fi cu putinţă, nu după ultimul război, continuă Oaks. Credeam că am lăsat în urmă astfel de orori. Dar în ultimele câteva ore mi-l tot amintesc pe vechiul tău prieten, doctorul Mordechai, care zicea că povestea aceea cu Gog şi Magog nu era totul, era doar începutul sfârşitului.

— Da, aşa zicea. Şi e adevărat, recunoscu Bennett, surprins că Oaks dăduse atenţie acestui lucru.

— Încep să cred că tu şi el aţi avut dreptate în privinţa multor lucruri, continuă preşedintele. Recunosc, am fost sceptic, până acum – cinic, poate. Dar după asta… nu ştiu… De asta am sunat. Aş… ei bine, aş fi recunoscător pentru sfatul tău, Jon.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule? întrebă el, crezând că n-a auzit bine.

— Aş vrea să ne întâlnim cât mai repede – cu tine şi cu Erin. Aproape toţi oamenii noştri din poziţii-cheie sunt morţi. Aproape tot personalul de la Casa Albă şi de la Consiliul de Securitate Naţională s-a dus. La fel mare parte din echipa de la Pentagon. Şi sunt sigur că ai auzit despre Langley.

— Da, domnule, am auzit.

— Am nevoie în jurul meu de oameni pe care îi cunosc, de oameni în care am încredere, zise Oaks direct. Trebuie să formez o echipă din oameni care să îmi dea sfaturi înţelepte în aceste zile întunecate, oameni care sunt dispuşi să spună ce au în minte, chiar dacă nu sunt gânduri comode. Nu am avut prea mult timp

să mă gândesc la toate astea sau să fac un plan de acţiune. Dar imediat m-am gândit la tine şi am insistat să te găsească.

— Sunteţi foarte amabil, domnule, dar eu…

— Nu e amabilitate, Jon, îl întrerupse preşedintele. Este disperare. Uite, o să fiu sincer cu tine. Am crezut că ţi-ai pierdut minţile când ne-ai dat mie şi lui Mac memoriul *Opţiunea Ezechiel*. Iar când ai plecat de la Casa Albă, după votul Naţiunilor Unite, şi te-ai dus în Rusia să o găseşti pe Erin, m-am gândit foarte serios că ai halucinaţii sau înclinaţii suicidare, dacă nu pe amândouă. Niciodată n-am fost o persoană religioasă. Întotdeauna am considerat că politica şi religia reprezintă o combinaţie proastă. Credeam că doar oamenii slabi au nevoie să creadă în Dumnezeu, ştii tu, să vadă în el un sprijin, un baston. Şi, ca să fiu absolut sincer cu tine, chiar îmi pierdusem din respectul pentru tine când ai pus vederile religioase înaintea a ceea ce credeam eu că sunt interesele de securitate naţională. Dar…

Preşedintele făcu o pauză.

— Da, domnule?

— Ei bine, trebuie să o spun, deşi încă nu înţeleg nimic din Biblie sau din profeţii sau din altceva de felul ăsta… ei bine, în fine… Este evident că ai anticipat foarte bine – deşi în mod straniu – unele evenimente majore… Păreai să ştii că ele aveau să se întâmple şi poate că toate acele profeţii au vreo legătură cu unele evenimente.

Oaks se opri din nou. Bennett tot nu ştia sigur cum să răspundă.

— Vreau să spun, continuă preşedintele, în cele din urmă, că am nevoie de tine aici, să stai o vreme cu Marie şi cu mine – cât se poate de repede.

— Şi ce să fac, mai exact, domnule preşedinte?

— Amândoi am vrea să aflăm mai multe despre călătoria ta spirituală, cum l-aţi găsit voi doi, tu şi Erin, pe Dumnezeu. Uite ce e, Jon, concluzia e că trebuie să ştiu ce ştii tu. Trebuie să ştiu ce urmează. Trebuie să înţeleg unde să plasez Statele Unite în profeţiile Bibliei. Adică vom fi atacaţi din nou?

— Sincer, domnule, nu ştiu.

— Biblia spune ceva despre noi, despre America?

— Nu chiar, domnule, nu, nu spune.

— Dar despre China? Există vreo profeţie despre China şi despre Ultimele Zile sau cum s-or numi?

Asta era, aşadar, se gândea Bennett. Preşedintele chiar lua în considerare o ripostă împotriva chinezilor.

— Domnule preşedinte, nu sunt sigur că sunt persoana potrivită să vă sfătuiască în privinţa asta, zise el cu modestie.

— Nu are cine altcineva, şi nici timp nu avem. Aş vrea să ajungi aici până mâine. Cât de departe eşti de Amman?

Mâine? Pe Bennett îl trecu un fior. Voia să îl ajute pe preşedinte. Voia să facă ceva pentru ţara lui şi, dacă asta stătea în puterile lui, pentru el era o neaşteptată onoare. Dar era imposibil, nu? Nu putea să o deplaseze pe Erin şi, cu siguranţă, nu avea de gând să o lase în Iordania.

Îi explică pe scurt starea în care se afla ea. Oaks îl înţelese, dar rămase de neclintit. Bennett trase o singură concluzie. Preşedintele trebuia să aibă în vedere o ripostă serioasă împotriva Chinei şi voia să ştie, cât mai repede, dacă exista vreo abordare profetică a unui astfel de scenariu de coşmar. Nu era ceva de analizat la telefon. Într-adevăr, era surprins că preşedintele voia să discute cu el despre toate astea. Dar, în mod clar, evenimentele îl împingeau să facă asta. Nancy Reagan îşi îndreptase atenţia spre astrologie în orele cele mai întunecate ale ei, cele care au urmat tentativei de asasinat asupra soţului ei. Oaks, cel puţin, voia să se întoarcă spre Biblie. Totuşi…

Preşedintele ştia foarte bine că Bennett şovăia să intre din nou în serviciul guvernului, Dar nu îi ceruse părerea în condiţii obişnuite. Îl rugase să îl ajute chiar în ziua în care patru oraşe americane fuseseră şterse de armele nucleare. Un război termonuclear global era pe cale să înceapă şi, împreună cu el, poate, aveau să vină Răpirea şi începutul Marelui Necaz. Totuşi, ultimul lucru pe care voia să îl facă era să forţeze o despărţire lungă, dificilă şi prematură de Erin.

— Nu-ţi face griji, insistă preşedintele, simţind ezitarea lui. O să vorbesc cu oamenii mei să pregătească o ambulanţă care să o ducă la Amman. De acolo vom găsi o cale să vă aducem pe amândoi în Statele Unite. Dar, stai aşa, e cineva de la NORAD pe

linia cealaltă. Ne vedem mâine. Ai grijă. Inclusiv de iubita ta soţie. Şi roagă-te pentru mine, Jon. Orice ai face, nu înceta să te rogi pentru mine.

— Fiţi sigur, domnule preşedinte.

— Ştiu că aşa o să faci, şi îţi sunt recunoscător. Îţi promit să mă gândesc la întrebările puse.

— Mulţumesc, domnule.

— Şi o să mă anunţi dacă pot să te ajut cu ceva?

— De fapt, domnule preşedinte, zise Bennett fără ezitare, ar fi ceva.

— Ce anume?

— Aţi vrea să mă ajutaţi să iau legătura cu mama, să văd dacă e în siguranţă?

29

7:36 a.m.
O tabără de refugiaţi din nordul Iordaniei

Lui Bennett nu-i venea să creadă ce se întâmplase.

Se simţea onorat că preşedintele se gândise la el într-un astfel de moment şi era dornic să îl ajute. De asemenea, era profund recunoscător că fusese de acord să-l pună pe Bobby Caulfield, consilierul lui personal, să facă tot ce era posibil pentru a o găsi pe mama lui. Brusc însă înţelese că, şocat să-i audă vocea, nu-i spusese nimic despre misteriosul apelant. Şi nici nu avea un număr la care să îl poată suna pe preşedinte, iar o privire rapidă pe lista celor care-l căutaseră îi confirmă că Oaks apelase de pe un număr secret şi, cel mai probabil, de pe o linie codată.

Şi acum? se întreba. America fusese atacată. Milioane de oameni erau morţi sau zăceau pe moarte. Profeţiile se împlineau rapid. Liderul lumii libere, sau ce mai rămăsese din ea, îi cerea ajutorul.

În sfârşit, Bennett ajunse la cortul lui şi îşi luă obiectele de toaletă, o pereche de pantaloni militari curaţi, un tricou curat şi un prosop, înainte să se îndrepte spre duş. Avea nevoie să-şi limpezească mintea. Trebuia să îşi dea seama cum să procedeze. Instinctele lui erau bune, la urma urmei. El şi Erin plecau – repede şi pentru totdeauna.

Veştile despre atacurile asupra Statelor Unite începuseră să se împrăştie printre cei din tabără. Observă grupuri mici adunate în jurul unor radiouri, ascultând ultimele noutăţi. Unii plângeau. Cei mai mulţi erau şocaţi. Dar erau şi grupuri de băieţi tineri care râdeau şi încurajau atacurile asupra americanilor.

Primul lui instinct fu să-i apuce pe câţiva dintre ei şi să le izbească unele de altele capetele. Dar era o tentaţie căreia trebuia să-i reziste. La urma urmelor, el şi Erin veniseră în Iordania ca să-şi iubească atât aproapele, cât şi duşmanii, nu să dea în ei. Pentru Bennett nu era uşor să fie calm în astfel de

circumstanţe. Dar trebuia să rămână credincios misiunii pentru care fusese chemat. Oamenii îi urmăreau fiecare mişcare, mai ales acum. Fiind unul dintre puţinii americani din tabără, nu putea să îşi trădeze ţara. Şi mai important, ca unul dintre puţinii adepţi ai lui Hristos, de aici, nu putea să îl trădeze pe Dumnezeu, pe cel care îl trimisese aici ca să fie mâinile şi picioarele Lui, să binecuvânteze săracii şi nevoiaşii în numele Lui. Trebuia să se concentreze pe asta.

La auzul tinerilor care glumeau pe seama ţării sale, brusc, i se contură mai clar întrebarea care era în minţile multor oameni – aceeaşi cu care, până ieri, se confruntase şi el. De la Războiul lui Ezechiel, oamenii îl tot întrebaseră unde se situează Statele Unite în profeţia Sfârşitului Lumii şi ce se va mai întâmpla înainte de întoarcerea lui Isus. Nu prea ştiuse ce să le spună. Niciodată nu pretinsese că ar fi un expert în profeţii, aşa cum fusese doctorul Mordechai.

Dar oamenii continuaseră să întrebe, iar întrebarea încă rodea sufletul lui Bennett. Aşa se face că, în ultimele luni, îşi petrecuse timpul liber încercând să afle răspunsul. Cu toate responsabilităţile lor din tabără, aveau puţin timp liber. La început, el şi Erin se trezeau cu zece-cincisprezece minute, ca să citească din Biblie şi să se roage împreună, înainte de a porni spre treburi. Curând însă, se dovedise insuficient. Conflictul spiritual era prea intens. Foamea lui Bennett de Dumnezeu şi de lumea Lui era prea profundă, prea disperată.

Curând, începuse să se trezească la două sau trei dimineaţa, ca să citească din Scriptură, la lumina veiozei. Îşi lua notiţe detaliate în jurnalul legat în piele pe care i-l dăduse Erin. Adesea îl prindeau zorile în genunchi, rugându-L pe Domnul să-i dea înţelepciunea şi abilitatea de a explica ceea ce îi învăţa pe alţii. Se ruga pentru mama lui. Se ruga oră după oră pentru fiecare prieten care îi venea în minte, cerându-I să le deschidă ochii spre dragostea Lui, să-i conducă spre Regatul Lui şi să le întărească credinţa.

Uneori, când avea câteva ore libere, se folosea de laptopul lui cu conexiune prin satelit şi intra pe internet. Colinda pe site-ul şi prin jurnalul pe care dr. Mordechai îl lăsase în urma lui,

încercând să descifreze fiecare bucăţică din profeţiile de acolo. Adesea trimitea e-mailuri prietenilor lui Mordechai, precum şi unor pastori şi profesori de seminarii din întreaga lume, cerându-le părerea în legătură cu aceleaşi profeţii. Era o cursă contra cronometru în escatologia biblică, ştia, dar nu avea de ales. Oamenii voiau să afle adevărul. Veneau la el din ce în ce mai des, în căutarea răspunsurilor. Iar timpul se scurgea.

Bennett ajunse la duşuri şi lăsă apa rece să curgă peste el, în timp ce îl năpădea un nou val de emoţii şi de gânduri. Era pregătit? Pregătit să vorbească despre locul pe care îl ocupa China în acele ultime zile? Pregătit să discute despre viitorul Israelului şi al Templului? Pregătit să explice viitorul Babilonului?

Pregătit să explice de ce nu există referiri biblice la America, absolut niciuna?

Iar aceasta din urmă era cea mai grea dintre toate, cugeta el, în timp ce se confrunta cu o nouă întrebare: dacă, într-adevăr, îşi trăiau zilele de apoi, cum era posibil ca Statele Unite, cea mai puternică naţiune de pe faţa pământului, să nu aibă niciun rol?

30

7:43 a.m.
O tabără de refugiaţi din nordul Iordaniei

Bennett se forţa să fie raţional, nu emoţional.

Deocamdată nu putea face nimic în privinţa urmărilor atacurilor. Dar se putea pregăti pentru întâlnirea cu preşedintele şi, decise el, pe asta trebuia să se concentreze. Încercă să îşi limpezească mintea şi să se axeze pe ce ştia până acum.

Ezechiel 36 şi 37 fusese punctul lui de plecare şi cea mai clară profeţie dintre toate. Descria limpede renaşterea Israelului ca naţiune la sfârşitul istoriei, întoarcerea evreilor pe Pământul Sfânt, după secole de exil, iar pe evreii din acest Israel renăscut refăcând vechile ruine, făcând deşertul să înflorească şi să se îmbogăţească şi construindu-şi o oaste foarte mare. Spre surprinderea lui, toate acestea se întâmplaseră deja, deşi profetul evreu le scrisese cu două mii cinci sute de ani mai devreme.

Mai mult, următoarele două capitole din cartea lui Ezechiel se adeveriseră şi ele. Descriau clar ridicarea unui nou dictator în Rusia, care va face o alianţă militară cu Iranul şi va sprijini ţările din Orientul Mijlociu în atacarea Israelului, în ceea ce se va numi Războiul lui Gog şi Magog. Profeţia mai spunea că, exact atunci când Israelul îşi va fi pierdut orice speranţă, Dumnezeul lui Abraham, Isaac şi Iacov va interveni, în mod miraculos, şi va salva Israelul. Ezechiel descrisese focul şi grindina care cădeau pe pământ asupra inamicilor renăscutului stat evreiesc. El scrisese despre un cutremur puternic care va dezlănţui haosul şi carnajul, iar când fumul se va împrăştia, Israelul va fi salvat de distrugere, iar Domnul îşi va revărsa Spiritul peste „toată casa lui Israel”, aducând şi o salvare spirituală. Ezechiel 38:16 mai spunea că toate acestea se vor întâmpla în „zilele de apoi”. Şi, spre uimirea lui Bennett, văzuse toate acestea petrecându-se în ultimii ani. Nu exista nicio îndoială că acum se aflau în ceea ce Biblia numea „zilele de apoi”.

Dacă asta nu era de ajuns, profeţia afirma categoric că, odată asemenea evenimente declanşate, întreaga lume va percepe Israelul şi Ierusalimul aşa cum a făcut-o chiar Dumnezeu, drept centru al istoriei. Capitolul 5, versetul 5 zicea aşa: „Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeu: «Acesta este Ierusalimul! Eu îl pusesem în mijlocul neamurilor şi de jur împrejurul lui sunt ţări.»" Şi, după cum stăteau lucrurile, totul se adeverea. Toţi ochii erau îndreptaţi acum spre Israel, epicentrul tuturor marilor evenimente care zguduiau lumea şi îi conturau viitorul.

În ce priveşte Europa, doctorul Mordechai şi oamenii de ştiinţă care studiaseră Biblia, pe care Bennett îi citise, credeau că avea să joace un rol important în această dramă a Ultimelor Zile. În capitolele 2 şi 7 din Daniel, de exemplu, profetul evreu prezicea nu doar ridicarea unui Imperiu Roman puternic şi feroce, după cele din Babilon, Media-Persia şi Grecia – lucru care se întâmplase exact cum spusese Daniel, la sute de ani după ce scrisese toate acele profeţii –, ci şi o renaştere a puternicului Imperiu Roman, spre sfârşitul istoriei.

Daniel 8:8-9 părea să arate că Antihristul avea să fie un conducător care se va ridica din cenuşa Imperiului Greco-Roman şi care va aduna laolaltă uriaşe puteri, pe măsură ce forţele lui militare se vor mişca spre sud şi spre est, spre ţinutul Israelului, ca să îl înconjoare şi, eventual, să se lupte cu el.

Daniel 9:26-27 arăta că Antihristul – pe care Biblia îl descria ca pe un diavol înspăimântător, viitorul dictator mondial – se va ridica dintre oamenii care vor distruge Templul şi Oraşul Sfânt al Ierusalimului, după ce Mesia va fi „stârpit". Şi tocmai romanii distruseseră Templul şi Ierusalimul, în anul 70 d. Hr., nu la mult timp după crucificarea lui Isus, Regele evreilor şi Mântuitorul neamurilor. Pentru Bennett părea evident, astfel, că Antihristul avea să apară dintr-un Imperiu Roman renăscut.

Desigur, noţiunea de Imperiu Roman renăscut părea absolut imposibilă în secolul douăzeci. După cele două războaie mondiale şi moartea a zeci de milioane de oameni, niciun continent de pe pământ nu era mai divizat, mai distrus, mai slăbit, mai înecat în sânge şi mai plin de ură ca Europa. Dar apoi, iată, Israelul renăscuse în 1948, exact cum prezisese Scriptura,

iar Europa începuse şi ea să se ridice din nou. Comunitatea Economică Europeană – predecesoarea Uniunii Europene – fusese creată în 25 martie 1957, odată cu semnarea cunoscutului Tratat de la Roma. La o mie şase sute de ani de la dispariţia Imperiului Roman, iată că el apărea din nou, ca o pasăre phoenix din propria-i cenuşă. *Şi uite cum e acum,* se gândea Bennett. Uniunea Europeană cuprindea mai mult de douăzeci şi patru de state, aproape o jumătate de miliard de oameni, cu un sistem economic propriu, un singur lider pentru politica externă, un paşaport pentru toţi cetăţenii ei, circulaţie fără graniţe şi toate acestea exact cum fuseseră prevăzute în Biblie.

Irakul avea şi el un rol în aceste ultime zile. Profeţii evrei Isaia şi Ieremia o spuseseră clar, la fel Ezechiel şi apostolul Ioan, în Apocalipsă. Şi, uimitor, Babilonul chiar înviase şi era acum centrul puterii şi al comerţului într-un Orient Mijlociu post-război. Oamenii crezuseră că aşa ceva nu va fi posibil, dar uite că fusese. Bennett văzuse cu ochii lui.

În mod remarcabil, Asia părea să fie o prezenţă puternică în acest ultim capitol al istoriei, constată el. Apocalipsa 16:12 spunea clar că „împăraţii din Răsărit" vor veni mărşăluind prin Irak, pe valea râului Eufrat, înaintând spre Babilon şi, eventual, spre Armaghedon, în valea Izreel, bogată în petrol. Cine erau, exact, aceşti regi? Nu era încă sigur. Liderii Chinei păreau să aştepte, încălzindu-se pe margine, să intre pe teren. Poate că Indonezia şi Coreea de Nord li se vor alătura. La fel India şi Pakistanul. Timpul o va spune, dar, după cum se întrevedea, nu îi era greu să-şi imagineze o nouă coaliţie militară în Asia, una care să atace Israelul într-un viitor nu foarte îndepărtat.

Însă, oricât de mult încerca, nu reuşea să găsească în Scriptură nicio referire specifică la Statele Unite pentru această perioadă, iar asta îl deranja foarte rău. Îi scăpa ceva? Sau era adevărat că ei nu erau acolo? Şi, dacă americanii nu erau în Biblie, se întreba Bennett de luni de zile, ce se va întâmpla cu ţara lui?

Cu câteva luni în urmă, el şi Erin luaseră masa cu un prieten, un pastor iordanian care sugerase că răspunsul la întrebarea lui era Apocalipsa. Curând, argumentase pastorul, sute de milioane – chiar miliarde – de urmaşi noi ai lui Isus vor dispărea cât ai clipi

din ochi, vor ajunge în ceruri, cu Isus însuşi. Atunci când avea să se întâmple asta, întrebase pastorul, nu era posibil ca America să facă implozie?

Probabil că era adevărat, se gândea Bennett. Îşi amintea cât de devastat fusese poporul american după ce pierduse aproape trei mii de suflete în atacul din 9/11. Cum ar reacţiona dacă douăzeci, sau treizeci, sau cincizeci de milioane de oameni, sau chiar mai mult ar dispărea deodată? Ce s-ar întâmpla când unii dintre cei mai înalţi oficiali din guvern ar dispărea? Dar dacă mii de comandanţi militari, ofiţeri de poliţie, pompieri şi doctori ar dispărea, pur şi simplu, din Carolina până în California? Şi-ar reveni vreo ţară din aşa ceva? Nu prea repede, concluzionă el. Asta explica, în mod sigur, cum se putea ca Statele Unite să fie, efectiv, neutralizate, în acele ultime zile.

Numai că ceea ce Bennett nu luase în considerare la modul serios, până acum, era eventualitatea ca altceva să devasteze poporul american şi să îl scoată din joc în acele ultime zile. Un declin financiar pe Wall Street. Colapsul brusc al dolarului. Începutul unei noi Mari Crize. O serie de cutremure devastatoare. Sau uragane. Sau alte dezastre naturale, precum un tsunami. Acum America fusese lovită de cel mai groaznic atac nuclear din toate timpurile: cinci rachete nucleare. E posibil să urmeze şi altele. Niciuna nu fusese clar anunţată în profeţii. Cel puţin el nu înţelesese asta. Dar poate că trebuia să întrevadă neutralizarea Americii citind printre rânduri.

Dacă era aşa, ce îi scăpa? Ce urma? Ce să îi spună preşedintelui când se vor afla faţă în faţă – o întâlnire de care îl despărţeau mai puţin de douăzeci şi patru de ore?

31

8:45 a.m.
Biroul preşedintelui, Babilon, Irak

— Cred că ar fi timpul să pleci, zice Al-Hassani cu răceală.

Liderul irakian în vârstă de şaizeci şi şase de ani nu voia să fie acuzat de genocid de către secretarul general al Naţiunilor Unite, mai ales că îl ameninţa cu invadarea Statelor Unite ale Eurasiei dacă nu începea să livreze amicilor lui mai mult petrol şi dacă nu reducea imediat preţul. Numai că Lucente nu era pregătit să plece.

— Nu plec de aici atâta timp cât nu ajungem la o înţelegere, replică secretarul general.

— Nu mai avem nimic de discutat, ripostă şi Al-Hassani. Îţi spun cât se poate de direct că nici eu, nici altcineva angajat, plătit sau asociat cu Statele Unite ale Eurasiei nu are de-a face cu aceste atacuri diavoleşti împotriva americanilor. Punct. Sfârşitul propoziţiei. Sfârşitul discuţiei.

Tariq continua să îşi bea ceaiul şi nu zicea nimic.

— Îţi declar şi oficial, continuă Al-Hassani, ceea ce am rostit deja în mod public. Condamn aceste atacuri şi pe oricine e implicat în ele. Dar, între noi doi, Salvador, această zi, deşi este una neagră, a creat – în mod neaşteptat – o oportunitate istorică, iar tu ştii. Oportunitatea de a remodela lumea într-un fel care n-a mai fost posibil de la căderea Imperiului Roman. Ai de gând să o laşi să îţi scape? Sau vei aprecia corect momentul şi îţi vei împlini destinul?

— Ce vrei să spui, mai exact, Mustafa?

Al-Hassani se aplecă şi coborî vocea.

— Vreau să spun că o lume fără Statele Unite – sau, cel puţin, o lume în care Statele Unite sunt neutralizate financiar şi militar – creează un enorm vid global de putere, pe care tu şi eu ne-am putea lupta să îl umplem sau…

— Sau?

— Sau un vid de putere pe care l-am umple împreună.

— Iar ţelul ar fi?

— Cel pe care ni-l dorim, şopti Al-Hassani. Dar, în ce mă priveşte, nu visez alb-negru.

— Se pare că te-ai cam gândit la asta.

— Spune-mi că tu nu, Salvador, îl provocă preşedintele. Priveşte-mă în ochi şi spune-mi că tu nu te-ai gândit la o lume fără America, o lume fără o super-putere, o lume în care secretarul general al Naţiunilor Unite este regele regilor şi lordul lorzilor.

Lucente refuză să muşte momeala.

— Poate că ar trebui să ne gândim la asta împreună, domnule secretar general, continuă Al-Hassani. Am senzaţia că tu şi eu am fi foarte creativi şi abili în stabilirea unei noi ordini mondiale. Dar fără greşeli: dacă încerci să îmi pui în cârcă aceste atacuri, vei vedea cum barilul de petrol ajunge la cinci sute de dolari, până la Crăciun. Nu-mi pasă câte trupe vei trimite ca să ne opreşti. Oamenii mei mai degrabă vor da foc petrolului decât să renunţe la comorile noastre naţionale, în timp ce tu vei permite blestemaţilor de evrei să-şi construiască Templul şi să devină o superputere financiară şi militară de necontrolat.

Lucente se lăsă pe spate în scaun şi luă o înghiţitură de ceai.

— Mustafa, vrei să zici, fără urmă de îndoială, că nu ai absolut nicio legătură cu acele atacuri?

— Exact asta îţi zic.

— Dar, în acelaşi timp, îmi spui că nu te deranjează să profiţi de moment pentru a-ţi continua ambiţiile expansioniste?

— Îţi spun că totul s-a schimbat, Salvador. Îţi spun că întreaga lume e în mâinile tale. Ni s-a făcut un dar. Nu am nici cea mai mică idee cine e responsabil de ceea ce s-a întâmplat şi, sincer, nu îmi pasă prea mult. Interesul meu nu e trecutul, ci viitorul, iar *viitorul aparţine celor care şi-l pregătesc azi.*

Lucente ridică din sprâncene.

— Malcolm X?

Al-Hassani aprobă din cap.

— Ciudat, observă secretarul general, nu îmi pari a fi genul predispus să citeze revoluţionarii afroamericani, Mustafa.

Preşedintele zâmbi.

— Puţină revoluţie nu strică, nu crezi?

— Depinde.

— De?

Lucente luă ultima înghiţitură de ceai.

— De cine se revoltă şi împotriva cui.

Cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi câteva minute, fiecare contemplând enormitatea propunerii celuilalt, în timp ce Khalid Tariq scria grăbit în agenda lui. Ajunseseră la momentul adevărului, credea Al-Hassani. Era timpul ca Lucente să decidă ce fel de lider era destinat să fie: unul interimar sau unul decisiv.

Cu James MacPherson mort şi cu poporul american zdruncinat de pierderea celor patru mari oraşe – rămas inclusiv fără capitalul lui politic, financiar, tehnologic şi de divertisment –, Al-Hassani era convins că un lider european charismatic precum Salvador Lucente şi un intelectual arab ca el ar putea deveni adevăraţi eroi ai istoriei. La urma urmei, el avea viziunea, petrolul şi o jumătate de miliard de oi dornice să-şi urmeze conducătorul. Secretarul general avea decenii de experienţă în unirea unui continent care fusese profund divizat între o entitate politică şi o conducere militară şi care avea cea mai puternică valută de pe planetă. *Închipuie-ţi,* se gândea Al-Hassani, *dacă am lucra împreună. Dacă ne-am mişca repede şi decisiv, să oferim lumii haotice şi confuze drumul spre o nouă eră de pace şi prosperitate.* Conducerea întregii lumi era pe cale să se desăvârşească. Era timpul recoltei. Întrebarea era: puteau să lucreze împreună?

În ceea ce îl privea, era încă furios pe Lucente, din mai multe motive – pentru că abia mişcase un deget ca să îi oprească pe sionişti de la construirea Templului în Ierusalim, pentru că ameninţase că trimite forţele Uniunii Europene să îi exploateze terenurile cu petrol, pentru că îl acuzase de atacarea americanilor cu arme nucleare, iar astea erau doar câteva. Cu siguranţă, Lucente avea şi el o listă. Secretarul general, Al-Hassani ştia direct de la sursă, era un om foarte ambiţios. Mai mult, era temperamental şi – cum să spună? —, ocazional, ocolea adevărul. Nu avea să fie un parteneriat uşor.

Dar nu se îndoia că acela era momentul potrivit, iar el avea

atuurile. O nouă ordine mondială nu putea fi concepută fără Babilon şi petrolul lui. Şi nici nu se putea realiza dacă în Orientul Mijlociu era un continuu haos şi o nesfârşită vărsare de sânge. Dacă Lucente chiar voia puterea globală fără precedent pe care i-o propunea – şi la care Al-Hassani era sigur că se gândise –, trebuia să atace repede.

32

11:10 p.m., ora montană
Centrul de operaţiuni al NORAD

Preşedintele Oaks era surprins să îl vadă pe Briggs.

Ultimul lucru pe care îl auzise era că şeful NORAD fusese dus la urgenţă, după ce, aparent, făcuse un atac de cord. Din fericire pentru amândoi, nu fusese chiar un atac de cord, ci doar o cădere bruscă a tensiunii, generată de stres şi de faptul că, în tot haosul creat, Briggs uitase să îşi ia medicamentele.

Când îl întrebă cum se simte, Briggs îi risipi îngrijorarea şi îi spuse că era sub supraveghere medicală. Era din nou pe picioare şi insista că se simte bine. Preşedintele nu avea chef să se contrazică. Avea nevoie de el şi era mulţumit că trăieşte. Erau prea multe de făcut şi aveau prea puţin timp.

Cei doi bărbaţi intrară imediat într-o sală de conferinţe sigură, cunoscută sub numele de „Tancul“, care fu repede izolată de agenţii Serviciilor Secrete. Li se alăturară, la videoconferinţă, secretarul Apărării, Burt Trainor, care ajunsese la Raven Rock, şi secretarul Homeland Security, Lee James, aflat acum în Mount Weather, într-un buncăr de comunicaţii, la douăzeci şi cinci de metri sub pământ.

— Unde sunt şefii Statului Major? întrebă preşedintele.

— Îmi pare rău că trebuie să vă aduc la cunoştinţă, dar sunt morţi, domnule, zise Trainor direct.

— Toţi? făcu Oaks, şocat.

— Da, domnule, mă tem că da.

Preşedintele păru ca lovit de trăsnet.

— Dar cei din Congres?

— Ni s-a confirmat că purtătorul de cuvânt al Casei Albe era în Manhattan în momentul atacurilor, interveni James. L-am trecut pe lista cu cei dispăruţi şi presupuşi morţi. Liderul majorităţii din Senat era la nunta fiicei lui, în D.C., şi a fost ucis.

Până acum, am reuşit să dăm doar de vreo doisprezece oameni

de la Casa Albă şi de cinci membri ai Senatului. Dar continuăm să căutăm.

— Şi cei pe care i-aţi găsit? întrebă preşedintele.

— Toţi sunt democraţi, cei mai mulţi din Midwest, domnule. V-am trimis numele lor.

Preşedintele luă o hârtie pe care scria mare CONFIDENŢIAL şi aruncă o privire pe listă. Aproape toţi erau membri relativ noi. Niciunul nu era membru al vreunui comitet. Niciunul în comitetele de politică externă sau de control al Armatei. Cum să refacă guvernul cu atât?

— Unde sunt acum?

— Toţi au fost găsiţi şi duşi la adăpost de forţele locale ale Gărzii Naţionale, îl asigură Briggs. Chiar acum sunt transportaţi spre Mount Weather. Vom continua să îi aducem şi pe alţii, pe măsură ce îi găsim, după care ne vom gândi la un loc mai confortabil.

— Nu confortul lor mă preocupă, generale, îl repezi preşedintele. Siguranţa lor mă preocupă şi accesul la comunicaţii sigure.

— Da, domnule, lucrăm la asta.

— Bine. Cum stăm cu vânarea vaselor de pe care au fost lansate rachetele?

— Marina şi forţele aeriene au scufundat trei cargoboturi până acum, domnule preşedinte, zise secretarul Apărării. Mi s-a transmis că tocmai a fost identificat al patrulea vas, lângă coasta din Long Island. Suntem convinşi că este cel de pe care s-a lansat atacul asupra Manhattanului. Ar trebui să fie pe fundul Atlanticului până terminăm noi aici, domnule.

— Ce o să faceţi cu rachetele şi cu încărcătura nucleară care ar putea fi pe acele vase?

— Avem echipe de căutare şi salvare care se îndreaptă spre cele patru locuri, domnule. O să vă ţin la curent, pe măsură ce aflu şi eu mai multe.

Oaks aprobă din cap şi i se adresă secretarului James:

— Câţi morţi şi răniţi sunt până acum?

— Este imposibil de apreciat deocamdată, domnule preşedinte.

— Când vom şti?

— Sincer, domnule, ar fi nevoie de zile, chiar săptămâni.

N-avea cum să recunoască, dar nu voia să ştie. Era prea îngrozitor, prea deprimant. Numai că, fiind liderul naţiunii, trebuia să întrebe, aşa că îi dădu lui James un termen de patruzeci şi opt de ore să pregătească un raport preliminar.

Marea întrebare însă i-o adresă secretarului Trainor.

— Cine a făcut asta, Burt, şi cât de repede putem riposta?

Observă că Trainor ezita.

— Domnule preşedinte, încă nu sunt pregătit să vă dau un răspuns.

Oaks anticipase, dar, la fel ca şi în cazul numărului victimelor, trebuia să întrebe.

— Când vom şti ceva concret? insistă el.

— Probabil o să dureze o vreme, domnule. Încercăm să săpăm printre informaţii, dar merge greu. După cum ştiţi, Serviciul de Informaţii al Apărării a fost distrus. Langley a fost distrus. Sediul Agenţiei de Securitate Naţională din Fort Meade a fost evacuat din cauza vântului puternic, care aducea cantităţi mari de radiaţii. Încercăm să ne descurcăm cu imaginile prin satelit şi cu interceptările electronice. Ideea e însă că toţi analiştii noştri de top sunt morţi, la fel cei mai mulţi dintre translatori.

— Asta nu e bine, domnule secretar, replică Oaks. Eu am obligaţia constituţională să apăr această ţară şi n-o pot face dacă nu am idee cine ne-a atacat.

— Credeţi-mă, domnule preşedinte, înţeleg gravitatea situaţiei. Dar nu cred că vreţi să facem speculaţii fără să avem informaţii solide, iar asta va dura.

— Trebuie să aveţi ceva, insistă el. Începeţi cu China.

Trainor scană rapid un teanc din rapoartele pe care le avea în faţă, dar nu păru să găsească mare lucru.

— Zhao e îngrijorat, fără îndoială, improviză el. Conferinţa lui de presă a fost una neaşteptată, dar mesajul lui a fost destul de clar. Ei cred că noi suntem convinşi că ei au făcut-o şi, ca urmare, Beijingul îşi mobilizează toate forţele militare pe care le are.

— Chiar şi forţele militare strategice?

— Mă tem că da, domnule.

— Toată activitatea asta militară agresivă îi face să pară vinovaţi, observă Oaks.

— Ei spun că sunt doar prevăzători, zise Trainor precaut.

— Doar dacă nu cumva *sunt* vinovaţi. Sunt?

— Încă nu ştiu, domnule preşedinte. Pur şi simplu, e prea curând să ne putem pronunţa.

Trainor îi explică faptul că, în ultimele câteva zile, Marina descoperise cinci submarine nucleare chinezeşti apropiindu-se neobişnuit de mult de coasta americană a Pacificului. Alte trei fuseseră observate suspect de aproape de Maine, New York şi Florida. Un altul stătea la graniţa apelor teritoriale americane, în Golful Mexic.

— Există vreo dovadă că submarinele acestea au fost folosite la atacuri?

— Nu, domnule.

— Atunci ce pune la cale China?

— Nu ştiu, domnule – cred că doar ne testau capacităţile de detectare submarină. În momentul atacurilor, noi aveam în zonă mai mult de o duzină de submarine pentru atac rapid din clasa Los Angeles, să le contracarăm.

— Şi unde sunt submarinele chinezeşti acum?

— S-au retras toate, cu excepţia a două dintre ele, în apele adânci ale Atlanticului şi Pacificului, zise secretarul Apărării.

— Şi celelalte două?

— Au dat înapoi cu câteva sute de kilometri, dar încă patrulează, încet, în susul şi în josul coastei – unul în est şi unul în vest.

— Au rachete la bord?

— Credem că da, domnule.

— Nucleare?

— Da, domnule, răspunse Trainor. Ce mă îngrijorează însă este faptul că sunt submarine făcute de ruşi, din clasa Kilo, de tip 636, foarte rapide, foarte greu de detectat – nu imposibil, dar greu, dacă se hotărăsc să se ascundă de noi.

Preşedintele încercă să întoarcă informaţia pe toate feţele.

— Vrei să spui că Beijingul vrea să ştim că sunt acolo?

— Da, domnule. Se pare că vor să ştim că aşteaptă, gata să reacţioneze, dacă sunt provocaţi.

— Şi cât de mare e pericolul ca orice mişcare să fie greşit interpretată? De ambele părţi.

De data aceasta, Trainor nu ezită nicio clipă.

— Creşte cu fiecare oră, domnule.

33

9:12 a.m.
Biroul preşedintelui, Babilon, Irak

— Ce propui tu e foarte riscant, zise Lucente.

— Poate că da, făcu Al-Hassani. Dar fără risc nu există recompensă.

Secretarul general nu răspunse imediat, dar ăsta era un semn bun, se gândea preşedintele. Însemna că nu excludea scenariul lui. Într-adevăr, îl ascultase cu atenţie. Cântărea. Era tentat.

— Teoretic vorbind, de unde propui să începem? vorbi în cele din urmă Lucente.

— Ştii foarte bine, Salvador, rosti Al-Hassani încet.

— Ierusalim? întrebă, cunoscând evident răspunsul.

— De unde din altă parte?

— Mustafa, cum să îţi mai explic? spuse oftând. Am mâinile legate. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să opresc ridicarea Templului, mai lipsea doar să formez o coaliţie internaţională care să invadeze Israelul. Nu mai pot face nimic.

— Şi chiar era ceva rău? interveni brusc strategul politic al preşedintelui, Khalid Tariq.

— Ce anume?

— Să formezi o coaliţie internaţională care să invadeze Israelul, îl lămuri Tariq.

— Spune-mi că glumeşte, zise Lucente, uitându-se spre Al-Hassani.

— Nu glumeşte.

— Atunci e nebun, rosti secretarul general râzând. Amândoi sunteţi. N-aţi văzut cu ochii voştri ce s-a întâmplat cu ultima coaliţie care a încercat să distrugă Israelul? Nimeni în afară de tine n-ar avea tupeul să încerce din nou.

Tariq înjură, în timp ce Al-Hassani îl urmărea.

— Şi ce? îl repezi consilierul. Voi nu sunteţi pe cale să le daţi sioniştilor undă verde să facă ce vor, când vor, fără să suporte

nicio consecinţă?

— Mustafa, Khalid, aţi uitat de focul care pică din ceruri asupra duşmanilor Israelului? întrebă Lucente neîncrezător. Aţi uitat grindina, cutremurul, furtunile? N-aţi văzut totul în direct la Al-Jazeera şi CNN şi *Al-Hayat?* N-aţi observat că au trecut aproape unsprezece luni şi israelienii încă îngroapă trupurile duşmanilor lor? Şi ştiţi la fel de bine ca mine că ar fi durat şi mai mult dacă nu erau toate păsările alea şi toate bestiile care au venit şi au mâncat din cadavre. Puteţi vedea aşa ceva şi să mai credeţi că veţi convinge lumea să atace din nou Israelul? Atât de devreme? Oamenii vă vor crede nebuni.

— Salvador, Salvador, doar nu crezi cu adevărat că toate alea au fost mâna lui Dumnezeu! îl întrerupse Al-Hassani. Nu o să-mi spui că tu crezi în superstiţiile alea legate de profeţiile care se adeveresc, nu? Haide, spune-mi că eşti mai deştept de atât.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat acolo, la fel cum nici tu nu ştii, zise Lucente precaut, cântărindu-şi fiecare cuvânt. Şi, sincer, nici nu îmi pasă. Ştiu doar un lucru: nimeni întreg la minte nu va încerca să invadeze Israelul în curând. Cu siguranţă.

Tariq era dezgustat.

— Adică evreii ar primi ce vor, nu?

— Nu, răspunse secretarul general, mai hotărât decât se aşteptase Al-Hassani. Dar trebuie să fim înţelepţi, domnilor. Trebuie să fim subtili.

— Adică? făcu Tariq.

— Adică trebuie să aşteptăm momentul potrivit, să le luăm pe rând. Nu uita că lumea are nevoie disperată de fiecare picătură de petrol israelian, la fel cum are de al vostru. Iar lumea are nevoie ca preţul petrolului să fie stabil şi să înceapă să scadă, nu să continue să crească. Asta înseamnă că lumea vrea pace în Orientul Mijlociu, nu un alt război. Nu încă. Nu acum. Aşa că nu vă amăgiţi, prietenii mei. Voi credeţi că un război cu Israelul v-ar fi de folos şi *ar ajuta* Uniunea Statelor din Eurasia pe termen scurt. Vă scăldaţi în sute de miliarde de petrodolari, iar acest oraş pe care l-aţi construit devine foarte repede cel mai puternic centru comercial al lumii. Dar pentru noi, pentru ceilalţi, un alt război în regiune ar fi un dezastru. Economia americană e

terminată. Wall Street a dispărut. Cele mai multe bănci mari cu sediile în Manhattan au fost şi ele spulberate. Lumea e pe cale să intre într-o mare criză. Tu şi eu avem puterea de a stabiliza lucrurile. Dar trebuie să cooperăm cu israelienii, nu să ne confruntăm cu ei.

— Nu avem absolut nicio intenţie să cooperăm cu evreii, insistă Tariq. Încercăm să construim o nouă naţiune şi, crede-mă, Salvador, nimeni nu vrea ca eu să mă port frumos cu sioniştii. Am fost umiliţi prea mult timp. Acum, ei construiesc Templul pe locul unde au fost pământurile noastre sfinte şi nimeni nu îndrăzneşte să mişte un deget să-i oprească, nici măcar tu!

— Mustafa, Khalid, vă rog, îi opri Lucente, voi nu auziţi ce spun? Nu avem de ales. Nu încă, oricum. Uite, ştii că eu sunt de acord cu voi. Între noi fie vorba, nu-mi plac evreii mai mult decât vă plac vouă. Ascultaţi-mă bine, imediat ce o să pot acţiona cumva, nu voi zăbovi. Aveţi cuvântul meu. Dar, dacă vrem să facem lucrurile aşa cum trebuie, e nevoie de timp.

— Cât timp? insistă Tariq. Poporul nostru nu va aştepta la infinit.

— Nici nu va trebui, îl asigură Lucente. Mai întâi însă trebuie să câştigăm încrederea israelienilor. Trebuie să-i facem să lase garda jos. Uitaţi-vă cât sunt de slabi. Liderii lor politici sunt ineficienţi. Ideologia sionistă este terminată. Conducătorii lor militari sunt corupţi. Liderii diplomatici îşi doresc cu atâta disperare să se facă plăcuţi, să fie acceptaţi de restul lumii, că sunt dispuşi să renunţe aproape la orice. Dar noi nu trebuie să repetăm greşelile prosteşti din trecut. Nu trebuie să ameninţăm Israelul cu războiul. Trebuie să-i invităm la pace. Nu trebuie să le întoarcem spatele. Trebuie să le întindem mâna. Nu trebuie să-i boicotăm. Trebuie să te ducem pe tine şi pe liderii tăi cei mai buni la Ierusalim. Trebuie să-i luăm prin surprindere. Trebuie să le oferim o înţelegere de pace completă, una cum lumea n-a mai văzut până acum. Trebuie să-i momim, să-i facem să aibă încredere în noi şi, în tot acest timp, să ne consolidăm puterea şi să construim o coaliţie militară mai mare decât au avut vreodată ruşii şi iranienii. Apoi, când toate acestea vor fi făcute, la momentul potrivit, tu şi eu vom trece la acţiune. Vom pune

stăpânire pe Ierusalim. Şi pe Templu. Poate chiar vom construi sediul Naţiunilor Unite acolo, chiar pe Muntele Templului. Dar nu acum. Încă nu suntem pregătiţi…

34

11:37 p.m., ora montană
Centrul de operaţiuni al NORAD

— Domnule preşedinte, pot să vă întreb ceva? Era secretarul Homeland Security, Lee James. Preşedintele dădu din cap.

— Sigur că da.

— Domnule preşedinte, pe o scară de la unu la zece, zece fiind certitudinea absolută că în spatele atacurilor se află China, la cât aţi estima situaţia?

Oaks se gândi câteva clipe.

— Încă nu sunt sigur – şase sau şapte. De ce?

— Mă gândeam, continuă James, care ar putea fi intenţiile lui Zhao? Adică, el trebuie să ştie că, dacă găsim vreo dovadă că ei au fost, o să lansăm un contraatac puternic şi o să-i spulberăm de pe faţa pământului. Dar ei vor plăti cu aceeaşi monedă înainte ca rachetele noastre să ajungă acolo, nu-i aşa?

— Posibil. Care e ideea?

— Ideea e, domnule preşedinte, chiar credem că Zhao şi ai lui au tendinţe sinucigaşe? Foame de putere, da. Tiranie, în mod sigur. Dar sinucidere?

— Dar dacă ei nu văd acest gen de atac fiind unul sinucigaş? Dacă se bazau pe faptul că noi vom fi decapitaţi şi incapabili să reacţionăm?

— Chiar credeţi că ar încerca aşa ceva, fără să fie provocaţi în vreun fel?

— Ascultă. China îşi doreşte cu disperare să fie o superputere, nu-i aşa?

Secretarii James şi Trainor şi generalul Briggs fuseră de acord.

— Dacă ei au ajuns la concluzia că a venit timpul? Rusia nu mai e. Dacă am dispărea şi noi, ar mai rămâne doar ei, nu?

— Da, zise Trainor. Dar, domnule preşedinte, eu înclin spre ce zicea James. Chinezii au avut o politică foarte clară, de genul nu-atacăm-primii, încă de la primul lor test nuclear, din 1964. Nu

pare plauzibil ca, brusc, să se răzgândească.

— Eh, Burt, replică preşedintele, ştii la fel de bine ca mine că sunt câţiva generali chinezi care, de-a lungiţi anilor, au tot ameninţat că vor folosi arme nucleare în conflictul cu Taiwanul, nu?

Din păcate, preşedintele avea dreptate în privinţa asta. În iulie 2005, generalul-maior Zhu Chenghu, şeful Universităţii de Apărare Naţională din China, vorbise despre posibilitatea unui conflict armat cu Taiwanul şi avertizase: „Dacă americanii îşi vor aduce rachetele şi armele de precizie ghidate prin laser pe teritoriul chinezesc, vom fi nevoiţi să răspundem cu arme nucleare. Vom fi pregătiţi ca toate oraşele noastre aflate la est de Xian să fie distruse. Desigur, americanii vor trebui să se pregătească şi ei ca sute de oraşe să fie distruse de chinezi."

Capacitatea militară a Chinei crescuse semnificativ din 2005 încoace. În plus, în ultimele luni, se făcuseră auzite şi ameninţări mai dure din partea unor oficiali militari superiori ai lor. Una dintre cele mai stridente voci antiamericane era acum cea a ministrului Apărării, care era şi prieten apropiat al premierului Zhao.

Totuşi, era posibil ca politica lor să se fi schimbat fără ca vreo persoană din guvernul american să observe? Pe de altă parte, de ce ar fi anunţat Beijingul o astfel de schimbare?

*

Vânzoleala se potolea.

Teama înlocuia rapid euforia pe care o simţise în ultimele câteva ore, iar Caulfield îşi dădu seama că demonii se întorseseră. Îl vânau din nou, îi spuneau că nu e bun, că locul lui nu era lângă preşedinte, îi spuneau că era mai bine să doarmă pentru totdeauna şi puneau toate relele pământului în spatele lui.

Se scuză faţă de cei prezenţi la şedinţa cu personalul şi o luă spre sala de conferinţe, unde preşedintele se întâlnea cu noul lui cabinet de război.

— Pot să vă ajut, domnule Caulfield? îl întrebă agentul special Coelho, aflat la intrarea în sala de conferinţe.

— Verificam doar dacă preşedintele are nevoie de mine, minţi

el.

— Nu mi-a zis nimic, răspunse agentul.

— Bine. Sunt dincolo, dacă are nevoie de mine.

Coelho aprobă din cap, iar Caulfield o luă spre un coridor lateral. Nu era nimeni. Avea cale liberă, îşi înşfăcă servieta, se mişcă repede, fără să atragă atenţia asupra lui, şi se strecură în baie. Auzi vocea fratelui său mai mare, Derek, implorându-l să se oprească. Dar nu conta. Nu îl asculta. Avea nevoie disperată de încă un fum. Şi avea nevoie de el acum. Fratele lui nu înţelegea. Niciodată nu înţelesese. Şi nici nu va înţelege vreodată.

*

Secretarul Trainor încercă să readucă discuţia la ce îl interesa.

— Domnule preşedinte, începu el, cu tot respectul, toţi acei generali au vorbit despre un scenariu în care deja exista un război cu Taiwanul, un război în care noi am interveni. E mai degrabă o declaraţie zornăitoare, domnule, nu o ameninţare de anihilare a patru oraşe americane, ca să nu mai vorbim de sute.

— Sincer, ieri aş fi spus la fel, zise preşedintele. Astăzi însă nu mai sunt sigur. Câte ţări ar fi putut pune în aplicare o astfel de operaţiune? India, Pakistan, Coreea de Nord şi China, nu?

Trainor aprobă, la fel James şi Briggs.

— Există vreo dovadă că ar fi implicată India?

— Nu, domnule, răspunse secretarul Apărării.

— Islamabadul?

— Nu.

— Dar Pyongyang? întrebă preşedintele, referindu-se la capitala Coreei de Nord, o ţară descrisă cândva de către unul dintre predecesori ca fiind membră a „Axei diavolului”.

— Nu, din câte ştiu eu, domnule.

— Deci rămânem fără suspecţi, nu-i aşa? observă Oaks. Lee, e adevărat că Homeland Security este preocupată de mai mulţi ani de faptul că grupurile teroriste au drept complici unele companii navale din China?

James aprobă fără tragere de inimă, iar când preşedintele ceru detalii, povesti cum Compania Navală Oceanică a Chinei (CNOC), de exemplu, fusese descoperită de House Task Force on Terrorism că se prezenta drept „entitate comercială”, când de

fapt era un „braţ al conducătorilor militari chinezi”, care oferea „servicii de logistică şi transport pentru forţele navale şi aeriene chineze”. În 1996, îşi aminti el, citând un raport oficial, „agenţii vamali americani au confiscat peste două mii de arme de foc care fuseseră introduse în Statele Unite cu ajutorul vaselor CNOC”. Recent, adăugă el, vasele lor fuseseră prinse introducând în ţară ilegal alte arme, droguri şi chiar străini.

În plus, observă James, se descoperise că „navele CNOC erau folosite pentru transportarea materialelor strategice pentru aliaţii chinezilor, ca suport al programelor lor strategice – dezvoltarea de rachete, arme nucleare, arme chimice şi biologice”. Ca şi cum n-ar fi fost de ajuns, „CNOC nu doar transporta încărcături militare şi strategice din China şi Coreea de Nord către ţări precum Pakistan, Iran şi Siria, ci şi produse strategice şi materiale ilegale luate din Europa Occidentală, mascând destinaţia lor finală”.

— Ba chiar au încercat să cumpere portul Long Beach în anii ’90, nu-i aşa? zise preşedintele.

— De fapt, au încercat să-l închirieze, domnule, dar da.

— Când a fost asta?

— Prin 1996-1997, domnule preşedinte.

— Iar Clinton a susţinut ideea, parcă.

— La început, da, domnule, explică James. Dar, ca să fiu sincer, după ce s-au aflat mai multe despre ce făceau companiile navale chineze, despre faptul că susţineau grupări teroriste, Congresul a instituit o lege care prevenea închirierea.

— Clinton a semnat-o?

— Da, domnule.

Oaks făcu o pauză scurtă, apoi continuă.

— Uite ce e, ştim amândoi că, în decursul a câteva zeci de ani, China a devenit o prezenţă periculoasă pentru Statele Unite. Ei lucrează din greu să devină o putere militară mondială. Au furat schiţe secrete de la cel puţin şapte dintre ultimele noastre focoase termonucleare. Au furat schiţele bombei noastre cu neutroni. Au fost prinşi furând alte informaţii secrete despre sistemele nucleare americane din toate laboratoarele noastre – Los Alamos, Sandia, Lawrence Livermore, Oak Ridge şi aşa mai

departe. Şi-au folosit navele comerciale ca să introducă în America arme. Şi-au îndreptat retorica înspre noi. Apoi, vara trecută, desigur, am fost de acord cu acel pact militar cu Taiwanul. CIA m-a avertizat la timp că înţelegerea putea avea un efect nedorit. Din câte îmi amintesc, chiar şi tu ai fost cam îngrijorat, Burt.

Trainor aprobă din cap.

— Apoi, acum trei luni, Danny Tracker, de la CIA, m-a avertizat în legătură cu o clică de generali care lua proporţii în interiorul forţelor aeriene chineze şi care susţinea că Beijingul trebuie să se ridice împotriva Taipeiului înainte ca respectivele sisteme militare să fie livrate şi instalate. Când e programat să ajungă în Taipei primul transport?

— Luna viitoare, domnule preşedinte, admise secretarul Apărării.

— Ce vreau să spun, continuă Oaks. Dacă Beijingul a ajuns la concluzia că nu mai au timp şi că trebuie să atace Taiwanul acum sau îl vor pierde pentru totdeauna?

În încăpere se lăsă liniştea, în timp ce toţi înţelegeau amploarea scenariului la care se gândea noul lor comandant-şef.

— Burt, câte arme nucleare are China?

— Potrivit ultimelor informaţii, le-aş aproxima la patru sute, domnule preşedinte. Cam două sute cincizeci sunt încărcături strategice pentru rachetele intercontinentale. Alte o sută cincizeci sunt arme nucleare tactice, cu rază scurtă şi medie de acţiune.

— Asemenea celor care ne-au lovit pe noi?

— Teoretic, da, domnule preşedinte. Ultima estimare a CIA, făcută în urmă cu şase luni, număra cam o sută cincizeci-două sute de arme nucleare ale Chinei îndreptate spre Statele Unite.

— Cam jumătate din armele nucleare pe care le au?

— Da, domnule, zise Trainor.

Preşedintele se uită pe notiţele lui.

— Ce a zis Mao? „Fiecare comunist trebuie să înţeleagă adevărul: puterea politică creşte pe un butoi cu pulbere.”

Din nou se lăsă liniştea.

— Aveţi douăzeci şi patru de ore, domnilor, concluzionă

preşedintele. Până mâine la ora asta vreau un plan detaliat pentru o ripostă nucleară împotriva Chinei. Nu pot să vă spun dacă o să-l folosesc, dar ştiu un lucru: *cineva* o să plătească pentru toate astea. Curând.

35

8:58 a.m.
O tabără de refugiaţi din nordul Iordaniei

Telefonul lui Bennett începu să sune din nou. De data asta nu avea nicio îndoială în privinţa apelantului. Respiră adânc şi, după patru apeluri, răspunse.

— Da? Aici Jon.

— Aşteptai telefonul meu, se auzi vocea distorsionată de la celălalt capăt.

— Mi-ai zis că se va întâmpla ceva teribil.

— Acum ştii că spun adevărul.

— Nu puteai şti despre acele atacuri decât dacă eşti implicat, îl provocă Bennett.

— Nu am nicio legătură cu ele, îl contrazise vocea. Nu direct.

— Chiar te aştepţi să te cred? E evident că ştii cine e în spatele lor. Ştiai ce pun la cale. Ştiai cât de urât va fi. Ştiai când se va întâmpla. Ştiai cum să dai de… A mine. Şi nu mi-ai dat timp să avertizez pe nimeni. În ce mă priveşte, asta te face părtaş la conspiraţie şi la comiterea de genocid.

— Ştiu cine sunt cei responsabili, recunoscu vocea. Şi, da, ştiu de ce sunt capabili. Dar au mers prea departe. Nu asta ne-am înţeles când m-am alăturat lor. Ce pun ei la cale e de neimaginat. Milioane de morţi. Zeci de milioane. Crede-mă, domnule Bennett, ăsta abia dacă a fost aperitivul. Nu vrei să guşti felul principal.

— Mai exact?

— Cooperează şi o să afli. Dar nu încă.

— De ce aş coopera cu voi? Tocmai aţi anihilat milioane de oameni, poate mai mult.

— Câţi mai vrei să vezi morţi?

— Dacă într-adevăr vrei să opreşti următoarele atacuri, fă-o, ripostă Bennett. Sună armata americană. Povesteşte-le totul. Nu înţeleg de ce mă implici pe mine. Eu am ieşit din joc. Aia nu mai

e lumea mea, iar voi i-aţi ucis pe toţi cei pe care îi cunoşteam în guvernul american.

— Nu pe toţi.

— Pe toţi, repetă Bennett.

— Nu e adevărat, ştii doar. Îl cunoşti pe noul preşedinte. Îl cunoşti de ani buni.

Bennett se încordă imediat. Se întoarse şi scană feţele de pe aleea din faţa cortului. Îl urmărea cineva? Ştia că tocmai vorbise cu preşedintele? Cum? Nu era posibil. Sau era?

— Niciodată n-am fost prea apropiaţi, replică el, încercând să nu mintă.

— Dar suficient de apropiaţi pentru scopurile mele.

— Care sunt alea? întrebă, simţind cum îi creşte pulsul. Niciodată nu-mi răspunzi la întrebări. Dacă vorbeşti serios, de ce nu ai oprit atacurile alea? De ce nu le opreşti pe următoarele? De ce mă implici pe mine?

— N-am avut cum să opresc atacurile, insistă vocea, care trăda o mică urmă de emoţie. Şi adevărul e că nu le pot opri nici pe următoarele. Nu singur, oricum. Am nevoie de ajutor, de asta vorbesc cu tine.

Cei doi tăcură un moment, timp în care se testau unul pe celălalt.

— Mă crezi? întrebă vocea, într-un final.

— Cred că ştiai de atacuri, rosti Bennett cu precauţie. Mai mult nu m-am lămurit.

— Nu asta am întrebat.

— De unde să ştiu că îmi spui adevărul?

— Nu ai cum. Va trebui să ai încredere în mine.

— Nu ştiu dacă pot.

— E singura ta speranţă să salvezi milioane de vieţi.

— Nu mi-ai dat niciun fel de dovadă.

— Uite ce e, domnule Bennett, i-o tăie vocea, eşti de acord sau nu. Nu eşti în poziţia de a negocia.

— Nu încerc să negociez. Dar trebuie să ştiu ce mi se cere să fac, să văd dacă pot.

— Dacă nu puteai, nu pierdeam vremea sunându-te.

— Şi ce vrei?

— Cinci milioane de dolari şi şaptezeci şi două de ore din viaţa ta.

— Cum? Despre ce tot vorbeşti?

— Este foarte simplu, domnule Bennett. Îţi voi trimite prin e-mail un număr de cont din Elveţia. Vei vira banii azi. Apoi te vei urca într-un avion spre Bangkok. Singur. Dacă banii ajung şi mă conving că eşti singur, oamenii mei te vor aştepta la aeroport. Te vor aduce la mine şi îţi voi explica ce trebuie să faci. Dacă nu eşti singur sau dacă mi se pare că lucrezi cu încă cineva…

— Atunci ce?

— Atunci o să păstrez banii, iar oamenii vor muri.

Lui Benett nu-i venea să creadă.

— Vrei să plătesc pentru privilegiul de a-mi risca viaţa ca să te ajut?

— Domnule Bennett, cinci milioane de dolari reprezintă un preţ mic pentru salvarea a cincizeci de milioane de vieţi, nu crezi?

Bennett trase aer în piept. Cincizeci de milioane de oameni? Părea de neimaginat. Mai bine zis, părea înainte de toate astea.

— Dă-mi cinci milioane de dolari şi îţi spun tot ce ştiu.

— Dacă e aşa urgent, de ce nu îmi spui acum?

— Facem cum vreau eu sau deloc. Uite ce e, îţi voi da tot – o listă cu cei implicaţi, care sunt motivele lor, unde au baza şi ce planuri mai au. Dar nu la telefon. Tu şi soţia ta trebuie să veniţi la mine, să ne întâlnim faţă în faţă. Veniţi la Bangkok. Oamenii mei vă vor găsi. Şi vă vor aduce la mine. Atunci vom sta de vorbă. Asta e înţelegerea. Fără discuţii. Este o propunere simplă, domnule Bennett: salvează lumea sau suportă consecinţele. Eşti de acord sau nu?

Bennett respiră adânc din nou.

— A apărut o complicaţie de la ultimul tău telefon, rosti el precaut.

Urmă o pauză lungă la celălalt capăt.

— Ce fel de complicaţie?

— M-a sunat preşedintele.

— Care?

— Preşedintele Statelor Unite.

— *Oaks?* întrebă vocea, în mod clar, surprinsă.

— Da, zise Bennett, încercând să explice asta fără să înrăutăţească lucrurile.

— De ce? Ce voia?

— Încearcă să-şi refacă guvernul şi vrea să îl ajut.

— Credeam că ai ieşit din joc. Aşa mi-ai spus mai devreme.

— Ieşisem.

— Şi acum?

— Totul s-a schimbat – voi aţi schimbat totul. Ar trebui să plec spre Statele Unite în două ore, să mă întâlnesc cu preşedintele.

— Unde?

— Habar n-am.

— Cu ce o să pleci? Toate zborurile spre şi dinspre Statele Unite sunt anulate.

— Nu ştiu – rezolvă ei cumva. Asta e tot ce pot zice. Dar dacă tu chiar vrei să ajuţi şi să opreşti aceste atacuri, uită de bani. Spune-mi ce ştii. O să discut cu preşedintele. Îl voi convinge să acţioneze. Poate că aş reuşi să ajung la o înţelegere cu el şi în ce te priveşte. Imunitate. Protecţia martorilor. Ce părere ai?

Vocea izbucni în râs.

— Las-o baltă, domnule Bennett. Acum vreau cincizeci de milioane.

— Ce? De ce?

— Cincizeci de milioane de dolari, viraţi în contul meu azi, replică vocea. Iar tu şi Erin în avion spre Bangkok – sau nu primeşti nimic.

36

9:06 a.m.
O tabără de refugiaţi din Iordania

Timp de aproape un minut, Bennett nu spuse nimic.

— O să vorbesc cu preşedintele despre bani, rosti în cele din urmă. Am îndoieli că îţi va da atât de mult. Dar Bangkok iese din discuţie.

— Ţi-am zis, Bennett, nu e ceva negociabil. Tu şi Erin veniţi la Bangkok şi gata.

— Nu vin la Bangkok. Nici Erin. Nici nu se pune problema.

— Eşti nebun? strigă vocea. Nu înţelegi ce se va întâmpla dacă nu veniţi?

— Nu putem, spuse el ferm.

Îi povesti, pe scurt, că are o soţie bolnavă, un copil pe drum, o naţiune în doliu şi un preşedinte care îi cere ajutorul.

— O să fac tot ce pot să-ţi obţin banii, dar numai dacă îmi trimiţi prin e-mail tot ce ştii. Dacă, într-adevăr, regreţi ce s-a întâmplat, dacă tu chiar îţi doreşti să salvezi nişte vieţi, o să faci aşa. Asta e înţelegerea. E tot ce-mi stă în putinţă.

— Nu mă interesează problemele tale, domnule Bennett, se auzi vocea, spumegând. Le am şi eu pe ale mele. Te mai sun o dată peste exact douăzeci şi patru de ore. Fie îmi virezi cele cincizeci de milioane de dolari şi eşti cu soţia pe aeroportul din Bangkok, şi astfel câştigi şansa de a salva lumea, fie înţelegerea cade. Vei condamna cincizeci de milioane de oameni la moarte. Şi vei fi singurul vinovat. E alegerea ta, domnule Bennett. Fă o alegere înţeleaptă.

Legătura se întrerupse brusc.

Inima îi bătea nebuneşte. Era sigur că, oricine o fi fost omul cu care vorbise, nu glumea deloc. Îşi şterse fruntea, luă o gură de apă şi se rugă ca planul lui să funcţioneze.

Intră în cort şi formă repede un număr din Europa, care îi făcu legătura, printr-un cablu cu fibră optică sigur, cu Centrul de

Comunicaţii de la Raven Rock, cel mai bine ascuns buncăr al Pentagonului, aflat în munţii Catoctin, aproape de graniţa dintre Maryland şi Pennsylvania. Odată făcută legătura, obţinu un ton repetat. Apoi introduse codul din nouă cifre care îi făcu legătura imediat cu un colonel care lucra direct cu secretarul Apărării, Burt Trainor.

— Domnule Bennett, aşteptam telefonul dumneavoastră, zise colonelul.

— *A mers?* întrebă el repede. *Aţi reuşit să îl localizaţi?*

— Staţi puţin, domnule. Aflu într-o clipă.

Bennett se învârtea prin cort.

Ştia că îşi asumase un risc enorm. Dar era sigur că procedase corect. La câteva minute după ce preşedintele Oaks închisese, un consilier principal al secretarului Apărării îl sunase ca să stabilească detaliile plecării lor din Iordania. În timp ce noriciupercă se înălţau din patru oraşe americane, Bennett nu ezitase să spună ce se întâmplase. La urma urmei, dacă era de acord să îl ajute pe preşedinte, trebuia să fie complet sincer cu cei din jurul lui.

Colonelul fusese imediat intrigat. Se oferise să urmărească fiecare apel pe care îl primea Bennett. Până atunci, el crezuse că telefoanele conectate prin satelit nu pot fi urmărite. Se pare că nu era chiar aşa. Nu avea nici cea mai mică idee despre tehnologia implicată. Ştia doar ce-i ceruse colonelul să facă: imediat ce îl contactează misteriosul individ, să sune la postul de comandă militar pe care i-l indicase şi să aştepte instrucţiuni.

Bennett se opri.

Încă aştepta, dar ştia că trebuia să se apuce de împachetat cât de repede, deoarece era clar că, într-un fel sau altul, vor pleca în curând. Trase geamantanele mari de sub paturile de campanie pe care le folosiseră şi începu să pună în ele hainele şi cosmeticele. Apoi luă Bibliile, jurnalele, iPodurile şi încărcătoarele şi le puse în geanta lui mare din piele.

Îşi porni laptopul, îi îndreptă antena spre sud şi se conectă la internet prin satelit. O clipă mai târziu, îşi deschidea e-mailurile, pentru prima dată în câteva săptămâni – trei sute nouăsprezece şi încă veneau.

Bennett se uită pe listă. Cel puţin o duzină de la mama lui, dar niciunul dintre ele nu era din ultimele zile. Niciunul nu îi era de folos ca să dea de ea. Aşa că vor aştepta. Două erau de la Chuck Murray, fostul secretar de presă al lui MacPherson. Se uită pe ele repede. Murray lucra la o carte despre administraţie şi încerca să dea de el ca să îi confirme diverse detalii. Toate e-mailurile erau irelevante, constată el. Se întreba dacă expeditorul lor supravieţuise atacurilor şi rosti o rugăciune pentru el şi sufletul lui, pentru orice eventualitate.

Un e-mail de la Dmitri Galishnikov îi atrase atenţia. Magnatul de la Medexco voia să ştie unde naiba sunt el şi Erin şi când pot veni la Ierusalim să ia cina cu el. Bennett îşi propuse să nu uite să-l sune după ce avea să ajungă în State. Nu se mai văzuseră şi nu-şi mai vorbiseră din ianuarie. Era timpul să reia legătura cu el.

Evreul rus era inginer petrolist şi devenise cel mai drag prieten al lui Bennett încă de când lucra pe Wall Street. Adevărul era că Galishnikov fusese un om dat dracului, până când ceva îl schimbase radical. Era bogat. Avea putere. Avea aproape tot ce îşi dorea.

Dar nu chiar tot. Îl voia pe *Yeshua HaMashiach,* Mesia Isus.

Pe atunci, şi Bennett se îndrepta spre iad. Dar acum, prin mila lui Dumnezeu, clădise o relaţie personală cu Isus. Mai mult de un milion de evrei Îl găsiseră şi ei şi înfiinţaseră mai mult de zece mii de congregaţii mesianice evreieşti de când cu conflagraţia. De ce nu putea găsi şi Dmitri acea speranţă şi iertare care să-l îndrume spre înţelegerea cu *Yeshua?*

Se gândi imediat la cuvintele lui Isus către Matei, din capitolul 16: „Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea, şi să Mă urmeze. Pentru că oricine va vrea să-şi scape viaţa, o va pierde; dar oricine îşi va pierde viaţa pentru Mine, o va câştiga. Şi ce ar folosi unui om să câştige toată lumea, dacă şi-ar pierde sufletul?”

Nu mulţi oameni de pe planetă câştigaseră întreaga lume la fel de repede ca Dmitri Galishnikov. Dar sufletul lui era în pericol. Şi nu mai avea timp. Iar inima lui Bennett se rugă pentru el şi pentru familia lui. Se rugă ca Domnul să aibă milă de el. Se rugă

la Dumnezeul lui Abraham, Isaac şi Iacov să-şi pogoare dragostea asupra lui şi să-i deschidă ochii, astfel încât să vadă, să înţeleagă şi să îl iubească pe Isus, aşa cum făcuse şi Bennett. Da, îl costase mult. Da, îl putea costa şi pe el chiar mai mult. Dar ce comoară câştigase şi ce comoară îl aştepta pe Galishnikov.

Când deschise ochii, văzu un e-mail de la Natasha Barak. VEŞTI BUNE! Încă aşteptând la telefon, deschise mesajul şi îl citi repede.

„Bună, Jon şi Erin, eu sunt.

Sper că o duceţi bine. Mă rog pentru voi în fiecare zi. De câteva ori pe zi. Aş vrea să ştiu unde vă găsiţi. Mi-ar plăcea să vă sun.

Mi-e foarte dor de voi. Dar am nişte veşti bune! O mai ţineţi minte pe verişoara mea? Miriam Gozol. Vicepreşedinte la Medexco.

Am stat la ea, în Tiberias, când am fost după Sulul de Cupru. În ultima seară s-a rugat cu mine! A devenit un discipol al lui Isus!

Are atâtea întrebări! Am citit Biblia împreună. Domnul mi-a oferit răspunsuri chiar prin Cuvintele Lui. A fost atât de bine. Te rog, sună-mă. Sper să primeşti mesajul acesta. Vreau să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai binecuvântat familia.

Nu o să te pot răsplăti niciodată!

Cu dragoste de Isus, Natasha!”

Lui Bennett i se puse un nod în gât. Erin se rugase atât de mult pentru Natasha Barak şi îi scrisese regulat, deşi nu-i dezvăluise niciodată unde se aflau ea şi Jon. Abia aştepta să îi citească şi ei acest e-mail.

Abia aştepta să afle şi ea cât de mult crescuse tânăra ei adeptă.

Dar fu surprins când consilierul secretarului Apărării apăru brusc pe linie.

— Domnule Bennett, avem nişte informaţii. Unele bune. Altele nu prea.

— Treci la subiect, colonele, îl zori el. L-aţi găsit sau nu?

37

12:29 a.m., ora montană
Centrul de operaţiuni al NORAD

— Domnul secretar James?

— La telefon.

— Aici Palatul de Cristal. Rămâneţi, vă rog, să vorbiţi cu POTUS.

— Da, doamnă.

Urmă o pauză lungă, apoi un fâşâit de paraziţi, după care preşedintele apăsă pe butonul microfonului de pe masa de conferinţe din faţa lui.

— Lee, tu eşti? întrebă el, cu o voce precipitată.

— Da, domnule, zise secretarul Homeland Security. Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

Preşedintele măsura cu pasul sala de conferinţe din Centrul de operaţiuni al NORAD, în timp ce Bobby Caulfield se pregătea să ia notiţe, iar judecătoarea Sharon Summers lucra pe laptop, tasta la un memorandum adresat preşedintelui, despre o posibilă restructurare a Curţii Supreme. În nerăbdarea lui, preşedintele abia observă ochii înroşiţi ai lui Caulfield şi nervozitatea din piciorul lui stâng.

— Lee, am impresia că nu prea eşti de acord cu ceea ce am de gând în privinţa Chinei.

O pauză scurtă, apoi secretarul răspunse:

— Sincer, domnule preşedinte, nu pot spune că greşiţi. Dar nici nu sunt sigur că e bine şi nu îndrăznesc să mă gândesc la consecinţele unui război nuclear cu Beijingul.

— Nici eu. Şi apreciez faptul că ridici problema asta. E un aspect important şi trebuie discutat.

— Şi mai e ceva.

— Sunt sigur, de asta te-am şi sunat, zise Oaks. Ţara are nevoie de un vicepreşedinte, Lee, la fel şi eu. Am nevoie de cineva pe care îl cunosc. Cineva în care am încredere. Cineva pe

care să pot conta că îmi dă sfaturi înţelepte, chiar şi atunci când nu îi e uşor să o facă. Şi ferească Dumnezeu să mi se întâmple ceva… Lasă-mă să-ţi citesc ceva.

Se întoarse spre judecătoarea Summers, care îi întinse un exemplar din Constituţie. Începu să citească un pasaj pe care ea îl subliniase.

— În cazul destituirii preşedintelui sau a morţii lui, a demisiei sau a incapacităţii de a-şi exercita funcţia şi de a-şi îndeplini datoria, toate îndatoririle lui vor fi delegate unui vicepreşedinte, citi din Articolul II, Secţiunea 1, Clauza 6, iar Congresul are dreptul, prin împuternicire legală, în caz de destituire, moarte, demisie sau incapacitate, atât în cazul preşedintelui, cât şi al vicepreşedintelui, să numească un funcţionar care va prelua atribuţiile în cauză, până când incapacitatea este ridicată sau este ales un preşedinte.

Oaks făcu o pauză.

— Într-un fel sau altul, continuă el, Statele Unite vor intra în război în următoarele câteva zile. Deja suntem în război, de fapt. Doar că nu ştim cu cine. Dar, oricum, avem nevoie de un vicepreşedinte. Avem nevoie de o ierarhie clară, de o linie de succesiune clară şi încerc să îmi dau seama cum să facem asta într-un timp atât de scurt.

Preşedintele îi ceru lui James să-şi deschidă pe laptop Amendamentul 25, pe care i-l trimisese judecătoarea Summers prin e-mail. O clipă mai târziu, secretarul Homeland Security avea în faţă textul – ratificat în 10 februarie 1967. Cei doi bărbaţi îl citiră cu atenţie, rând cu rând, în timp ce Caulfield şi Summers îi urmăreau.

Secţiunea 1. În cazul demiterii preşedintelui sau în caz de deces sau demisie, vicepreşedintele devine preşedinte.

— Acum, zise Oaks, doamna judecătoare Summers spune că funcţionăm oarecum la limita Constituţiei.

— E periculos, domnule preşedinte, răspunse James. Oricând, dar mai ales acum.

— Sunt de acord, Lee.

Continuă cu o altă secţiune din amendament.

> *Secţiunea 2. De câte ori locul vicepreşedintelui rămâne vacant, preşedintele va nominaliza un vicepreşedinte care va fi confirmat prin votul majorităţii Congresului.*

— E o exprimare destul de clară, domnule, vorbi James.

— Aşa este, îl aprobă Oaks. Şi ăsta e adevăratul motiv pentru care te-am sunat. Vreau să te nominalizez ca vicepreşedinte. Problema este că nu avem Congres, aşa că nu ştiu cine va confirma nominalizarea.

— Dumnezeule. Sunt profund onorat, domnule preşedinte, dar…

Urmă o pauză lungă şi neplăcută.

— Dar ce? întrebă preşedintele într-un final, fără chef de dispute.

— Ei bine, domnule, cu tot respectul, pe lângă problema constituţională pe care aţi ridicat-o – care este serioasă, recunosc –, nu ştiu dacă în clipa asta naţiunea are nevoie ca un secretar al Homeland Security care a dat greş să fie promovat.

— Şi pe cine sugerezi să promovez, în schimb? Pe ratatul secretar al Apărării? replică preşedintele. Sau poate că ar trebui să îl aduc din mormânt pe ratatul director al CIA? Sau al FBI? Sau pe ratatul secretar de stat? Sau pe ratatul director al Serviciilor Secrete?

— Domnule, spun doar că…

Dar preşedintele i-o tăie scurt.

— Ştiu ce spui, Lee. Dar am nevoie de un vicepreşedinte – *azi*. Nu mâine. Nu săptămâna viitoare. Nu luna viitoare. Miza e prea mare. După cum arată lucrurile acum, ar dura efectiv săptămâni până să aflăm cine din Congres mai trăieşte sau e suficient de sănătos pentru a reveni la treabă. E o nebunie. Pur şi simplu nu avem la dispoziţie atâta timp. Şi dacă eu păţesc ceva? Dacă fac un atac de cord sau un cine ştie mai ce în următoarele zile sau săptămâni? Având în vedere trecutul meu medical, orice e posibil, nu? Numai că, uită-te la secţiunile 3 şi 4 şi lămureşte-mă cum să facem.

Continuară să se uite pe text, absorbiţi.

— Domnule preşedinte, observă James, în cele din urmă, dacă înţeleg bine, şi cred că aşa e, toate acele linii de succesiune provizorii ţin de prezenţa unui vicepreşedinte validat constituţional, pe care noi nu îl putem avea, pentru că nu avem un Congres.

— Exact, Lee, dar eu merg înainte, oricum.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule?

— Judecătoarea Summers şi cu mine am discutat asta în detaliu, explică Oaks. Dânsa a fost de acord că trebuie să ne mişcăm repede şi hotărât, pentru a proteja ierarhia şi linia de succesiune. Aşadar, în prezenţa judecătorului, te nominalizez ca vicepreşedinte al Statelor Unite. Transmit Congresului o scrisoare în absenţă şi vei fi învestit în funcţie de un judecător federal din Philadelphia. Deja e în drum spre Mount Weather. Ar trebui să fie acolo cam într-o oră. Apoi o să îţi încredinţez portofoliile Secretariatului de stat, Trezoreriei şi cel al Homeland Security. Avem multe de făcut şi nu reuşesc singur. Contez pe ajutorul tău?

— Sigur că da, domnule preşedinte. Dar vă întreb din nou: date fiind circumstanţele, sunteţi sigur că totul va fi legal?

— Ca să fiu absolut sincer, Lee, în clipa asta, nu sunt sigur de nimic.

*

Nici iadul nu e aşa de mânios ca o femeie respinsă.

Iar Indira Rajiv era mai furioasă ca niciodată. Îşi asumase un risc enorm. Încercase să ia legătura cu singurii doi oameni din lume în care credea că poate avea încredere – Jon şi Erin Bennett iar ei o refuzaseră.

Nu ştiau că e vorba despre ea, desigur. Ar fi fost prea mult, cel puţin deocamdată, de aceea îşi distorsionase electronic vocea, când îl sunase pe el. Dar chiar nu avea pe cine altcineva să sune. Doar nu era să îl sune chiar pe preşedinte. Abia îl cunoştea, iar ea era, la urma urmelor, pe lista FBI cu cei mai căutaţi oameni. De ce ar crede-o? Ce înţelegere să facă? Era vinovată de trădare. O aştepta pedeapsa cu moartea.

Ştia că familia Bennett era singura ei opţiune. Dacă reuşea să

ajungă la ei, cei doi, la rândul lor, ajungeau la preşedinte. Ei îl vor face să asculte. Vor rezolva situaţia. Dar trebuia să se întâlnească cu ei.

Trebuia să le spună ce făcuse şi de ce şi cât de rău îi părea, iar asta faţă în faţă. Trebuia să îi privească în ochi. Avea nevoie ca ei să-i vadă remuşcarea, altfel n-ar fi crezut-o.

Poate n-ar fi trebuit să ceară bani, se gândea, în timp ce măsura micuţul ei birou fără ferestre, fuma ţigară de la ţigară şi bodogănea. Poate că era prea mult. Poate că mersese prea departe. Dar, nu, Bennett nu obiectase când venise vorba de bani, nu-i aşa? Promisese că îi face rost de ei. Singurul punct în care chiar o refuzase fusese cel legat de călătoria la Bangkok.

Brusc, Rajiv simţi o urmă de simpatie pentru Erin şi pentru micuţul bebeluş care creştea în pântecele ei. Nu-l putea învinovăţi pe Jon pentru că nu voia să-şi târască nevasta bolnavă şi gravidă până în Asia. Totuşi, cu cât se gândea mai mult, cu atât devenea mai hotărâtă. Nu avea altă cale.

Îşi luă telefonul, se uită pe lista de contacte şi formă un număr din Amman. Sună de şase ori, dar, în cele din urmă, primi un răspuns.

— Alo, Jamal?

— Cine e? întrebă suspicioasă vocea de la celălalt capăt.

Rajiv îi spuse numele ei de cod, cel pe care îl folosea pe vremuri, la Langley, iar el se relaxă.

— Cu ce te pot ajuta, vechea mea prietenă?

— Ai vrea să câştigi repede nişte bani?

— Cât?

— Un milion.

— Dinari?

— Nu, dolari.

— Glumeşti.

— Nu, zise Rajiv. O să-ţi virez jumătate acum, jumătate la livrare.

— Ce trebuie să livrez?

— Oameni.

— Ce fel de oameni?

Rajiv îi explică cine erau Jon şi Erin Bennett. Îi spuse că vor fi

în drum spre Amman, în curând.

— Nu trebuie să ajungă la aeroport, insistă ea. Trebuie să îi iei înainte. Du-i la vechea pistă pe care o foloseam noi.

— Cea din apropiere de Madaba?

— Da, aia. Adu-i la mine. O să trimit nişte oameni cu care o să te întâlneşti pe un aerodrom privat. Atunci o să-ţi primeşti diferenţa de bani.

Rajiv avea o singură condiţie: să nu le facă absolut nimic celor doi Bennett.

38

10:51 a.m.
O tabără de refugiaţi din nordul Iordaniei

Bennett nu avea timp de discuţii.

Trebuia să fie la aeroportul din Amman până la prânz şi deja era aproape unsprezece. Dar doctorului Kwamee nu-i plăcea deloc situaţia.

— Vă spun cât se poate de sincer, domnule Bennett, insista el, nu cred că este înţelept să o deplasaţi pe soţia dumneavoastră. Înţeleg că aveţi o întâlnire urgentă în străinătate. Bun. Dar mergeţi fără ea. Nu-i puneţi viaţa în pericol. O voi ţine sub supraveghere câteva zile – nu mai mult de o săptămână. Când va fi pregătită, vă promit, o trimit la dumneavoastră, oriunde aţi fi. Între timp voi avea grijă de ea personal. Aveţi cuvântul meu!

Bennett nu voia să audă. Nu avea de gând să o lase acolo. Transportul ei era acum un risc, ştia, dar nu avea de ales. Erin încă dormea. Nu voia să o trezească şi nici să-i explice ce se întâmplă. Nu încă. Ar fi dat-o peste cap, iar ea avea nevoie de odihnă, înainte de toate. Se lăsa condus de credinţă, nu de simţuri.

— Erin vine cu mine, zise el ferm, îngrijorat că-şi pierdea răbdarea. Cu tot respectul, doctore Kwamee – şi apreciez tot ce aţi făcut pentru noi, sincer –, nu vă cer permisiunea. Vă cer să mă ajutaţi.

— Înţeleg. Vă spun doar că este un risc foarte mare.

— Înţeleg pe deplin riscul.

— Nu cred.

— Nu contează, zise Bennett, simţind cum îi creşte nerăbdarea, trebuie să mă mişc repede.

Îl privea pe doctor în ochi, iar acesta renunţă în cele din urmă.

— Trebuie să o duceţi la Amman? întrebă el.

— Da.

— Şi de acolo aveţi cu ce să mergeţi mai departe?

— Da. Totul e pregătit.

— Veţi avea un doctor la bordul avionului?

— Sigur că da. Le-am explicat situaţia ei şi am fost asigurat că vom avea tot ce e necesar.

— Ştiţi că nu avem niciun elicopter aici, acum?

Bennett dădu din cap.

— Va trebui să o ducem cu ambulanţa, explică doctorul Kwamee.

— Sigur că da.

— Sunt cam optzeci de kilometri şi, după cum ştiţi, drumurile sunt foarte rele. Fuseseră rele şi înainte de toate distrugerile astea. Dar acum…

— Înţeleg. Acum, vă rog, trebuie să ne mişcăm repede.

Nu avea de gând să îi spună ce intenţiona, chiar dacă era omul care salvase viaţa soţiei lui. Dar planul pe care îl avea trebuia urmat pas cu pas şi ştia că nu are timp de pierdut.

Agenţia de Securitate Naţională reuşise să localizeze apelul telefonic într-o clădire de birouri din centrul Bangkokului. Forţele speciale americane fuseseră trimise acolo imediat, să facă o razie şi să dea de urma celui care sunase. Ca să câştige timp, secretarul Apărării autorizase personal transferarea a douăzeci şi cinci de milioane de dolari în contul misteriosului apelant. În plus, el trimisese un mesaj, prin intermediul băncii, cum că cealaltă jumătate din sumă va fi plătită îndată ce Bennett primeşte e-mailul cu detaliile conspiraţiei, persoanele implicate şi atacurile plănuite, informaţii care să poată fi verificate, iar planurile dejucate.

Dar mesajul lui Trainor, via Bennett, pentru „voce”, arăta clar că guvernul american nu oferea un cec în alb. Nu vor plăti şi pentru alte informaţii. Povestea asta nu se va repeta. Trainor avea o listă cu întrebări foarte exacte la care voia răspunsuri, înainte ca jumătatea cealaltă să fie virată.

Bennett îi spusese secretarului Apărării că era dispus să meargă la Bangkok, în ciuda stării în care se afla Erin, dacă era nevoie. Nu voia, desigur, dar dacă preşedintele avea nevoie de el nu va zice nu. Trainor nici nu voise să audă. Preşedintele avea nevoie de sfaturile lui, nu de un sacrificiu din partea lui, şi nu

îndrăznea să îi pună viaţa în pericol. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era repetarea dezastrului din Moscova, când Jon şi Erin fuseseră reţinuţi de Yuri Gogolov şi brutele lui, iar Erin fusese torturată până aproape de limită.

Aşa că celor doi li se ordonase întoarcerea în Statele Unite, la „Palatul de Cristal" aflat în adâncul muntelui Cheyenne. Acolo îi voia preşedintele. Acolo îi voia şi secretarul Trainor. Şi aşa avea să fie.

Până una-alta, ca să mai câştige timp şi să ţină legătura cu „vocea", fusese cumpărat un bilet clasa întâi pe ruta Iordania-Roma-Bangkok, pe numele lui Jon Bennett, cu cardul lui. Un agent CIA care lucra în Europa şi care semăna cu Bennett avea să primească paşaportul lui şi avea să se urce în avionul spre capitala thailandeză, în caz că cineva le urmărea mişcările. Totuşi, ei sperau ca, până la aterizarea avionului, o echipă Delta Force să fie deja în locul unde fusese detectat apelul telefonic şi militarii americani să fie gata să oprească toate viitoarele atacuri.

Era un plan cu bătaie lungă, ştiau, dar părea să fie singura lor opţiune.

Întreaga acţiune era strict secretă. Bennett nu trebuia să sufle un cuvânt nimănui, cu atât mai puţin unui medic al Naţiunilor Unite, pe care abia îl cunoştea. Tot ce trebuia să ştie doctorul Kwamee era că aveau nevoie să plece urgent spre capitala Iordaniei. Motivul era treaba lor, nu a lui.

— Foarte bine, zise doctorul, în cele din urmă. Vă voi însoţi şi voi lua cu mine cele mai bune asistente, ca să mă asigur că este tratată cum trebuie.

— Nu. Nu vă pot cere aşa ceva.

— Vă rog, domnule Bennett, mă simt obligat să vă ajut, insistă doctorul Kwamee. Ţara dumneavoastră a suferit prea mult. La fel dumneavoastră şi soţia. Dacă pot să fac ceva ca să vă uşurez suferinţa, chiar şi un pic, atunci nu mă dau îndărăt. Vă rog, doar până la Amman, apoi ne vom lua la revedere.

Protestă din nou, dar era din ce în ce mai clar că doctorul se hotărâse deja. Nu avea de gând să se răzgândească. Bennett era impresionat, dar îngrijorat. Omul nu era doar un medic excelent. Avea o inimă miloasă. Dar nu de asta aveau ei nevoie în acel

moment. Aveau nevoie de discreţie. Aveau nevoie de intimitate. Trebuiau să ajungă singuri în custodia guvernului american, cât de repede posibil, înainte ca vreo persoană aflată în legătură cu „vocea” să-şi dea seama ce aveau de gând să facă.

Totuşi, nu prea ştia cum să refuze bunătatea acelui om. Cu siguranţă, Erin avea nevoie de cea mai bună îngrijire medicală pe drum şi nu-şi permiteau să-l facă pe doctorul Kwamee să devină suspicios. Aşa că încercă să se poarte cât de normal putea.

— Sunteţi foarte amabil, zise el, strângând puternic mâna doctorului. Mulţumesc foarte mult.

— Cu mare plăcere. Acum, mergeţi şi terminaţi de făcut bagajele. Eu voi chema asistentele, să o ducă pe doamna Bennett la ambulanţă, şi ne întâlnim la poarta din sud, în zece minute.

Bennett aprobă din cap şi-i mulţumi încă o dată, dar omul nu-l mai auzea deja.

— Grăbeşte-te, prietene, rosti doctorul Kwamee. Ai spus chiar tu – nu avem timp de pierdut.

39

11.06 a.m.
O tabără de refugiaţi din nordul Iordaniei

Cu genţile în mâini, Bennett văzu, în sfârşit, ambulanţa apropiindu-se.

Dar, în timp ce oprea, îl auzi pe doctorul Kwamee strigând:

— *Domule Bennett, domnule Bennett, urcaţi repede, aveţi un apel telefonic.*

— Staţi să arunc astea în spate, zise el, dar doctorul sări de pe scaunul de lângă şofer şi-i luă genţile.

— Te rog, prietene, e un telefon foarte important, insistă doctorul, arătând spre telefonul conectat prin satelit, aflat pe locul pasagerului.

— Dar soţia mea?

— Va fi bine, insistă el, trăgându-l pe Bennett spre el şi şoptindu-i la ureche: Te rog, prietene, e cineva de la cabinetul prim-ministrului Doron pe fir. Spune că e urgent. Iau eu genţile. Am eu grijă de tot. Dar, te rog, grăbeşte-te.

Bennett era uimit.

— David Doron? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

— Da. Aşteaptă la telefon.

— Imediat.

Trebuia să o vadă pe Erin, să o sărute şi să-i spună că totul va fi bine.

În ciuda protestelor doctorului, deschise uşa din spate a ambulanţei şi le salută pe cele două asistente care aveau grijă de soţia lui.

— Doarme, domnule Bennett, zise una.

Arăta atât de liniştită. Nu era momentul să o trezească. Vor vorbi mai târziu. Aveau atâtea de recuperat, atât de multe să-i povestească. Dar îi aştepta un zbor lung până acasă.

Închise uşa, fugi în faţă, urcă, luă telefonul şi se uită la numele apelantului.

— Biroul prim-ministrului – linie sigură, citi el.

Chiar era de la biroul premierului. Doron era ultima persoană cu care voia să vorbească în acea clipă. Era la începutul unei operaţiuni foarte delicate. Nu avea timp de taclale cu şeful celei mai bune agenţii de informaţii din lume.

— Alo, făcu Bennett, timid.

— Cine sunteţi? întrebă vocea tăioasă a unei femei israeliene.

— Jon Bennett. Cine sunteţi?

— Jonathan Meyers Bennett? continuă femeia, ignorându-i întrebarea.

— Da, doamnă. Cu cine vorbesc?

— Vă rog, rămâneţi pentru prim-ministru, zise femeia simplu. Tocmai încheie o convorbire telefonică cu secretarul general Lucente. Apoi va veni să vorbească cu dumneavoastră.

— Mulţumesc. Aştept.

Femeia îl puse pe aşteptare şi, curând, auzi o versiune instrumentală a *Hatikva,* imnul naţional israelian. Încercă să-şi dea seama cum reuşise Doron să dea de el. El şi Erin părăsiseră America în februarie şi intenţionat veniseră în această tabără a Naţiunilor Unite fără să spună nimănui, cu excepţia mamei lui. Nu voiau publicitate. Nu voiau să corespondeze cu nimeni. Nu voiau să comunice cu nimeni din afara taberei, cu atât mai puţin cu cineva din lumea politică. Voiau doar să dispară şi să facă ceva bun. Totuşi, se pare că toţi ştiau unde se aflau. *Cum? De ce? Nu înţelegea.*

Doctorul Kwamee închise uşile din spate ale ambulanţei şi sări pe locul şoferului. Aprinse luminile de semnalizare, din fericire, nu porni şi sirena, demară în trombă şi ieşi pe poarta de sud a taberei, păzită straşnic. O clipă mai târziu, se îndreptau spre oraşul Umm Qais, cunoscut şi ca Gadara, mergând spre Autostrada 15 – principala arteră nord-sud –, care avea să-i ducă direct spre Amman.

În timp ce se deplasau printre gropile multe şi uneori mari şi printre maşinile militare carbonizate aflate pe margine, distruse de război, Bennett se gândea că avea să dureze ceva mai mult de o oră până să ajungă la aeroport. Se gândea că în ritmul acela vor fi norocoşi dacă vor ajunge în două ore. Adevărul era că

habar n-avea ce trebuie să facă după aceea.

Legătura lui militară, colonelul care lucra pentru secretarul Trainor, îl asigurase că se vor întâlni cu cineva la sediul regional de operaţiuni al CENTCOM, aflat într-unul dintre hangarele aflate la marginea aerodromului. Dar nu-i spusese ce fel de avion vor folosi pentru a părăsi ţara. La urma urmelor, traficul aerian comercial din Amman era destul de slăbuţ în acele zile. Majoritatea pistelor erau pline, zi şi noapte, de avioane militare uriaşe – C-5 Galaxy, C-17 Globemaster şi C-141 Starlifter –, care aduceau ajutoare umanitare pentru taberele de refugiaţi din Iordania, Siria şi din Valea Bekaa, Liban. Niciunul dintre ele nu era potrivit pentru zborul lor spre Statele Unite. Niciunul nu dispunea de dotările medicale de care avea nevoie Erin. Totuşi, colonelul insistase să vină în capitala Iordaniei până la prânz, asigurându-l că totul va fi pus la punct până atunci. Bennett se ruga să fie aşa.

Hatikva o luă de la început. Încă aştepta. Se uită pe geam, la peisajul care i se derula în faţa ochilor. El şi Erin nu avuseseră timp pentru a vedea împrejurimile. Nu avuseseră timp de plimbări, nici de citit ghiduri turistice sau cărţi de istorie, cum nu avuseseră prea mult timp nici pentru odihnă şi relaxare. Impresionaţi de toată suferinţa din jurul lor, nu crezuseră că e momentul să se plimbe, să exploreze locurile sau să înveţe mai multe despre ele, dar acum Bennett îşi dorea să fi ieşit prin zonă măcar pentru un weekend sau două.

La urma urmei, Gadara fusese unul dintre cele zece oraşe construite de romani, din grupul Decapolis. Isus stătuse un timp acolo, pe malul de răsărit al râului Iordan, predicând căinţa, învăţându-i pe oameni dragostea unui Dumnezeu atotputernic pentru cei păcătoşi şi demonstrându-şi acea dragoste cu putere şi autoritate. Tot aici, Isus făcuse unele dintre cele mai cunoscute miracole ale Sale.

Şi-o aminti pe Erin înghiontindu-l, într-o noapte de la sfârşit de martie sau început de aprilie. El adormise deja, după o zi foarte grea. Şi ea era extenuată, dar încă era trează şi citea Scriptura. Cum se întâmpla ades, tocmai găsise un pasaj pe care, pur şi simplu, nu rezista să nu i-l citească şi lui. De data aceea

era din Matei, capitolul 4:

> *Isus străbătea toată Galilea, învăţând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia împărăţiei, şi tămăduind orice boală şi orice neputinţă care era în norod.*
>
> *I s-a dus vestea în toată Siria; şi aduceau la El pe toţi cei ce sufereau de felurite boli şi chinuri: pe cei îndrăciţi, pe cei lunatici şi pe cei slăbănogi; şi El îi vindeca.*
>
> *După El au mers multe noroade din Galilea, din Decapole, din Ierusalim, din Iudea şi de dincolo de Iordan.*

Bennett încă auzea fiecare cuvânt al ei, ca şi cum i-ar fi citit chiar în acea clipă. Încă o putea vedea subliniind pasaje cu acel creion galben, citind cu lanterna sub stele. Încă o auzea întrebând: „Decapolis – ai auzit, Jon? E chiar aici! Aici unde suntem noi!" Sincer, nu-şi amintea să-i fi răspuns prima dată. Probabil că adormise, dar câteva minute mai târziu ea îl înghiontise din nou. De data aceea citea din Matei, capitolul 8:

> *Când a ajuns Isus de partea cealaltă, în ţinutul Gadarenilor, L-au întâmpinat doi îndrăciţi, care ieşeau din morminte. Erau aşa de cumpliţi, că nimeni nu putea trece pe drumul acela.*
>
> *Şi iată că au început să strige: „Ce legătură este între noi şi Tine, Isuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici să ne chinuieşti înainte de vreme?"*
>
> *Departe de ei era o turmă mare de porci, care păşteau.*
>
> *Dracii rugau pe Isus şi ziceau: „Dacă ne scoţi afară din ei, dă-ne voie să ne ducem în turma aceea de porci."*
>
> *„Duceţi-vă", le-a zis El. Ei au ieşit, şi au intrat în porci. Şi deodată toată turma s-a repezit de pe râpă în mare, şi a pierit în ape.*
>
> *Porcarii au fugit, şi s-au dus în cetate de au povestit tot ce se petrecuse şi cele întâmplate cu îndrăciţii.*
>
> *Şi iată că toată cetatea a ieşit în întâmpinarea lui Isus; şi, cum L-au văzut, L-au rugat să plece din ţinutul lor.*

„Gadarenii, Jon – asta e Gadara. E chiar aici”, îi şoptise ea din nou, cu o privire de copil şi cu o emoţie care îi făcea pielea de găină chiar şi acum, la atâtea luni de atunci. O iubea pe femeia asta. Iubea tot la ea, în special dragostea ei pentru Isus şi inima plină de compasiune pentru oamenii aflaţi în suferinţă.

Apoi un gând îl izbi ca şi cum însuşi Dumnezeu i l-ar fi şoptit la ureche: existase vreodată un timp când această parte de lume *nu* fusese un câmp de bătălie între Isus şi demoni?

40

11:20 a.m.
Autostrada 15, mergând în sud, spre Amman

— Jonathan, tu eşti?

Brusc, Bennett se îndreptă pe scaun. Nu auzise vocea aceea din ianuarie şi simţi cum un val de amintiri şi de imens respect îl invadă.

— *Shalom,* domnule prim-ministru. *Boker tov*[{4}]. Ce onoare!

— *Shalom,* Jonathan – te rog, onoarea e a mea, zise Doron, cu o voce oarecum familiară, dar fermă, îmi pare foarte rău să aud de boala lui Erin, dar am aflat şi veştile bune. *Mazel tov*[{5}], tinere! Vei fi un tată minunat.

Bennett era uimit. Nimeni nu ştia că Erin era însărcinată. De unde aflase Doron?

— Sunteţi foarte amabil, dar cum aţi aflat?

— Nu poţi ţine secrete faţă de omul care posedă Chivotul Legământului, răspunse Doron râzând. Uite ce e, Jonathan, e o zi teribilă, în ciuda binecuvântării tale personale. N-am cum să-ţi spun cât de rău îmi pare pentru tine, pentru întreaga ta ţară şi pentru dragul meu prieten Jim MacPherson şi minunata lui familie.

— Mulţumesc, domnule, cuvintele acestea înseamnă foarte mult pentru mine.

— Eu şi Jim MacPherson am avut multe neînţelegeri, după cum ştii, continuă prim-ministrul, dar chiar îl consideram prietenul meu, iar soţia mea o iubea pe Julie ca pe o prietenă foarte dragă. Chiar nu ne vine să credem că nu mai sunt.

— Nici mie, domnule prim-ministru. Îmi tot spun că e un coşmar din care mă voi trezi curând.

— Aş vrea şi eu să fie aşa. Toată povestea asta mă dezgustă şi mă tem că va fi din ce în ce mai rău. Îmi cer scuze că te sun să îţi dau nişte veşti proaste.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule? întrebă Bennett, întrebându-

se cum naiba putea fi mai rău de atât. Ce mai e?

— Ei bine, în primul rând, tu şi Erin sunteţi în pericol.

— Da? De ce?

— Ştiu că ai vorbit mai devreme cu preşedintele Oaks. Şi ştiu totul despre operaţiunea din Bangkok.

Bennett era uimit, dar surprinderea lui se transformă repede în furie. Serviciile secrete israeliene îi urmăreau telefonul? Îi ascultau convorbirile? De ce? Şi de cât timp?

— Da, Jonathan, te supravegheam, zise Doron, înainte ca el să întrebe. Facem asta de când ai ajuns în Iordania.

— Dar de ce, domnule? spuse, încercând să nu lase să se vadă ce simte.

— Pentru că tu ai găsit comorile Templului.

— Şi?

— Şi îţi sunt dator.

— Cu ce?

— Cu orice pot face ca să te ţin în viaţă, prietene.

— Nu înţeleg – şi de ce suntem în pericol?

— Nu fi atât de naiv, prietene. Mossadul a capturat şi a ucis o grămadă de membri ai Legiunii, oameni care erau implicaţi în vânarea comorilor Templului, care voiau să-mi omoare echipa de arheologi şi consilieri. Iar americanii tocmai l-au ucis pe Umberto Milano, numărul doi al Legiunii. Dar tu ştii foarte bine că nici noi, nici americanii nu putem controla această grupare. Sunt mulţi, prea mulţi.

— Tot nu înţeleg.

— Cine vrea să mă împiedice să construiesc al Treilea Templu e încă viu; nu se va opri până când eu nu mă voi opri, şi nu am de gând să o fac. Din punct de vedere tactic, operaţiunea de oprire a construirii Templului e condusă de Legiune. Atât ştim. Ce nu ştim este cine îi conduce din punct de vedere strategic. Cine le dă ordine? Şi care e scopul lor final? Oprirea lucrărilor la Templu e tot ce vor? Sau pun la cale ceva mai mare? Noi îi vânăm pe conducătorii grupării încă de când voi aţi descoperit secretul Sulului de Cupru, dar de un lucru am fost mereu sigur: oricine ar fi încercat să te omoare înainte, Jonathan, va veni după tine din nou. Poţi fi sigur.

— Dar de ce eu? Eu m-am retras, nu mai fac parte din reţea. Nu sunt relevant.

— *Dimpotrivă,* domnule Bennett. Tu, prietene, eşti veriga lipsă.

— Adică?

— Oricine ar fi şeful Legiunii, crede că tu eşti veriga care duce la comori. Eşti legătura cu mine. Erai legătura cu preşedintele MacPherson. Acum, eşti legătura cu preşedintele Oaks. Dacă cineva vrea să ajungă la mine sau la Oaks, nu trebuie decât să te răpească pe tine şi pe Erin, să vă tortureze fără milă, să trimită un mesaj pentru mine sau pentru preşedinte, în care să ceară orice vrea şi… noi ce să facem? Să negăm prietenia cu tine? Să te abandonăm? Israelul nu-şi poate permite ca tu să cazi în mâinile inamicului, Jonathan. Tu şi Erin aţi devenit prea valoroşi. Americanii n-or vedea lucrurile aşa, dar noi da. Cu siguranţă.

— Sigur că apreciez. Dar, cu tot respectul, domnule prim-ministru, chiar cred că supraapreciaţi ameninţarea.

— Deloc. Eventual o subestimez. De aceea, după ce tu şi Erin aţi descoperit Chivotul şi comorile Templului, am ordonat celor de la Mossad să pună o echipă să vă urmărească douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Să fie pe urmele voastre.

Bennett se uită în oglinda laterală a ambulanţei şi văzu un Ford Expedition negru la vreo jumătate de kilometru în spatele lor.

— E una dintre maşinile voastre? întrebă el.

— Da, confirmă Doron.

— Câţi sunt?

— În maşină?

— Da.

— Patru.

— Înarmaţi?

— Foarte.

— Ei sunt toţi? încercă Bennett să afle.

— Nici vorbă.

— Aţi avut agenţi Mossad şi în interiorul taberei?

— Desigur.

— Unde?

— Pe platformele de încărcare, în sala de mese, la infirmerie –

peste tot, explică Doron. La sfârşitul fiecărei zi, Avi Zadok îmi trimitea personal un raport în care mă asigura că amândoi sunteţi bine.

— Habar n-am avut, mărturisi el.

— Asta şi era ideea. N-am vrut să intervenim în munca ta umanitară. Am vrut doar să fii în siguranţă. Dar, trebuie să spun, Jonathan, sunt mai impresionat de credinţa voastră profundă decât am fost vreodată.

— Credeam că nu ne vede nimeni.

— De asta m-a şi impresionat atât de mult.

Bennett încă încerca să proceseze toate aceste informaţii, îşi trecu mâna prin păr şi mai aruncă o privire la SUV-ul care îi urmărea.

— Aţi avut agenţi şi în clinică?

— Sigur că da.

— Cum ar fi?

— De exemplu, bărbatul care stă lângă tine.

Se întoarse spre doctorul Kwamee.

— Dumneavoastră? întrebă el, neîncrezător.

Omul dădu din cap.

— Deci nu eşti din Ghana?

— Etiopia, de fapt.

— Falasha?

Doctorul Kwamee dădu iar din cap, spunând:

— Eu şi soţia mea am fugit în Israel în 21 noiembrie 1984.

— Operaţiunea Moise?

— Da. Am făcut parte din primul transport aerian şi, pentru că eram doctor şi vorbeam engleza şi franceza, plus câteva dialecte africane, am fost repede recrutat de… ştiţi dumneavoastră de cine. Restul e istorie, cum se zice. Lucrez pentru ei – mai mult sub acoperire – de atunci.

— Dar chiar *eşti* medic, nu? întrebă Bennett, amintindu-şi brusc, de Erin şi de îngrijirile pe care le primise.

— Da, da, sigur că da, îl asigură Kwamee, continuând să conducă spre sud, ca să ajungă la Amman până la prânz. Cu diplomă, şcolit întâi la Paris. Apoi, am lucrat în mai multe tabere de refugiaţi din Africa, la începutul anilor ’80, după care am fost

trimis să lucrez o vreme la Hadassah, când am venit pentru prima dată în Israel şi am învăţat ebraica.

Bennett răsuflă uşurat că soţia lui fusese tratată de un doctor profesionist, care nu era doar spion.

— Ei bine, domnule prim-ministru, mă tem că un mulţumesc nu va fi suficient, dar o să o spun, oricum. Mulţumesc. În numele amândurora. Mulţumesc.

— Cu plăcere, răspunse Doron. Îmi pare rău doar că oamenii noştri nu au reuşit să o ajute pe Erin mai repede, când s-a îmbolnăvit. Toţi erau înainte de schimbarea turei şi erau într-o conferinţă cu directorul Mossadului. Dar mă bucur că totul s-a rezolvat, până la urmă.

— La fel şi eu. Dar trebuie să vă întreb ceva.

— Ce anume?

— Aţi zis că ştiţi de operaţiunea în care sunt implicat acum?

— Categoric. De fapt, i-am ajutat pe cei de la Agenţia de Securitate Naţională să localizeze telefonul şi îi ajutăm pe băieţii din Departamentul Apărării să adune o echipă în Bangkok, chiar acum, în timp ce vorbim.

— Aşadar, credeţi că oricine m-ar fi sunat spune adevărul şi chiar este implicat în atacuri?

— Sincer, Jonathan, încă nu pot afirma nimic, recunoscu Doron. În mod evident, ştia de atacurile care urmau. Asta îmi sugerează că este implicat. Dar dacă într-adevăr e capabil să oprească alte atacuri, asta nu ştiu. E prea devreme să mă pronunţ.

Bennett simţi cum îl năpădeşte un val de vină.

— Trebuia să sun la Casa Albă sau la FBI încă de când am fost sunat prima dată.

— E OK. A făcut-o echipa mea în locul tău.

— Cum?

— Imediat ce am interceptat convorbirea şi am auzit ameninţarea, Avi Zadok a încercat să-l contacteze pe Danny Tracker, la Langley, odihnească-se în pace. Din păcate, până să reuşească, fusese prea târziu. Rachetele fuseseră lansate.

Bennett se lăsă pe spătarul scaunului şi se uită pe geam, simţind cum îl copleşesc emoţiile şi oboseala.

— Domnule prim-ministru? zise el, într-un final.

— Da, Jonathan?

— Cât de mare credeţi că e pericolul în care suntem eu şi Erin?

— Nu vrei să ştii.

41

2:21 a.m., ora montană
Centrul de operaţiuni al NORAD

— Departamentul de Poliţie din Orlando, cu ce vă pot ajuta?

— Trebuie să vorbesc cu şeful de secţie, cu Williams, vă rog.

— Acum? E miezul nopţii.

— Ştiu, doamnă. Numele meu este Bobby Caulfield. Sunt asistentul personal al preşedintelui. E urgent.

— Care preşedinte?

— Preşedintele Statelor Unite, doamnă.

— Oh… cred că vă pot face legătura cu el pe mobil.

— Mulţumesc.

— Un moment, vă rog.

În timp ce aştepta, Caulfield închise ochii şi îşi frecă tâmplele. Se simţea îngrozitor – fizic şi emoţional. Fusese nevoie să se forţeze să nu se uite la niciunul dintre nenumăratele monitoare tv din complexul NORAD. Ştirile erau oribile. Şi tot ce auzea de la preşedinte şi de la cei aflaţi lângă el sugera că lucrurile aveau să se înrăutăţească. Nu ştia dacă va rezista. Poate că sfârşitul lumii era foarte aproape. Ce viitor mai aveau? De asta încerca să se concentreze pe treburile mărunte. Lucruri pe care le controla. Dar nu mergea nici aşa. Nu avea noroc, nu reuşea să dea de nimeni din familia lui. Şi nu prea erau speranţe să găsească pe nimeni din familia Bennett. Nu prea mai spera nimic.

În sfârşit, o voce adormită se auzi la celălalt capăt.

— Alo?

— Cu şeful de secţie, cu Williams, vă rog.

— Eu sunt. Cine e?

— Domnule, numele meu este Bobby Caulfield. Lucrez pentru preşedintele Statelor Unite. Vă sun din Centrul de operaţiuni al NORAD, din Colorado Springs, în numele preşedintelui.

— Cu ce vă pot ajuta?

Ochii lui Caulfield se înceţoşau. Capul îi bubuia. Gura îi era

uscată. Încerca, disperat, să vorbească pe un ton profesional şi să rezolve problema asta, dacă nu din alt motiv, măcar ca să îşi ţină mintea departe de milioanele de morţi care zăceau pe ambele coaste ale continentului.

— Preşedintele mi-a cerut să dau de urma unei femei care locuieşte în zona Orlando. Am numerele ei de telefon – de acasă şi mobilul –, dar nu răspunde nimeni. Mă întrebam dacă aţi putea trimite o patrulă să vadă dacă e acolo sau să întrebe vecinii. Trebuie să o găsim. Este foarte important.

*

Întreaga atitudine a lui Mustafa Al-Hassani se schimbase.

După ce întâlnirea lui cu secretarul general al Naţiunilor Unite începuse atât de prost – de-a dreptul dezastruos –, în cele din urmă se terminase mult mai bine decât se aşteptase. Salvador Lucente nu doar că părea receptiv la propunerea lui de a lucra împreună la crearea unei noi ordini mondiale, ci se şi angajase să invadeze Israelul şi să preia controlul asupra Ierusalimului şi a Templului. Totuşi, nu imediat, ci „la timpul potrivit”.

Când Kalid Tariq, şeful personalului şi principalul lui strateg politic, îl presase cu detaliile referitoare la acel „moment potrivit”, Lucente sugerase că, în situaţia în care ar fi semnat un tratat de pace complet între Israel şi Statele Unite ale Eurasiei, cam în următoarele şase luni, „problema” sioniştilor s-ar rezolva în următorii trei sau patru ani, chiar mai curând. Pentru guvernatorii şi consilierii lui Al-Hassani, asta părea o eternitate.

Dar Lucente avea dreptate, observase preşedintele: trebuia început cu începutul. Prioritatea lor era consolidarea globală a economiei, politicii şi puterii militare în mâinile lor, şi asigurarea că au aliaţi puternici şi loiali. Asta le va lua ceva timp. Dar, odată ce vor reuşi, îi vor putea extermina pe evrei şi vor pune mâna pe Pământul Sfânt şi pe Oraşul Sfânt. Cine i-ar mai opri?

Al-Hassani îl conduse pe secretarul general în somptuoasa sală prezidenţială festivă, pentru un ospăţ extravagant, care fusese plănuit de Tariq.

— Aşadar, prietene, de unde propui să începem? întrebă liderul irakian, în timp ce intrau.

— *China,* şopti Lucente, fără ezitare.

— Adică? făcu Al-Hassani, surprins.

— Adică pur şi simplu nu putem permite Statelor Unite să declare război Chinei. Sub nicio formă, insistă Lucente. Avem prea mare nevoie de China. De consumatorii ei, de armată, de influenţa ei în Asia – avem nevoie de toate astea.

— Nu va fi uşor. Sursele mele spun că americanii sunt aproape convinşi că vinovată de ce li se întâmplă e China.

— Tu crezi că au dreptate?

— Nu, de fapt, nu cred.

— Nici eu, recunoscu secretând general. După cum ştii, tocmai am venit din Beijing. Din câte am văzut, au fost complet prinşi cu garda jos. Dar era clar şi că sunt foarte îngrijoraţi de faptul că americanii vor da vina pe ei.

— Tot crezi că eu sunt responsabil?

Lucente zâmbi.

— Te cred pe cuvânt, Mustafa.

— Bine. Atunci, cine e principalul tău suspect?

Cei doi bărbaţi se uitară după locurile lor de onoare, aflate în capul mesei ocupate de sute de legislatori ai Statelor Unite ale Eurasiei, oficiali din diverse guverne şi comandanţi militari.

— Nu ştiu, zise Lucente, care încă vorbea şoptit, abia auzit. Asta e problema. Mă tem că, dacă americanii nu obţin nişte dovezi solide, repede, cum că altcineva e vinovat şi nu China, vor considera că nu au de ales şi o vor ataca.

— Cât de departe crezi că vor merge americanii?

— Până la capăt.

— O ripostă la scară largă? făcu Al-Hassani, surprins.

Lucente dădu din cap.

— Cu rachete intercontinentale?

Lucente aprobă din nou.

— Cu încărcătură nucleară?

— Bineînţeles, zise secretarul general fără să ezite. Nu uita, Mustafa, Bill Oaks a fost vulturul administraţiei MacPherson, adică mult mai puternic decât Marsha Kirkpatrick sau Burt Trainor ori chiar decât preşedintele MacPherson. Oaks îi avertizase de ani de zile în privinţa ameninţării chinezilor. Într-adevăr, dacă îi citeşti discursurile din ultimii douăzeci de ani, vei

vedea că el a fost mai îngrijorat de chinezi decât de ruşi.

— Şi cât de mult se înşela în privinţa asta.

— El nu-i de aceeaşi părere, replică Lucente.

— Ce vrei să spui?

— Îţi garantez că, dacă Bill Oaks ar fi acum cu noi, ne-ar spune că, pe cât sunt de periculoşi ruşii, ei nu au atacat niciodată Statele Unite cu arme nucleare. Ne-ar mai spune că temerile lui legate de China au fost întemeiate. Şi, presupun, ne-ar spune că a venit timpul să-i distrugă o dată pentru totdeauna.

— Sună de parcă deja ai fi discutat cu el.

— Nu azi, dacă aşa presupui, zise Lucente, timid. Dar am petrecut suficient timp cu el ca să ştiu cum gândeşte.

— Şi chiar crezi că va merge până la capăt?

— Categoric. Doar dacă nu-i oferim alt suspect.

42

12:30 p.m.
Sala prezidenţială festivă, Babilon, Irak

— Americanii vor ataca pe cineva.

Al-Hassani se cufundă în scaunul lui, ascultându-l pe Lucente.

— Poţi fi sigur. Oaks va simţi că este datoria lui morală şi constituţională să riposteze repede şi cu forţă. Nu se pune problema unui dacă, ci a unui când şi împotriva cui. Şi, dacă nu vrem să fie China – şi sunt sigur că vei fi de acord, Mustafa, pentru că nu este în interesul nostru ca americanii să transforme China într-un loc de parcare –, trebuie să oferim americanilor altă ţintă, una convingătoare. Şi repede.

Purtătorul de cuvânt al Parlamentului veni în capul mesei, îi salută pe Al-Hassani şi pe secretarul general cu tradiţionalul pupat arăbesc, pe ambii obraji, şi îşi exprimă condoleanţele pentru pierderea suferită de Naţiunile Unite. Apoi, cu permisiunea lui Lucente, le ceru tuturor să ţină un moment de reculegere „pentru toate sufletele nevinovate care au pierit în evenimentele de neînchipuit care au avut loc în New York, Washington, Los Angeles şi Seattle” şi să ceară ajutor de la „mâna nevăzută care poartă lumina şi ne ghidează spre prinderea celor vinovaţi de astfel de crime, pentru a-i aduce în faţa justiţiei şi a-i pedepsi fără milă”.

Fiecare dintre cei prezenţi îşi lăsă capul în jos şi îşi închise ochii, iar încăperea se cufundă în linişte. Apoi purtătorul de cuvânt îl prezentă pe Al-Hassani, care, la rândul lui, îl prezentă pe Lucente. Cum acestea urmau să fie primele cuvinte rostite public de secretarul general de la declanşarea atacurilor, o grămadă de camere de televiziune şi aparate de fotografiat erau pregătite să prindă momentul, iar câteva reţele internaţionale de televiziune – inclusiv CNN, Sky News şi BBC – încercau să transmită evenimentul în direct.

Al-Hassani avu nevoie de toţi anii de disciplină şi de toată

voinţa de care dispunea, mare parte câştigate în lagăr, pe vremea lui Saddam Hussein, să nu zâmbească în timp ce îl prezenta pe Lucente. Se auzea spunând adunării solemne lucruri precum „este o zi plină de tristeţe” şi „ne alăturăm lumii în doliul pentru poporul american”.

Adevărul era că nu simţea pic de tristeţe. Nu jelea şi nici nu avea de gând. Din punctul lui de vedere, poporul american primise ce merita. Da, ei îi „eliberaseră” ţara, dar o şi ocupaseră. Şi o profanaseră. La fel făcuseră cu poporul lui şi cu resursele naturale din ţara lui.

Ce ironie, se gândea, în timp ce buzele lui rosteau banalitate după banalitate, vorbind despre suferinţa „unui popor înţelept şi mare, căruia lumea îi datorează o mare onoare şi recunoştinţă”. Creştinilor americani le plăcea să citeze din Apocalipsă, să vorbească despre distrugerea Babilonului, despre cei care „plângeau în timp ce vedeau locurile acelea arzând”. Ei bine, cine ardea acum?

Încă de la preluarea conducerii şi începerea transformării vechiului Babilon în cea mai puternică şi mai bogată capitală a vremurilor moderne, Al-Hassani auzise pompoasele profeţii strigate la emisiunile lor ţipătoare, la televiziunile care câştigau milioane de dolari de pe urma bieţilor tâmpiţi care ascultau prostii precum „măreţul Babilon va fi nimicit prin violenţă şi nu va mai exista” sau „Ohoho, măreţul Babilon, ce oraş puternic! A venit ceasul judecăţii! Negustorii pământului plâng şi îl jelesc, pentru că nimeni nu-i mai cumpără mărfurile – aur şi argint şi pietre preţioase… Într-o oră, toate acestea pot fi distruse!” sau „Într-o zi, vor veni ciuma, molima, doliul şi foametea şi totul va fi cuprins de flăcări; pentru că judecata Domnului e puternică”.

Şi cine era judecat azi – Babilon sau Washington? Bagdad sau New York? Fallujah sau Los Angeles? Mosul sau Seattle?

Dar nu putea rosti astfel de lucruri în public, desigur. Doar lui Tariq. Nu-şi dorea câtuşi de puţin să redirecţioneze furia guvernului american – ce rămăsese din el – dinspre China spre Statele Unite ale Eurasiei. În plus, erau prea mulţi lideri mondiali care simţeau simpatie faţă de americani. Dacă el şi Lucente voiau să îi învingă, trebuiau să le ţină isonul. Dar numai pentru că nu

spunea astfel de lucruri, nu însemna că nu le simţea. Şi le simţea cu o intensitate care creştea cu fiecare oră.

America era terminată. Marele Satana fusese distrus de flăcări. O nouă ordine mondială se contura. Şi totul potrivit planului, pricepu Al-Hassani. Chiar avusese un vis despre aceste evenimente, pe la şase ani, când creştea la periferia Bagdadului. Se trezise într-o transpiraţie rece, speriat de tot ce văzuse şi auzise – terifiat şi alinat, în acelaşi timp. Avusese acelaşi vis, şocant de viu, încă de două ori de-a lungul anilor – o dată înainte să fie eliberat din închisoare şi o dată înainte de Ziua Devastării. Niciunul dintre acele vise nu părea să aibă vreun sens atunci. Dar acum, în mod incredibil, totul se adeverea.

Brusc, auzi un val de aplauze. Clipi des şi înţelese că terminase prezentarea lui Lucente, care stătea lângă el, prefăcându-se umil şi linguşindu-se. Îl îmbrăţişă pe secretarul general – sperând să convingă astfel lumea întreagă de „compasiunea unei naţiuni solidare", despre care tocmai vorbise –, apoi se aşeză.

Lucente îşi drese glasul, îşi şterse lacrimile, îşi trecu privirea peste marea de feţe prietenoase şi începu să rostească banalităţi similare despre americani şi despre pierderile lor şi despre felul în care comunitatea internaţională trebuia să se unească şi să fie alături de fraţii şi surorile ei din America de Nord într-o astfel de zi întunecată. Dar, după ce spuse toate lucrurile pe care Al-Hassani se aştepta să le audă, adăugă ceva la care nu se aştepta deloc.

— În numele familiei de naţiuni pe care sunt onorat să o reprezint, vă mulţumesc pentru condoleanţe, îi mulţumesc preşedintelui vostru pentru generoasa ofertă de a reconstrui sediul Naţiunilor Unite, ofertă pe care, în prezenţa voastră, o accept.

Al-Hassani trase aer în piept. Se uită spre Tariq, care era în capătul sălii şi supraveghea mulţimea. Apoi se întoarse spre secretarul general. Auzise bine?

— Ne vom număra morţii şi îi vom plânge, continuă Lucente. Dar nu ne vom lăsa descurajaţi. Nu vom fi deprimaţi. Nu ne vom amâna treburile. Vom învinge, nu cu răul, ci cu binele. Ne vom

străduim să construim o comunitate globală nouă şi mai puternică, mai unită. Vom începe să construim un nou sediu pentru Naţiunile Unite, unul mai puternic şi mai glorios. Şi o vom face aici, în Babilon, acest simbol glorios al morţii şi al renaşterii unui mare oraş, stat şi spirit.

43

11:37 a.m.
Trecând prin vechiul Jerash, în drum spre Amman

Nori negri se adunau deasupra.

Vânturile suflau. Acum veneau dinspre vest, dinspre Mediterană, nu dinspre deşert. Se pregătea o furtună de vară, destul de rară pe aici. Bennett spera doar că nu le va încetini drumul.

O furtună lua naştere şi în interiorul lui. Era recunoscător, desigur, că problemele medicale ale lui Erin erau doar temporare, nu fatale. Şi că el şi femeia pe care o iubea cel mai mult vor avea un copil. Era recunoscător şi pentru faptul că premierul Doron îi era prieten şi era mişcat de felul în care liderul israelian, fără ştirea lui, avusese grijă de ei încă din ziua în care ajunseseră în Iordania.

În acelaşi timp însă, era devastat de ororile de nespus care se petreceau acasă, de numărul mare de morţi din Statele Unite, de pierderea prietenilor dragi – familia MacPherson, Ken Costello şi Bob Corsetti, printre alţii –, de incapacitatea de a-şi găsi mama şi de teama crescândă că vor urma alte atacuri curând, dacă planul pus la cale împreună cu secretarul Trainor nu va merge.

În plus, i se făcea rău la gândul că milioanele de americani care muriseră se putea să nu fi ajuns într-un loc mai bun. MacPherson şi soţia lui fuseseră credincioşi. Avea să îi revadă. Dar, din câte ştia, mulţi dintre prietenii lui apropiaţi nu se aveau prea bine cu Dumnezeu. Ken Costello, de exemplu, fusese probabil cel mai apropiat prieten al lui din guvern. Totuşi, nu îl acceptase niciodată pe Isus ca Salvatorul şi Domnul lui, doar dacă nu făcuse asta de la ultimul e-mail primit de la el, cu zece zile în urmă, lucru de care se îndoia.

Bennett încercase să îl convingă de nenumărate ori. Îi ceruse insistent să ia aminte la miracolele lui Isus, la moartea Lui, la învierea Lui. Îşi implorase colegul să ia în considerare faptul că

ei vedeau cu propriii ochi împlinirea principalelor profeţii – renaşterea Israelului, Războiul lui Gog şi Magog, reconstruirea Templului din Ierusalim, ridicarea Babilonului – şi să îşi dea seama că timpul ce le rămăsese pe această planetă era foarte scurt.

Costello fusese fascinat de toate acele profeţii legate de sfârşitul lumii. El şi soţia lui, Tracy, amândoi agnostici de multă vreme şi catolici nepracticanţi, le studiaseră atent şi vorbiseră mult cu doctorul Mordechai, înainte să fie omorât. Recunoscuseră că erau fascinaţi de teoria lui, dar nu erau convinşi de concluzie. Începuseră să frecventeze o biserică din Bethesda, Maryland, cu câteva luni înainte de naşterea gemenilor.

Tracy părea cea mai deschisă spre lucruri spirituale, dar Ken fusese cel care îl întrebase nu o dată: „Cât timp ne-a mai rămas?" Bennett recunoscuse că habar n-are. Isus, îi explicase el, refuzase să se lase bătut. Când fusese întrebat de discipoli, în Matei 24, cum să caute, El le vorbise despre semnele generale care Îi vor prefigura întoarcerea: războaie, zvonuri de războaie, revoluţii, cutremure, persecuţie, răspândirea crezului în întreaga lume. Dar refuzase să le dezvăluie discipolilor săi exact când va avea loc întoarcerea Sa.

„Despre ziua aceea şi despre ceasul acela, nu ştie nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl. Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla şi la venirea Fiului omului. În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau şi beau, se însurau şi se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, şi n-au ştiut nimic, până când a venit potopul şi i-a luat pe toţi, tot aşa va fi şi la venirea Fiului omului. Atunci, din doi bărbaţi care vor fi la câmp, unul va fi luat şi altul va fi lăsat. Din două femei care vor măcina la moară, una va fi luată şi alta va fi lăsată. Vegheaţi dar, pentru că nu ştiţi în ce zi va veni Domnul vostru."

Bennett îl implorase pe Costello să fie pregătit, să priceapă că semnele apăruseră şi că timpul se scurgea. Îl implorase să cadă în genunchi şi să Îl roage pe Isus să-i intre în inimă şi să-i ierte păcatele. Să-i dea o viaţă nouă. Dar acesta continuase să ezite şi

să şovăie, spunând că nu era pregătit. Iar acum era prea târziu.

Nu suporta gândul la locul în care se afla prietenul lui acum.

— Jonathan? Mă auzi?

Bennett înţelese că Doron era încă pe linie. Se simţi jenat. Cât timp căzuse pe gânduri? Brusc, observă că temperatura scădea, iar vânturile se înteţeau. Se scuză şi încercă să se concentreze.

— Unde sunteţi acum? se interesă prim-ministrul.

Bennett îşi dădu seama că nu ştia.

— Bună întrebare, domnule. O clipă.

Se întoarse spre doctorul Kwamee.

— Unde suntem?

— Jerash, veni răspunsul.

Numele vechiului oraş stârni în el un nou val de emoţii. Cunoştea numele Jerash dintr-un ghid turistic de pe internet, din care îi citise Erin. Îşi aminti fraze precum „situat într-o vale liniştită, printre munţii Gilead” şi „unul dintre cele mai mari şi mai bine conservate situri ale arhitecturii romane din afara Italiei”. Ca şi Erin, sperase că într-o bună zi vor vizita locul şi vor hoinări pe „străzile pavate şi străjuite de coloane, pe templele înălţate pe dealuri, prin teatrele frumoase şi prin pieţele publice spaţioase”. Acum însă ştia că nu se va întâmpla niciodată – nu în viaţa asta, oricum – şi îi sporea tristeţea.

— Cât de departe suntem de Amman? întrebă el.

— Cam patruzeci de kilometri, zise Kwamee.

Dădu din cap şi îi spuse prim-ministrului:

— Suntem cam la douăzeci şi cinci, treizeci de minute, domnule. De ce întrebaţi?

— Ştiu că eşti în legătură cu preşedintele Oaks şi vreau să îi transmiţi un mesaj urgent.

— Sigur că da. Orice.

— Vreau să îi spui preşedintelui că am accelerat lucrările la Templu.

— Din ce motiv?

— Leviţii simt pregătiţi. Aş vrea ca ei să aşeze Chivotul Legământului în Templu înainte de Yom Kippur. Şi sper ca totul să fie gata până la Hanuka, cel târziu.

Bennett tresări. *Yom Kippur? Până atunci mai erau doar trei*

săptămâni.

— Domnule prim-ministru, sunteţi sigur că e o idee bună? întrebă el, gândindu-se la urmări, niciuna fericită.

— Poporul evreu a aşteptat aproape două mii de ani să reconstruiască Templul. De ce să aştepte mai mult?

Lui Bennett îi veniră în minte o grămadă de motive.

— De exemplu, aproape toată lumea va vedea asta ca pe un act provocator, tocmai acum, când pacea lumii atârnă de un fir de păr.

— Nu crezi că avem dreptul istoric să refacem vechile ruine de pe locurile noastre sfinte?

— Ba da, sigur că da. Spun doar că poate acum ar fi mai bine să anunţaţi o suspendare – temporară – a lucrărilor la Templu, până când va fi stabilit un tratat regional de pace sau, cel puţin, până când climatul internaţional se va mai linişti un pic.

— Nu, îmi pare rău, Jonathan, nu pot face asta, răspunse Doron, tăios.

— Sigur că puteţi. Sunteţi un lider, domnule prim-ministru. Sunteţi o persoană respectată. Lumea e pe cale să ia foc. Aveţi şansa să turnaţi peste ea apă rece, nu gazolină.

— Jonathan, motivul pentru care grăbesc lucrările la Templu este tocmai acesta. Nu vezi? Nu va fi pace în lume până când nu va veni Mesia. Iar Mesia nu va veni până când nu va exista un Templu. Nu e momentul să încetinim. Acum e timpul să apăsăm pe accelerator şi să terminăm. Lumea are nevoie de Mesia mai mult ca niciodată. Tu ar trebui să ştii asta mai bine ca oricine. Cât despre întrebarea dacă este prima Lui vizită sau A Doua Venire, ei bine, Îl vom întreba când va fi aici.

— Asta e tot? Ăsta e mesajul pe care vreţi să îl transmit preşedintelui? rosti Bennett, uimit de îndrăzneala premierului, date fiind evenimentele din ultimele douăzeci şi patru de ore. Nu credeţi că poporul american plăteşte suficient de scump faptul că e alături de Israel, în timp ce dumneavoastră sfidaţi opinia internaţională şi construiţi Templul înainte de semnarea unui tratat de pace? V-aţi pierdut minţile?

În mod surprinzător, Doron rămase mai calm decât se aştepta Bennett.

— Jonathan, cu tot respectul, analiza ta este greşită.

— Cum aşa?

— Statele Unite nu au fost atacate pentru că au fost alături de poporul israelian. Au fost atacate pentru că ne-au abandonat la nevoie.

— *Cum?* făcu Bennett, nevenindu-i să creadă.

— Unde erau Statele Unite când ruşii şi iranienii s-au aliat împotriva noastră? ripostă Doron, cu o urmă de furie în voce. Unde erau preşedintele vostru şi liderii din Congres când poporul meu se confrunta cu un holocaust iminent? Unde? Nimeni nu era de găsit, nu-i aşa? Guvernul vostru ne-a abandonat, Jonathan, iar tu ştii. Votul acela din Statele Unite ne-a condamnat la distrugere. Ne-au apărat Statele Unite? Nu. S-au folosit de dreptul lor de veto, când le-am cerut să o facă? Nu. Nu. Nu. V-aţi abţinut. *V-aţi abţinut!*

— Eu nu am luat parte la asta, domnule prim-ministru, îi aminti prietenului său. Ştiţi doar.

— Nu susţin că *tu,* personal, ne-ai abandonat. Dar ţara ta a făcut-o. America a făcut-o. Ştii că e aşa. De asta ai demisionat – pentru că nu puteai lucra pentru un preşedinte, pentru un guvern care ne-a lăsat baltă. Şi ce mi-aţi amintit voi mie, tu şi Erin, de mai multe ori? An după an? Nu aţi citat mereu Geneza, capitolul 12, versetul 3? „Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, şi voi blestema pe cei ce te vor blestema." Nu? Ei bine, mi se pare că Domnul şi-a întors faţa de la America în clipa în care America a încetat să ne mai binecuvânteze.

Bennett rămase tăcut, în timp ce privea la peisajul iordanian care îi trecea prin faţa ochilor şi primele picături de ploaie începură să lovească geamul. Observă că era pentru prima dată de când îl cunoştea pe Doron, un om foarte religios, şi acesta îi citase din Scriptură. Cuvintele lui fuseseră pline de amărăciune şi, era sigur, se înşela.

— Nu sunt fericit că s-a întâmplat ce s-a întâmplat, pentru că nu sunt, iar tu ştii, zise Doron, după o pauză lungă şi stânjenitoare. Dar că voi aveţi interesele voastre, iar noi pe ale noastre. Iar unul dintre ele este construirea Templului. Biblia zice că va fi construit. Noi ne-am rugat pentru asta de două

milenii. Iar acum avem ocazia de a termina şi de a pregăti drumul pentru venirea lui Mesia. Şi am de gând să profit de această oportunitate. Dacă lumea vrea să înceapă un război împotriva Israelului ca să oprească ridicarea Templului, aşa să fie. Noi avem Chivotul. Îl avem pe Domnul. Aşadar, cum spuneam, e şansa noastră.

44

11:46 a.m.
Pe autostrada 15, în drum spre Amman

Deja ploua mai tare.

Doctorul Kwamee porni ştergătoarele de parbriz. Bennett spera nebuneşte ca Agenţia de Securitate Naţională să primească toate astea. În mai puţin de o oră, secretarul Trainor va citi transcrierea înregistrării. Apoi o va citi şi preşedintele. Doron ştia şi el. La urma urmelor, ăsta era scopul, nu-i aşa? Să comunice direct cu preşedintele Statelor Unite.

Încerca să proceseze tot ce îi spunea prim-ministrul israelian, dar nu era uşor. Avea dreptate Doron? Dumnezeu îşi luase ochii de la americani pentru că întorseseră spatele israelienilor?

Ştia că mulţi creştini considerau că Americii îi cam expirase timpul. La urma urmelor, ziceau ei, de ce să continue Dumnezeu să binecuvânteze o naţiune care îşi ridica în slăvi păcatele? Mai mult de patruzeci de milioane de avorturi din 1973 încoace. Pornografia vindea de treisprezece miliarde de dolari anual, mai mult decât se încasa din fotbal american, baschet, baseball. America producea cea mai nocivă cultură, prin Hollywood şi prin industria muzicală. Anual aveau loc aproape şaptesprezece mii de crime, mai mult decât dublu faţă de 1950. Iar lista putea continua.

Bennett evitase mereu o dezbatere pe tema asta. Îşi iubea ţara. Îi plăcea că e american. Iubea libertatea ţării şi generozitatea ei. Americanii făcuseră mult bine. Erau o binecuvântare pentru oamenii din întreaga lume. Dar, deşi toate acestea erau adevărate şi ura să recunoască, ştia că lucrurile nu erau doar alb-negru. America avea şi o parte întunecată, aşa cum zisese şi apostolul Pavel: „«Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit.» Ce seamănă omul, aceea va şi secera.” La fel o naţiune.

Simţea cum îl cuprinde o melancolie de care nu reuşea să se scuture. Era trist pentru fiecare dintre cei morţi acasă. Şi se

întrista mai mult la gândul că lucrurile aveau să se înrăutăţească. Dar nu avea timp să jelească singur. Doron mai avea multe de spus.

— Te rog, transmite-i preşedintelui Oaks că, în ciuda acestor lucruri, voi ajuta poporul american cu tot ce pot, continuă prim-ministrul.

Bennett nu voia decât să închidă, să se ducă în spatele ambulanţei şi să aibă grijă de soţia lui – să o iubească, să o aline şi să o ţină în braţe, în timp ce întunericul începea să îi cuprindă pe amândoi. Dar nu conta. Ştia că nu putea face asta. Nu încă.

Îi ceru lui Doron să îi dea un exemplu.

— Cu ajutorul lui Dmitri Galishnikov, sunt dispus să vând petrol israelian americanilor, la un preţ cu mult sub cel al pieţei, iar asta imediat.

— Sunt sigur că ne-ar fi de mare folos, zise Bennett, fără însufleţire. Sunt sigur că preşedintele vă va fi recunoscător, la fel întreaga ţară.

— Bine. Şi mai e ceva.

Bennett aşteptă, încercând să se concentreze.

— Mossad are o cârtiţă adânc infiltrată în structura de comandă a armatei Coreei de Nord, rosti Doron cu vocea joasă.

Bennett tresări.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Lucrăm cu el de mai bine de zece ani. El e cel care ne-a informat despre testele nucleare ale coreenilor acum câţiva ani şi cel care ne-a avertizat că Pyongyang lucra cu Iranul la rachetele cu rază lungă de acţiune, înainte de Ziua Devastării.

— Şi?

— Şi ne oferă informaţii incredibil de valoroase despre toate problemele militare. Susţine că, aparent, nord-coreenii se pregătesc de un atac împotriva Seulului. Ei consideră că în momentul de faţă, când în America e haos, ar fi cea mai bună ocazie a lor. Cred că pot câştiga şi afirmă că n-ar fi surprins dacă războiul ar începe în următoarele şaptezeci şi două de ore.

— Staţi puţin, făcu Bennett, încercând să analizeze această bombă primită din partea premierului israelian. Adică nord-coreenii sunt pe cale să invadeze Coreea de Sud?

— În următoarele două-trei zile, da. Mai mult, omul nostru e convins că ei ar fi responsabili de atacurile nucleare împotriva americanilor.

— Are vreo dovadă?

— Adună şi el ce poate. Dar spune că Legiunea foloseşte ţara ca să creeze tabere de antrenament pentru terorişti. Conduc operaţiunile prin intermediul ambasadelor nord-coreene din întreaga lume. Zice chiar că Indira Rajiv a fost prin Pyongyang de câteva ori în ultimele luni.

Bennett era uimit. Doron era sigur? Indira Rajiv?

Premierul îi împărtăşi ce ştia despre ea, dar nu era mare lucru. Din câte aflaseră, încheiase un fel de parteneriat cu nord-coreenii şi cu Legiunea. Era plătită prin intermediul cuiva din afara ţării, dar nu ştia cine e.

— Puteţi afla?

— Despre bani?

— Orice, rosti Bennett, surescitat. Ea este o ţintă prioritară, ştiţi doar.

— Bine. O să îi cer să afle mai multe despre ea, fu de acord Doron. Între timp, are două sfaturi.

— Care?

— Primul: oamenii voştri din Departamentul de Energie ar trebui să testeze radioactivitatea din toate oraşele unde au avut loc explozii. Astfel ar determina ce fel de plutoniu s-a folosit la fiecare dintre bombe şi s-ar stabili dacă provin din reactoarele nord-coreenilor, aflate cam la o sută de kilometri de Pyongyang.

— *Departamentul de Energie?* Nu mai există aşa ceva – a fost spulberat.

— Mi-am dat seama de asta, la fel şi el. Dar nu tot ce ţine de cercetare era ţinut în Washington, nu?

Mai aveţi personal şi în laboratoarele din Sandia sau Los Alamos, nu?

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu. Care e al doilea sfat?

— Viteza cu care se mobilizează militarii nord-coreeni sugerează că ştiau de atacuri. Crede că ei execută un plan foarte bine pus la punct şi, dacă Statele Unite au vreo speranţă de a salva Seulul şi restul peninsulei, ar face bine să-şi trimită trupele

aeropurtate şi să-şi mişte navele imediat.

Un tunet răsună deasupra. Bennett se simţea ameţit. Se ţinea pe picioare fără somn, fără mâncare, doar cu adrenalină.

— Îl credeţi?

— Până acum nu ne-a înşelat.

— Cât de sus e infiltrat?

— Asta nu pot să destăinui, îmi pare rău.

— Domnule prim-ministru, îi cereţi preşedintelui meu să-şi bazeze deciziile pe aceste informaţii, sublime Bennett. Trebuie să ştim. Cât de aproape de vârf e?

— Crede-mă, Jonathan, te înţeleg, zise Doron. Dar e un subiect foarte delicat. Omul e speriat. Vrea să se retragă. Sincer, nu ştiu dacă reuşim să-l scoatem de acolo – nu în următoarele două-trei zile –, nu fără să observe cineva de acolo.

— Dar putem afirma că este un superior? insistă el.

— Chiar nu am cum să-ţi spun mai mult de atât.

— Ştiu, făcu Bennett oftând. Noi avem interesele noastre, voi pe ale voastre.

— Îţi dau atât cât îmi stă-n putinţă – un avertisment despre un război la care guvernul vostru nu se aşteaptă. Preşedintele e fixat pe China. Dar, cu tot respectul, cred că greşeşte. Liderii Chinei nu au nimic de câştigat dacă vă atacă. Dar nord-coreenii? E altceva. Preşedintele lor e un nebun – un psihopat.

— Chiar credeţi că ar fi în stare să decapiteze guvernul american doar ca să recapete Sudul?

— Sincer, Jonathan, cred că e capabil de orice. O să îţi dau toate informaţiile pe care le obţinem de la omul nostru înainte de a-l extrage de acolo – dacă o să reuşim – şi, crede-mă, e o comoară. Ne poate oferi informaţii detaliate despre fiecare bază militară şi industrială din ţara aia. Şi toate ar ajunge chiar în mâinile secretarului Trainor şi ale oamenilor lui, mai ales dacă preşedintele optează pentru o ripostă rapidă.

— Ce vreţi în schimb?

— Ştii foarte bine ce vrem, răspunse Doron fără ezitare. Preşedintele trebuie să le ceară lui Salvador Lucente şi Naţiunilor Unite să se retragă. Nu renunţăm la Templu. Nu îmi pasă ce ne oferă Lucente sau câtă gălăgie face. Nu accept un compromis în

privinţa Templului. E ultimul meu cuvânt. Cu alte cuvinte, totul e pe masă.

— Cum adică *totul?*

— Adică *totul.*

— Chiar şi oferta de pace a lui Lucente?

— Chiar şi asta.

Din nou, Doron îl prinsese cu garda jos. Să investeşti într-un proces de pace arabo-israelian părea ilar, la urma urmei. Bennett făcuse totul, dar renunţase la speranţă, mai ales de când începuse lucrul la Templu. Poate că pesimismul lui tactic scosese ce era mai bun din el.

— Chiar aţi lua în calcul planul lui Lucente? întrebă el, nevenindu-i să creadă ce auzise din gura premierului.

— Între noi vorbind, e cea mai bună ofertă de până acum.

— Deci sunteţi gata să faceţi adevărate compromisuri?

— Da.

— Cisiordania? Înălţimile Golan? Apa? Dreptul de întoarcere? Ierusalimul de Est?

— Poate că dreptul de întoarcere nu, dar celelalte, da, zise Doron. Am fost aproape să cădem de acord cu toate compromisurile sugerate. Mai mult, suntem gata să începem relaţii diplomatice cu toţi vecinii noştri – inclusiv Irakul – *imediat.* Suntem gata să semnăm un tratat de pace cuprinzător, *imediat.* Spuneţi voi când. Spuneţi voi unde – Bruxelles, Roma, Babilon, nu contează. Voi fi acolo. Voi semna. Iar Lucente va avea parte de măreaţa ceremonie pe care şi-o doreşte. Atâta timp cât el şi toţi ceilalţi din Naţiunile Unite înţeleg că Templul nu este negociabil. Punct. Am fost destul de clar?

45

12:49 p.m.
Într-un elicopter militar irakian, în drum spre Mosul

Khalid Tariq era furios.

Era roşu la faţă şi tâmplele îi pulsau, deja luase o pastilă pentru hipertensiune. Dar nu avea efect. Mai luă una.

— Cât mai este? strigă el, simţind picături de transpiraţie pe buza de sus şi în jurul gulerului.

— Aproape am ajuns, domnule, răspunse pilotul. Aterizăm în mai puţin de zece minute.

Tariq nu credea că putea aştepta mai mult. În ultima oră, liderii kurzi din sudul Turciei şi din nord-vestul Iranului ţinuseră o conferinţă de presă în Ankara, mai bine zis în ce rămăsese din ea, declarându-şi oficial independenţa. Deja trimiseseră mesajul secretarului general Salvador Lucente, cerându-i să fie recunoscuţi ca noua „Republica Democrată Kurdistan". Reuters şi agenţiile de ştiri turceşti transmiteau că existau şi alte zvonuri: liderii kurzi din provincia irakiană Arbâl îşi vor declara în curând separarea de Irak, pentru a se alătura noului stat kurd.

Tariq primise prin telefon un mesaj de la şeful serviciilor secrete irakiene din Arbâl. Îi raporta că cel puţin două duzini de lideri kurzi se adunaseră de câteva ore în palatul guvernatorului. Îi ascultaseră şi aflaseră că problema lor era cât de repede îşi vor face public anunţul şi cât de în serios trebuia luată ameninţarea lui Al-Hassani de a folosi forţa pentru a le împiedica separarea.

La comanda lui Tariq, aproape două sute de tancuri şi cam o sută cincizeci de mii de forţe terestre erau mobilizate acum la Mosul şi se mişcau încet, dar hotărât spre Arbâl, capitala provinciei, spre Kirkuk şi spre Sulaymaniyah. Pentru moment, era mai mult o desfăşurare de forţe, menită să-i convingă pe liderii kurzi că fac o greşeală fatală. Dar Tariq nu era omul care să ezite. Dacă ei chiar voiau să se sinucidă, aşa avea să fie. Nu avea de gând să-şi piardă nopţile gândindu-se la cum le

invadează ei provincia bogată în petrol, aşa că le va zdrobi insolenţa o dată pentru totdeauna.

Formă repede numărul comandantului-şef din Mosul.

— Dă-mi-l pe generalul Qassim, ceru el subordonatului care răspunse.

— Da, domnule, imediat.

O clipă mai târziu i se făcu legătura.

— Generale, cât de repede îţi poţi duce unităţile mecanizate pe străzile din Kirkuk?

— În mai puţin de o oră. De ce?

— Atunci fă-o.

— Da, domnule. Dar, dacă nu vă deranjează că întreb, domnule, sunteţi sigur că este cea mai înţeleaptă mişcare?

— Mă deranjează întrebarea ta, generale, replică Tariq. Doar fă ce ţi-am cerut. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în privinţa strategiei politice. Ne vedem în zece minute.

— Da, domnule Tariq. S-a făcut.

*

— Domnule preşedinte, Chuck Murray la telefon. Mulţumesc că mi-aţi răspuns.

Oaks nu vorbise cu fostul secretar de presă al lui MacPherson de când acesta părăsise Casa Albă şi se dusese la o firmă mare de PR din New York şi se apucase să scrie o carte.

— Mă bucur să te aud, Chuck. Tammy şi copiii sunt bine? Unde sunteţi acum?

— Sunt în Chicago, domnule preşedinte, explică Murray, povestindu-i că plănuise să ajungă la convenţia unde murise MacPherson, dar se răzgândise în ultima clipă pentru că soţia şi fiicele lui nu se simţiseră prea bine. Am fost norocoşi, zise el, deşi nu ne şi simţim aşa.

Îşi oferi condoleanţele şi ajutorul, dacă preşedintele avea nevoie de el.

— De fapt, mi-ai putea fi de ajutor, Chuck. Tammy şi fetele sunt suficient de bine ca să pleci de lângă ele pentru câteva zile?

— Momentan sunt mai mult speriate, domnule.

— Îmi închipui că sunt îngrozite.

— Dar mama lui Tammy e în oraş. A venit să ne ajute. De ce?

Aveţi nevoie de ceva, domnule?

— Ia-o spre aeroport. Trimit un avion după tine. Vom avea nevoie de mult ajutor ca să formulăm un mesaj şi să-l transmitem în următoarele câteva zile. Poate va dura chiar mai mult, vom vedea.

— De asta am şi sunat, domnule.

— Adică?

— Aş fi onorat să vin să vă ajut, domnule preşedinte. Dar trebuie să ieşiţi repede pe ecrane – cât de repede – şi să vă adresaţi poporului american.

— Va fi mâine-dimineaţă. Oamenii mei lucrează la un discurs.

— Cu tot respectul, domnule preşedinte, asta nu poate aştepta. Trebuie să faceţi ceva acum, în următoarele minute.

— Este miezul nopţii.

— Domnule, credeţi că doarme cineva? Toată lumea e în picioare. Toată ţara. Toată lumea. Sunt treji. Se uită la televizor, cel puţin cei care au curent. Caută pe internet, care au posibilitatea. Sapă şi după cea mai mică informaţie. Au nevoie ca preşedintele Statelor Unite să iasă şi să îi asigure că totul va fi bine, să le spună exact ce se întâmplă şi să le spună că îi va ţine la curent cu tot ce se va întâmpla mai departe.

— Chuck, sincer, sunt în mijlocul…

Dar Murray îl întrerupse.

— Domnule preşedinte, scuzaţi-mă, vă rog, toată lumea ştie că suntem pe cale să atacăm pe cineva. Oamenii sunt înspăimântaţi. Ei nu ştiu ce se întâmplă, nu cu precizie. Nu ştiu ce urmează. Ei ştiu că MacPherson e mort. Au văzut o poză cu dumneavoastră când depuneaţi jurământul într-un avion mic şi elegant, care nu era *Air Force One.* Au nevoie de un lider. Au nevoie de un semn de la dumneavoastră. E tot ce au nevoie acum.

Oaks se gândi câteva clipe.

— Poate că ai dreptate. Ce îmi recomanzi?

În următoarele zece minute, Murray îi înşiră câteva lucruri pe care să le facă. El nu avea acces la informaţiile secrete, desigur, dar îl rugă pe preşedinte să fie cât mai candid. Să spună doar adevărul – oricât de dureros ar fi de auzit. Doar asta îl va apropia de poporul american şi îi va oferi încrederea oamenilor,

credibilitatea de care avea nevoie ca să-i facă să fie încrezători în războiul care urma. Zece minute nu erau de ajuns, dar Oaks nu dispunea de mai mult.

După ce închise, preşedintele îi ordonă generalului Briggs să pregătească o sală de conferinţe şi o legătură prin satelit. Nu voia să se vadă de unde transmiteau. Murray avea dreptate. Nu se putea ascunde, dar nici să ofere prea mult nu era bine. Erau prea multe în joc.

46

2:54 a.m., ora montană
Centrul de operaţiuni al NORAD

Lucrurile se mişcau prea repede, dar Oaks nu avea de ales.

Făcu câteva declaraţii televizate scurte, apoi se întoarse la treabă, alăturându-se proaspătului vicepreşedinte, Lee Alexander James, secretarului Apărării, Burt Trainor, şi generalului-locotenent Charlie Briggs, la o altă videoconferinţă. Împreună, ascultară înregistrarea convorbirii lui Bennett cu prim-ministrul israelian.

— Ce părere aveţi, domnilor? îşi întrebă Oaks consiliul de război.

— Aş vrea să pun eu mâna pe sursa aia, zise Briggs.

— Şi eu, adăugă Trainor, dar nu se va întâmpla. Israelienii nu vor renunţa niciodată la o cârtiţă aflată în interiorul unui guvern ostil. Dar nu asta contează. Întrebarea e dacă îl credem pe Doron. Putem avea încredere în el? Dacă da, suntem pe cale să intrăm în război cu nord-coreenii, nu cu Beijingul.

— E riscant să facem asta bazându-ne pe o singură sursă, interveni James. Ce veşti avem din Coreea de Sud?

— Nimic concludent încă, dar, fără îndoială, preşedintele Woo crede că cei din nord sunt gata să îi atace, răspunse secretarul Apărării. Gândiţi-vă, domnule, chiar nu avem nicio dovadă că ar fi implicaţi chinezii. Iar Doron spune un lucru important: de ce ne-ar ataca Beijingul? Nu e logic. Nu ar avea decât de pierdut. Dar cei de la Pyongyang sunt suficient de nebuni să încerce aşa ceva. Şi, trebuie să vă reamintesc, domnule, ceea ce susţine sursa lui Doron se potriveşte cu tot ce am auzit la întâlnirea de la Tokio a miniştrilor de apărare din zona asiatică a Pacificului. Coreea de Nord şi-a anulat toate permisiile. În ultimele săptămâni şi-au făcut provizii de combustibil, alimente, medicamente şi altele. Am văzut activitate sporită în jurul bazelor aeriene şi al celor cu rachete. De asta e îngrijorat

preşedintele Woo. Chiar înainte de discursul lui Mac, de la Convenţie – Dumnezeu să-i odihnească sufletul –, dacă vă amintiţi, am trimis un mesaj spre *Air Force One,* în care pomeneam despre toate astea.

— Burt, cât de sigur eşti că nord-coreenii sunt inamicii, nu chinezii?

Secretarul Apărării se gândi câteva clipe, apoi zise:

— Evident, avem nevoie de mai multe dovezi, domnule preşedinte, dar, da, încep să cred că e posibil ca Pyongyangul şi nu Beijingul să fie responsabil de atacuri şi că se pregăteşte să pornească împotriva unuia dintre cei mai importanţi aliaţi asiatici ai noştri.

— Dar despre ceea ce pretinde sursa, că s-ar fi folosit plutoniu de la Yongbyon? Cât de repede putem verifica?

— Domnule preşedinte, deja am trimis patru avioane Constant Phoenix WE-135W deasupra fiecăruia dintre oraşele atacate, raportă Briggs.

— Engleză, generale, spune-mi în engleză, insistă Oaks.

— Scuze, domnule. Constant Phoenix sunt nişte avioane de recuperare atmosferică, de fapt, sunt nişte C-135 modificate. Operează în cadrul Escadrilei 45 Recunoaştere de la baza aeriană Offut din Nebraska. Fiecare avion are nişte dispozitive externe care colectează particule din atmosferă. Un sistem de compresoare analizează mostrele colectate. Pot detecta norii radioactivi în timp util. Concluzia e, domnule preşedinte, că sunt foarte bine dotate.

— Asemenea celor pe care le-am folosit în Coreea de Nord în 2006?

— Da, domnule preşedinte. Sunt la fel.

Bobby Caulfield intră tăcut în sala de conferinţe şi îi strecură preşedintelui un bilet. „Soţia dumneavoastră tocmai a aterizat la Peterson. Va fi aici în scurt timp.”

Preşedintele dădu din cap şi continuă cu Briggs.

— Cât de repede puteţi avea rezultatele? întrebă el, cu grabă în voce.

— Ei bine, domnule… începu Briggs, şi luă o pauză, să facă nişte calcule. Va dura câteva zile să ia mostrele. Aş zice încă o

săptămână să le analizeze, cel puţin, probabil două. Depinde de mai multe variabile, domnule.

— Las-o baltă, generale. Nu avem două săptămâni. Spune-le că au două zile. Trebuie să ştiu dacă bombele aveau plutoniu şi dacă acesta provenea de la reactoarele din Yongbyon. Dacă nu, de unde din altă parte. Ai înţeles?

— Da, domnule, domnule preşedinte, se bâlbâi Briggs, dar eu…

— Două zile, generale. Nicio secundă mai mult.

47

12:00 p.m.
Autostrada 15, la nord de Amman

Fulgerele luminau cerul, apoi se întuneca rapid.

Bennett se uită la ceas. Era aproape amiază. Mai aveau cel puţin cincisprezece sau douăzeci de minute de mers. Dar nu puteau face nimic. Se întinse spre frigiderul de lângă el şi luă o sticlă cu apă rece ca gheaţa pentru el şi una pentru omul care-i salvase viaţa lui Erin.

Doctorul Kwamee acceptă recunoscător sticla, luă o înghiţitură mare, apoi trecu aparatul de aer condiţionat pe un alt nivel. Pe măsură ce ploaia se înteţea, ferestrele se înceţoşau.

— Aşadar, zise Bennett, după o lungă tăcere, Mossad?

Doctorul Kwamee ridică din umeri.

— Eram recunoscător pentru tot ce făcuseră să ne scoată, pe mine şi pe soţia mea, din Addis Abeba. Nu doar pe noi, desigur. Erau mai mult de opt mii de oameni pe care veniseră să îi salveze.

Urmă o pauză lungă.

— Asta a fost cu mult timp în urmă.

— Da.

— De ce ai rămas la Mossad? De ce nu faci altceva?

Doctorul ridică din nou din umeri şi mări viteza ştergătoarelor. Ploua torenţial. Drumurile se umpleau de noroi.

— Am crescut în Etiopia, domnule Bennett – Etiopia şi Sudan, de fapt. Am petrecut câţiva ani şi în Eritreea, la grădiniţă. Ştiam ce pun la cale radicalii musulmani. Vedeam că se pregătesc pentru un jihad împotriva Israelului. Nu puteam să stau deoparte. Voiam să fac ceva… ceva să ajut.

Bennett dădu din cap şi mai aruncă o privire în spate, la SUV-ul care îi urmărea.

— Câţi oameni ai în echipă – în total?

— Îmi pare rău, domnule Bennett, nu vă pot spune.

Bennett se întoarse, şterse geamul şi privi la furtuna de afară.

— Cândva, asta a fost o ţară cu adevărat frumoasă.

Privind în urmă, îşi dori ca el şi Erin să-şi fi luat nişte zile libere, să hoinărească prin zonă şi să înveţe mai multe despre aceste locuri fascinante şi despre oamenii lor calzi şi ospitalieri. Rămânând neutră – încercând, măcar –, în timp ce se îndrepta spre Războiul lui Gog şi Magog, Iordania evitase să ajungă la nivelul distrugerilor pe care le-au cunoscut Libanul şi Siria. Totuşi, pârjolul afectase toate moscheile, toate şcolile islamice, toate bazele militare şi cele mai multe vehicule militare. Pagubele colaterale nu fuseseră mici şi avea să dureze mult până să-şi revină.

— Ai mai fost aici? întrebă Bennett.

— Nu, zise doctorul Kwamee. Înainte de instruirea mea în Paris, nu mai plecasem în afara Africii – doar în Mecca, pe când eram copil.

— Mecca?

— Da, când eram mic, părinţii mei nu recunoşteau în public faptul că erau evrei, doar între ei. Iar când am mai crescut, s-au prefăcut că sunt musulmani.

— Au plecat şi ei din Etiopia odată cu tine, în 1984?

— Nu, spuse doctorul Kwamee încet. Au fost ucişi de o bombă în Dangila, la graniţa cu Sudanul.

— Ah, făcu Bennett, îmi pare rău.

— Puteţi să vă închipuiţi, zise doctorul, încetinind, în timp ce treceau printr-o groapă plină cu apă, doi evrei ucişi de jihadişti nu pentru că erau evrei, ci pentru că se pretindeau musulmani. Ei s-au gândit că aşa vor fi mai în siguranţă. Credeau că eu voi fi mai în siguranţă.

— Câţi ani aveai când au murit? întrebă Bennett cu blândeţe.

— Cincisprezece.

— Erai cu ei?

— Da, răspunse el, cu lacrimi în ochi. Eram într-un mic restaurant. Eu mă dusesem la baie. În spate. Mă spălam pe mâini când a explodat bomba. Am fost acoperit de tencuială şi cioburi de sticlă. Mi-am rupt un braţ. Capul îmi sângera. În cele din urmă, am reuşit să mă târăsc afară şi am văzut că toată partea

din faţă a restaurantului era spulberată.

— Trebuie să fi fost îngrozitor.

Doctorul Kwamee aprobă din cap.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Sânge peste tot. Cioburi. Mi-am căutat cu disperare părinţii. Stăteau la o masă aproape de intrare. Mi-a luat câteva minute să mă caţăr pe toate acele resturi şi corpuri fără suflare până să ajung la ei.

— Erau morţi?

— Tata era. Mama încă respira. Şi sângera puternic. Avea un cuţit mare înfipt în piept. Stăteam acolo, pur şi simplu. Vedeam că moare. Nu ştiam ce să fac. Îngheţasem. În cele din urmă, am luat-o în braţe. Suspinam şi strigam după ajutor, dar nu venea nimeni. Nu mă putea auzi nimeni. Şi deodată a murit.

Cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi câteva momente. Apoi Bennett întrebă:

— De asta te-ai făcut doctor?

Bărbatul aprobă din cap. Mai merseră câţiva kilometri în linişte.

— Nu m-am întors niciodată la moschee. N-am putut. Nu înţelegeam de ce musulmanii omorau musulmani. Apoi mi-am găsit certificatul de naştere, împreună cu nişte acte ale părinţilor mei. Am aflat că eram evreu. Nu-mi venea să cred. Nu ştiam ce înseamnă asta şi cum era posibil. Dar ceva din mine îmi spunea că e adevărat şi că era timpul să aflu mai multe despre moştenirea mea.

— Şi ce ai făcut?

— Nu ştiam sigur ce să fac. Eram singur. Fratele meu mai mare murise de malarie. Fratele mai mic murise în timpul copilăriei. Mare parte dintre mătuşile şi unchii mei, în războiul civil. Singurul unchi care supravieţuise pretindea că e musulman devotat. Mă dusese în pelerinaj. Nu era nimeni care să mă înveţe ce înseamnă să fii evreu. Într-un final, am decis să fiu ateu sau agnostic. Nu ştiam în ce să cred. Ştiam doar că nu pot fi musulman şi habar n-aveam ce înseamnă să fii evreu. Dar aveam un văr în Nairobi. Era cu zece ani mai mare ca mine şi mereu fusese foarte bun cu mine când eram mic. Plecase la universitate când eu aveam opt ani, dar se întorcea în timpul vacanţelor de

vară, când mă lua la înot, la cățărat pe stânci şi alte din astea. Ba chiar m-a învăţat să conduc, într-o vară. Aşa că l-am sunat pe el. L-am implorat să mă lase să vin să stau cu el şi, în cele din urmă, a acceptat.

— El era musulman sau se prefăcea că e?

— Nu, nu. Aşa am presupus eu. Niciodată nu m-am gândit să îl întreb. Dar, când am ajuns acolo, am aflat că devenise un discipol al lui Isus.

48

12:09 p.m.
Autostrada 15, la periferia Ammanului

Bennett nu se aşteptase la asta.

— Cum ai reacţionat? întrebă el.

— Sincer, domnule Bennett, nu am înţeles prea bine şi, la vârsta aia, nu prea mă interesa. Aveam nevoie doar de un loc stabil şi sigur unde să stau. Vărul meu era medic la urgenţă, într-un spital mare din Nairobi. Nu câştiga mult – nu după standardele americane sau israeliene dar mi-a spus că, dacă obţin note bune, mă ajută să îmi plătesc colegiul. Niciodată nu învăţasem prea bine. Dar am fost atât de bucuros, încât m-am pus pe învăţat. Voiam să îl fac pe vărul meu mândru de mine.

— Sunt sigur că e foarte mândru. Încă e în Nairobi?

— Nu, domnule.

— Unde e acum?

Kwamee nu răspunse timp de câteva minute. Brusc, tensiunea din maşină deveni aproape palpabilă. Bennett regretă că întrebase. Dar, după un timp, doctorul zise:

— A murit în timpul pârjolului.

Bennett rămase tăcut.

— Se întorsese în Etiopia vara trecută, pentru câteva luni, să ajute la deschiderea unui orfelinat pentru copiii ai căror părinţi muriseră de SIDA. Am primit un e-mail de la el, prin octombrie. Spunea că simte că se va întâmpla ceva teribil. Voia să rămână acolo şi să ajute. Apoi…

Sclipirea unui fulger lumină maşina. Tunetul se auzi chiar deasupra lor.

— Aia a fost ultima veste primită de la el. Am luat legătura cu şeful Mossadului din Addis Abeba şi l-am rugat să verifice dacă mai trăieşte. A durat câteva luni, după care a venit confirmarea că nu supravieţuise.

— Îmi pare rău.

Merseră în linişte alte câteva minute. Bennett mai luă o gură de apă şi privi ploaia care le acoperea geamurile, în timp ce încerca să proceseze povestea bărbatului de lângă el. Apoi, aproape înainte să îşi dea seama ce face, întrebă:

— Doctore Kwamee?

— Da, domnule.

— Pot să te întreb ceva?

— Desigur, vă rog.

Bennett ezită. Ştia că era o întrebare personală. Dar omul îşi dezgolise sufletul. Evident, voia să vorbească. Şi, oricum, cât mai aveau de mers împreună?

— Sunteţi absolut convins că nu există Dumnezeu?

Doctorul Kwamee îşi drese glasul.

— N-am mai crezut. Nu după ce au murit părinţii mei. Cum putea exista?

Urmă încă o pauză lungă.

— Şi acum? întrebă Bennett.

Bărbatul nu se întoarse să se uite la el. Ochii lui priviră fix la drumul din faţa lor şi înghiţi greu.

— După Ziua Devastării, vreţi să spuneţi?

— Da.

— E foarte greu, mărturisi Kwamee.

— De ce?

— Pentru că nu vreau să cred în Dumnezeu. Sunt foarte furios pe El.

— Din cauza părinţilor tăi.

— Din cauza părinţilor mei. Din cauza fraţilor mei. A vărului meu. A întregii mele familii. Atâta moarte, atâtea crime, atâta tristeţe. Nu are logică. Dacă Dumnezeu înseamnă dragoste, bucurie, pace şi fericire, eu de ce nu am parte de aşa ceva? Ce ar trebui să fac eu acum?

— Adică? întrebă Bennett.

— Adică am simţit cutremurul. Am văzut furtuna. Am văzut focul căzând din cer. Am văzut cu ochii mei. Am văzut ce a lovit şi ce nu.

— Şi?

— Şi pentru mine e foarte clar că există un Dumnezeu, zise

Kwamee, privind drept înainte la drum, pe măsură ce ploaia şi fulgerele se înteţeau. E clar pentru toată lumea, nu-i aşa? Iar El nu este Dumnezeul din Coran. Nu este dumnezeul budiştilor şi nici al hinduşilor. Categoric, este Dumnezeul din Biblie. Acum nu se mai pune problema dacă eu cred în existenţa Lui. Cred.

— Atunci care *este* problema?

— Întrebarea e dacă vreau să Îl urmez.

— Şi ce te reţine?

— Frica.

— Frica? întrebă Bennett, nefiind sigur că auzise bine.

— Da.

— Frica de ce anume?

— Teama că Isus, *Yeshua,* ar putea fi, de fapt, Mesia.

— De ce te sperie asta?

Kwamee nu zise nimic.

— E în regulă. Poţi fi sincer cu mine.

Doctorul păru că se gândeşte o clipă, apoi rosti oarecum direct:

— Adevărul e, domnule, că nu vreau să cred.

Era sincer, se gândea Bennett, periculos, dar sincer.

— De ce nu? îl întrebă.

Bărbatul ridică din umeri.

— E vorba de mai multe lucruri. Parţial, nu vreau să mă schimb, ştiţi? Să îl urmez pe Isus înseamnă să renunţ la o grămadă… de exemplu… nu îmi place să mi se spună să nu fac ceva. Înţelegeţi?

Dădu din cap. Ştia foarte bine.

— Şi…

— Şi? făcu Bennett, şi mai curios.

— Nu ştiu, recunoscu Kwamee. Să crezi în Isus e ca şi cum…

— Ca şi cum ce?

— Ca şi cum… ai trăda.

— Ai trăda?

— Da, mărturisi Kwamee. E ca şi cum mi-aş trăda poporul, ţara. Adică ştiu tot ce s-a întâmplat. Isus a fost evreu. Discipolii lui erau evrei. Apostolul Pavel a fost rabin, fariseu, înainte de drumul spre Damasc. Şi, din cât am înţeles citind Noul

Testament, aproape toţi cei care l-au urmat pe Isus la început au fost evrei, dar…

— Dar ce?

— Dar asta a fost acum două mii de ani – înainte ca romanii să dea foc Ierusalimului şi să distrugă Templul, înainte de cruciade, înainte de Inchiziţie, înainte de Holocaust.

— Niciuna dintre astea nu a fost din vina lui Isus. El a spus „Să iubeşti pe aproapele tău… Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă, faceţi bine celor ce vă urăsc, şi rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc”.

— Dar, domnule Bennett, vă rog, nu puteţi nega o grămadă de lucruri îngrozitoare care au fost făcute în numele lui Isus.

— Dar, doctore Kwamee, niciunul dintre acele lucruri oribile nu au fost făcute de oameni care l-au urmat cu adevărat pe Isus. Au fost făcute de oameni care negau *tot* ce propovăduia El, *tot* ce reprezenta El. Uite, nu neg lucrurile oribile care li s-au întâmplat evreilor şi mare parte dintre ele au fost făcute de cei care spuneau că sunt creştini. Dar erau ei creştini adevăraţi? Cum puteau ei să îl urmeze cu adevărat pe evreul Mesia şi să le facă aşa ceva evreilor? Şi de ce ar fi permis El să se întâmple aşa ceva evreilor? Nu, n-ar fi făcut-o. Şi nici n-a făcut-o. Cu cât sunt mai mulţi cei care îl iubesc pe Isus, cu atât vor iubi mai mult poporul evreu şi îl vor binecuvânta. Uită-te la ce se întâmplă în jurul nostru: tot mai mulţi evrei se întorc la credinţa în Isus, mai mulţi decât oricând în istorie. Milioane de evrei din întreaga lume. Mai mult de un milion de israelieni doar în ultimele opt luni. Ei nu îşi trădează apartenenţa. Ei o descoperă într-un fel nou.

— Ştiu, ştiu, zise Kwamee.

— Atunci, care e problema? Acum este timpul, prietene. Isus se va întoarce. Curând. Nu prea este mult timp, crede-mă, şi nu vrei să fii aici când va sosi Antihristul şi iadurile se vor dezlănţui. Chiar nu vrei.

— Dar nu pot, domnule Bennett, pur şi simplu, nu pot.

— Nu poţi? Sau nu vrei?

— E vreo diferenţă?

Lui Bennett nu îi venea să creadă. Dar, înainte să apuce să îi răspundă, auzi un foc de armă. Parbrizul se făcu fărâme.

Doctorul Kwamee căzu în faţă, cu piciorul încă pe acceleraţie. Ambulanţa prinse viteză. Trecu peste balustradă şi ajunse pe contrasens.

Inima îi îngheţă. Ochii îi ieşeau din orbite. O autocisternă cu petrol se îndrepta spre ei.

49

12:21 p.m.
Autostrada 15, la periferia Ammanului

Bennett apucă volanul instinctiv şi trase de el.

Ambulanţa derapă din nou violent, patinând pe asfaltul alunecos. Auzi sunetul ascuţit al claxonului autocisternei. Văzu maşina uriaşă unduindu-se, dar nu putu face nimic. Nu ajungea la frână. Nu avea o mână liberă, să îl tragă pe doctorul Kwamee de pe volan, iar distanţa dintre cele două autovehicule se micşora rapid.

Auzi un alt claxon. Autocisterna trecu în goană, foarte aproape de ei, dar înainte să îşi tragă sufletul înţelese că nu scăpaseră de pericol. Gonind, urmau să părăsească terasamentul şi să se prăbuşească dincolo de el.

Bennett ştia că are doar câteva secunde ca să reacţioneze. Trebuia să atingă frânele şi să încetinească sau aveau să lovească balustrada în plin şi să moară. Dar nu reuşea. Voia. Cu disperare. Dar nu ajungea la ele. Era ţinut de centura de siguranţă şi nu avea timp să o desfacă. Se lăsă să alunece, împinse corpul neînsufleţit al doctorului şi atinse frâna, exact la timp.

Le auzea pe asistentele din spate strigând, dar nu şi pe Erin. Era trează? Era în viaţă? Trebuia să facă ceva. N-o va pierde. Se întinse spre frâna de mână, trase de ea puternic, scoase schimbătorul din viteză şi se rugă pentru un miracol. Ştia care sunt riscurile. Dar nu îi păsa. Nu avea de ales. Îşi asumă riscul, în speranţa că vor scăpa.

Roţile se blocară brusc. Cele din faţă, cel puţin. Un fum negru ieşea din cauciucurile care scârţâiră. Ambulanţa începu să se învârtă, dar la viteza cu care mergea nu se oprea. Nu putea. În schimb, se clătină şi se rostogoli, nu o dată, de două ori. Bennett fu azvârlit în faţă, dar îl ţinu centura, înapoi şi din nou în faţă.

Cioburi din geamuri şi bucăţi de metal zburau peste tot. Ţipetele din spate încetaseră, fiind înlocuite de scrâşnetul

asurzitor al metalului. Ambulanţa derapase, se izbise de balustrada de protecţie, se rotise aproape cu o sută optzeci de grade şi se balansase înainte şi înapoi – clătinându-se pe margine, dar se oprise exact înainte să se prăbuşească în abis.

Din păcate, rămăseseră blocaţi cu roţile-n sus şi pe partea pe care nu trebuia. Curând, întregul vehicul fu cuprins de flăcări. Cabina se umplu de fum. Pe Bennett îl usturau ochii. Gura îi era plină de sânge. Trebuia să iasă de acolo. Trebuia să le scoată pe Erin şi pe asistente. Maşina putea să explodeze în orice clipă, dar el abia reuşea să se mişte. O durere puternică îi trecu prin piciorul drept. Piciorul stâng nu îl simţea deloc. Îl cuprinse panica.

Apoi, privind prin gaura lăsată de parbriz, văzu o betonieră îndreptându-se spre ei.

Era la cel mult câteva sute de metri şi venea cu viteză. Şoferul claxonă. Bennett văzu cum maşina frânează puternic. Văzu fumul. Auzi cauciucurile scrâşnind. Dar maşina nu viră. Venea drept spre ei.

În ciuda durerii puternice – pe care acum o simţea atât în braţe, cât şi în picioare –, simţi un val brusc de adrenalină care îi trecu prin corp. Ca şi cum o forţă exterioară îl apuca şi îl forţa să se mişte, se ghemui, plonjă prin gaura din faţă şi se rostogoli prin geamul spart, să scape de camionul care se apropia. Exact la timp. O milisecundă mai târziu simţi vântul care îi trecu peste faţă şi văzu cum betoniera agaţă ambulanţa, se izbeşte de gardul de pe margine, apoi se prăbuşesc amândouă în abis.

Bennett gâfâia. O secundă mai apoi auzi zgomotul făcut de sticla spartă şi de metalul izbit. Ştia că ambulanţa căzuse prima. Auzi a doua izbitură, era camionul, care se prăbuşise peste ea. Ignorându-şi rănile, sări în picioare şi se năpusti spre margine. Auzi prima explozie. O văzu pe a doua şi văzu flăcările care izbucniră jos.

— *Nu!* strigă el, cu o disperare al cărei ecou răsună în întreaga vale.

Cu inima bubuindu-i, coborî de pe terasament şi goni spre rămăşiţele exploziei. Nu putea fi adevărat. Dumnezeu nu ar permite aşa ceva.

— Erin! Erin!

Continuă să îi strige numele. Iar şi iar, repeta acel nume pe care îl iubea atât de mult, numele care îi furase inima din prima clipă când îl auzise, deşi atunci nu visase că ea va deveni a lui. În mijlocul focului şi al fumului, înţelese deodată că striga degeaba. Ea nu răspundea. Nici măcar nu mai vedea ambulanţa, doar rămăşiţele betonierei.

Suspina, suspina şi tuşea, în timp ce dădea ocol betonierei în flăcări şi încerca să găsească un loc prin care să pătrundă la ambulanţă. Dar nu era niciunul. Se terminase, deşi nu-i venea să creadă. Suspinele lui se înteţiră. Plângea din ce în ce mai tare, gâfâia din ce în ce mai rău, respira tot mai greu, pentru că inhala foarte mult fum. Cu cât încerca să ia mai mult aer, cu cât plângea mai mult, cu atât înghiţea mai mult fum. I se făcu rău şi începu să vomite. Dădu tot afară din el, până când nu mai rămase nimic. Cel puţin aşa i se părea, dar continua să vomite.

De parcă otrava morţii intrase în el şi se forţa să o elimine, cele mai ascunse părţi ale corpului îi erau cuprinse de convulsii, iar şi iar. Nu mai ieşea nimic, doar tot mai mult fum îi ajungea în plămâni. Începu să intre în panică. Se sufoca – emoţional şi fizic –, dar nu voia să părăsească rămăşiţele ambulanţei. Nu putea, nu fără femeia pe care o iubea.

Îl ustura pielea din pricina căldurii intense. Picioarele îi erau sfâşiate de cioburi şi bucăţi de metal. Apoi auzi ceva ce suna ca o armă automată. Nu înţelegea. Dar, chiar dacă auzea bine, ce conta? Nu avea de gând să plece nicăieri fără ea. Nu avea de gând să plece nicăieri fără Erin.

Se poticnea prin ceaţa înecăcioasă, dădea ocol rămăşiţelor aprinse, o striga pe Erin, percepea oarecum pericolul în care se afla, dar nu îi păsa. Refuza să creadă că era moartă. Era o greşeală – un coşmar, o halucinaţie, dar n-avea cum să fie adevărat. O va găsi. Trebuia să o găsească. O va găsi, o va salva şi o va duce într-un loc sigur, un loc unde o va face bine, un loc unde să nu-i găsească nimeni – nici preşedintele, nici oamenii lui, nici Doron, nici misteriosul care îl sunase şi nici monştrii pentru care acesta lucra.

Deodată auzi încă o împuşcătură şi simţi un suflu ascuţit în

spatele capului. Genunchii i se îndoiră. Se prăbuşi la pământ. Se străduia să respire. Încerca din răsputeri să se ridice. Se sufoca. Îi venea din nou să vomite. Cineva îl prinse de mâini şi de picioare, îi îndesă o eşarfă în gură şi îi trase o glugă pe cap.

Bennett nu putea respira, nu putea gândi. Începea să se sufoce de-a binelea, era pe cale să leşine. Auzi nişte paşi. Mulţi paşi, alergau şi se apropiau repede. Auzi câteva împuşcături. Echipa Mossad, se gândi el. Auzea voci care strigau ceva ce nu înţelegea. Apoi simţi o cizmă în abdomen şi totul se întunecă.

50

2:23 p.m.
Aeroportul internaţional din Babilon

— Doamnelor şi domnilor, atenţie, vă rog!

Claire Devreaux, secretarul de presă al lui Salvador Lucente, îşi drese vocea şi aşteptă să se potolească agitaţia. Se uită spre grămada de cel puţin cincizeci sau şaizeci de camere de televiziune, câteva duzini de fotografi şi tot atâţia reporteri şi producători de ştiri din toată lumea. Grupul de presă părea să crească de la o săptămână la alta. Audienţa secretarului general al Naţiunilor Unite o atingea pe cea a preşedintelui american, iar capacitatea lor logistică era departe de a fi suficientă ca să facă faţă unei operaţiuni media internaţionale de o asemenea amploare, înţelese ea. Va trebui să mai angajeze câţiva oameni cu experienţă, şi încă repede.

Un subaltern îi semnală că toţi erau pregătiţi. Câteva televiziuni, inclusiv BBC şi CNN, transmiteau în direct conferinţa de presă. Era timpul să înceapă.

— Foarte bine, continuă Devreaux, vă mulţumesc că aţi venit atât de repede. Secretarul general va face o declaraţie scurtă şi va răspunde câtorva întrebări. Totuşi, trebuie să vă spun că nu va pleca spre Bruxelles, cum era programat. Am fost informată că ne întoarcem la Beijing, pentru nişte discuţii urgente. În plus, secretarul general are programată o discuţie telefonică cu preşedintele american Oaks, peste exact o oră. Aşa că trebuie să terminăm repede aici, să ne urcăm în avion şi să plecăm. Acestea fiind zise, doamnelor şi domnilor, secretarul general al Naţiunilor Unite.

Cineva mai puţin experimentat ar fi fost orbit de toate bliţurile şi luminile camerelor de filmat şi distras de zumzăitul care se formase. Dar Lucente nu părea afectat.

— Ne aflăm într-un moment foarte şubred al istoriei omenirii, începu el, sărind peste orice introducere. Forţele diavolului ne-au

atacat exact când ne aşteptam mai puţin. Vom riposta şi noi la fel, când nu se vor aştepta. Să fie clar. Sunt un om al păcii şi al diplomaţiei, e adevărat. Mai mult, reprezint o comunitate internaţională care doreşte pace şi prosperitate pentru fiecare bărbat, femeie sau copil de pe această minunată planetă. Dar există un timp pentru sădit, unul pentru cules, un timp pentru vindecare şi unul pentru ucidere, un timp pentru distrugere şi un timp pentru construire… un timp pentru dragoste şi un timp pentru ură, un timp pentru război şi un timp pentru pace. Acum, mă tem, este timpul pentru război.

Devreaux privea feţele celor din grupul de presă. Erau la fel de surprinse ca ea.

— Voi vorbi cu preşedintele american în scurt timp, continuă Lucente. Îl voi pune la curent cu numeroasele discuţii pe care le-am avut cu lideri din întreaga lume în ultimele câteva ore, inclusiv cu preşedintele Al-Hassani. Îi voi spune preşedintelui Oaks că şaizeci şi trei de ţări m-au împuternicit să le folosesc forţele militare, serviciile secrete şi alte resurse pe care le au pentru a ajuta la prinderea celor responsabili de acest genocid barbar şi pentru a-i aduce în faţa justiţiei.

Lui Devreaux nu-i venea să creadă ce aude. Murea de curiozitate. Cum va primi presa internaţională această veste? Deschise site-ul CNN, pe iPhone şi, câteva clipe mai târziu, văzu titluri pe care nu se aşteptase să le citească vreodată.

ESTE TIMPUL PENTRU RĂZBOI, NU PENTRU PACE, SPUNE ŞEFUL NAŢIUNILOR UNITE

LUCENTE NUMEŞTE ATACUL ASUPRA STATELOR UNITE „GENOCID“

ŞAIZECI ŞI TREI DE NAŢIUNI S-AU RALIAT PENTRU A RĂSPUNDE CU UN ATAC

Dar secretarul general nu terminase.

— Acestea fiind zise, am plăcerea să vă anunţ că tocmai am vorbit cu prim-ministrul chinez Liu Xing Zhao. Mi-a declarat că, în numele păcii mondiale, este gata să negocieze un tratat de

pace complet cu Statele Unite şi cu Naţiunile Unite. Afirmă că totul e pregătit, inclusiv o reducere semnificativă a înarmării nucleare a Beijingului, dacă americanii vor face la fel. În plus, China este pregătită să trimită o sută de mii de forţe de menţinere a păcii – care vor servi sub comanda Naţiunilor Unite – şi ajutor de reconstrucţie pentru zona Golfului, în valoare de o sută de miliarde de dolari, pentru a ajuta la stabilizarea Orientului Mijlociu şi pentru a ne sprijini eforturile de refacere a industriei petroliere, astfel încât preţul petrolului să scadă cât de repede posibil.

Printre ziarişti se stârni rumoare. Se aşteptaseră la o conferinţă de presă formală. Dar Lucente venea cu adevărate bombe, una după alta. Şi mai avea.

— De asemenea, îmi face plăcere să anunţ că preşedintele Al-Hassani mi-a declarat mai devreme că este gata să facă şi el unele schimbări, explică Lucente, aşteptând câteva clipe să se facă linişte. Preşedintele mi-a spus că Statele Unite ale Eurasiei sunt pregătite să semneze o înţelegere de pace istorică cu Israelul. Domnul Al-Hassani susţine că, după multe deliberări – şi după ce a văzut cât de aproape se află omenirea de un dezastru –, este pregătit să plece spre Israel, să se adreseze guvernului de acolo şi să îi împărtăşească viziunea despre pace. Mai susţine că asta include deplina recunoaştere a Israelului ca stat, relaţii diplomatice şi acces la Zona Comerţului Liber a Orientului Mijlociu. În plus, preşedintele Al-Hassani afirmă că nu are nicio condiţie prestabilită. Având în vedere ultimele evenimente, pur şi simplu, doreşte să se aşeze la masa discuţiilor cu israelienii, cât mai repede.

Devreaux se uită din nou la feţele colegilor ei. Toţi îşi notau cu îndârjire şi încercau să înţeleagă neaşteptata turnură a evenimentelor. Oare lumea era la un pas de război sau la un pas de pace? Cum erau posibile amândouă?

— Mai sunt multe de spus, zise Lucente, referindu-se la eventualitatea unei înţelegeri de pace între Israel şi Statele Unite ale Eurasiei. Dar acestea au fost informaţiile pe care am fost autorizat să le fac publice deocamdată. Vă anunţ că am de gând să vorbesc cu prim-ministrul israelian Doron mai târziu, în drum

spre Beijing, şi sper că vom stabili o dată pentru deplasarea preşedintelui Al-Hassani la Ierusalim.

51

4:32 a.m., ora montană
Centrul de operaţiuni al NORAD

Agentul Coelho îşi băgă capul pe uşă.

— Domnule preşedinte, generalul Briggs întreabă dacă poate intra o clipă.

— Pofteşte-l înăuntru, zise Oaks, care tocmai încheia o videoconferinţă urgentă cu Asociaţia Naţională a Guvernatorilor şi cu primarii celor mai mari oraşe americane care nu fuseseră lovite de atacurile nucleare.

Numărul decedaţilor continua să crească. Milioane de americani erau morţi. Zeci de milioane erau pe drumuri, căutând oraşe sigure, localităţi departe de zonele unde avuseseră loc exploziile şi departe de regiunile puternic afectate de radioactivitate.

Oficialii de stat şi cei locali intraseră în panică, nepregătiţi pentru un asemenea dezastru, şi îi cereau preşedintelui sfaturi şi finanţare. Oaks nu avea multe din niciunele. Abia dacă avea un guvern funcţional. Cu siguranţă, nu deţinea nicio comoară, cu atât mai puţin mecanismele cu care să distribuie vreun ajutor financiar. Îi îmboldea pe guvernatori şi pe primari să mobilizeze gărzile naţionale, ca să menţină ordinea, să protejeze alimentele, apa şi combustibilii cu orice preţ. Şi să conlucreze, să-şi folosească pe deplin experienţa şi resursele de care dispuneau.

— Guvernul federal este pe cale să intre în război, le spusese preşedintele, foarte direct. Este datoria voastră să aveţi grijă de oamenii de acasă. Am încredere că vă veţi descurca.

Pe Oaks nu-l lăsase inima să-i informeze că ar putea urma alte atacuri nucleare. La urma urmei, încă spera ca sursa lui Bennett să le oprească.

Videoconferinţă era gata, iar Briggs intră în biroul preşedintelui, o sală de conferinţe transformată în grabă. Nu scoase o vorbă, doar puse un DVD, pe care nu scria nimic, pe

masa de conferinţe.

— Soţia mea a ajuns?

— Da, domnule preşedinte. Nu se simte prea bine – a avut nişte palpitaţii în avion. E la infirmerie acum. Îi fac nişte analize, dar nu sunt îngrijoraţi, domnule.

— Vreau să o văd, zise Oaks, îndreptându-se spre uşă.

— Mai întâi, aş vrea să vă comunic ceva, domnule, continuă Briggs.

— Despre Marie?

— Nu, domnule.

— Despre băieţi? Sunt bine?

— Sunt bine, domnule. Vor fi aici mâine.

— Atunci ce e, generale?

— Nu prea ştiu cum să vă spun, domnule.

Oaks se îmbărbătă singur.

— Ce e, generale?

— Domnule…

— Spune-mi direct, Charlie, insistă preşedintele.

— E vorba despre convoiul lui Jon şi Erin Bennett.

— Din Iordania?

— Da, domnule.

— Ce e cu el?

— A fost atacat, domnule preşedinte.

— *Cum? Când? De cine?*

— S-a întâmplat cam acum o oră. Nu ştim sigur cine a fost.

— O oră? De ce nu am fost anunţat?

— Tocmai am aflat şi eu, domnule.

— Unde s-a întâmplat?

— La nord de Amman, pe autostradă. Mergeau spre aeroport, veneau din tabăra de refugiaţi unde lucrau.

— Credeam că oamenii lui Doron îi supraveghează.

— Toţi sunt morţi, domnule.

— *Toţi?*

— Mă tem că da, domnule.

Preşedintele înjură şi începu să se plimbe prin încăpere.

— Dar Jon şi Erin?

— Încă încercăm să aflăm detalii, domnule. Va dura câteva

ore, cel puţin, până să ne dăm seama exact ce s-a întâmplat.

— Nu asta am întrebat, insistă Oaks. Vreau să ştiu dacă Jon şi Erin sunt în siguranţă.

Generalul făcu o pauză şi respiră adânc.

— Nu, domnule, nu chiar.

— Ce vrei să zici?

Briggs dădu din cap încet.

— Jon Bennett? Jon trăieşte?

— Nu ştiu, domnule, răspunse generalul, ezitând.

— Dar Erin?

— E prea devreme. Abia am început să evaluăm pierderile. Jon Bennett e dat dispărut. Atât ştiu. Sunt multe victime la faţa locului. A avut loc un accident cumplit. Mai multe maşini. O ciocnire puternică. Unul dintre cele mai urâte accidente din istoria Iordaniei. Am primit aceste imagini de la biroul CIA din Amman.

Briggs arătă spre DVD-ul din faţa preşedintelui.

— E de neimaginat, domnule. Şi, cum să vă zic, va fi greu de pus laolaltă bucăţile. Mare parte dintre corpuri sunt de nerecunoscut – zdrobite de maşini sau arse. Facem testele ADN cât de repede putem.

Oaks se opri.

— Şi?

— Ştiu că Jon Bennett nu e printre ei.

— Atunci unde e?

— Deocamdată l-am dat dispărut, domnule.

— Dispărut în misiune?

— Da, domnule.

— Şi Erin?

Briggs ezită din nou, dar preşedintele insistă.

— Presupunerea iniţială este că a murit pe loc, domnule. A fost prinsă în spatele ambulanţei. Ambulanţa a fost împinsă peste dig de o betonieră, care apoi a căzut peste ea. Se pare că i-a zdrobit pe toţi cei aflaţi înăuntru.

Oaks se aşeză la loc, pe scaunul lui. Îşi desfăcu gulerul, iar fruntea îi fu acoperită de broboane de sudoare.

— Jon nu era în aceeaşi ambulanţă?

— Era, domnule. Dar şeful CIA din Amman ne-a raportat că există motive să creadă că se salvase în ultima clipă.

— Se salvase?

— Există câteva declaraţii ale unor martori oculari, care spun că cineva s-a târât afară din maşină chiar înainte să fie izbită de camion. Dar există şi mărturii despre o duzină de oameni înarmaţi cu puşti automate care au deschis focul.

— Crezi că a fost o ambuscadă?

— Cu siguranţă, nu pare un accident obişnuit. Şi sunt prea multe coincidenţe.

Oaks îl asculta şi nu-i venea să creadă.

— Am vorbit cu el acum câteva ore. I-am ordonat să vină aici, zise el, apoi se uită la Briggs. Credeam că avem oameni care se ocupă de asta.

— Aveam o echipă care îi aştepta la aerodromul din Amman, domnule preşedinte. De acolo ar fi fost preluaţi de noi.

— Dar pe drumul spre aeroport?

— Nu am anticipat asta, domnule.

Oaks îşi luă faţa în mâini. Se simţea rău şi responsabil pentru ce se întâmplase.

— Deci care e concluzia, generale? Ce crezi?

— Domnule preşedinte, eu cred că Erin e moartă. Jon fie a scăpat, fie a fost luat ostatic de cei care i-au atacat.

— Şi treaba din Bangkok?

— Avem o echipă Delta în drum spre Bangkok.

— Trebuia să trimitem o echipă Delta să aibă grijă de Jon şi de Erin.

— Da, domnule… S-au întâmplat atâtea… Şi se întâmplă prea repede…

Briggs nu apucă să-şi termine propoziţia, iar Oaks nici nu voia.

Bobby Caulfield îşi băgă capul pe uşă.

— Domnule preşedinte?

— Nu acum, Bobby, zise el, trimiţându-l la plimbare.

— Cred că trebuie să vedeţi asta, domnule.

Preşedintele se întoarse şi se uită la el. Caulfield intră, puse pe masă un bilet şi ieşi la fel de repede cum intrase. Preşedintele luă biletul, îl citi şi simţi cum i se opreşte inima.

— A sunat poliţia din Orlando, citi el. Au descoperit corpul lui Ruth Bennett. Pe podeaua din bucătărie. Lovită de două ori în cap. Fără urme de spargere. Fără urme de jaf. Pare o lovitură profesionistă. FBI e acolo. Cum vreţi să procedăm?

Oaks se simţea de parcă fusese lovit în stomac. Un val de vină îl năpădi. Nu-i venea să creadă. Nu înţelegea. Tocmai vorbise cu Jon, îi ceruse să se întoarcă şi să îl ajute, să îl ghideze prin profeţiile din ultimele zile. Bennett fusese vânat din cauza asta? Toţi din familia Bennett? Sentimentul de vină se transformă repede în furie, apoi în dorinţă de răzbunare.

Preşedintele se întoarse spre Briggs.

— Cineva trebuie să plătească, zise el, în cele din urmă. Află cine.

52

7:44 p.m.
Baza aeriană din Kadena, Japonia

Mişcaţi-vă repede, fiţi invizibili.

Acelea erau ordinele şi veneau direct de la preşedinte. Piloţii alergară cât de repede putură şi folosiră semnale manuale ca să alerteze echipajul de la sol că erau gata. Erau în război, iar tăcerea radio era esenţială. Câteva clipe mai târziu, avionul de recunoaştere Boeing RE-135 „Cobra Ball" – o versiune militară, cu tehnologie avansată, a comercialului 707 – era scos din hangar. Căpitanul Victor „Vic" Harris, în vârstă de douăzeci şi şase de ani, rosti o rugăciune pentru soţia lui şi pentru fetiţa lor, care abia împlinise trei luni. Lui, copilotului şi întregului echipaj de treizeci şi doi de inşi li se spusese ce se întâmplase acasă, în Statele Unite. De asemenea, fuseseră informaţi în legătură cu ultimele mişcări din China şi din Coreea de Nord. Ştiau că un număr mare de Eagles F-15 fuseseră trimise deja să protejeze baza şi să patruleze prin Marea Japoniei. Escadrila 961 Control Aerian fusese lansată, iar acum urmau ei.

Harris se găsea într-un taxi pe autostrada 23L. Traficul de dimineaţă era intens în afara bazei aeriene Kadena. Pe autostrăzile 58 şi 74 se mergea bară la bară, dar asta nu îl surprindea. Nu azi. Aproape douăzeci de mii de americani, bărbaţi şi femei, şi cam patru mii de japonezi lucrau la baza amplasată la marginea oraşului Okinawa, iar acum toate permisiile fuseseră anulate. Toţi fuseseră convocaţi la bază. Erau în stare de alertă de tip Delta. Controalele de securitate erau mai severe decât văzuse vreodată.

În timp ce secundul lui instruia echipajul cum să facă o verificare finală a tuturor sistemelor şi să se pregătească pentru decolare, Harris verifică monitorul computerului de la bord şi văzu un mesaj de la turnul de control, prin care era anunţat că aveau permisiunea să plece imediat ce erau gata. Asta e, se

gândea. Se îndreptau spre teritoriul inamic. Fără escortă. Fără acoperire. Iar miza nu putea fi mai mare decât era deja. Respiră adânc, îl salută pe copilot şi acceleră.

Zece minute mai târziu, se aflau la cincisprezece mii de metri altitudine, înaintând cu peste opt sute de kilometri pe oră.

— Atenţie la mine, zise Harris. Trebuie să ne descurcăm. După cum ştiţi, ordinele au venit direct de la vârf. Mişcaţi-vă repede, fiţi invizibili. Şeful are nevoie de noi azi. Să nu-l dezamăgim.

Atmosfera la bord era sumbră. Echipajul de zbor al Escadrilei 45 Recunoaştere – amândoi piloţii şi doi navigatori – ştia că avea o singură sarcină: să ducă echipa formată din doisprezece „corbi" (ofiţeri specializaţi în război electronic), paisprezece operatori de informaţii şi lingvişti şi patru ingineri pentru sisteme aeriene din Escadrila 97 Informaţii suficient de aproape ca să obţină ceea ce aveau nevoie preşedintele şi secretarul Apărării şi să se înapoieze fără să fie detectaţi.

Voiau informaţii obţinute în timp real, de la faţa locului, despre trupele nord-coreene care se adunau rapid în apropiere de zona demilitarizată şi despre activitatea care se intensifica în preajma buncărelor cu rachete cu rază lungă de acţiune, situate în jurul capitalei Pyongyang. Aveau la dispoziţie cel mai bun sistem de spionaj. Echipamentul lor de comunicaţii includea aparate radio cu frecvenţe înalte, foarte înalte şi ultraînalte. Iar dotarea lor încorpora un radar de navigare terestră, un sistem Doppler solid şi un sistem de navigare automat, care îmbina observaţiile aeriene cu informaţiile sistemului de poziţionare globală.

Cel puţin asta se ştia public, dar nu era nici pe departe totul. La bord se aflau cele mai performante camere digitale, cu o claritate atât de bună, încât puteau privi, de la o distanţă de opt kilometri, peste umărul unuia care citea ziarul şi vedea titlurile şi o parte din text. Aveau telescoape cu infraroşu capabile să urmărească testele cu rachete cu rază lungă de acţiune. Puteau transmite toate acestea şi chiar mai mult operatorilor staţionaţi la Kadena şi apoi celor de la NORAD, Raven Rock şi alte baze militare sau serviciilor secrete, unde să fie analizate în timp real şi apoi retransmise bombardierelor americane şi avioanelor de

luptă, dacă era nevoie.

— Cum se simte Janie?, îl întrebă Harris pe copilot, încercând să destindă atmosfera.

— A tras o trântă zdravănă.

— Copci?

— Nouă, în braţ.

— Au, făcu Harris. Chiar *a fost* o căzătură. Ce-i face braţul?

— Nu aşa de rău ca bicicleta.

— Bietul copil.

— Eh, o să fie bine. Prea e băieţoasă.

— Adevărată torpilă.

— Cam aşa. V-am spus că…

Brusc, porni o alarmă, urmată aproape imediat de vocea navigatorului-şef.

— Căpitane, avem un obiect neidentificat la ora două. Se apropie cu doi mach, vine repede. Nu, sunt două.

— Cât de departe? întrebă Harris.

— Două sute cincizeci de kilometri.

— De unde vin?

— Nu sunt sigur, domnule. Acum o secundă, nu era nimic, iar acum sunt două, nu, patru. Repet, sunt patru.

— Ce tip? întrebă Harris, scanând şi el ecranul şi căutând o posibilă schimbare de traseu.

— MiG-29, domnule.

— Patru? Eşti sigur?

— Absolut.

— Eşti sigur că ne-au văzut? întrebă Harris, deşi cunoştea răspunsul.

— Vin drept spre noi, domnule.

Asta nu era bine. Nu erau pregătiţi. Nu-şi terminaseră misiunea. Abia începuseră să adune ce aveau nevoie. Erau la două sute patruzeci de kilometri de coasta peninsulei coreene. Sub ei se întindea Marea Japoniei. Încă erau în spaţiul aerian internaţional. Dar era clar că Pyongyang trimitea un mesaj. Ce voiau să nu vadă serviciile secrete americane? Ce anume ascundeau?

Harris îi alertă pe operatorii de la sistemul de control aerian,

aflaţi la şase sute de kilometri spre nord, precum şi centrul de operaţiuni aeriene din Kadena. Şaizeci de secunde mai târziu, patru F-15 fuseră trimise şi li se ordonă să acopere Cobra Ball. Dar cum aveau să se descurce până când soseau acestea?

Nu aveau unde să fugă, unde să se ascundă. Şi, brusc, văzură primele două aparate MiG-29. Unul apăru deasupra lor, din nord, şi făcu o depăşire incredibil de periculoasă, strecurându-se pe lângă geamul lor, la viteza de doi mach, după care se apropie la cincisprezece metri de cabina lor.

Foarte curând, Harris localiză al doilea MiG, la câţiva kilometri în faţa lor, urcând cu o viteză de o mie două sute de kilometri pe oră. Apoi celălalt pilot decise să se joace cu ei. Harris văzu avionul venind drept spre ei, frontal. Ca primul, era la viteză supersonică. Inima bătea de să-i iasă din piept. Să vireze la stânga, la dreapta sau să meargă drept înainte? Ştia că are la dispoziţie doar o clipă să reacţioneze, dar până să ia decizia fu prea târziu. În ultima secundă, nord-coreeanul se răzgândi. MiG-ul şuieră deasupra lor. Apoi alarmele începură să sune una după alta în cocpit.

— Suntem ţintiţi, căpitane, strigă secundul lui.

— *Ce?*

Harris scană panoul de control. Cu siguranţă, în tot haosul provocat de cele două MiG-uri, celelalte două veniseră din spatele lor. Acum unul dintre ele îi ochise. Încercă să-şi controleze nervii. Fiecare dintre avioanele de construcţie rusească din spatele lui avea şase rachete aer-aer, plus un tun de treizeci de milimetri cu suficientă muniţie să-i arunce în aer.

Instinctiv, Harris făcu un picaj, dar un avion de o sută douăzeci şi cinci de tone nu era chiar cel mai agil din lume.

Paisprezece mii de metri.

Doisprezece.

Zece.

Opt.

Coborau repede. Unul dintre ofiţerii din spatele lui începu să vomite. Forţa g îi omora. La şase mii de metri, îndreptă avionul şi făcu la dreapta. Dar MiG-urile erau tot acolo. Încă îi aveau în vizor. Iar cele câteva F-15 mai aveau câteva minute până să

ajungă. Cel puţin.

— Cât de rău e, căpitane? întrebă copilotul, cu degetele înălbite şi cu cămaşa udă de transpiraţie.

— Nu e nicio problemă, zise Harris, un pic prea repede. O să fie bine. Tu doar fă-ţi treaba.

Ştia că, atunci când intercepta un avion-spion american, un pilot de luptă nord-coreean îl urmărea pas cu pas cincisprezece-douăzeci de minute, chema ajutoare şi îl înghesuia periculos de aproape – uneori la mai puţin de cincisprezece metri –, apoi îi dădea de înţeles foarte clar că trebuie să plece. Văzuse asta de nenumărate ori. Dar foarte rar se comportau asemenea celor de acum. Era un act incredibil de ostil, un fel de preludiu la declanşarea unui atac. Nu i se întâmplase niciodată în ultimii cinci ani, de când era staţionat la Kadena şi conducea aceste misiuni de recunoaştere de-a lungul coastei nord-coreene. Într-adevăr, auzise că se mai întâmplase altora, dar fusese cu ani în urmă, înainte să ajungă el în acea zonă.

Dar nu avea de gând să le spună oamenilor lui despre asta. Pe de o parte, pentru că echipajul lui probabil că ştia sau trebuia să ştie, oricum. Pe de altă parte, nu-şi permitea luxul de a sta la taclale. Nu avea timp. Acum trebuia să câştige cât mai mult timp, până când soseau ajutoarele. *Dar cum?*

Celelalte două MiG-uri se apropiaseră foarte mult. Erau patru contra unu, n-avea cum să reuşească, mai ales că nu se putea apăra. Harris făcu un nou picaj. Coborau rapid, sub cinci mii de metri, trei, două. Boeingul trepida violent, pe măsură ce cobora vertiginos. Jumătate din echipaj se simţea rău şi era pe cale să vomite. Cealaltă jumătate îşi dorea să vomite.

Când ajunseră la cinci sute de metri, încetă să mai coboare, apăsă viteza la maximum şi începu să urce cât de rapid putea. Într-o clipă, viră la dreapta. Apoi la stânga. Nu conta. De fapt, oricum erau în bătaia puştii nord-coreenilor, dacă aceştia aveau de gând să-i termine. Dar cel puţin încercau să scape, indiferent ce măsuri disperate erau nevoiţi să ia. Dar timpul le cam expira.

— Încă două minute, domnule.

Era navigatorul-şef. Cavaleria era pe drum. Asta ar fi trebuit să îl facă să se simtă mai bine, dar două minute păreau o

eternitate acum. Cum să reziste celor patru MiG-uri încă o sută douăzeci de secunde?

Răspunsul veni repede şi fără avertisment. La şase minute peste ora opt p.m., ora locală, pilotul primului MiG lansă două AA-10 „Alamos”. Harris făcu ochii mari, dar nu avu timp să reacţioneze şi nici să facă vreo manevră. Erau prea aproape.

Impactul se produse o clipă mai târziu. Avionul lor erupse într-o explozie îngrozitoare. Rămăşiţele căzură peste câteva nave de pescuit din Marea Japoniei.

Comandantul NORAD, Charlie Briggs, primi vestea zece minute mai târziu. Căpitanul Vic Harris şi echipajul lui muriseră fulgerător şi, odată cu ei, înţelese generalul, orice şansă de pace.

53

5:18 am, ora montană
Centrul de operaţiuni al NORAD

Marie Oaks deschise ochii încet.

Vederea soţului ei, care stătea lângă ea, era mult mai confortabilă decât putea spune în acea clipă, dar îi întinse mâna şi încercă să zâmbească.

— Hei, zise ea moale.

— Hei, îi şopti şi el.

— Băieţii sunt bine?

— Serviciile Secrete i-au dus într-un loc sigur, deocamdată, răspunse el, încuviinţând din cap. Dacă totul merge bine, vor fi aici mâine.

— Putem să îi sunăm? Aş vrea să vorbesc cu ei.

— Sigur că da. Dar nu chiar acum, draga mea. Trebuie să te odihneşti. Cum te simţi?

Era o întrebare bună. Nu prea avusese timp să se gândească la asta. În timpul zborului dinspre Jacksonville spre Colorado Springs, îi fusese frică să nu facă un atac de cord. În graba de a pleca de acasă, îşi uitase pastilele. Acum însă, prin venele ei curgeau tot felul de medicamente. Se simţea uşor ameţită şi adormită, dar liniştită. Încerca să îşi amintească ce o stresase în aşa hal.

— O să fiu bine, îl asigură ea. Trebuie doar să mai dorm un pic.

— Ţi-e foame?

— Nu, nu încă, spuse, după ce se gândi o clipă.

— Atunci, ce-ar fi să mâncăm împreună mai târziu?

— Aşa facem, zise ea cu un zâmbet, în timp ce pleoapele îi căzeau uşor.

*

Vestea atacului asupra avionului american se răspândi repede prin NORAD.

Atmosfera era tensionată. Se vorbea în şoaptă. Americanii erau deja în război. Dar acum, ziceau unii, măcar aveau o ţintă. Generalul-locotenent Briggs îi ceru lui Bobby Caulfield şi judecătoarei Summer să facă ordine în sala de conferinţe. Preşedintele urma să se întoarcă de la infirmerie în orice clipă, pentru instrucţiuni ultrasecrete.

— Totul e în regulă, Bobby? întrebă Summers, în timp ce mergeau pe coridor.

— Da, răspunse Caulfield sec.

— Eşti sigur? Pentru că…

— Chiar nu e treaba dumneavoastră, doamnă, o repezi el. Pur şi simplu… nu vreau să vorbesc despre asta.

Fu luată prin surprindere. Nu-l ştia de mult timp, dar comportamentul lui părea neobişnuit. Era pe cale să mai încerce o dată, dar tocmai atunci apăru preşedintele, agentul Coelho şi echipa de la Serviciile Secrete.

— Ce face prima doamnă? întrebă judecătoarea, în timp ce preşedintele trecea pe lângă ea.

Se opri o clipă.

— E prima dată când cineva îi spune aşa.

— Va fi bine?

— Da, zise Oaks. A fost foarte stresată. Cred că toţi suntem. Dar, da, cred că va fi bine.

— Mă bucur.

Agentul Coelho se scuză pentru întrerupere, dar le atrase atenţia că cei din Consiliul de război aşteaptă.

— Doamnă judecătoare Summers, aş vrea să rămâneţi la această întâlnire.

— Desigur, domnule preşedinte.

Oaks se întoarse spre Caulfield, îi spuse că va dura cam o oră, poate ceva mai mult, apoi intră în sala de conferinţe. Summers îl urmă, iar încăperea fu imediat izolată de Coelho şi echipa lui.

*

Generalul Briggs le ceru să facă linişte.

Pe o linie erau vicepreşedintele, Lee James, secretarul Apărării, Burt Trainor, câţiva consilieri principali ai lui Briggs, amiralul Neil Arthurs, comandantul USPACOM – comandamentul

armatelor din Pacific, cu baza în Camp Smith, Oahu –, generalul de brigadă Jack Bell, comandantul Bazei aeriene 18, din Kadena, Japonia, generalul de armată Andy Garrett, din Seul, comandantul forţelor de comandă combinate din Coreea, aproximativ şase sute de mii de militari americani, coreeni şi ai Naţiunilor Unite, din trupele navale, terestre şi aeriene, plus alte trei milioane şi jumătate de rezervişti coreeni mobilizaţi în ultimele ore.

Briggs transferă imaginea la generalul Bell, în Kadena, care îi prezentă preşedintelui, pe scurt, detaliile incidentului şi le arată imaginile luate de pe radar, cu ultimele scene de la locul impactului.

— Ca să fie clar, generale, întrebă Oaks, avionul nostru era în spaţiul aerian internaţional, da?

— Avioanele noastre nu au nevoie să intre în spaţiul aerian nord-coreean, domnule preşedinte. Putem obţine ce avem nevoie de la o distanţă sigură, legală.

— Nu asta am întrebat, generale. Am întrebat dacă avionul nostru era, de fapt, în spaţiul aerian internaţional.

— Da, domnule preşedinte.

— Nu există îndoieli?

— Nu, domnule.

— Niciuna?

— Niciuna.

— Avionul nostru i-a provocat cumva?

— Nu, domnule.

— E posibil să fi făcut ceva care să fi fost interpretat ca ostil?

— Nu, domnule, îşi menţinu Bell opinia. Uitaţi ce e, domnule preşedinte, acestea sunt misiuni de recunoaştere de rutină. Le facem de câteva ori în fiecare zi. De ani de zile.

— Băieţii noştri nu făceau nimic ieşit din comun, absolut nimic? insistă Oaks.

Bell scutură din cap.

— Singurul lucru diferit a fost urgenţa cererii dumneavoastră de a vă da în timp real informaţii actualizate despre starea trupelor nord-coreene şi a mişcărilor lor.

— S-a mai întâmplat aşa ceva, generale?

— Domnule preşedinte, avioanele noastre sunt interceptate mereu. E un joc de-a şoarecele şi pisica. Ştiţi cum e. V-am şi spus despre asta ultima dată când ne-aţi vizitat.

— Îmi amintesc.

— Domnule, ultima dată când un avion de luptă nord-coreean a doborât un avion de recunoaştere american a fost în 1969. Era un EC-121. Treizeci şi unu de oameni au fost omorâţi atunci.

— Cunosc incidentul.

— Ei bine, în 23 ianuarie 1968, cu cincisprezece luni înainte ca avionul acela de recunoaştere să fie doborât, navele nord-coreene au atacat şi au capturat vasul american *Pueblo*. Au ucis un marinar american. Căpitanul şi restul echipajului – optzeci şi doi de oameni, în total – au fost prinşi şi torturaţi timp de unsprezece luni.

— Ştiu de *Pueblo*. Unde vrei să ajungi, generale?

— Cu tot respectul, domnule, preşedintele Johnson n-a făcut nimic să pedepsească Pyongyangul pentru acel incident. Aceea a fost o declaraţie de război. La fel e acum. E de mirare că nord-coreenii au doborât apoi un avion american, câteva luni mai târziu, când au văzut că nu trebuie să plătească pentru ce făcuseră?

— Ajunge, generale Bell, interveni amiralul Arthurs. Ştiu că tu şi oamenii tăi suferiţi, Jack, dar fii cu grijă. Şi nu uita: Johnson avea deja de purtat un război destul de serios. Poate n-a crezut că e înţelept să înceapă un altul, să se bată cu un milion de coreeni comunişti.

— Da, domnule. Îmi cer scuze.

— Uite ce e, zise secretarul Apărării, trecutul e trecut. Noi nu trebuie să rejudecăm ce s-a întâmplat în Vietnam şi nici incidentul *Pueblo*. Întrebarea e ce facem acum?

Preşedintele se întoarse spre generalul Garrett, de la postul de comandă Tango, un buncăr american sofisticat din Seul.

— Care e situaţia acolo, generale? Cât e de rea?

— Domnule preşedinte, e o situaţie destul de serioasă. Mă alătur generalului Bell şi familiilor pe care trebuie să le consolăm. Dar vreau să amintesc tuturor că Pyongyangul are a patra armată ca mărime din lume – un milion două sute de

soldaţi activi, şapte milioane în rezervă şi una dintre cele mai mari armate de forţe speciale de pe planetă, cam o sută douăzeci şi cinci de mii de oameni – şi toată îmi stă în cale. Au o sută şaptezeci de divizii şi brigăzi de infanterie, trei mii opt sute de tancuri, douăsprezece mii de piese de artilerie şi, într-o zi normală, şaptezeci la sută din ele sunt poziţionate la mai puţin de o sută cincizeci de kilometri de zona demilitarizată, în patru mii de adăposturi subterane proiectate să reziste unor atacuri nucleare şi pe care sateliţii noştri nu le pot penetra.

— Şi azi? întrebă preşedintele.

— Ultima estimare a fost de nouăzeci de procente.

— Deci ei chiar se mobilizează pentru un război.

— Aşa am presupus şi eu, domnule preşedinte, zise generalul Garrett. Şi asta fără să luăm în calcul forţele lor aeriene, cele navale, submarinele şi rachetele cu rază lungă de acţiune, care par şi ele pregătite.

— Despre ce capacitate de luptă e vorba?

— Fără să fie vorba de arme nucleare?

— Da.

— Dacă folosesc doar artileria din liniile din faţă, pot lovi Seulul şi forţele noastre din prima linie cu o jumătate de milion de focuri pe oră.

54

5:22 am, ora montană
Centrul de operaţiuni al NORAD

Veştile îl dădură gata pe Caulfield.

Nu mâncase toată ziua. Supravieţuia – dacă se putea spune aşa – cu cocaină şi cafea. Întunericul părea să îl cuprindă tot mai mult, cu fiecare oră. Iar acum asta. Nord-coreenii tocmai loviseră un avion american neînarmat. Fără provocare. Cu sânge rece. Nu avea nevoie să fie în sala de conferinţe ca să îşi dea seama ce va urma.

Preşedintele avea să riposteze. Trebuia – din plin. Şi mai era Derek, fratele lui mai mare – căruia îi fusese, practic, părinte, de când tatăl lui adevărat plecase de acasă, când avea cinci ani –, care era în zona demilitarizată. Direct în bătaia puştii.

Sudoarea începu să îi curgă pe faţă. Îşi simţea pielea de parcă se târa. Trebuia să iasă de acolo. Avea nevoie de aer proaspăt şi de timp de gândire. Dar niciuna dintre acestea nu avea să se întâmple. Nu azi. Poate nici în săptămânile următoare.

*

Preşedintele îşi simţea încordat fiecare muşchi din corp.

Nu îşi făcea iluzii în legătură cu ce avea să urmeze. O baie de sânge, iar Sudul nu va fi singurul afectat. Rachetele nord-coreene *No-dong* şi *Taep'o-dong* puteau ajunge la Tokio, la bazele americane din Okinawa şi Guam, chiar şi la Beijing. Întreaga regiune ar fi cuprinsă de război în câteva zile. Unde se va opri totul? Cum se va termina?

Tatăl preşedintelui lucrase, tânăr fiind, în serviciile secrete militare din Washington în timpul războiului coreean. Oaks încă îşi amintea telefonul prin care tatăl lui fusese convocat la Pentagon în acea noapte de sâmbătă, 24 iunie 1950. Îşi amintea cum el, mama şi fraţii lui stăteau pe lângă radio şi ascultau ştirile despre cele mai mult de o sută treizeci şi cinci de mii de trupe de infanterie nord-coreene şi sutele de tancuri ruseşti gonind peste

paralela 38, înainte de ivirea zorilor, într-un raid de duminică dimineaţă, mânate de focul artileriei neobosite.

Trei zile mai târziu puseseră stăpânire pe Seul, susţinuţi de China comunistă şi ajutaţi de o falangă de consilieri sovietici.

Până să fie semnat acordul de încetare a focului, în 27 iulie 1953, circa trei milioane de oameni fuseseră omorâţi, inclusiv aproape treizeci şi şapte de mii de americani. Alte milioane fuseseră rănite şi mutilate. Pagubele din întreaga peninsulă fuseseră incomensurabile. Dar de data asta, înţelese Oaks, avea să fie şi mai rău.

Numai imaginea unei capitale lovite de jumătate de milion de focuri de artilerie pe oră era uluitoare. Nu putea lăsa să se întâmple aşa ceva. Dar, se întrebă din nou, *cum să îi oprească?*

— Cât i-ar lua armatei nord-coreene să treacă graniţa, să înfrângă trupele aflate acolo şi să preia Seulul? întrebă în cele din urmă.

— Depinde ce strategie au, domnule.

— Adică?

— Totul depinde dacă vor Seulul intact sau nu, explică Garrett.

— Să presupunem că da.

— Socotind că tot ce avem sunt cei douăzeci şi cinci de mii de soldaţi americani de la sol, plus sud-coreenii şi forţele Naţiunilor Unite?

— Da.

— Ar putea prelua Seulul într-o săptămână, chiar mai puţin – probabil că mai puţin. E doar la cincizeci de kilometri sud de zona demilitarizată, la urma urmei.

— Mai puţin de o săptămână? întrebă preşedintele. Până şi cu ajutorul soldaţilor sud-coreeni?

— Rezerviştii n-au cum să fie folosiţi pe deplin mai devreme de două săptămâni, cel puţin. Dacă Nordul se mişcă în următoarele câteva zile, sunt în avantaj, iar ei ştiu.

— Şi dacă Pyongyangul nu vrea Seulul?

— Atunci vor folosi armele de distrugere în masă, zise Garrett.

— Câte au?

— Domnule preşedinte, estimăm că nord-coreenii produc cam

trei mii de tone de arme chimice pe an. Tot ce putem afirma este că au de toate. În ceea ce priveşte armele biologice, credem că deţin antrax, holeră, variolă, febră tifoidă… Ultima dată când am fost în zona demilitarizată – acum vreo şase luni –, un general din armata sud-coreeană mi-a spus că serviciile lor secrete au aflat că nord-coreenii au între patruzeci şi şaptezeci de rachete purtătoare de arme chimice şi biologice, toate plasate în liniile din faţă. Le pot lansa fără avertizare şi ar ucide mai mult de patruzeci la sută din populaţia din Seul în mai puţin de o oră.

— Şi dacă Nordul foloseşte arme nucleare?

Garrett tăcu.

— Generale, te-am întrebat ceva, insistă Oaks. Câţi ar ucide nord-coreenii dacă ar ataca, să zicem, cu arme nucleare?

— Domnule preşedinte, toţi cei care se află în Seul şi în împrejurimi ar fi morţi în mai puţin de patru ore.

— Câţi înseamnă asta?

— Douăsprezece milioane, inclusiv o sută de mii de americani, domnule.

Oaks tresări.

— Mai mult, domnule preşedinte, continuă Garrett, aproape jumătate din populaţia sud-coreeană locuieşte la mai puţin de o oră de capitală. Numărul victimelor ar fi apocaliptic.

Cuvintele îl şocară pe Oaks, deşi se străduia să nu o arate. Oare asta era? Zorii apocalipsei?

— Cât mai avem până vor ataca? întrebă el.

— Presupun că sunt pregătiţi, domnule preşedinte. Avionul lui Jack a fost trimis să verifice. Şi, bazându-ne pe reacţia celor din Nord şi pe celelalte informaţii pe care le avem, cred că ar putea începe în orice clipă. De asta i-au cerut sud-coreenii şi japonezii secretarului Apărării să se mişte atât de repede, încă dinainte de atacul de azi şi înainte de atacurile nucleare de acasă.

Acum Oaks înţelegea totul. Liderii din Seul şi Tokio erau disperaţi să nu repete greşeala pe care o făcuseră Truman şi Acheson în 1950. În ziua de 12 ianuarie a acelui an, secretarul de stat american Dean Acheson trimisese un mesaj Clubului Naţional de Presă, în care excludea Coreea de Sud din „perimetrul defensiv” al strategiei militare americane din Asia.

Cinci luni mai târziu, aparent convinşi că Statele Unite nu vor interveni, cei din Nord au trecut la acţiune.

Îşi amintea cât de furios fusese tatăl lui, crezând că Truman şi Acheson provocaseră intenţionat războiul. Îşi amintea celebrul discurs din Cincinnati al generalului Dwight Eisenhower, în care îl învinovăţea pe Acheson, spunând: „În ianuarie 1950, secretarul nostru de stat a declarat că aşa-zisul perimetru defensiv american exclude zonele continentale ale Asiei, precum Coreea. A afirmat ceva de genul: «Nimeni nu poate garanta că aceste zone nu vor fi atacate. Trebuie să fie clar că o asemenea garanţie nu prea este raţională sau necesară… Este o greşeală, ţinând cont de problemele din Pacific şi din Orientul îndepărtat, să devenim obsedaţi de aspectele militare.»”

Încurcând lucrurile, expertul lui Acheson în probleme asiatice de la acea vreme, Dean Rusk – asistent al secretarului de stat pentru Orientul îndepărtat –, prezentase Congresului, în 20 iunie, o declaraţie potrivit căreia, în ciuda tensiunilor în creştere, nu credea că o invazie a Sudului era posibilă. Cinci zile mai târziu, invazia începuse, iar americanii fuseseră prinşi nepregătiţi şi incapabili să răspundă repede şi decisiv.

Fără îndoială, acum Coreea de Sud era parte a sferei de securitate a Statelor Unite în Asia. Dar americanii îşi reduseseră în mod constant numărul trupelor din peninsulă. Toate armele nucleare tactice ale americanilor fuseseră mutate din Coreea de Sud. Riscul de a calcula greşit din nou era enorm, înţelese Oaks.

Se întoarse spre amiralul Arthurs.

— Cum îi oprim, amirale? Ce facem?

Amiralul, care se apropia de patruzeci şi cinci de ani de serviciu, respiră adânc.

— Domnule preşedinte, după cum ştiţi, OPLAN 5027 este planul nostru în cazul unei invazii a nord-coreenilor, începu el, oarecum timid. Secretarul Trainor a ordonat o revizuire a tuturor scenariilor noastre de război după Ziua Devastării, bazându-ne pe schimbările dramatice care au intervenit. Mă tem că soluţia nu e completă încă.

— Fă-mi un sumar a ceea ce ai, insistă preşedintele.

— Ei bine, domnule, versiunea pe care am făcut-o pentru

preşedintele Clinton în 2000 şi actualizată pentru preşedinţii Bush şi MacPherson necesită desfăşurarea a mai bine de şase sute nouăzeci de mii de soldaţi în Coreea de Sud, în cazul unei invazii a Nordului.

— Şase sute nouăzeci de mii de soldaţi?

— Da, domnule. Am mărit numărul de la patru sute optzeci de mii, cât era la începutul anilor ’90.

— Dar avem doar douăzeci şi cinci de mii de americani acolo acum, nu?

— Aşa e, domnule, interveni Briggs. Planul este bazat pe evaluarea Statului Major şi se referă la forţele necesare pentru a-i împinge pe nord-coreeni dincolo de paralela 38 în cazul unei invazii.

— Se presupune că Sudul va fi invadat?

— Da, domnule, aproape imediat, zise amiralul.

— Şi se presupune că întreaga peninsulă va fi sub controlul Nordului până când vom mobiliza suficiente trupe ca să-i alungăm?

— Da, domnule, aşa e.

— Cât ar dura?

— Oamenii mei lucrează la asta, domnule preşedinte, explică amiralul. Dar va dura câteva luni, cel puţin. E tot ce ştiu.

— Câţi oameni putem avea în Seul în următoarele patruzeci şi opt de ore?

— Zece mii, domnule, presupuse Briggs. Posibil cincisprezece.

— Cât ne-ar lua să trimitem o sută de mii acolo?

— O lună, chiar mai mult.

— Nu avem o lună la dispoziţie, nu-i aşa, amirale?

— Nu, domnule, nu cred că avem. Cum am zis, nord-coreenii ar fi în Seul până la sfârşitul săptămânii.

— Aşadar, ne-am întors la prima mea întrebare. Cum oprim o invazie nord-coreeană în Sud?

— Domnule preşedinte, mă tem că răspunsul nu este OPLAN 5027.

— Dar aveţi un plan, nu-i aşa?

— Da, domnule, dar…

— Vreau să îl văd.

— Domnule preşedinte, trebuie să vă spun că…
— Vreau să îl văd, amirale. Acum!

55

5:08 p.m.
Undeva deasupra Oceanului Indian

Bennett habar n-avea unde se afla.

Şi nici unde mergea. Sau cât timp fusese inconştient. Minute? Ore? Zile? N-avea niciun punct de referinţă. Gândurile lui erau confuze. Nu vedea nimic. Peste cap îi fusese trasă o glugă neagră şi fusese strâns legată în jurul gâtului. Chiar dacă ar fi putut vedea, nu mai avea ceasul. Îi fusese luat, la fel hainele, simţi el. În plus, mâinile şi picioarele îi erau încătuşate şi era legat de un scaun metalic.

Capul îi pulsa. Fiecare muşchi din corp îl durea. Broboane de sudoare îi cădeau pe faţă, pe gât şi pe spate. Iar cineva şedea foarte aproape de el.

Un avion. Era într-un avion, îşi dădu seama, în timp ce devenea conştient de presiunea din urechi. Măcar de atât era sigur. Oricine era lângă el acum forma un număr de telefon. Bennett auzea tastele şi pe cineva care mormăia ceva, deşi nu înţelegea cuvintele. Apoi, la fel de brusc cum începuse, omul se opri din vorbit şi liniştea se aşternu din nou.

Se încordă să asculte orice alt sunet care i-ar fi putut oferi un indiciu despre cine era cu el. *Era doar unul sau mai mulţi? Erau înarmaţi? Aveau de gând să îl bată? Să îl omoare? Dacă nu, unde îl duceau?* Deocamdată însă nu auzea decât zgomotul motoarelor.

Apoi, ceaţa începu să se risipească. Ca o secvenţă retrospectivă dintr-un film, văzu, brusc, camionul venind spre el. Se vedea chinuindu-se să ajungă la geamul din faţă al ambulanţei. Auzea impactul şi simţea suflul ambelor explozii. Simţea căldura flăcărilor şi vedea rămăşiţele arzând şi trosnind şi şuierând.

Un alt val imens de vină şi durere năvăli peste el. Ar fi trebuit să o protejeze pe femeia pe care o iubea. Şi nu reuşise. Îşi dorea cu disperare să creadă că totul fusese doar un coşmar. Îşi dorea să creadă că, atunci când va deschide ochii, Erin va fi lângă el, îl

va ţine de mână şi vor fi într-un avion al British Airways, la clasa întâi, în drum spre casă. Numai că, în adâncul sufletului, ştia că asta nu avea să se întâmple.

Ea nu mai era. Murise. Iar el era prizonier. Ostatic. Un bărbat care se îneca în regrete. Stomacul îl durea rău, la fel inima. Negarea era inutilă. Visatul cu ochii deschişi n-avea rost. O pierduse. Eşuase. Şi nu mai putea face nimic în privinţa asta.

Începu să plângă, încet la început, apoi în hohote. Nimeni nu îl opri. Nimeni nu îi spuse nimic. Nimănui nu-i păsa. Apoi, cineva îi înfipse un ac în braţ şi acela fu ultimul lucru pe care şi-l aminti.

*

Telefonul lui Caulfield sună, în sfârşit.

Patrula pe holurile NORAD de câteva ore. Aştepta acest telefon. Iar acum, când suna, îi era prea teamă să răspundă. Vederea îi era tot înceţoşată. Crampele puternice pe care le simţea în stomac aproape că îl făceau să se chircească de durere. *Şi dacă…?*

Telefonul sună din nou. Şi din nou. Şi a patra oară. În cele din urmă, răspunse.

— Alo?

— Robert Caulfield? întrebă vocea de bărbat de la celălalt capăt.

— Da.

— Agent special Karl Miller la telefon. De la filiala FBI din Dallas.

Dallas? Caulfield sunase la câteva filiale ale FBI din ţară, în ultimele câteva ore, dar nu ţinea minte să fi sunat în Dallas sau să fi vorbit cu vreun Karl Miller. Poate că nu mai ştia sigur.

— Ăăă… nu sunt sigur… că v-am sunat, zise el, cu o voce iritată, în timp ce gândurile îi erau incoerente.

— Aţi cerut la persoane dispărute. Serviciul acesta este coordonat din Dallas acum.

— Ah, făcu el, acum şi mai îngrijorat ca mai devreme. Da… bine… da…

Vocea i se stinse. Transpira din greu şi abia se ţinea pe picioare. Se strecură în cea mai apropiată toaletă, se încuie într-o

cabină şi se aşează, cu capul între mâini.

— Domnule Caulfield, continuă agentul, am înţeles că lucraţi pentru preşedinte.

Nu răspunse.

— *Alo? Alo? Domnule?*

În cele din urmă, reuşi să răspundă

— Da?… Cum?… Cum aşa? mormăi el.

— Vă simţiţi bine, domnule Caulfield?

— Da, minţi el. Familia mea?

— Aţi sunat pentru mama dumneavoastră, Dorothy Caulfield, şi fraţii dumneavoastră mai mici, da?

— Aşa e. Cum sunt? Sunt bine?

— Numele fraţilor dumneavoastră sunt Kevin, James, Lawrence şi…

— *Christopher,* aproape că strigă el. *Numele lui e Christopher. E cel mic. Acum, ziceţi-mi, ce s-a întâmplat cu ei?*

Tăcerea de la celălalt capăt era înspăimântătoare.

— Domnule Caulfield, rosti agentul, în cele din urmă, urăsc să spun asta…

— Nu.

— … mai ales la telefon. Dar, mă tem că…

— *Nu!*

— … mă tem că am nişte veşti foarte proaste.

*

Vocea unui colonel se auzi în difuzor.

— Domnule preşedinte, îl avem pe linie pe secretarul general. Vorbiţi acum?

— O clipă, zise preşedintele, întorcându-se spre Briggs şi spre cei de la videoconferinţă. Puteţi închide, domnilor? Doar câteva minute.

— Desigur, domnule preşedinte, rosti Briggs. Nu vă grăbiţi.

Preşedintele le mulţumi, apoi se uită la telefoanele din faţa lui, ridică un receptor şi apăsă pe tasta care clipea.

— Salvador, tu eşti?

— Da, domnule preşedinte. Mulţumesc că mi-aţi răspuns.

— Îmi pare rău, n-am reuşit să te sun mai devreme.

— Nu, e în regulă. Nici nu vreau să mă gândesc prin ce treceţi.

Cum sunteţi? Marie?

— Destul de bine, date fiind împrejurările, spuse Oaks, evitând întrebarea despre soţia lui. Mulţumesc de întrebare.

— Cu plăcere, domnule preşedinte. Am vrut să vă transmit personal că fac tot ce e posibil să construiesc o coaliţie internaţională care să îi pedepsească pe vinovaţi, oricine ar fi ei. Ştiu că trebuie să vă ocupaţi de problemele imediate, aşa că v-am luat-o înainte. Sper să nu vă supăraţi.

— De fapt, îţi sunt recunoscător. Oamenii mei m-au informat despre conferinţa ta de presă. A fost prima veste bună pe care am avut-o de ore în şir. Dar, Salvador, înainte să mergem mai departe, te rog să accepţi condoleanţele mele pentru pierderea oamenilor tăi din Manhattan. Era datoria noastră să-i protejăm. Nici nu pot să-ţi spun cât de îngrozitor mă simt. Te rog, iartă-ne. Iartă-mă.

— Mulţumesc, domnule preşedinte, zise Lucente. Sunteţi foarte atent. Dar nu aveţi de ce să vă scuzaţi. Cu toţii am suferit de pe urma acestei tragedii. Vorbind cu lideri din întreaga lume, pot să afirm că întreaga comunitate internaţională e mâhnită din cauza răului care s-a dezlănţuit. În plus, cred că suntem mai uniţi decât înainte şi asta ar fi o moştenire pozitivă a acestei orori.

— Posibil. Unde eşti acum?

— În drum spre Beijing, domnule preşedinte. Tocmai am plecat din Babilon.

— Ce face prietenul meu, Mustafa? întrebă Oaks, alegând să nu comenteze referirea la China.

— Îi pare rău pentru pierderile suferite. Vrea să ştie dacă are cum să ajute.

Oaks nu rată ocazia.

— Da, retrăgându-şi trupele care se îndreaptă spre Kurdistan, cei aproximativ o sută cincizeci de mii de soldaţi.

Lucente părea prins cu garda jos.

— Nu ştiu dacă sunt atât de mulţi, domnule preşedinte.

— Sunt cel puţin atâţia, Salvador, ştiu sigur, zise Oaks ferm. Nu azi. Nu chiar acum. Ultimul lucru de care avem nevoie este un alt război în Orientul Mijlociu.

— Sunt de acord, domnule preşedinte. Dar sincronizarea

kurzilor s-a nimerit prost. Şi-au declarat independenţa exact într-un moment în care s-ar putea declanşa un conflict.

— Atunci de ce te întorci la Beijing? Trebuie să-l convingi pe Mustafa să-şi retragă trupele, înainte ca lucrurile să scape de sub control.

— Asta e o problemă, ştiu, rosti Lucente, admiţând un lucru evident. Dar, dacă ne gândim la situaţia dintre America şi China, trebuie să spun că nici nu se compară. Am o întâlnire cu premierul Zhao în câteva ore. Aveţi vreun mesaj pe care să i-l transmit, domnule preşedinte?

— O să-l sun pe premier chiar eu, în câteva minute. Dar mesajul meu pentru el va fi acelaşi cu cel pe care i-l trimit lui Mustafa: retragere.

— Beijingul şi-a mobilizat armata ca răspuns la mişcările voastre. Nu vor să atace. Doar îşi iau măsuri de apărare.

— Salvador, ai văzut rapoartele serviciilor secrete? îl opri Oaks. Alea nu sunt măsuri de apărare. China arată de parcă e gata să invadeze Taiwanul, iar taiwanezii sunt peste măsură de furioşi.

— Premierul insistă că nu au intenţii ostile, repetă Lucente. Dar se teme că voi sunteţi pe cale să îi acuzaţi de atacurile nucleare.

— Şi? Ar trebui? întrebă Oaks, încercând să nu-şi dezvăluie intenţiile.

— Nu, domnule preşedinte, insistă secretarul general.

— Pari destul de sigur, Salvador.

— China nu vă este duşman, domnule preşedinte. De asta sunt sigur.

— Atunci cine?

Lucente rămase tăcut.

— Dacă ştii ceva, Salvador, acum e momentul să îmi spui.

— Am vorbit cu şefii câtorva servicii secrete în ultimele câteva ore.

— Şi?

— Nu au nimic clar.

— Dar au ceva.

— Fragmente. Vorbe. Nimic concludent.

— Ce vrei să zici, Salvador? insistă Oaks. Trebuie să ştiu.

Lucente făcu o pauză.

— Lumea nu îşi permite o greşeală, Salvador, insistă Oaks.

— Singura mea ezitare vine din faptul că datoria mea e să fiu un om al păcii, nu judecător, juriu ori călău.

— Nu vei fi niciunul. Doar martor.

— Bine, dar, te rog, nu spune nimic – public sau privat – despre sursa acestor informaţii.

— Facem şi noi verificări, Salvador, îl asigură Oaks. Nu vom acţiona până când nu vom avea dovezi clare. Dar am nevoie de fiecare pistă în clipa asta.

— Foarte bine, făcu Lucente, după care respiră adânc şi zise: Toate firele duc spre Pyongyang.

56

5:42 am, ora montană
Centrul de operaţiuni al NORAD

Bobby Caulfield nu închise telefonul.

Îl izbi de podeaua toaletei şi se desfăcu în bucăţi. Apoi călcă pe fiecare bucăţică, până nu mai rămaseră decât urme de plastic, care scârţâiau sub picioare ca nisipul. Ieşi din cabină şi îşi apucă servieta de pe chiuvetă. Cotrobăi prin ea cu furie, dar nu găsi ce căuta. Nu mai era. Deloc. *Cum era posibil? De unde să mai ia?*

Apucă geanta din piele şi o azvârli spre oglinda de pe perete. Când tot ce era în ea se risipi pe jos, pe pardoseala rece, furia lui crescu şi mai mult. Apucă cel mai apropiat obiect – camera lui digitală – şi o aruncă tot spre oglindă. De data asta, nu doar camera se sparse, ci şi oglinda.

Cu respiraţia greoaie, cu ochii sticloşi şi dilataţi, năvăli afară din toaletă şi fugi spre bar. Nu era nimeni acolo. Se îndreptă spre salonul principal, dar nici acolo nu era nimeni. Se duse apoi spre o mică bucătărie aflată după colţ, pe holul ce ducea spre biroul preşedintelui, unde dădu peste un ofiţer de poliţie militară, care îşi punea o cafea.

— Domnule Caulfield, nu arătaţi prea bine, spuse acesta. Totul e în regulă?

Dar Caulfield nu răspunse. În schimb, îl lovi puternic, iar omul căzu la pământ, inconştient şi cu nasul sângerând. Se holba la el şi asculta dacă se aud voci sau paşi. Era linişte. Apoi, începu să tragă de pistolul din tocul ofiţerului.

*

— Tocmai am discutat cu preşedintele Liberiei, zise Lucente.

— Ce a spus? întrebă Oaks.

— Mi-a amintit de vasul liberian pe care l-au scufundat oamenii voştri.

— A fost autoapărare, rosti preşedintele, presimţind o confruntare.

— Sunt sigur că aşa a fost, îl asigură Lucente. Nu despre asta voiam să vorbesc.

— Dar?

— Se pare că vasul fusese închiriat de o companie din Bangkok, dar s-a dovedit că nu era proprietate thailandeză.

— Aşadar?

— Aşadar, compania a fost cumpărată anul trecut de o firmă numită Mercury Star Holdings Limited, iar serviciile secrete thailandeze au stabilit că, de fapt, este o reprezentanţă a nord-coreenilor.

— Interesant. Altceva?

— Şeful serviciilor secrete chineze tocmai i-a spus unuia dintre adjuncţii mei că are nouăsprezece ore de interceptări telefonice dintre oficiali de rang înalt ai nord-coreenilor şi cunoscuţi membri ai Legiunii. Au fotografii cu Umberto Milano în Pyongyang, făcute acum şase săptămâni. El susţine că Vincenzo Milano, fratele mai mic al lui Umberto, a zburat spre Pyongyang acum trei zile.

— De ce?

— Nu ştie.

— Dar Aldo Clemenza? întrebă preşedintele, referindu-se la presupusul lider al misterioasei facţiuni teroriste. Când a fost ultima dată în Coreea de Nord?

— Nu ştie.

— Ai întrebat?

— Am întrebat. A spus că nu ştie.

Oaks era sceptic.

— Iartă-mă, Salvador, dar nu cred că asta e săptămâna în care voi începe să mă bazez pe informaţiile pe care mi le oferă chinezii.

— Sunt dispuşi să pună casetele la dispoziţia şefului CIA din Beijing.

— Sunt sigur că le-ar plăcea să ştie cine e şeful CIA în Beijing, replică preşedintele, apoi adăugă: Asta dacă presupunem că avem o filială CIA în Beijing.

— Domnule preşedinte, eu vă transmit doar ce am aflat. Chiar vă doriţi un război termonuclear cu Beijingul? Gândiţi-vă. Ei ar

putea pierde un miliard de oameni şi tot ar mai avea o populaţie mai mare decât cea a Statelor Unite. Chiar credeţi că nu vor răspunde la fel? Sigur că vor răspunde. Şi câţi americani sunteţi dispuşi să pierdeţi?

Oaks nu zise nimic.

— Şi, sincer, continuă Lucente, chiar credeţi că cei de la Beijing ar fi atât de proşti încât să declanşeze un război care vă obligă să-i atacaţi cu arme nucleare? Ei sunt flămânzi de putere, vă garantez. Ei vor Taiwanul. Vor să controleze Pacificul. Da. Dar să se sinucidă? Greu de crezut. Nord-coreenii, pe de altă parte… e cu totul altă poveste. Eu cred că ei sunt vinovaţi. Au resursele, motivul şi oportunitatea. Iar dacă îi loviţi – şi loviţi-i tare – arătaţi întregii lumi că America rămâne singura superputere mondială. În acest moment, nu asta e, de fapt, ideea?

Oaks îi mulţumi pentru telefon, îi reaminti rugămintea de a-l convinge pe Al-Hassani să nu înceapă ostilităţile împotriva kurzilor şi închise. Consiliul lui de război aştepta, dar gândurile îi galopau atât de repede că avea nevoie de un moment ca să se poată concentra din nou.

Se înşela el, iar Lucente avea dreptate? Nord-coreenii erau în spatele a tot ce se întâmplase în ultimele douăzeci şi patru de ore, nu chinezii? Care era dovada? Erau doar zvonuri. Aluzii. Dar era suficient ca să înceapă un război?

Se întoarse la incidentul de deasupra Mării Japoniei. Intrase avionul american intenţionat în spaţiul lor aerian sau era un act deliberat de agresiune din partea Pyongyang? Şi ce avea să se întâmple dacă ordona atacuri militare împotriva nord-coreenilor?

În privinţa asta, probabil că amiralul Arthurs şi generalul Garrett aveau dreptate. OPLAN nu era suficient. Nu aveau acolo destui oameni sau rachete ca să protejeze Seulul, cu atât mai puţin să îi înfrângă pe nord-coreeni într-un război rapid şi decisiv, cu arme convenţionale. Dacă se gândea la război, singura opţiune era cea nucleară. Dar chiar era pregătit să lanseze un atac nuclear împotriva nord-coreenilor, să lovească primul?

Implicaţiile erau aproape de neimaginat. Ar fi atrasă şi China în război? Fusese în 1950. Semnaseră o alianţă defensivă cu Pyongyangul în 1961, obligându-se să intervină militar în cazul

în care Coreea de Nord ar fi fost atacată. Acum păreau pregătiţi, ba chiar nerăbdători, pentru un război cu americanii. Merita un astfel de război preţul pe care ar trebui să-l plătească poporul american?

*

Caulfield se pieptănă grăbit.

Îşi aranjă cămaşa, băgă pistolul ofiţerului la curea, apoi îmbrăcă sacoul şi îl încheie. După ce se spălă pe mâini şi pe faţă, verifică din nou pulsul ofiţerului şi îi luă agenda din piele, hârtiile şi programările. Convins că era pregătit, îşi îndreptă umerii, respiră adânc şi ieşi din bucătărie, parcurse grăbit holul şi se îndreptă spre sala de conferinţe, unde Oaks revizuia planurile de război nuclear cu şefii Comandamentului din Pacific.

— Am un mesaj urgent pentru preşedinte, îi zise el pe nerăsuflate agentului Coelho, care stătea la post pe hol.

Acesta se comportă ca de obicei. Dădu din cap şi-i deschise uşa. Făcuseră asta de o grămadă de ori de când ajunseseră la NORAD.

Caulfield ştia că nu va fi percheziţionat. La urma urmelor, Statele Unite erau în război. Avea autorizaţie pentru „chestiile” ultrasecrete. Lucra pentru Oaks de mai bine de un an. Fusese verificat în detaliu de Serviciile Secrete. Nimeni nu îl suspecta. Nimeni nu se uită la el când intră. De ce s-ar fi uitat? Toţi cei de acolo îl cunoşteau şi ştiau că era un obişnuit pe lângă preşedinte. Intrase şi ieşise toată noaptea, iar ei erau prinşi cu treburi urgente.

În timp ce se ducea în spatele preşedintelui, pe motiv că voia să îi spună ceva la ureche, văzu planurile de pe masă. Văzu hărţile peninsulei şi diverse scenarii de bombardament pe monitoarele de pe perete. Ştia ce voiau să facă. Ştia şi de ce. Şi ştia că trebuiau opriţi.

Când ajunse în spatele preşedintelui, îşi descheie sacoul şi scoase cu grijă pistolul de nouă milimetri. Apoi, repede, puse cu mâna dreaptă pistolul la tâmpla preşedintelui, în timp ce cu stânga îi înconjura gâtul.

Uimit, preşedintele scoase nişte sunete înăbuşite. Toţi se

întoarseră. Judecătoarea Summers, aflată acolo să verifice legalitatea planurilor de război, fu şocată. Generalul Briggs se ridică de pe scaun şi ajunse la preşedinte, dar Caulfield strigă la el:

— *Nu mişcă nimeni! Nimeni!*

Briggs se opri, în timp ce agentul Coelho intră în sală, cu arma scoasă.

Caulfield luă pistolul de la tâmpla preşedintelui şi trase două gloanţe spre Coelho. Îl nimeri o dată în piept şi o dată în faţă. Toţi strigară. Agentul se prăbuşi, în jurul capului i se forma o pată mare de sânge, iar mirosul înţepător de praf de puşcă plutea în aer.

În confuzia creată, Caulfield se dădu înapoi câţiva paşi şi îl trase pe preşedinte, cu tot cu scaunul rotitor, spre colţul sălii. Avea acum spatele acoperit. Avea o vedere clară spre uşă. Nimeni nu putea intra sau ieşi fără ca el să vadă. Şi mai important, nimeni nu putea să apară în spatele lui.

— Bobby, de ce? întrebă preşedintele, tremurând din tot corpul. Ce faci?

— *Taci, domnule preşedinte,* strigă Caulfield, apăsând din nou pistolul pe tâmpla lui. *Tăceţi cu toţii.*

În sală se făcu linişte, dar alarmele sunau prin complex. Caulfield auzea strigăte şi zgomot de bocanci. Prin geamul securizat al sălii de conferinţe îi văzu pe agenţii Serviciilor Secrete şi pe cei din aviaţie umplând holul şi uitându-se uimiţi la agentul ucis şi la omul înarmat care îl ţinea ostatic pe preşedinte. Deocamdată însă el avea atuul şi avea de gând să îl folosească.

— *Nimeni nu intră în război – nu împotriva nord-coreenilor,* strigă Caulfield. *Vreţi să terminaţi pe cineva? Terminaţi-i pe chinezi. Dar nu Pyongyangul. Nu Coreea de Nord.*

Vedea frica din ochii tuturor. Frica şi confuzia. Nimeni nu înţelegea despre ce vorbeşte şi de ce. Dar nu conta, el decidea. Nu era nevoie ca ei să îi cunoască motivele. Doar cererile.

— Bobby, te rog, totul va fi bine, se auzi o voce din spatele sălii. Linişteşte-te, Bobby, hai să stăm de vorbă.

Surprins, se întoarse şi se uită prin sală.

— *Cine a vorbit? Cine a fost?*

— Eu, Bobby, zise judecătoarea Summers încet şi începu să se ridice în picioare; dar nu reuşi.

Caulfield descărcă arma de două ori. Summers ţipă. Niciunul dintre gloanţe nu o nimeri, dar televizorul cu plasmă din spatele ei explodă. Apoi Briggs profită. Sări de pe scaun, la mică distanţă de Caulfield şi de preşedinte şi se întinse spre tânăr. Încă două focuri se auziră în NORAD, iar Briggs se prăbuşi pe podea, împuşcat în cap.

57

3:46 p.m.
Palatul prezidenţial, Babilon, Irak

Un asistent aştepta, gata să îl ajute pe Al-Hassani să iasă din apă.

Liderul în vârstă de şaptezeci şi şase de ani nu pierdea în nicio zi cele cincizeci de ture de bazin olimpic, decât dacă era foarte bolnav. Iar azi nu era una dintre acele zile. Război nuclear. Milioane de morţi. Un atac iminent asupra rebelilor kurzi. Omul avea priorităţile lui. Şi propria rutină. Şi nu voia să fie oprit.

Satisfăcut de ceea ce făcuse, acceptă, în cele din urmă, să răspundă la telefon. Se apucă de una dintre barele metalice, ieşi din apă şi îl lăsă pe asistent să îl înfăşoare într-un halat de baie şi să îl ajute să-şi pună papucii. Apoi luă telefonul conectat prin satelit şi se retrase pe un şezlong de pe verandă, privind peste furnicarul din Babilon, mândria şi bucuria lui, care, nu cu mult timp în urmă, arătase ca un loc uitat de Dumnezeu.

— Premier Zhao, zise, aprinzându-şi pipa şi concediindu-şi cu un gest consilierii, cărui fapt datorez onoarea?

— Mustafa, trebuie să opreşti operaţiunea din Kurdistan, spuse premierul chinez, cu grabă în voce. Ar putea strica totul.

— Haide, haide, domnule prim-ministru, făcu Al-Hassani afectat. Sunt rebeli. Sunt criminali. Sunt câini şi trebuie puşi cu botul pe labe. Trebuie să-ţi amintesc de Piaţa Tiananmen?

— Acela a fost un dezastru pentru noi şi tu ştii doar.

— Totuşi, partidul tău e încă la putere, nu? observă preşedintele.

— Asta e altceva.

— Cum aşa?

— Războiul Rece se încheia, tensiunile scăzuseră, se ajungea la pace peste tot. Acum nu mai e la fel.

— De ce? Pentru că americanii au o mie de arme nucleare îndreptate spre voi? exclamă Al-Hassani.

— Dacă ar fi îndreptate spre voi, poate că n-ai fi atât de voinic, contracară Zhao, cu un calm aparent, dar cu furia crescându-i. Uite ce e, Mustafa, lucrurile scapă de sub control şi e foarte periculos. Nu e loc de greşeli. Acum cea mai mică eroare e catastrofală. Trebuie să te retragi, măcar încă o zi.

— Salvador s-a dus la tine, nu-i aşa?

— Salvador n-are nicio legătură cu asta.

— Dar ai vorbit cu el.

— Bineînţeles. Dar nu asta e ideea.

— Desigur că nu asta e ideea, zise Al-Hassani, sărind în picioare, cu faţa cuprinsă de mânie. Voi doi conspiraţi împotriva mea. Omul tocmai a fost în casa mea. Iar acum e dispus să-mi întoarcă spatele fără ezitare?

— Mustafa, te rog, nu e vorba de nicio conspiraţie, insistă Zhao.

— Zău? Atunci de ce te-a pus să mă suni? De ce nu are bunăvoinţa să mă sune chiar el?

— E la telefon cu Doron. Încearcă să mijlocească înţelegerea pe care i-ai cerut să o facă.

— Nu i-am cerut să facă nimic, ripostă preşedintele, patrulând pe verandă, şi aruncă pipa cât colo. A făcut o înţelegere cu tine, nu-i aşa?

— Cum? Ce tot vorbeşti, Mustafa?

— Nu mă minţi, Zhao. S-a înţeles cu tine, nu-i aşa? încearcă să te întoarcă împotriva mea.

— E ridicol, Mustafa. Te rog, prietene, respiră adânc şi ascultă ce spui.

— Te-ai oferit să trimiţi un sfert de milion de oameni în curtea mea, nu-i aşa? îl acuză Al-Hassani.

— Trupe de menţinere a păcii, nu trupe de combatanţi.

— Care e diferenţa?

— Intenţia.

— Vor fi înarmaţi, nu? întrebă Al-Hassani, pufnind a dispreţ.

— Desigur.

— Vor fi capabili de luptă, nu?

— Sunt soldaţi profesionişti, recunoscu Zhao. Pe cine altcineva vrei să trimit? Copii?

— Atunci cum voi şti că nu reprezintă o ameninţare?

— Pentru că ai cuvântul meu.

— Cuvântul tău?

— Da. În plus, Mustafa, vor avea baza în Kuweit, în Emirate, nu aproape de Babilon sau de vechiul Bagdad.

— Asta înseamnă la mai puţin de o zi de mers cu tancul sau cu maşinile blindate.

— Şi?

— Şi, când o să mă aştept mai puţin – când o să fiu cu spatele –, de unde o să ştiu că un sfert de milion de chinezi înarmaţi la greu nu vor mărşălui prin valea râului Eufrat, până în Babilon?

— De ce naiba aş face aşa ceva? întrebă Zhao, cu răbdarea la limită.

— Petrol? Lăcomie? Sete de putere? Să-ţi mai spun?

— Nimeni nu conspiră ca să te îndepărteze, răspunse premierul sec. Doar dacă nu continui să vorbeşti aşa.

— E o ameninţare?

— Nu.

— Salvador te-a pus să zici asta?

— Desigur că nu. Uite, Mustafa, nu am timp pentru micile tale teorii conspiraţioniste. Am destule probleme. L-am rugat pe Salvador să se întoarcă la Beijing, în speranţa că prezenţa lui îi va opri pe americani să riposteze împotriva noastră. Poate că va câştiga nişte timp pentru noi, ca să întoarcă atenţia preşedintelui Oaks în altă parte. Nu noi i-am atacat pe americani. Alea n-au fost bombele noastre.

— Ale cui au fost?

— Habar n-am.

— Nu te cred.

— Crezi ce vrei.

— Am auzit că vă gândiţi la nord-coreeni, că ei ar fi fost, spuse Al-Hassani, punând paie pe foc.

— Ţi-am zis, habar n-am. Dar un lucru ştiu sigur: americanii au ajuns la limită. Sunt furioşi. Sunt gata să se răzbune. Vor dreptate. Nu gândesc clar. Nu încă. Şi, dacă vei continua să îi provoci cu povestea aia legată de kurzi, cine ştie ce se va întâmpla. Cine ştie dacă vor gândi raţional. Ar putea începe un

război, Mustafa, un război care ţi-ar decima ţara.

58

5:48 am, ora montană
Centrul de operaţiuni al NORAD

Mâinile lui Caulfield tremurau.

În sala de conferinţe era linişte. Nimeni nu vorbea. Nimeni nu îndrăznea să clipească, cu atât mai puţin să se mişte. Toată foiala de pe hol încetase. Îi vedea pe agenţii înarmaţi gata să se dezlănţuie, dacă le dădea un motiv. Deocamdată însă cele două corpuri fără viaţă făceau să fie egalitate şi era rândul lui să facă următoarea mutare.

Valuri de transpiraţie i se scurgeau pe gât şi pe faţă, dar nu îndrăznea să ia mâna de pe gâtul preşedintelui. Cu mâna dreaptă apăsă pistolul pe tâmpla acestuia şi se ghemui în spatele lui, să-şi ascundă profilul, în cazul în care vreun lunetist al Serviciilor Secrete l-ar fi ţintit.

Ochii i se împăienjeneau. Se chirci din cauza durerii de ceafă care se intensifica. Corpul lui tânjea după o doză pe care nu avea să i-o dea şi, pentru prima dată, gândul sinuciderii îi trecu prin minte. Îşi zise că nu voia să moară. Dar nu va permite să înceapă un război. Nu cu nord-coreenii. Nu acum. Gândul că fratele lui mai mare, Derek, staţionat cu Armata a Opta de-a lungul zonei demilitarizate, ar fi doborât de nord-coreeni era foarte greu de suportat. Dacă putea face ceva ca să oprească acest război, trebuia să o facă, nu? Derek era tot ce îi mai rămăsese.

FBI spusese că mama lui şi cei patru fraţi mai mici nu erau de găsit. Cel mai probabil, fuseseră omorâţi în atacul din New York. Nu-şi mai văzuse tatăl – un alcoolic violent – de mai bine de zece ani. Ultimul lucru pe care îl auzise despre el era că lucra de noapte la repararea vagoanelor de metrou din Manhattan. Cu siguranţă şi el era mort. Poate că ăsta era un lucru bun, la urma urmei, dar însemna că James Robert „Bobby“ Caulfield era singur-singurel pe lumea asta.

Privi în jur. Nimeni nu se uita direct la el. Chiar şi aici era

singur, îşi zise. Vedea frica în ochii oamenilor care se uitau la el pe ecranele videoconferinţei. Dar vedea şi o sete de sânge şi de răzbunare – pe el, pe Pyongyang, pe chinezi şi pe inamicii nevăzuţi care pândeau din umbră, inamici care tocmai distruseseră patru oraşe americane.

Nu vedea simpatie. Nu vedea compasiune. Ştia că oricare dintre agenţii de afară l-ar fi ucis cât ai clipi dacă ar fi arătat un moment de slăbiciune. Doar în ochii judecătoarei Summers văzuse ceea ce păruse un licăr de recunoaştere a decenţei ascunse adânc în sufletul lui Bobby Caulfield.

Brusc, atenţia lui se îndreptă spre monitoarele plate şi minicamerele încorporate în ele. Acum înţelegea că tot ce făcea era văzut şi auzit în Centrul de operaţiuni din Mount Weather, în Raven Rock, la baza aeriană din Kadena şi în buncărul aflat la câteva etaje sub Seul. Gândul că fiecare mişcare îi era urmărită de oameni pe care nu îi putea controla îi repugna. Ridică arma şi trase patru focuri. Fiecare dintre cele patru televizoare cu plasmă de pe perete explodă, speriind pe toată lumea şi oprind transmisiunea. Era din nou singur, doar cu ostaticii pe care îi putea vedea, îi putea auzi şi îi putea omorî.

*

Jack McKittrick îşi adunase oamenii.

Era comandantul Echipei de Contraatac a Serviciilor Secrete de mai puţin de optsprezece luni, dar fusese în echipa de protecţie a preşedintelui timp de trei ani, înainte de asta. Fratele lui mai mare, Charlie, îşi pierduse vederea cu şase ani în urmă, protejându-l pe preşedintele MacPherson, în Denver. Acum cineva terminase treaba. MacPherson era mort. Familia lui la fel. Mare parte din partidul şi din administraţia lui nu mai era. Iar McKittrick se săturase. Era timpul ca cineva să plătească, iar Bobby Caulfield tocmai se oferise voluntar.

— Nu avem prea mult timp, domnilor, începu el, într-un birou aflat pe acelaşi hol cu sala de conferinţe, unde puteau vorbi şi plănui în linişte ce aveau de făcut. Caulfield l-a omorât deja pe agentul Coelho şi pe generalul Briggs. Se îndoieşte cineva că e dispus să îl omoare şi pe preşedinte?

McKittrick, în vârstă de douăzeci şi opt de ani, îşi privea

echipa în ochi. Un singur om îi ocolea privirea.

— Agent Thompson?

— Nu afirm că e imposibil, domnule, vorbi Doug Thompson, cel mai tânăr membru al echipei, care avea doar douăzeci şi cinci de ani.

— Dar?

— Dar lucrează pentru preşedinte – mă rog, pentru Oaks ca vicepreşedinte – de mai bine de un an. Are o reputaţie excelentă, un dosar impecabil…

— Doug, îl întrerupse comandantul, chiar vrei să îi spui văduvei lui Coelho şi celor trei copii rămaşi fără tată că acela care l-a omorât are o reputaţie excelentă?

— Spun doar că nu cred că l-ar omorî pe preşedinte, zise Thompson defensiv.

— Mai gândeşte cineva la fel? întrebă McKittrick.

Nu răspunse nimeni.

— Aşa credeam şi eu.

Revăzură rapid schema sălii de conferinţe, pe cea a reţelei electrice şi pe cea a conductelor de ventilaţie şi improvizară un plan, în mai puţin de câteva minute.

— Să sperăm că va funcţiona, domnilor, rosti McKittrick, mai mult pentru sine. Ultimul lucru de care are nevoie ţara asta e încă un preşedinte mort.

*

— Domnule vicepreşedinte, cred că ar trebui să vă ducem în altă parte.

Lee James se opri din patrulat şi se întoarse spre agentul Bob Santini, şeful gărzii lui de corp.

— Unde? întrebă el.

— La un alt etaj, zise Santini încet.

— Dar unde? insistă James.

— Domnule, date fiind circumstanţele de la Palatul de Cristal, cred că ar fi mai sigur să vă ducem într-un loc mai bine protejat. Mă gândesc la biroul de sus al generalului Stephens.

— Agent Santini, suntem într-unul dintre cele mai sigure locuri de pe planetă.

— Aşa e şi preşedintele, replică el. Vă rog, domnule. Măcar

până ne dăm seama exact ce se întâmplă.

James se uită la balamucul din jurul lui. Doi ofiţeri vorbeau de zor la telefon, încercând să dea de urma lui Jon Bennett. Unii făceau planuri de rezervă pentru China, alţii pentru Coreea de Nord şi, desigur, soseau continuu noi veşti despre situaţia din New York, D.C., Seattle şi L.A.

— Bine, deşi nu am chef, agent, zise James, apoi se întoarse să o caute pe Ginny Harris, secretarul lui de presă, care era cu două telefoane mobile în mâini.

— Domnule, aveţi un moment? întrebă ea.

— Chiar nu am, Ginny, răspunse el, în timp ce Santini şi ceilalţi agenţi începeau să îl ducă spre etaj.

— Domnule, continuă Harris, cred că trebuie să…

— Nu acum, Ginny, o întrerupse James. Sună-mă în zece minute.

Se îndreptă spre etajul doi, dar ea nu accepta un refuz.

— Domnule vicepreşedinte, cu tot respectul, CNN ştie tot.

James se opri şi se întoarse.

— *Cum?*

— Cineva are o sursă în interiorul NORAD. Au aflat ce se întâmplă.

James se uită la telefoanele mobile.

— Nu au sonor, domnule, făcu Harris, observându-i îngrijorarea.

— Ar fi bine.

— Nu au sonor, v-am spus, domnule, îl asigură ea.

— Domnule vicepreşedinte, interveni agentul Santini, părând nerăbdător. Vă rog, domnule. Trebuie să ne mişcăm.

— Bine. Vino cu mine, îi zise James lui Harris. Ce ştiu cei de la CNN?

— Ştiu că e vorba despre un om înarmat. Ştiu că sunt doi morţi. Sunt zvonuri că preşedintele ar fi fost împuşcat şi rănit.

— E adevărat? întrebă el, uimit, intrând în biroul generalului Mike Stephens, împreună cu Santini şi alţi şase agenţi.

— Nu ştiu, domnule, recunoscu Harris.

Vicepreşedintele se întoarse spre Santini.

— E adevărat că preşedintele ar fi fost împuşcat?

— Nu, domnule. N-am auzit aşa ceva.

— Verifică! îi ordonă. Şi spune-le celor de la NORAD să îmi facă din nou legătura şi să ne dea imagini din sală. Vreau să ştiu exact ce se întâmplă acolo.

Brusc, un ofiţer dădu buzna, înainte să poată fi oprit de agenţi.

— Preşedintele e în viaţă, domnule.

— Eşti sigur?

— Categoric, domnule. Am vorbit cu şeful diviziei de securitate marină.

— Ce se întâmplă acolo, acum?

— Caulfield încă îl ţine pe preşedinte. Dar o echipă de contraatac e pregătită să intre acolo.

James îşi simţea tot corpul încordat. Îl cunoştea pe Caulfield încă din prima zi în care începuse să lucreze pentru Oaks. Îl plăcuse. Îi prevăzuse un viitor strălucit. Cum era posibil?

— Au o ţintă clară? se interesă el, fără să fie sigur care voia să fie răspunsul.

Trebuie să fie o cale de ieşire din asta, îşi zise. Trebuie.

— Încă nu, domnule, spuse ofiţerul. Dar se aşteaptă să aibă, în orice clipă.

— Şi apoi? întrebă el, ezitând.

— Sunt autorizaţi să facă orice e necesar, domnule.

Iar James era sigur că nu vor ezita. Curând.

59

5:57 am, ora montană
Centrul de operaţiuni al NORAD

Agentul McKittrick îşi aşează oamenii în poziţii.

Unul dintre ei puse o cameră video pe hol, fără să observe Caulfield, ca să aibă imagini de acolo. Un alt agent al lui era acum în conductele de aer condiţionat. Când McKittrick dădu ordinul, el eliberă un gaz semitoxic, care avea să-i adoarmă pe toţi cei din sala de conferinţe în câteva secunde.

*

— Are cineva idee de ce face Bobby asta?

— Nimic sigur, domnule, răspunse consilierul militar principal al vicepreşedintelui. Dar McKittrick este îngrijorat că ar fi un agent în conservare.

— Bobby Caulfield? Imposibil.

— Poate că da, poate că nu. Însă ar explica de ce acţionează acum, tocmai când preşedintele plănuieşte o mişcare împotriva Pyongyangului.

— Nu. Nu cred. E altceva la mijloc.

— Eu vă comunic doar ce îmi spun ei, domnule.

— Mulţumesc, asta e tot, deocamdată, zise vicepreşedintele, şi se simţi, deodată, copleşit de tristeţe şi epuizare. Sună-mă când ai noutăţi.

— Da, domnule.

Consilierul coborî un etaj. James se aşeză în scaunul din piele al generalului, aflat în spatele unui birou mare din stejar, şi le ordonă agenţilor să închidă uşa. Santini rămase lângă el. În încăpere mai era un agent, la câţiva paşi de Harris, care se aşeză pe scaunul de lângă birou. Nu mai era lăsat fără gărzi de corp, nici măcar cu cineva de încredere. Ceilalţi agenţi îşi ocupară poziţiile pe hol.

— Fără comentarii, rosti James, în cele din urmă.

— Cum, domnule? întrebă Harris.

— Transmite-le celor de la CNN că nu comentăm.

— Sunteţi sigur, domnule? Am putea spune că e un fel de exerciţiu.

— Glumeşti, Ginny? făcu James, dând din cap. Ultimul lucru pe care l-aş face ar fi să îi mint pe oameni. Mai ales acum. Dar nu e nevoie nici să le dezvăluim totul. Nu încă. Mai întâi să rezolvăm asta şi apoi vedem.

— Da, domnule. Să vă aduc ceva? Nu arătaţi prea bine.

— Nu, e în regulă, răspunse el, care nu mințea, dar nici nu zicea adevărul în totalitate.

Îşi dădu jos ochelarii şi îşi frecă ochii. Nu mai dormise de mai bine de douăzeci şi patru de ore. Abia dacă mâncase ceva. Nu mai ţinea minte câte căni de cafea băuse. Şi nu vedea nicio lumină la capătul tunelului.

— Să nu înţelegi cum trebuie natura şi ameninţarea răului înseamnă să fii luat prin surprindere de el, îl auzise rostind adesea pe James MacPherson. Iar răul necontrolat este preludiul genocidului.

În timp ce Harris lua legătura prin telefon cu un producător din Atlanta, James se gândea la spusele lui MacPherson. Îşi sacrificase cei mai buni ani din viaţă încercând să-şi apere ţara şi ce se alesese din asta? Cu siguranţă, crezuse că înţelesese natura răului care îi ameninţa. Crezuse că era pregătit pentru ce era mai rău. Acum însă se pare că se înşelase. Aparent, nu avusese nici cea mai mică idee. Şi încă nu se terminase.

*

Caulfield era furios.

Striga cât îl ţineau plămânii şi deplângea imoralitatea unui război cu nord-coreenii. Preşedintele nu ştia că Pyonyangul are arme nucleare? Nu ştia că are arme biologice şi chimice?

— *CIA susţine că un război cu nord-coreenii ar provoca un milion de morţi, strigă el. Un milion de suflete. Un milion de oameni cu părinţi, fraţi, surori, veri şi prieteni. Şi pentru ce? Ce câştigăm? Dreptul de a spune că am câştigat? Cui îi pasă? Cui îi pasă, dacă sunt atâţia morţi, atâta suferinţă, atâta distrugere?*

Doi agenţi luară poziţie pe hol, pregătiţi să arunce grenade de mână, la semnal. Alţi şase agenţi erau în spatele lor – câte trei de

fiecare parte a holului, gata să năvălească în sală.

— *N-au murit suficienţi oameni?* continuă Caulfield, strigătele lui transformându-se în plâns, iar lacrimile în suspine. *N-au suferit destui oameni? De câţi mai e nevoie, domnule preşedinte? Câţi?*

McKittrick se uită la monitor şi îşi apăsă mai bine căştile pe urechi, încercând să prindă fiecare nuanţă din vocea lui Caulfield.

— Cedează, le zise oamenilor lui. Fiţi pregătiţi.

Faţa tânărului era scăldată în lacrimi, dar ochii îi erau încă deschişi. Se uita la judecătoarea Summers, care era prea aproape de uşa sălii de conferinţe pentru ceea ce voia McKittrick. Aşteptă. Câteva secunde. Doar câteva. În clipa în care Caulfield se va uita în altă parte sau va închide ochii, chiar şi pentru un moment, va ordona atacul. Vor da drumul la gaz, vor opri curentul, oamenii lui vor intra şi vor spera să îl scoată pe preşedinte nevătămat.

Dar Caulfield continua să se uite la judecătoare. Lacrimile erau mai puţine. Respiraţia lui devenea mai regulată. Nu mai striga. Doar mormăia ceva. Dar ce? McKittrick dădu mai tare sonorul monitorului şi îşi apăsă mai bine căştile pe urechi. Ce naiba spunea? Orice era, o tot repeta.

McKittrick luă telecomanda de pe masa din faţa lui. Apropie imaginea de gura lui Caulfield, încercând să-i citească pe buze. Apoi, brusc, înţelese. Tânărul murmura:

— S-a terminat. S-a terminat. S-a terminat…

NU! se gândi McKittrick.

Îşi apucă microfonul prins la încheietură.

— *Cod roşu, intraţi acum, hai, hai, hai!*

Dar era prea târziu.

Caulfield făcu un pas înapoi, închise ochii şi îl împuşcă pe preşedinte în cap. Apoi îşi băgă pistolul în gură şi apăsă pe trăgaci.

60

8:01 a.m., ora de est
Centrul de comandă Mount Weather

Vicepreşedintele James se uita la televizor şocat.

Faţa îi pălise într-o clipă. Corpul începu să îi tremure. Nu-i venea să creadă. Creierul lui refuza să proceseze imaginile, cu atât mai puţin implicaţiile. Nu auzea ţipetele, gâfâielile, agitaţia de la etajul de sub el. Nu o auzise pe Ginny Harris ţipând, nu îl văzuse pe agentul Santini clătinându-se – ca şi cum cineva l-ar fi pocnit în stomac –, când preşedintele fusese împuşcat în tâmpla dreaptă.

James se holba la ecranul care licărea. Ochii începură să i se împăienjenească. Culorile din jurul lui începură să se estompeze. Camera începu să se învârtă. Apoi stomacul îi fu cuprins de convulsii şi simţi o senzaţie de arsură. Înainte să priceapă ce se întâmpla, vicepreşedintele Statelor Unite începu să vomite. Având în vedere că mâncase foarte puţin în ultimele douăzeci şi patru de ore, nu ieşea mare lucru. Dar asta nu reducea intensitatea şi violenţa convulsiilor care îl cuprinseseră.

Nu îl auzi pe Santini care cerea întăriri prin radio şi nu îi observă pe agenţi şi pe medici năvălind în birou. Avea să observe mai târziu că şi generalul Stephens era acolo, scos dintr-o discuţie în care planifica războiul, împreună cu mai mulţi generali, într-o sală aflată cu trei etaje mai jos. Deocamdată însă tot ce ştia era că senzaţia de vomă nu se oprea şi, brusc, începu să-i fie frică.

*

Elicopterul Black Hawk se apropie repede.

Înconjură de două ori locul de aterizare, până când piloţii primiră permisiunea să aterizeze, apoi coborî în mijlocul plutonului de soldaţi înarmaţi până în dinţi.

Un colonel se grăbi şi deschise uşa laterală a elicopterului.

— *Chuck Murray?* strigă el peste zgomotul făcut de elice.

— *Da, domnule,* zise fostul secretar de presă de la Casa Albă.

— *Urmaţi-mă.*

Murray îşi luă geanta, servieta şi laptopul şi coborî din elicopter, mişcându-se repede, ca să ţină pasul cu colonelul, şi cu capul aplecat instinctiv să se ferească de elice, deşi acestea nu aveau cum să-l ajungă. Colonelul îi dădu un card de acces temporar, pe care îl introduse în uşa laterală a complexului NORAD. Trecură printr-un punct de control şi încheiară cu o verificare cu raze X, detectoare de metale şi câini care adulmecau bombe, apoi intrară pe un hol care ducea spre buncăr. Extenuat, Murray întrebă dacă exista vreun loc unde să facă un duş şi să se schimbe, înainte de a se întâlni cu generalul Briggs şi cu preşedintele.

Colonelul se opri.

— Generalul Briggs? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

— Da, domnule. Mi s-a spus să iau legătura cu generalul îndată ce ajung aici, iar el mă va duce la preşedinte. Ştiu că e urgent, dar îmi trebuie doar vreo cincisprezece minute.

Colonelul se holba la Murray.

— S-a întâmplat ceva, colonele?

— Da, domnule.

— Ce? Pot să mă spăl şi să mă schimb mai târziu, dacă…

— Nu, îl întrerupse colonelul. Nu e asta.

— Atunci ce?

— Nu vi s-a spus?

— Ce anume?

— Sunt morţi, domnule.

— Morţi? Cine e mort?

— Generalul Briggs… şi preşedintele.

*

Lee James se trezi în apartamentul generalului Stephens.

Habar n-avea cât dormise. Ştia doar cât de slăbit se simţea. Şi cât de trist şi de singur. Nu reuşea să scape de imaginea lui Bill Oaks împuşcat în sala de conferinţe. Şi de cea a lui Bobby Caulfield punându-şi pistolul în gură. Văzuse mai multe morţi în ultimele zile, mai multe decât îşi imaginase vreodată. Ce-şi amintea din Vietnam părea banal în comparaţie cu asta.

Era debusolat. Pasiunea lui pentru politică dispăruse. Plăcerea de a lucra în serviciile publice se evaporase peste noapte. Niciodată nu plănuise să fie şeful unei naţiuni. Cu siguranţă, nu în vreme de război. Cu siguranţă, nu al unei naţiuni atacate în halul ăla. Greutatea responsabilităţii era aproape de nesuportat. Cum se descurcau alţi preşedinţi în asemenea momente? Cum se descurcase Truman înainte de Nagasaki şi Hiroshima? Cum se descurcase MacPherson înainte de Războiul lui Gog şi Magog? Fuseseră deprimaţi? Cum merseseră înainte?

Ceea ce fusese cândva o mică îndoială era acum un cazan dezlănţuit de confuzie şi disperare. Ura gândul de a-şi mărturisi cuiva temerile, dar ele creşteau de la o secundă la alta. Se temea nu doar pentru viaţa lui, ci şi pentru ceea ce urma. Ce fel de lume moştenise? Întunericul era atât de negru, atât de dens, încât abia putea să vadă dincolo de următoarele minute, cu atât mai puţin peste câteva zile sau săptămâni. Diavolul se întorsese în timp ce lumea dormea. Se dezlănţuise, iar James se temea că vor fi învinşi de el. Nu doar se temea. Se simţea dezgolit şi disperat de singur.

Ce să facă? Nu de un sfat militar sau politic avea nevoie. Atunci? Niciodată nu fusese o persoană religioasă. Nu ca MacPherson. Cu siguranţă, nu ca Jon şi Erin Bennett. Părea o ipocrizie să îl caute pe Dumnezeu acum. Deşi ceva în el tânjea după răspunsuri spirituale. Tânjea atât de puternic după aşa ceva, încât îl durea.

Îngrijorat, se ridică, se îmbărbătă şi începu să privească în jur. Se uită la colecţia de fotografii de familie a generalului şi se gândi la propria-i soţie şi la fiicele lui, înspăimântate, aflate la STRATCOM, în apropiere de Omaha, înconjurate de poliţie militară, fără să aibă cum să le aducă la el. Voia să le sune. Voia să-i vorbească soţiei lui. Dar nu putea. Nu acum. Nu îi era permis.

Se îndreptă spre bibliotecă şi îşi trecu privirea peste volumele din colecţia impresionantă a generalului. Unul dintre ele îi atrase atenţia. Luă cartea, care avea mai multe colţuri îndoite şi care era scrisă de doi corespondenţi ai revistei *Time*. *Preotul şi preşedintele: Billy Graham la Casa Albă*. Se aşeză, porni lampa de

pe birou, îşi puse ochelarii de citit şi răsfoi cartea. Multe pasaje erau subliniate. Spre sfârşit, găsi câteva pagini care fuseseră goale şi care acum erau acoperite de scrisul generalului, care îşi notase acolo mai multe idei.

** BG a predicat în faţa a 210 milioane de oameni / 85 de ţări/ 417 campanii /prieten cu 11 preşedinţi: „Au întrebat cum se va sfârşi lumea, dacă nu cumva era doar o conversaţie abstractă." (p. vii, xi)*
** Churchill: „Aveţi vreo speranţă adevărată?" (p. 48)*
** Eisenhower: „Cum poate fi cineva sigur că va ajunge în rai după ce moare?" (p. 52)*
** JFK: „Credeţi în a doua venire a lui Isus Hristos?"(p. 109)*
** LBJ: „În adâncul inimii mele, nu sunt foarte sigur că voi ajunge în rai." (p. 123)*
** Graham către Nixon: „Simt ca şi cum un demon ar fi intrat în Casa Albă." (p. 219)*
** Reagan: „Am decis ca, indiferent cât timp mai am, să i-L dedic Lui." (p. 268)*
** Bush 43 în Kennebunkport: „Cum devii un creştin adevărat?" (p. 329)*

James studie lista. Avea şi el aceleaşi întrebări şi toate fără răspuns. Ar fi vrut să mai aibă timp de citit, timp de meditat, timp de căutat răspunsuri. Dar nu avea şi cineva bătea la uşă.

— Cine e? întrebă el

— Generalul Stephens.

— Intră.

Stephens intră, salută şi văzu cartea în mâinile preşedintelui.

— E bună, zise el încet. Una dintre favoritele mele.

James nu spuse nimic, doar se uită în jos, la listă.

— Aş vrea să-l sunăm pe reverend acum, dumneavoastră nu? întrebă generalul cu blândeţe, într-un fel care îl surprinse pe James.

— Da, aş cam vrea.

— V-aţi întâlnit vreodată cu el? întrebă Stephens.

— Cu Graham?

— Da, domnule.

— Nu, niciodată. Dumneata?

— Nu. Şi îmi pare rău. Dar l-am văzut de multe ori la televizor, mai ales când eram la baza din Germania. Trebuie să vă spun, domnule preşedinte, mie mi-a schimbat viaţa.

— Cum aşa?

— Am fost crescut într-o familie de creştini, domnule. Mergeam la biserică în fiecare duminică. Mă rugam înainte de cină.

— Şi?

— Şi, la un moment dat, am fost cu moralul la pământ. Am pierdut nişte oameni în Kosovo. Soţia mă părăsise. Copiii mă urau. Nimic nu mai era cum trebuia. Şi m-am întrebat de ce, pentru că sunt creştin. Şi am început să mă înfurii pe Dumnezeu. Strigam la el noaptea, când eram singur în cameră. Şi asta a durat luni întregi. Mă adânceam tot mai mult în depresie. În cele din urmă, într-o noapte, după ce l-am văzut pe Billy Graham la televizor, am strigat la Dumnezeu: „Nu ajung la tine! Biblia promite dragoste, bucurie, pace, fericire. Ei bine, eu nu am nimic din toate astea. Deci, fie eşti un mincinos, fie nu înţeleg eu!”

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă James, curios.

— Tocmai asta e, domnule, zise Stephen, retrăind totul, de parcă atunci s-ar fi întâmplat. Niciodată nu mi se mai întâmplase. Şi niciodată nu s-a repetat de atunci.

— Ce anume?

— Nu cred că a fost o voce obişnuită, o voce pe care să o auzi normal, deşi se prea poate să fi fost. Ştiam că e Domnul şi El m-a întrebat: „Michael, ai citit vreodată Biblia pentru tine?” Citisem Biblia de câteva ori, la biserică, ştiţi dumneavoastră cum se face. Dar răspunsul era nu, nu o citisem pentru mine. Aşa că am spus: „Nu.” Iar El a continuat: „Ai vorbit vreodată cu mine în rugăciuni?” Mulţumisem înainte de mese şi alte d-astea, dar adevărul era că niciodată nu înţelesesem cum trebuie rugăciunile. Am zis: „Nu, Doamne.” Iar El a rostit: „Michael, de ce te aştepţi să te binecuvântez, dacă tu nici nu mă cunoşti cu adevărat?” După asta, nu L-am mai auzit.

61

9:33 a.m., ora de est
Centrul de comandă de la Mount Weather

James se aştepta ca reacţia lui să fie una sceptică.

Chiar cinică. Dar nu era. Încerca să proceseze tot ce îi destăinuia generalul. Nu auzise pe nimeni să-şi depene povestea atât de clar şi de personal şi nici nu îl enervase, aşa cum credea că o să se întâmple.

— Continuă, făcu el, după o pauză lungă.

— Ei bine, domnule preşedinte, în acel moment, am căzut în genunchi, continuă Stephens. Pe de altă parte, mi-era foarte ruşine. Fusesem atât de aproape de adevăr şi niciodată nu reuşisem să ajung la el. Totuşi, în acelaşi timp, eram atât de recunoscător că Domnul îmi vorbise. Mi-a spus că greşesc. Şi îmi cerea să Îl urmez. Să Îl cunosc, să Îl iubesc şi să nu mai încerc să-mi trăiesc viaţa după ideile mele, care, evident, nu duceau la ceva bun. Aşa că am zis o rugăciune simplă. L-am lăsat pe Isus să-mi intre în inimă, ca Salvatorul şi Domnul meu. Şi de atunci n-am mai fost acelaşi.

— Cum aşa? întrebă preşedintele.

— Ei bine, domnule, am primit imediat o asigurare că voi merge în rai când voi muri, lucru care mi-a dat un nou motiv să-mi trăiesc viaţa fără teamă. Şi am început să simt o speranţă pe care n-o mai simţisem înainte. Nu pot susţine că viaţa mea a fost perfectă de atunci, domnule. Dar ştiu că El e cu mine. Ştiu că El mă conduce. Ştiu că mă iubeşte şi asta e tot ce contează.

În încăpere era linişte, se auzea doar ticăitul unui ceas de pe biroul generalului. Nu suna niciun telefon. Niciun consilier nu dădea buzna. Niciun agent al Serviciilor Secrete nu se uita peste umerii lor, iar James simţi că ăsta era, oarecum, un miracol. Domnul îl căuta. Poate că fusese mereu aşa, doar că el opusese mereu rezistenţă. Dar acum ştia că nu mai trebuia să facă la fel.

— Domnule preşedinte, întrebă generalul după o pauză, l-aţi

acceptat vreodată pe Dumnezeu ca Salvatorul dumneavoastră?

În alte circumstanţe, James ar fi fost ofensat dacă cineva i-ar fi pus o astfel de întrebare. Dar nu acum. Se simţea ciudat de bine în sufletul lui, ca şi cum Domnul însuşi l-ar fi trimis pe acest om, în acel moment, să îi transmită ce avea nevoie să facă.

— Nu, generale, niciodată, rosti după un moment de gândire.

— Aţi vrea, domnule?

— Sincer, generale, nu sunt pe deplin sigur că ştiu ce înseamnă asta.

— Vreţi să vă explic eu, pe scurt, domnule?

James aprobă din cap.

Generalul se întinse, luă Biblia mică, învelită în piele, apoi, cu permisiunea preşedintelui, se aşeză pe pat.

— Domnule preşedinte, Biblia afirmă că Dumnezeu ne iubeşte şi are un plan şi un scop minunate pentru vieţile noastre. În Ioan 3:16, Isus zice: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică.” În Ioan 10:10, Isus spune: „Eu am venit ca oile să aibă viaţă, şi s-o aibă din belşug.” Şi poate fi plină şi semnificativă.

Generalul mai dădu câteva pagini.

— Dar Biblia ne învaţă şi că omul este păcătos şi separat de Dumnezeu şi de aceea nu-L cunoaştem şi nu-L simţim aşa cum am vrea. Iată în Romani 3:23: „Căci toţi au păcătuit, şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu.” Iar în Romani 6:23: „Fiindcă plata păcatului este moartea.” Asta e vestea proastă. Vestea bună e că, prin credinţă în Isus, obţinem iertarea păcatelor. Ştim că vom ajunge în rai. Putem avea o relaţie personală cu însuşi Dumnezeu, pentru că Isus a murit pe cruce şi s-a ridicat din morţi, ca să plătească pentru păcatele mele şi ale dumneavoastră.

James se gândi bine la versetele pe care le auzise, în timp ce generalul găsi un alt set de pasaje şi începu să citească din nou.

— Biblia spune: „Dar Dumnezeu îşi arată dragostea faţă de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoşi, Hristos a murit pentru noi.” Mai spune: „Hristos a murit pentru păcatele noastre… a fost îngropat şi a înviat a treia zi, după Scripturi… S-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece. După aceea S-a arătat

la peste cinci sute de fraţi.” Isus zice: „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” Dar există o cheie, domnule preşedinte. Biblia ne învaţă că nu este suficient doar să ştim că Dumnezeu ne iubeşte sau că noi suntem păcătoşi sau că Isus a venit ca să plătească vina noastră de a fi păcătuit. Este bine să ştim toate astea, dar nu este de ajuns. Fiecare dintre noi trebuie să-L primească individual pe Isus, ca pe Salvatorul şi Domnul nostru personal. Apoi şi numai apoi ne vom naşte din nou în familia Lui, în Regatul Lui. Doar atunci vom cunoaşte cu adevărat dragostea lui Dumnezeu şi planul Lui pentru noi. Iată în Ioan 1:12: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.” Iar apostolul Pavel, în Efeseni: „Căci prin har aţi fost mântuiţi, prin credinţă. Şi aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.”

Stephens întoarse pentru ultima dată câteva pagini din Biblia lui cu pasaje însemnate, iar James observă că se oprise la al treilea capitol din Apocalipsă. Se aştepta la o lecţie despre sfârşitul lumii. Fu surprins când, în loc de asta, generalul citi nişte cuvinte ale lui Isus, pe care nu le mai auzise. „Iată Eu stau la uşă, şi bat. Dacă aude cineva glasul meu şi deschide uşa, voi intra la el.”

Generalul îl privi în ochi.

— Domnule preşedinte, credeţi că Isus este singura cale spre Dumnezeu Tatăl?

James se gândi câteva clipe şi înţelese că, pentru prima dată în viaţă, chiar credea asta. Dădu din cap şi rosti:

— Da.

— Credeţi că Isus a murit pe cruce ca să plătească pentru vina noastră de a fi păcătuit?

— Da, cred.

— Credeţi că El s-a ridicat din morţi a treia zi, exact cum spune în Scriptură?

James aprobă din nou din cap şi zise da.

— Şi sigur sunteţi pregătit să vă confesaţi Lui, să Îi spuneţi că sunteţi un păcătos şi că aveţi nevoie de iertarea Lui şi că, doar cu ajutorul Lui, sunteţi gata să vă căiţi pentru păcatele voastre şi să

Îl urmaţi, indiferent cât v-ar costa?

Cu douăzeci şi patru de ore mai devreme, înţelegea James, asta nu s-ar fi întâmplat. Cu şase ore în urmă, la fel. Dar acum, da. Inima i-o luase la goană. Voia să-şi dea inima lui Hristos şi nimic nu-şi dorise în viaţă atât de mult.

— Cred că sunt pregătit.

— Minunat, încuviinţă generalul.

La încurajarea generalului, cei doi bărbaţi căzură în genunchi şi îşi plecară capetele. Apoi, Stephens îi spuse că îl va îndruma prin aceeaşi rugăciune pe care el o rostea de mai bine de zece ani.

— *Doamne, am nevoie de Tine. Mulţumesc că ai murit pe cruce pentru păcatele mele. Mulţumesc că Te-ai ridicat din morţi. Cred că eşti Calea, Adevărul şi Viaţa. Cred că eşti singura cale spre rai, singura cale spre Tatăl. Şi, acum, ca un act de voinţă, prin credinţă, deschid uşa vieţii mele şi Te primesc ca pe Salvatorul şi Domnul meu. Mulţumesc pentru că îmi ierţi păcatele. Mulţumesc că îmi dai viaţă eternă. Ai milă de mine, Doamne. Arată-mi voinţa Ta. Învaţă-mă cuvântul Tău. Îndrumă-mă prin Sfântul Tău Spirit. Guvernează-mi viaţa, Doamne, şi fă-mă omul care vrei să fiu. În numele Tău Sfânt şi Preţios mă rog, amin.*

62

5:21 a.m.
Postul de comandă Tango, Seul, Coreea de Sud

Trecuse o zi, dar nu şi tensiunile.

Lee James se străduia să se acomodeze noului rol de comandant-şef. Burt Trainor tocmai fusese învestit ca vicepreşedinte al Statelor Unite, deşi James îl rugase să fie şi secretar al Apărării, pentru continuitate. Schimbările erau rapide şi violente, iar timpul alerga. Erau nevoiţi să ia decizii.

Generalul Andrew T. Garrett patrula prin încăpere. În adâncul Seulului, într-un buncăr din oţel şi ciment, era mai în siguranţă decât oamenii lui. Mai sigur decât oricine din Coreea de Sud. Dar, spre deosebire de ei, el ştia ce urmează, iar asta îi făcea o gaură în stomac. Lua medicamente. Dar nu funcţionau. Durerea era mare şi creştea. Dar nu avea de ales. Ostilităţile erau pe cale să izbucnească în orice clipă. Fie Nordul va lovi primul, fie Statele Unite vor declanşa un atac nuclear şi vor pune capăt lucrurilor, o dată pentru totdeauna. Momentul deciziei era la distanţă de o mână întinsă.

Scană şirul de ceasuri de pe perete, deasupra monitoarelor conectate la satelit şi a hărţilor cu zona demilitarizată. Era 5:21 a.m., joi, 3 septembrie, în Seul.

În Babilon era 12:21 a.m.

În Londra, 9:21 p.m., miercuri, 2 septembrie.

În Boston, 4:21 p.m.

La Palatul de Cristal, în adâncul muntelui Cheyenne, aproape de Colorado Springs, era 2:21 p.m., miercuri.

În Sacramento, era 1:21 p.m.

Lui Garrett nu îi venea să creadă cât de mult se schimbase lumea în ultimele patruzeci şi opt de ore sau cât de mult avea să se schimbe în următoarele patruzeci şi opt. Într-adevăr, trecuseră mai puţin de treizeci şi şase de ore de când preşedintele Oaks fusese asasinat de secretarul personal. Caulfield era mort. Briggs

era mort. Un agent al Serviciilor Secrete, al cărui nume îi scăpa, era mort. Acum Statele Unite ale Americii aveau un al treilea preşedinte în câteva zile, iar ţara nici măcar nu aflase.

Generalul, împreună cu un grup de comandanţi militari de vârf, privea ceremonia de învestire prin intermediul unei videoconferinţe. Toţi fuseseră învestiţi în secret. Cel puţin deocamdată. America era în război. Erau în joc considerente de securitate naţională. În curând, avea să fie făcut un anunţ public, li se spusese. Dar, în calitate de comandant al USPACOM, amiralul Arthurs le amintise: gura slobodă scufundă nave.

Un sergent îi atrase atenţia lui Garrett.

— Domnule general?

— Da, sergent.

— Preşedintele şi vicepreşedintele sunt pe linie, domnule. Şi amiralul Arthurs. Sunt pregătiţi, domnule.

Garrett aprobă din cap, se aşeză în capul imensei mese de conferinţe şi îi atenţionă pe ceilalţi generali ai lui. Brusc, sistemul prin care se transmitea videoconferinţa căzu – un semn rău, se gândi el.

Mută transmisiunea pe audio şi începu.

— Domnule preşedinte, generalul Garrett, de la postul de comandă Tango.

— Bună dimineaţa, generale.

Era protocolar. Nu era nimic bun în asta.

— Sunteţi pregătiţi, tu şi echipa ta?

— Da, domnule, sunt cu toţii aici.

— Atunci, să rezolvăm repede.

— Da, domnule preşedinte. Mai întâi, daţi-mi voie să vă spun, în numele întregii mele echipe, că suntem şocaţi şi întristaţi de ceea ce s-a întâmplat ieri şi vrem să ştiţi că aveţi tot sprijinul nostru.

— Mulţumesc, generale. Înseamnă foarte mult pentru mine.

Comandantul trupelor sud-coreene, care stătea lângă Garrett, vorbi şi el.

— Domnule preşedinte, aici generalul Soon Young Park. Mă auziţi?

— Da, generale Park. Te aud foarte bine.

— Am vrut doar să întăresc cele spuse de generalul Garrett. Preşedintele Woo, oamenii mei, poporul meu sunt profund recunoscători că vă aflaţi alături de noi în aceste momente şi vreau să ştiţi două lucruri, domnule. Primul, suntem gata să luptăm umăr la umăr cu poporul american, ca să facem dreptate şi ca să ne asigurăm securitatea. Şi al doilea, vreau să ştiţi că preşedintele Woo şi eu îl urmăm cu devotament pe Isus Hristos. El îl cunoaşte pe Domnul de mulţi ani. Dar eu sunt dintr-o familie de budişti. Am devenit un adept al lui Isus după Ziua Devastării. Oricum, vreau să ştiţi că azi-dimineaţă eram în genunchi şi ne rugam pentru dumneavoastră, domnule, Psalmul 32, versetul 8, în care Domnul zice: „Eu te voi învăţa, şi-ţi voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui, şi voi avea privirea îndreptată asupra ta.”

James rămase tăcut o clipă, evident, mişcat de declaraţia de credinţă simplă şi sinceră a generalului.

— Mulţumesc, generale Park. Sunt impresionat şi voi primi toate rugăciunile posibile. Te rog, transmite-i preşedintelui cât îi sunt de recunoscător şi, când toate acestea se vor termina, poate că veţi veni amândoi, împreună cu soţiile, într-o vizită. Aş vrea să discut mai multe cu voi.

— Aşa vom face. Ar fi o mare onoare. Contaţi pe noi, domnule.

— Sigur, generale, şi apreciez foarte mult asta.

Garrett se gândea că preşedintele părea mai puternic decât se aşteptase. Generalul Stephens, de la Mount Weather, îi spusese, la scurt timp după asasinarea lui Oaks, că lua antidepresive şi calmante. Dar, spre surpriza lui, părea să fie calm şi încrezător, lucru care îi dădea încredere.

— Acum, domnilor, făcu James, să trecem la treabă. Ce zic ultimele informaţii?

— Nu lucruri bune, domnule preşedinte, explică generalul Garrett. Nordul are două milioane de rezervişti care se îndreaptă spre zona demilitarizată şi încă două milioane pregătite pentru desfăşurare, în bazele din preajma Pyongyangului.

— Crezi că au decis să atace?

— Strategic, da, domnule, cred. Tactic, aş afirma că nu se va

întâmpla mai devreme de douăsprezece-cincisprezece ore.

— Ceea ce înseamnă că, în cazul în care ne gândim la un atac înaintea lor, fereastra noastră se închide.

— Rapid.

Urmă o pauză lungă.

— Aveţi totul pregătit, în caz că ordon atacul? întrebă James, în cele din urmă.

— Ne-ar fi de folos încă şase sau opt ore, recunoscu Garrett. Dar, da, domnule, putem începe şi acum dacă ordonaţi.

— Generale Park?

— Da, domnule preşedinte.

— Presupun că ştii că am vorbit cu preşedintele vostru.

— Da, domnule, tocmai am vorbit şi eu cu el.

— El spera să fie posibilă un fel de soluţie diplomatică. Dar înţelege situaţia în care mă aflu şi riscurile.

— Într-adevăr, domnule preşedinte.

— Ca militar, crezi că noi ar trebui să lovim primii?

— Asta nu eu trebuie să o spun, domnule preşedinte, zise generalul Park, timid. Eu cred cu putere în ierarhia civilă.

— Apreciez. Dar vezi vreo modalitate prin care să prevenim provocarea de pagube mari în Seul şi în Sud, dacă nu lovim noi mai întâi, cum e prevăzut în planul pe care mi l-aţi trimis tu şi generalul Garrett?

— Nu, domnule, mă tem că nu.

— Putem câştiga? întrebă preşedintele, direct.

— Putem decima Nordul cu strategia asta. Nu sunt sigur dacă ar însemna o victorie. Personal, urăsc să se ajungă la aşa ceva. Dar îmi va salva poporul. Cred.

Preşedintele James făcu o pauză şi analiză situaţia, apoi îşi întoarse atenţia spre comandantul de la faţa locului.

— Ce îmi scapă, generale Garrett? Care sunt inconvenientele despre care nu vorbim?

Era o întrebare bună, se gândea Garrett. Discutaseră implicaţiile militare şi politice. James părea să încline spre atacarea Nordului puternic şi repede, cu o forţă care să distrugă regimul de acolo o dată pentru totdeauna. Dar părea să facă asta fără tragere de inimă.

— Economia, domnule, zise el, în cele din urmă.

— Continuă.

— Ei bine, domnule, având în vedere sărăcia istorică a Coreei de Sud şi războiul devastator din anii ’50, chiar trebuie să vă gândiţi la această ţară ca la un miracol economic. Produsul Intern Brut al Coreei de Sud era neglijabil în 1953. Până în 2004, ajunsese printre ţările cu cele mai puternice economii din lume. Acum este a unsprezecea ca mărime din întreaga lume şi a treia din Asia. Exporturile au crescut cu mai bine de trei sute douăzeci şi cinci de miliarde de dolari anual. Treisprezece procente merg direct spre Statele Unite. În plus, acest tigru asiatic încă răcneşte. În ultimii câţiva ani, economia lor a crescut cu cinci procente pe an sau chiar cu mai mult, în termeni reali. Contrastul dintre Sud şi Nord – o economie de patruzeci de miliarde de dolari sau cam aşa ceva – este pe cât de uimitor, pe atât de trist.

— Şi toate astea sunt în pericol acum, observă preşedintele.

— Mă tem că da, domnule. Electronicele şi producţia de oţel, industriile chimică şi plastică, plus cea de automobile şi de bunuri de consum. Toate ar putea să dispară până mâine. Dacă Nordul atacă, s-au dus, chiar dacă noi ripostăm şi câştigăm. Singura noastră şansă să salvăm Sudul este să atacăm puternic Nordul acum. Implicaţiile pentru economia globală sunt inestimabile.

— Generale Garrett, vezi o alternativă la războiul nuclear?

— Nu, domnule, nu văd. Aş vrea să existe altă cale, dar nu este. Credeţi-mă, domnule preşedinte. Fac tot felul de scenarii de război. Doar la asta visez. Mănânc, dorm şi respir doar cu gândul la protejarea Sudului. Nu mă încântă ideea de a ucide milioane de nord-coreeni, domnule. Dar… ei sau noi. Simplu. Nu uitaţi, domnule, avem de-a face cu un inamic care spunea cândva – *Voi distruge lumea sau Voi lua lumea cu mine, mai degrabă decât să accept înfrângerea de către americani sau de către Coreea de Sud.*

— Îl crezi?

— Da, domnule.

— Dar tratatul din ’61 cu China? Dar dacă Beijingul vine în apărarea Nordului, după ce atacăm?

— Nu cred că vor mişca un deget, domnule preşedinte.

— Asta i-au spus CIA şi Mac Arthur lui Truman în 1950, replică preşedintele. Şi s-au înşelat.

— Da, domnule preşedinte, s-au înşelat, recunoscu Garrett. Dar Truman nu i-a atacat cu arme nucleare. Dacă o făcea, chinezii n-ar fi intrat niciodată în război.

Preşedintele observă că nu luaseră nicio decizie finală. Dar ordonă armatei americane să facă tot ce era necesar pentru a porni un atac nuclear împotriva Coreei de Nord, în următoarele şase sau opt ore. În mod expres, ceru să fie exclusă folosirea rachetelor cu rază lungă de acţiune, de teamă ca Beijingul să nu interpreteze greşit atacul, ca fiind unul îndreptat împotriva lor. În schimb, preşedintele ordonă să pregătească avioanele B-52 şi rachetele de croazieră. El şi Trainor fură de acord că, dacă vor merge înainte cu acest plan, vor trebui să folosească o forţă nimicitoare şi să facă în aşa fel încât să minimalizeze, pe cât posibil, numărul victimelor din Seul şi din restul Coreei de Sud.

Preşedintele le ceru să-şi finalizeze operaţiunile, să fie pregătiţi şi să fie absolut siguri că nu transpiră nimic.

— Totul depinde de elementul-surpriză. Totul.

63

5:54 a.m.
O tabără de prizonieri,
provincia Hamkyung de Sud, Coreea de Nord

Bennett se trezi într-o cameră fără ferestre.

Nu exista uşă. Niciun fel de mobilă, doar un scaun, de care era legat. Pereţi din ciment, de un gri cenuşiu. O podea murdară, cu dale din ceramică şi cu o gaură într-un capăt, care presupuse că trebuia să fie toaleta, deşi n-avea cum să ajungă la ea, în caz că avea nevoie. Asta era tot. Fără culoare. Nimic de citit. Nimic de văzut. Şi era îngrozitor de cald. Şi umed. Celula era scăldată într-o lumină rece fluorescentă şi singurul sunet pe care îl auzea era zumzetul electric al becurilor din tavan.

Era îmbrăcat cu o salopetă verde de puşcăriaş. Părul îi era încurcat, plin de transpiraţie. Şiroaie de sudori îi curgeau pe spinare şi pe gât. Mâinile îi erau legate la spate, dar se putea înclina un pic spre stânga şi spre dreapta, să-şi şteargă transpiraţia de pe ochi şi de pe faţă pe umerii salopetei. Picioarele îi erau legate unul de altul şi de scaun, care părea prins de podea.

Încercă să-şi dea seama de starea lui fizică şi simţi că îl dureau stomacul şi coastele. Brusc, revăzu imaginea a doi bărbaţi care îl loveau, în timp ce încercau să-l dea jos din avion. Capul îi bubuia. Ochii şi-i simţea un pic umflaţi. Încă se simţea ameţit de la sedativele pe care i le dăduseră. Dar, din câte îşi dădea seama, nu avea niciun os rupt şi nu sângera.

Apoi, la fel ca în avion, ceaţa începu să se ridice, îşi aminti ce se întâmplase. Îşi aminti că-i fusese luat ce avea mai drag şi începu să plângă cu suspine.

*

Ziariştii erau în delir.

America fusese atacată, dar nimeni nu ştia de către cine. În mod evident, armata se pregătea de un nou război, dar nimeni

nu ştia cu cine. Milioane de americani din patru oraşe mari erau morţi sau pe moarte. Alte zeci de milioane erau pe drumuri, părăsind zonele radioactive, fără să ştie unde merg sau ce aveau să facă. Preşedintele MacPherson era mort. Auziseră că Oaks ar fi fost învestit preşedinte. Şi că ar fi fost implicat într-un fel de incident violent petrecut în cel mai sigur buncăr militar din lume. Dar, cum nu exista un centru de presă şi nu exista Casa Albă, nimic nu era confirmat.

Reporteri, editori şi producători o sunau necontenit pe Ginny Harris, care, în calitate de secretar de presă al vicepreşedintelui, era persoana cel mai bine informată din guvern. Dar cei mai mulţi oameni cu care lucrase ea la Casa Albă erau morţi. Era copleşită de evenimentele petrecute în ultimele câteva zile. Şi nimeni nu îi spunea ce să comunice ziariştilor, care erau la fel de speriaţi, pe cât erau de flămânzi de informaţii.

În cele din urmă, Chuck Murray primi permisiunea de a vorbi cu preşedintele James la telefon. Îi împuie capul noului comandant-şef.

— Devine periculos. Guvernul Statelor Unite trebuie să aibă o voce. Un mesaj. Răspundeţi la întrebările oamenilor. Altfel intrăm în haos. Nu doar că arătăm patetic de dezorganizaţi, ci pare că nu suntem în stare să facem faţă situaţiei.

— Chuck, am înţeles. Dar am pe cap mai multe decât pot duce în clipa asta. Relaţiile cu presa nu sunt o prioritate a mea. Nu acum. În caz că n-ai observat, suntem pe cale să începem un război.

— Domnule preşedinte, nu puteţi începe un război acum, îl contră Murray.

— De ce?

— Pentru că nimeni nu ştie nici măcar cine e preşedintele.

— Am fost învestit legal, insistă James. E legal. Totul e constituţional. Ai văzut şi tu imaginile, nu?

— Văd că nu auziţi ce spun. Sigur că sunteţi preşedinte. Dar nimeni nu ştie. Trebuie să ieşiţi şi să explicaţi ce s-a întâmplat.

— Nu pot. Nu încă.

— De ce?

— Nu vreau să creez panică.

— Prea târziu. Deja au intrat în panică. Iar acum circulă zvonuri despre un conflict armat în interiorul NORAD. Oamenii nu ştiu dacă preşedintele e viu sau mort. Nu ştiu cine conduce ţara. Şi nu doar americanii nu ştiu – Coreea de Nord nu ştie, Irakul nu ştie, China nu ştie. E sânge în apă, domnule preşedinte, iar dacă tipii din armată nu vă spun, o fac eu – riscăm să atragem asupra noastră un alt atac, pentru că oamenii cred că guvernul american chiar a fost decapitat.

*

Treptat, lacrimile lui Bennett încetară.

Respiraţia i se calmă. Iar amintirile cu Erin năvăliră din nou, una câte una. O vedea stând pe scările clinicii din tabără, înconjurată de opt sau zece orfane libaneze şi siriene adunate în jurul ei, citindu-le din Biblie şi răspunzându-le la întrebări.

O vedea cu scumpa de Fareeda, singură pe lume la doar nouă ani, stând lângă ea – sorbindu-i fiecare cuvânt, urmând-o prin tabără, oferindu-se să facă orice treabă, oricât de mică şi neînsemnată. Eric îi zisese că în arabă *Fareeda* însemna unic, fără pereche, perlă sau piatră preţioasă şi, cu siguranţă, asta fusese micuţa pentru ea – aproape ca o fiică, un nume, o faţă şi o inimă în care putea să-şi investească dragostea nemărginită şi să vadă că e primită, că e importantă.

Fetiţei îi plăcea să o asculte pe Erin vorbindu-i despre *„Eesah”*, numele arăbesc al lui Isus. „Mai spune-mi”, îi cerea ea lui Erin, când voia să îi mai povestească o dată despre Isus, cel care îi vindeca pe leproşi ori îl vindeca pe orb sau pe şchiop. Oare îi zisese cineva că el şi Erin plecaseră din tabără? Spera că nu. Toţi cei pe care îi cunoştea micuţa muriseră. Brusc, Bennett o auzi pe Erin învăţând-o pe Fareeda să cânte „Isus mă iubeşte”, în arabă şi în engleză, iar când o pierdu, din nou, dădu drumul unui bocet amar, al cărui ecou trecu dincolo de ziduri.

De ce? întrebarea îl urmărea. Nu-i dădea pace. *De ce Dumnezeu permisese aşa ceva? Ceruse chiar atât de mult ca el şi Erin să aibă voie să se bucure de câţiva ani împreună?*

Totuşi, oricât de mult îşi dorea să fie furios, în adâncul lui ştia că e recunoscător pentru fiecare clipă pe care Domnul i-o dăduse alături de Erin. Nu o câştigase. Nu o meritase. Fusese scoasă din

mediul ei, iar el ştia. Ştiuse din clipa în care îi căzuseră ochii pe ea.

Nu reuşise să-şi dea seama la început. Fusese un mister care îi luase un timp până să îl dezlege. Nu era doar faptul că era mai deşteaptă ca el. Şi nu era doar faptul că era mai curajoasă decât el, deşi era adevărat. Era faptul că ea era mai bună decât el. Nu în sensul că se subaprecia, ci îi iubea pe oameni sincer, mai mult decât el. Ea îl iubea pe Hristos cu mai multă pasiune decât el. El învăţa, fără îndoială. Dar o urma pe ea, deşi niciodată nu îl făcuse să se simtă stângaci. Niciodată nu avusese reţineri faţă de el. Nu era felul ei de a fi aşa, iar asta îl făcuse să o iubească şi mai mult.

În fiecare seară de marţi îl ducea să viziteze o văduvă cu şase copii, pe care o întâlnise în cealaltă parte a taberei. Bennett îi tot spunea să-şi ia liber seara. Era extenuată, iar el la fel. Dar nu îl asculta. Nu voia doar să facă mâncare şi să hrănească miile de refugiaţi fără nume şi fără faţă, chiar dacă o făcea în numele lui Isus, într-o tabără a Naţiunilor Unite, unde nu aveau nici măcar un pastor sau un alt fel de lider creştin. Voia să le cunoască vieţile. Voia să îi ajute pe acei oameni să îl cunoască pe Isus. „Cum altfel vor ajunge la El, zicea ea mereu, dacă nu îl aducem noi pe Isus la ei?”

Aşa că, o dată pe săptămână, ducea acestei familii bomboane sau jucării sau altceva. Îşi lua chitara şi le cânta. Eventual, o ajuta pe mamă să se roage. Mai apoi, îi dăduse un exemplar din Noul Testament în arabă şi le cumpărase un radio mic, cu baterii, să asculte Biblia la Trans World Radio, în arabă, în fiecare seară înainte de a merge la culcare.

La început, îşi amintea Bennett printre lacrimi, îl iritase. Lucrau câte douăsprezece-paisprezece ore pe zi. Aveau nevoie de timp şi pentru ei. Erau proaspăt căsătoriţi. Dar Erin avea o misiune. Ştia că nu-i putea salva pe toţi. Dar îi putea iubi pe cei pe care Dumnezeu îi scotea în calea ei, insista ea. Putea fi mâna şi piciorul şi zâmbetul lui Isus pentru aceia care nu auziseră niciodată de El şi nu Îi simţiseră atingerea blândă. Zicea că Dumnezeu îi vorbise o dată, în timpul primei săptămâni petrecute în tabără. „Tu dă-le dragostea, Erin, îi spusese

Dumnezeu, iar eu îi voi converti.” Bennett nu o văzuse niciodată atât de fericită. Îl auzise pe Dumnezeu. Ştia ce L-ar face fericit. Şi niciodată nu privise înapoi.

Durerea crescu din nou. Lacrimile începură să curgă. Niciodată nu-şi imaginase că îi va lipsi cineva atât de mult. Şi tot ce putea rosti era: De ce?

64

4:28 p.m., ora montană
Sala de şedinţe, NORAD

Nouăzeci de minute mai târziu, începu conferinţa de presă.

Niciun ziarist nu avea acces în complexul secret. Cu siguranţă, nu în vreme de război. Dar Murray avea dreptate, concluzionase preşedintele. Era esenţial să înceapă să comunice cu naţiunea şi cu lumea. Aşa că, la ordinul preşedintelui, comandantul NORAD, generalul-maior George Mutschler – fiul răposatului general Ed Mutschler, care fusese preşedinte al Statului Major în timpul primului mandat al lui MacPherson –, intră în sala de şedinţe împreună cu Chuck Murray. Adresându-se prin satelit celor aproape o sută de reporteri adunaţi la un hotel din Chicago, celor adunaţi în Boston şi celor trei duzini de editori europeni ai unor ziare şi televiziuni europene aflate la Bruxelles, generalul începu prin citirea unei scurte declaraţii.

Întâi, anunţă că preşedintele se va adresa lumii prin intermediul televiziunii la 9 p.m., ora de est. Va vorbi dintr-un loc sigur, ce nu va fi dezvăluit. Nu se vor acorda interviuri şi nici nu se va răspunde la întrebări în acea seară.

Apoi confirmă zvonurile referitoare la cele petrecute cu treizeci şi şase de ore în urmă în interiorul complexului NORAD. Confirmă cele trei morţi – a generalului Briggs, a agentului Coelho şi a lui Bobby Caulfield. După care, generalul adăugă:

— Toţi cei din guvern au fost şocaţi şi întristaţi de evenimente, dar preşedintele este decis să conducă ţara, în ciuda acestei crize, şi să îi aducă pe autorii atacurilor în faţa justiţiei.

Totuşi, nici măcar o dată, generalul nu menţionă numele preşedintelui.

În al treilea rând, anunţă că Charles T. Murray fusese numit noul secretar de presă al Casei Albe şi consilier al preşedintelui. Ginny Harris avea să fie noul director al comunicaţiilor la Casa Albă. Aceasta urma să fie reconstruită, zise generalul, fără să

spună când şi unde. Apoi se dădu la o parte, pentru a-i permite lui Murray să vorbească scurt şi să răspundă la întrebări.

*

Preşedintele urmărea conferinţa, împreună cu generalul Stephens.

Se întâlniseră în biroul generalului, de la etajul al doilea, împreună cu agentul Santini şi alţi câţiva agenţi, aflaţi la câţiva paşi, şi cu Ginny Harris, care încă vorbea la telefon, punând la punct logistica pentru faza a doua a apariţiei lor publice.

Prima întrebare pentru Murray veni de la Andrea Morris, de la Associated Press.

— Chuck, nici tu, nici generalul nu aţi explicat care e starea de sănătate a preşedintelui.

— Preşedintele va vorbi în direct în această seară, la nouă.

— Dar e bine? A fost rănit? insistă Morris.

— Preşedintele se va adresa naţiunii la ora nouă. El va lămuri ce s-a întâmplat. Tot el va oferi detalii despre criza cu care se confruntă America şi cum va răspunde guvernul federal, atât pe plan local, cât şi internaţional. Laura.

Urmă Laura Fisher, de la NBC.

— Va declara preşedintele război?

James se uită spre Ginny Harris, care aproba din cap. Murray se descurca bine. Presa muşcase momeala şi îşi mutase atenţia în altă parte, deocamdată.

— În mod clar, suntem în război.

— Va declara preşedintele război împotriva unei anumite ţări? întrebă ea, mai clar.

— Nu voi face speculaţii. Voi asculta şi eu atunci. Marcus?

Marcus Jackson, şeful redacţiei *New York Times* din Bruxelles, aflat în sala de conferinţe a unui hotel, se ridică şi vorbi direct spre camera de filmare.

— Chuck, este adevărat că două portavioane escortate se îndreaptă acum spre coasta Venezuelei?

Întrebarea stârni rumoare printre toţi ziariştii europeni.

— Marcus, ştii că nu pot face comentarii despre activitatea militară. Dar pot să afirm că forţele militare americane sunt pregătite de acţiune. Cred că nici nu era nevoie să o spun.

— Negaţi că două portavioane se îndreaptă spre Venezuela?

— Nu comentez în niciun fel.

— Ce ne puteţi zice despre rapoartele potrivit cărora forţe speciale americane folosesc în prezent Guyana şi Panama ca zone de pregătire?

Murray părea încurcat. Nu era vorba despre faptul că fusese luat prin surprindere de o întrebare pentru care nu era pregătit. Mai degrabă părea că e deranjat de o întrebare pe care nu voia nici măcar să o audă, nu să mai şi răspundă la ea.

— Mă întrebi despre posibile operaţiuni de luptă, dar nu voi vorbi despre aşa ceva.

Murmurele se intensificară.

— Încă o întrebare, dacă se poate.

— Spune, Marcus. Şi, dacă tot suntem aici, dă-mi voie să-mi exprim condoleanţele pentru pierderile suferite de *New York Times* în Manhattan, D.C., L.A. şi Seattle. E valabil pentru toţi cei care aţi pierdut colegi. Gândurile şi rugăciunile noastre sunt cu voi în această noapte.

— Mulţumim, zise Jackson, evident surprins şi oarecum mişcat de comentariul lui Murray. Încă o întrebare.

— Sigur.

— Puteţi comenta faptul că tot personalul ambasadei Statelor Unite din Venezuela este retras din Caracas şi că Organizaţia Statelor Americane a fost convocată la o videoconferinţă de urgenţă mâine-dimineaţă?

De unde scotea Jackson toate astea? se întrebau colegii lui. Care îi erau sursele? Era adevărat? Îi identificase armata pe atacatori ca fiind din Venezuela şi pregătea un război important în America de Sud?

— Nu comentez, zise Murray.

Doar atât le trebui. Răspunsul lui sec, aproape evaziv, dădu naştere unui delir media care nu existase cu cinci minute mai devreme.

Generalul Stephens se aplecă spre preşedinte.

— Funcţionează, şopti el.

— Întrebarea e, şopti şi James, cât va dura?

— Avem nevoie doar de câteva ore, domnule preşedinte.

James dădu din cap şi închise ochii. Spera doar să mai aibă la dispoziţie câteva ore.

65

6:57 p.m., ora de est
Centrul de comandă de la Mount Weather

Briefingul luă sfârşit, iar telefonul generalului sună imediat.

Stephens răspunse de la primul apel, apoi îi întinse preşedintelui telefonul.

— Domnule, e vicepreşedintele Trainor.

James se ridică, luă aparatul şi începu să patruleze prin biroul generalului. Îi făcu semn lui Harris să închidă, indiferent cu ce reporter sau producător vorbea.

— Eşti sigur? întrebă el.

Urmă o linişte lungă. Continua să măsoare biroul cu pasul. Stephens şi Harris îl priveau şi aşteptau indicaţii despre ce se discuta.

— Bine, vorbeşte cu amiralul Arthurs şi cu generalul Garrett. Asigură-te că toată lumea e pregătită. Şi sună-mă în cincisprezece minute.

Închise şi se întoarse spre Stephens şi spre Harris.

— S-au primit informaţiile de la avioanele care au prelevat probe, zise el sumbru.

— Şi? întrebă generalul.

— Analizele preliminare sugerează că rachetele folosite în D.C. Provin, aproape sigur, din plutoniul îmbogăţit din Coreea de Nord.

Ginny Harris îşi duse mâna la gură.

— Datele din New York şi Seattle nu sunt concludente încă. Se mai fac teste. Rezultatele finale nu vor fi gata mai devreme de câteva săptămâni. Evident, nu avem atâta timp. În plus, ultimele imagini din satelit arată că mai multe unităţi mecanizate cu baza în nord-estul Pyongyangului s-au pus în mişcare. Se îndreaptă spre sud şi pregătesc o tabără cam la cincizeci de kilometri nord de zona demilitarizată, adăugă preşedintele, apoi se uită la Harris. Totul e pregătit pentru reţelele afiliate?

— Da, domnule.

— Operatorii de cablu?

— Da, domnule.

— Reţelele de peste ocean?

— Totul e pregătit, domnule. Chuck i-a convins chiar şi pe cei de la Televiziunea Centrală Chineză să transmită.

— În direct? întrebă James, surprins.

— În direct. De fapt, toate cele şaisprezece canale ale lor îşi vor devansa programul obişnuit ca să vă preia mesajul.

— Cred că ar fi bine să-i liniştiţi pe cei de la Beijing, zise Stephens.

James nu reuşi să zâmbească, date fiind împrejurările.

— Vor avea un decalaj de aproximativ treizeci de secunde, explică Harris, ca să poată cenzura orice detaliu politic ce nu le va fi pe plac, dar şi pentru a oferi transmisii simultane în toate limbile principale. Şi nu sunt singurii, domnule. Se pare că veţi avea audienţă maximă pe toate continentele.

Preşedintele începu să patruleze din nou.

— Ar putea fi cel mai urmărit mesaj prezidenţial din istorie, mai spuse Harris, fără urmă de emoţie în voce.

Cunoştea miza, asemenea celorlalţi. Dar ea era, la urma urmei, noul director de comunicaţii al Casei Albe, chiar dacă aceasta nici măcar nu exista.

— Eu şi Chuck ne aşteptăm la o audienţă de cel puţin două miliarde de oameni, domnule preşedinte, adăugă ea.

— Atunci, zise James, cred că ar fi bine să începi să schiţezi un discurs.

*

Frica era modalitatea de limpezire a gândurilor.

Îţi amintea ce era mai important. Iar lui Bennett i se făcu brusc frică.

Temperatura din celulă trebuia să fi fost de cel puţin treizeci şi opt de grade. Umiditatea făcea să fie şi mai cald. Dar prin încăpere se mişca un fel de prezenţă rece ca gheaţa. Făcea aerul apăsător. Era ca un diavol. Iar lui îi îngheţaseră oasele. Nu se mai certa cu Dumnezeu; se agăţa de el cu o intensitate renăscută. Nu îi mai era milă de persoana lui, cerea ajutor, curaj să îndure

orice îl aştepta şi iertare pentru toate îndoielile şi furiile de mai înainte. În timp ce se ruga, un nou val de putere spirituală revenea asupra lui.

Se rugă pentru preşedinte, să aibă înţelepciunea şi discernământul necesare într-un astfel de haos, şi pentru Tatăl lui din ceruri, să o aline pe micuţa Fareeda şi să o îndrume spre inima Lui. Se rugă pentru familia Galishnikov, pentru Natasha Barak şi verişoara ei, Miriam, pentru toţi de care îşi amintea. Apoi se rugă pentru Erin.

Ştia că ea se afla într-un loc mai bun. Ştia că Domnul promisese că va şterge toate lacrimile din ochii ei. Dar îl rugă pe Tatăl să-i transmită un mesaj, dacă tot era lângă El – să îi spună, pur şi simplu, că o iubea şi că îi lipsea foarte mult. Nu ştia dacă o astfel de rugăciune suna teologic – nu-şi amintea ca în Scriptură să se fi rugat cineva în felul acela. Dar nu se putea abţine. Şi nu făcea niciun rău, nu-i aşa?

Se simţea mai bine. Nu bine, dar mai bine. Prezenţa acea de gheaţă trecuse. Încăperea fierbea din nou, iar Bennett era oarecum bucuros. Noi gânduri începură să îi umple mintea. Unde se afla şi de ce? Va muri acolo? Şi dacă da, de ce? Ce voia Dumnezeu de la el? Nu făcea nimic. Era legat de un scaun. De ce? Care era rostul? Care era scopul?

Să se mute din Virginia, ţara cailor, spre epicentru, ca să facă muncă umanitară, fusese o aventură, era sigur de asta. Trebui să admită că se simţise oarecum bine când vânduseră casa şi maşinile, îşi goliseră cecurile, dăduseră aproape toţi banii preoţilor evanghelişti şi misionarilor din Israel şi Orientul Mijlociu şi îşi suflecaseră mânecile, ca să aibă grijă de cei care nu puteau face asta singuri. Şi toate astea în numele lui Isus. Dar Bennett făcuse eforturi să se obişnuiască să trăiască departe de acţiune, departe de centrele de putere şi de influenţă.

Când lucrase pentru preşedinte, îşi dorise să coboare din trenul politic de mare viteză, cum îi spunea el. Dar ceea ce făcea pentru Casa Albă era important. Era real. Era măsurabil, iar el iubise mereu măsurile. Acţiunile urcau sau coborau. La fel şi sondajele. Rezervele de petrol se extindeau sau nu. Contractele erau semnate sau nu. La fel era şi cu tratatele şi cu puterea

executivă şi legislativă.

Să ai grijă de săraci nu era ceva măsurabil – nu într-un fel care să îl mulţumească, oricum. Puteai să hrăneşti cinci mii de guri la micul dejun. Apoi aveau nevoie de prânz. Abia terminai de strâns, că era timpul pentru cină. Nu se sfârşea niciodată.

În plus, pe măsură ce trecea timpul de la Ziua Devastării, Bennett observase că tot mai puţini oameni păreau atraşi de Evanghelie. La început, fusese o dezlănţuire. Predica în fiecare duminică dimineaţă în capela pe care o improvizaseră în tabără, şi sute de oameni răspundeau invitaţiei de a-l accepta pe Hristos. Mulţi formau mici grupuri, să studieze Biblia. Dar în ultimele câteva luni răspunsul scăzuse drastic. Foamea spirituală era în declin. Renegarea era în creştere. Asta îl îngrijorase. Voia cu disperare să îi atragă. Voia să schimbe ceva. Nu încerca să atragă spre Hristos un continent întreg. Doar o tabără de refugiaţi, una singură. Dar acum nu mai avea nici asta.

Nu era furios. Nu mai era. Doar confuz. Lumea era pe cale să explodeze. Ceasul ticăia. Hristos se întorcea. Curând, poate. Îşi dorea cu disperare să se termine bine. Tânjea să îl audă pe Isus spunându-i:

„Foarte bine, servitorul meu bun şi credincios.” Dar ce lucru bun să facă aici? Nici măcar nu ştia unde se afla.

66

7:42 p.m., ora de est
Centrul de comandă din Mount Weather

Timpul se scurgea.

Rămăseseră mai puţin de zece minute până la mesajul televizat şi mai erau multe de făcut. Preşedintele stătea la biroul generalului Stephens, semnând diverse acte de securitate naţională, ordine şi scrisori către un congres încă departe de a fi funcţional, autorizând diverse acţiuni administrative de urgenţă.

La 7:42 p.m., ora de est, semnă o scrisoare oficială prin care îl informa pe liderul majorităţii din Senat că judecătoarea Summers fusese numită şef al Curţii Supreme. La 7:45 p.m., semnă o scrisoare oficială prin care aducea la cunoştinţa purtătorului de cuvânt al Casei Albe şi a liderului majorităţii din Senat că îl numise pe generalul Michael B. Stephens în funcţia de director al Statului Major. La 7:47 p.m., semnă o scrisoare de numire a şefului Băncii Centrale din Chicago în calitate de nou director al Băncii Federale şi un ordin prin care cerea acesteia să mute toate funcţiile administrative de la D.C. la Chicago, până la noi ordine. Alte două duzini de documente aşteptau să fie semnate, dar generalul Stephens şi amiralul Arthurs, de la CINCPAC, intrară, brusc, pe linie.

— Domnule preşedinte, pachetele-ţintă sunt încărcate în proiectilele de croazieră şi ar trebui să fie gata curând, comunică generalul. Toate bombardierele din Asia au fost alimentate, se află pe drum şi sunt gata să se mişte la comanda dumneavoastră, domnule.

— Bine, zise James. Altceva?

— Preşedintele Woo tocmai a ajuns la postul de comandă Tango. El şi generalul Garrett verifică ultimele pregătiri. Ar vrea o conferinţă telefonică, dacă se poate.

— Foarte bine. Fă-mi legătura cu ei, apoi dă-mi un număr unde să vorbesc cu Salvador Lucente, înainte să intru în direct.

*

David Doron adormise repede.

La fel soţia lui. Ea dormea de câteva ore, dar prim-ministrul nu venise în pat decât după miezul nopţii, îngrijorat de ultimele informaţii aflate de la serviciile secrete din America, Asia şi Kurdistan, ca să nu mai vorbim despre telefonul neaşteptat al lui Salvador Lucente şi oferta lui surprinzătoare. Ameţit şi dezorientat, se întorsese, bâjbâise după receptor şi îl auzise pe secretarul lui militar.

— Ce e? făcuse el cu un oftat, punându-şi ochelarii şi uitându-se la ceas.

— Îmi pare rău că vă trezesc, domnule, dar Avi Zadok e la telefon şi spune că e urgent.

Niciodată nu era semn bun când şeful Mossadului suna la 3:09 dimineaţa.

— Lasă-mă un moment, zise Doron, punându-şi papucii şi halatul, apoi fă-mi legătura în birou.

— Foarte bine, domnule.

Respiră adânc, se forţă să se ridice şi se îndreptă spre biroul personal, aflat lângă dormitorul principal. Aprinse o lampă mică de birou, porni computerul, se afundă în scaun şi luă telefonul.

— Avi?

— Da, domnule prim-ministru, eu sunt.

— Ce e?

— Câteva lucruri, domnule. Preşedintele Oaks se va adresa naţiunii la 9 p.m., ora de est.

— Va vorbi despre atac? zise Doron, întrebându-se de ce se deranja să facă o declaraţie publică pe tema asta.

— Sunt sigur că va vorbi şi despre asta – trebuie, dar zvonurile spun că va declara război Venezuelei.

— Cum? Haide, Avi, trebuie să fie o greşeală.

— Aşa am crezut şi eu, dar se pare că Statele Unite îşi poziţionează două portavioane escortate lângă coasta de est a Venezuelei şi a început să trimită trupe şi provizii în Panama şi Guyana.

— Ce ştiu ei şi noi nu?

— Chuck Murray lasă să se înţeleagă că în spatele atacurilor

ar fi Caracasul.

— Ai vorbit cu Trainor?

— Mai devreme.

— Şi?

— N-a spus prea multe. Neoficial, a recunoscut că se pune ceva la cale. Au informaţii bune. Se pregătesc să atace pe cineva. Dar când am pomenit de Venezuela mi-a zis că mă sună el imediat ce are permisiunea de a discuta despre subiect.

— În ce relaţii sunt cu China?

— Au exclus China, confirmă Zadok. Trainor susţine că Lee James a vorbit cu premierul Zhao cu mai puţin de o oră în urmă. L-a asigurat că americanii nu consideră Beijingul ca fiind suspect şi le-a cerut să-şi retragă oamenii.

— Şi tu l-ai crezut? întrebă Doron, pe deplin treaz, acum.

— Vă referiţi la Venezuela?

— Da.

— Nu, domnule, nu l-am crezut.

— De ce?

— Nu ştiu. Povestea cu chinezii e credibilă. După părerea mea, nu sunt implicaţi, şi nu cred că Bill Oaks vrea să înceapă un război nuclear cu cineva care poate riposta până în Colorado Springs, mai ales dacă nu e nevoie. Dar în privinţa Venezuelei ceva nu pare în regulă.

— Crezi că e o diversiune?

— Probabil, domnule.

— Atunci cine e adevărata ţintă?

— Mă gândesc la Pyongyang.

— Ştii ceva despre Coreea de Sud?

— Se mobilizează cât pot de repede. Dar sunt mişcări defensive. Nu văd vreun scenariu în care să atace ei primii.

— Dar tot crezi că Nordul e pe cale să se mişte?

— Da, domnule.

— Cât de curând?

— Dacă invazia Sudului nu începe în patruzeci şi opt de ore, aş fi uimit, domnule prim-ministru.

— Dar cârtiţa noastră?

— Ăsta e celălalt lucru despre care voiam să vă vorbesc.

— Adică?

— Tocmai a trimis un mesaj. Crede că americanii sunt pe cale să lovească Pyongyangul şi vrea să îl scoatem de acolo imediat.

— Eşti de acord?

— Înclin să fiu, domnule, da. Dar mai e ceva.

— Ce?

— Sursa noastră afirmă că Jon Bennett e în Coreea de Nord.

— *Bennett?* De ce? Unde? făcu Doron, uimit.

— Nu suntem siguri de ce. Oamenii noştri încă sapă. Dar el spune că Bennett a fost adus cu avionul din Iordania în Beijing, apoi dus cu un camion în Coreea de Nord şi apoi cu elicopterul până la Yodok.

— Tabăra 15?

— Da, domnule.

— Cum e posibil?

— Nu ştiu, nici eu nu înţeleg, domnule. Dar omul nostru zice că e sigur.

— Cum a aflat?

— Nu o să credeţi.

— Încearcă-mă.

— Mai ţineţi minte că i-am trimis un mesaj în care i-am cerut să afle mai multe despre Indira Rajiv?

— Desigur.

— Ei bine, ghiciţi cine l-a sunat pe şeful lui?

— Indira Rajiv l-a sunat pe ministrul Siguranţei publice?

— Aşa mi-a zis, domnule.

— Şi i-a vorbit despre Bennett?

— Se pare că da.

— Ce i-a spus?

— Nu ştiu. Mi-a promis că îmi trimite mai multe informaţii, dar numai dacă suntem de acord să îl scoatem din ţară. Crede că cineva din poliţia militară e cu ochii pe el.

— De ce?

— Şeful lui a pornit la vânătoare după două cârtiţe în ultimele patruzeci şi opt de ore.

Doron era mai mult decât treaz deja şi patrula prin birou.

— Putem să îl scoatem? întrebă el, după o pauză lungă.

— Pe omul nostru? Probabil. Dar va trebui să ne mişcăm repede.

— Nu, nu, mă refer la Bennett, zise Doron precipitat. Putem să îl scoatem de acolo înainte ca americanii să atace?

— Deja e posibil să fie prea târziu, domnule. Discursul preşedintelui începe în patruzeci şi două de minute. Mă tem că atacul va începe în orice clipă.

— Încearcă oricum. Îi sunt dator.

— Lui Bennett?

— Da. Dă-i drumul acum.

— Domnule, ştiu că Jon vă e prieten bun, dar avem obligaţii faţă de omul nostru din Pyongyang.

— Atunci scoate-i pe amândoi.

— Nu putem, domnule. Nu avem acolo suficienţi oameni şi nici echipamentul necesar. Chiar dacă am avea, nu e suficient timp.

— Atunci doar pe Bennett.

— Domnule, nu îl putem abandona pe omul nostru, protestă Zadok. I-am promis că vom face tot ce-i posibil ca să îl scoatem de acolo când ne-o va cere. Acum e cazul şi…

— Avi, ştiu ce ne-a dat şi îi sunt recunoscător, îl întrerupse Doron. Spune-i că venim. Spune-i ce crezi tu că trebuie ca să îl mulţumeşti şi ca să tacă. Dar îţi dau un ordin direct: scoate-l de acolo pe Jon Bennett, indiferent ce te costă. *Acum.*

67

9:16 a.m.
Tabăra 15, Coreea de Nord

Bennett fu surprins atunci când uşa celulei se deschise brusc.

Intrară doi bărbaţi cu capetele acoperite de glugi negre. Amândoi înarmaţi. Unul dintre ei avea o sabie neagră din metal, cu un capăt incandescent.

Făcu ochii mari. Inima începu să îi bată cu putere. Se rugă din nou pentru curaj, dar nu se gândea decât la Erin, la cât de mult o iubise, cât îi era de dor de ea şi cât fusese de curajoasă când căzuse în mâinile lui Mohammed Jibril şi ale lui Yuri Gogolov. Nu cedase deloc, nu-şi pierduse credinţa. Putea face şi el la fel?

Bărbatul cu sabia veni drept spre el. Colegul lui se duse în spatele lui, îl apucă de cap şi i-l strânse ca într-o menghină.

— De ce? întrebă omul cu sabia.

Bennett nu zise nimic.

— Ai transferat doar douăzeci şi cinci de milioane de dolari. Vrem să ştim de ce.

Din nou, Bennett rămase tăcut. Dacă aveau banii, aveau şi mesajul trimis de Trainor cu ei. Nu mai era nimic de adăugat.

Bărbatul îi apropie sabia încinsă de faţă.

— Ţi s-a cerut să transferi cincizeci de milioane, nu douăzeci şi cinci, mârâi el. De ce ai încălcat înţelegerea?

Oare asta e vocea cu care am vorbit la telefon? se întreba. Nu-şi dădea seama. Şi dacă era? Conta?

— Instrucţiunile au fost foarte clare, domnule Bennett. Cincizeci de milioane sau nu primeşti nimic. Salvează lumea sau suportă consecinţele. Nu ţi-ai respectat partea de înţelegere. Acum soţia ta e moartă. Mama ta e moartă. Urmezi tu.

Bennett se lupta să-şi păstreze controlul. Nu se mai lupta doar cu teama şi durerea. Era furie. Totuşi, refuză să se lase dominat de ea. Refuză să cedeze în faţa urii. *Iubeşte-ţi duşmanul. Iubeşte-ţi duşmanul.* Nu era sigur cum. Continua să-şi repete cuvintele lui

Isus. Nu-şi permitea să se dezlănţuie. Nu aici. Nu acum. Nu avea să îi schimbe credinţa şi, oricum, avea să ajungă în braţele lui Isus în orice clipă. Apoi o va vedea pe Erin. Nu voia să-i fie ruşine de el. Îşi irosise mare parte din viaţă. Tot ce crezuse el cândva că e important avea să dispară într-o clipă, în momentul judecăţii. Lucruri lipsite de valoare. Zero. Dar nu în clipa asta, decise. Dacă acesta era sfârşitul – dacă era un test pentru el –, voia să fie aşa cum trebuia. Voia să îi facă mândri de el.

*

Elicopterul Black Hawk fără niciun însemn pe el zbura cu viteză deasupra Pacificului.

Piloţii menţineau o linişte deplină pe undele radio. Operatorii forţelor speciale îşi verificară şi reverificară armele. Habar n-aveau ce intenţii au Statele Unite. Ştiau doar că ordinele veneau direct de la prim-ministru şi timpul era esenţial.

Comandantul lor, Arik Gilad, un israelian de douăzeci şi patru de ani, dintr-un kibuţ nu departe de Kiryat Shmona, aproape de graniţa libaneză, le înmână printuri cu o fotografie a lui Jon Bennett. Fiecare dintre oamenii lui studie fotografia cu atenţie, apoi se întoarseră la planul taberei din Yodok.

Nu avuseseră timp să se pregătească pentru această misiune. Nu aveau întăriri. Nimeni nu va veni după ei dacă aveau să fie capturaţi sau doborâţi. Şansele lor de reuşită erau mai mici de trei din zece, dar Doron îi ceruse pe ei şi îi contactase personal. Vorbise cu ei la telefonul securizat, din sediul lor de pregătire temporar, aflat în pădurile din sudul Japoniei. Le spusese cât era de importantă această misiune pentru el şi pentru Israel. Bennett găsise Chivotul. El găsise comorile Templului. Fusese alături de ei în zilele premergătoare Războiului lui Gog şi Magog. Bennett era un „drept între popoare” şi avea nevoie de ajutorul lor.

Niciunul dintre ei nu comentase ordinul. Cu toţii ştiau cine era Jon Bennett. Fie că îl iubeau sau îl urau, ştiau că viaţa lui era în mâinile lor. Ce nu ştiau era că şi ale lor erau în mâinile lui.

— Şase minute, zise comandantul lor în ebraică.

Se uitară la ceasuri. Văzură că apa nu era la mai mult de cincisprezece metri sub ei. O clipă mai târziu văzură plaja, apoi siniştrii munţi din Hamgyongul de Sud ridicându-se în faţa lor.

Asta era. Nu mai era cale de întoarcere.

*

— Vei vorbi, domnule Bennett. Îţi garantez.

Sabia era îndreptată acum direct spre ochiul lui drept. Căldura era insuportabilă. Închise ochii, dar celălalt bărbat îl împunse în spate cu ceva ascuţit. Îi ceru să deschidă ochii, dar el refuză. Aşteptă usturimea, metalul încins care să-i atingă carnea. Dar se întâmplă ceva neaşteptat.

— *Stop!* strigă cineva.

Bennett îngheţă. Apoi, auzi un târşâit de picioare. Simţi cum aerul din faţa lui începe să se răcească uşor. Sabia încinsă nu mai era şi, precaut, deschise ochii şi îi văzu pe cei doi torţionari stând lângă el, unul în dreapta, altul în stânga. Dar nu mai erau atenţi la el. Erau atenţi la cineva aflat în cealaltă parte a încăperii, în umbră, aproape de uşă. Era Indira Rajiv.

— Ce faceţi? strigă ea la cei doi.

Lui Bennett nu-i venea să creadă că era ea, deşi încă nu îndrăznea să vorbească.

— Ne vrem banii, zise cel din stânga. Toţi.

— Vei primi ce îţi dau eu.

— Ai promis că faci rost de cincizeci.

— Nu. Am promis că încerc.

— Atunci străduieşte-te, spuse celălalt.

Rajiv se uită la ei pe rând, apoi la Bennett. Abia o recunoştea. Părul ei lung era tăiat scurt şi avea o grămadă de fire albe. Pielea ei odată fină şi închisă la culoare era acum palidă şi tăbăcită. Costumele ei moderne fuseseră înlocuite cu blugi şi o cămaşă neagră, simplă. Dacă nu ar fi fost ochii, nici n-ar fi ştiut că era ea, deşi scânteiau cu o furie pe care nu i-o mai văzuse înainte. Îşi dădu seama că ea fusese vocea de la telefon şi începu să se înfurie şi el.

— I-aţi cerut să coopereze? întrebă ea.

— Bineînţeles, răspunse unul dintre ei.

— Şi nu vrea?

— Exact.

— Bine. Poate că asta va ajuta.

Brusc, Rajiv scoase un pistol şi îl îndreptă spre capul lui

Bennett.

— Ultima şansă, Jonathan, zise ea, cu răceală. Ajută-i pe oamenii ăştia să-şi primească banii sau vei muri. Alege. Număr până la trei.

Înţelese că Rajiv era cea care le ordonase să meargă la Bangkok. Pe ea o refuzase.

— *Unu…*

Asta însemna că ea fusese cea care le ordonase acestor oameni să îl răpească şi să o ucidă pe Erin.

— *Doi…*

Bennett îşi încleştă pumnii. Nu avea de gând să vorbească deloc cu această femeie. Îşi trădase ţara, dăduse foc lumii şi i-o furase pe singura femeie pe care o iubise vreodată. Ochii îi ardeau.

— Bine, Jonathan, spuse Rajiv, în cele din urmă. Fie cum vrei tu.

Apoi auzi:

— *Trei.*

Apăsă pe trăgaci, iar ecoul exploziei se auzi prin clădire. Apoi mai trase o dată şi totul se întunecă.

68

8:23 p.m., ora de est
Centrul de comandă de la Mount Weather

— Gata, domnule preşedinte.

Lee James mai aruncă o privire pe ultimele modificări făcute la discurs şi îl observă pe generalul Stephens stând lângă el, cu un dosar din piele în mâini.

— Alea sunt ordinele? îl întrebă el.

— Da, domnule preşedinte. Sunteţi pregătit?

James aprobă din cap.

— Nu avem de ales, zise el, luând dosarul şi punându-l pe birou. Şi nu e chiar un atac prin care vrem să le-o luăm înainte. Ei au început. Noi doar răspundem.

— Aveţi dreptate, domnule preşedinte, spuse generalul, oferindu-i un stilou.

— Deşi asta nu face lucrurile mai uşoare, recunoscu James, semnând hârtiile.

— Nu, domnule, îmi închipui că nu.

Şi ordinele fură gata.

*

Cu urechile ţiuindu-i, Bennett deschise ochii.

Dar nu văzu raiul. Nici iadul nu era. Nu era mort. Dar cei doi bărbaţi care îl ameninţaseră cu tortura erau. Trupurile lor zăceau pe pardoseala murdară, fiecare dintre ele înconjurate de câte o pată de un roşu aprins.

— Lucrau pentru Legiune, zise Rajiv, în timp ce băga în toc pistolul şi le verifica pulsurile.

Convinsă că erau morţi, îl dezlegă pe Bennett, apoi se dădu înapoi, la o distanţă sigură, spre uşă.

— În caz că te întrebi, da, ei te-au adus aici.

— De ce i-ai omorât? întrebă el, încet.

— Pentru că au ucis-o pe Erin.

Urmă o pauză lungă. Focul din ochii lui Rajiv dispăruse.

— Le-am ordonat să aibă grijă. Le-am dat instrucţiuni precise ca niciunul dintre voi să nu fie rănit. Te rog, Jonathan, trebuie să mă crezi.

Nu o credea. Dar se prefăcu.

— Unde sunt? întrebă, frecându-şi braţele şi încheieturile amorţite.

— Tabăra 15. Yodok.

Cuvintele rămaseră atârnate în aer. Era uimit. Auzise bine?

— Lagărul de concentrare?

— Ei preferă să îi spună centru de reeducare, îl corectă ea.

Auzise poveşti de groază despre acel loc, cea mai vestită închisoare nord-coreeană, construită în munţii colţuroşi şi greu accesibili din provincia Hamgyong de Sud. Înconjurată de ziduri enorme, turnuri păzite, sârmă ghimpată şi terenuri minate, era cu neputinţă să evadezi şi foarte greu să supravieţuieşti. Pentru mulţi, numele ei amintea de Dachau sau Auschwitz. Mai mult de două sute de prizonieri politici şi religioşi mureau acolo în fiecare an, unii de foame, alţii îngheţaţi în celulele reci, alţii în faţa plutonului de execuţie sau spânzuraţi.

— De ce? întrebă el.

— De ce eşti aici? Sau de ce sunt eu aici?

Bennett tăcu.

— Tu eşti aici pentru că sunt eu aici, rosti Rajiv, în cele din urmă. Trebuia să vă văd – pe tine şi pe Erin. Voiam să vă dezvălui ce se întâmplă, cine e băgat în toate şi ce va mai urma. Nu puteam face asta la telefon. Trebuia să vă vorbesc personal.

Se întreba cât de repede ar ajunge la ea, înainte să îndrepte pistolul spre el. Nu era mai departe de câţiva metri. Şi apoi? Ce să-i facă?

— Îmi pare rău, Jonathan, zise ea supărată, renunţând la alura rigidă. N-am vrut să se întâmple nimic din toate astea – cu siguranţă nu ţie şi lui Erin. N-am vrut să vă fac vreun rău. Doar…

Vocea ei se stinse. Se uită în altă parte.

— Trebuie să-ţi povestesc ceva, Jonathan, rosti ea, cu ochii plini de lacrimi. Trebuie să-ţi mărturisesc ceva. Când o să termin, poţi să pleci. Îţi promit. Am un elicopter şi un echipaj. Te vor duce unde vrei. Nu va trebui să mă mai vezi niciodată. Dar, mai

întâi, lasă-mă să spun ce am de spus.

*

Prima rachetă fu lansată exact la ora 8:30 p.m., ora de est.

Avioanele B-52, având la bord mii de rachete de croazieră suplimentare, fiecare cu încărcătură nucleară W80-1, plecară şi ele câteva minute mai târziu. James recunoscu în faţa generalului Stephens că nu ştia cum să-şi împartă responsabilităţile de preşedinte care trebuia să „apere şi să protejeze Constituţia" cu cele de preşedinte care credea în Hristos şi în învăţăturile din Biblie. Trebuia să întoarcă şi celălalt obraz atacatorilor Americii? Chiar trebuia să-şi iubească inamicii, în ciuda faptului că ei comiseseră un genocid pe pământul ţării lui? Avea sute de întrebări fără răspuns şi simţea cum întunericul se pogora pe pământ.

Sună Chuck Murray. Televiziunile erau în fierbere din cauza zvonurilor despre un război iminent cu Venezuela. Un fost ambasador american în Brazilia tocmai sosise la CNN să acuze guvernarea şi spunea că adevărata ameninţare era Pyongyangul, nu Caracasul. Diversiunea funcţiona. Se făceau tot felul de speculaţii pe marginea discursului ce urma să îl ţină preşedintele. Audienţele aveau să atingă un maximum fără precedent.

— Nu e momentul să aruncăm următoarea bombă? îl întrebă Murray pe preşedinte, la telefon.

Lui James nu-i plăcură cuvintele folosite, dar, după ce se uită la ceas, pricepu că mai sunt doar douăzeci şi şapte de minute până la discurs. Îi dădu undă verde lui Murray, în timp ce Ginny intra în cameră cu modificări noi şi, spera el, ultimele.

*

— Lumea şi-a pierdut echilibrul, Jonathan, începu Rajiv.

Bennett se uita la ea fără să zică nimic.

— Asta îmi spuneau întotdeauna părinţii mei, continuă ea. Părinţii lor urau imperialismul. Îi urau pe englezi. Făcuseră tot ce se putuse ca să-i alunge pe englezi şi să ofere Indiei libertate şi independenţă. Dar, când a izbucnit războiul cu Pakistanul, au plecat în Canada, apoi în Statele Unite, unde şi-au crescut copiii. Părinţii mei s-au cunoscut în Berkley, în anii '60. S-au căsătorit în timpul războiului din Vietnam. Eu m-am născut după

Watergate. Tata critica imperialismul american, susţinând că e la fel de nociv precum cel britanic. Aşa am crescut eu, în Haight-Ashbury, auzind discursuri despre diavolii americani, în fiecare zi, în fiecare noapte, la şcoală şi pe străzi. Şi credeam. Şi voiam să fac ceva în privinţa asta.

Rajiv alunecă de-a lungul peretelui din spatele ei şi puse pistolul pe podea, lângă ea.

— Bunicii mei au fost hinduşi, vorbi ea în continuare. Părinţii mei erau marxişti. Dar eu nu voiam să mărşăluiesc pe străzi sau să fac greve la Harvard, sau să scriu cărţi, sau să cânt folk. Erau prostii, copilării, inutilităţi. Eu voiam să fac ceva cu adevărat important. Voiam să schimb lucrurile. Aşa că m-am dus la Studenţii Republicani. Am votat cu conservatorii lui Reagan. Am cochetat cu înscrierea la Academia Militară, dar, când Erin a venit în campus şi m-a recrutat pentru CIA, am profitat de ocazie. Voiam să lucrez din interior şi o să îţi spun de ce. Nu cred că ar trebui să existe o singură superputere în lume. E prea periculos. O ţară care nu răspunde în faţa nimănui devine arogantă. Coruptă. Lacomă. Însetată de sânge. Asta s-a întâmplat cu America. Se bagă peste tot, de parcă toată lumea i-ar aparţine. Invadează ţări fără motiv. Bombardează civili fără milă. Se crede superioară tuturor şi nu e corect. Lumea şi-a pierdut echilibrul, Jonathan, iar eu am decis să i-l redau.

— Cum? întrebă Bennett, nemaiputând să reziste.

— La început, nu eram sigură cum să fac, recunoscu ea. Ştiam doar că, cu cât ajung mai sus la Langley, cu atât voi afla mai multe secrete, cu atât voi fi mai valoroasă şi voi deveni mai eficientă în a-i pune pe americani cu botul pe labe şi voi ajuta alte potenţiale puteri din lume să se ridice şi să se scuture de aroganţa şi de corupţia Americii. O vreme, am lucrat pentru chinezi. M-am gândit la tata, odihnească-se în pace, care ar fi fost mândru. Apoi, i-am ajutat pe pakistanezi. Mama, Dumnezeu s-o odihnească, ar fi făcut mai devreme atacul, dacă ar fi aflat. Eram un agent liber, niciodată al unei ţări anume, al unui regim sau al hanilor. Oricum, nu era vorba despre bani. Iar oamenii pentru care am lucrat ştiau cine sunt. Le-am dat codurile numelui meu. Am lucrat din greu. Mi-am pus banii deoparte,

peste Ocean, pentru zile negre. Şi ele au venit.

Luă pistolul şi îl mângâie blând.

— Lucram pentru irakieni – operaţiunea Cutia Neagră. Încercam să-i oprim pe israelieni să găsească Chivotul şi comorile şi să-şi construiască Templul. Apoi aţi apărut tu şi Erin şi am înţeles că mersesem prea departe. Riscam să mă prindă. Şi am fugit.

— Ai lucrat pentru Al-Hassani? întrebă Bennett, neîncrezător.

— Indirect. Dar n-am vorbit niciodată.

— Cine era contactul tău?

— Khalid Tariq.

69

8:37 a.m.
Palatul prezidenţial, Beijing, China

— *Ştiri de ultimă oră la CNN.*

Secretarul general al Naţiunilor Unite, Salvador Lucente, şi premierul chinez, Liu Xing Zhao, erau într-un mic birou dintr-o aripă a palatului prezidenţial. În decursul ultimei ore băuseră ceai şi urmăriseră ultimele evenimente, speculând pe marginea poveştii cu Venezuela, întrebându-se dacă era adevărată sau era doar un porumbel scos din buzunar de preşedintele american. Acum însă atenţia le era captată de ştirea în exclusivitate dată de CNN, potrivit căreia preşedintele William Harvard Oaks „ar fi murit în urma rănilor provocate în schimbul de focuri de armă ce a avut loc ieri la sediul NORAD".

— Un oficial de rang înalt, care ne-a cerut să nu-i dezvăluim identitatea, afirmă că vicepreşedintele Lee Alexander James a fost învestit ca preşedinte, spunea un corespondent de la baza aeriană Peterson. De asemenea, CNN a aflat că secretarul Apărării, Burton L. Trainor, a fost învestit ca vicepreşedinte, iar unele surse susţin că el va continua să conducă şi portofoliul Apărării, până când preşedintele James îşi va reface cabinetul.

— Sună ca o lovitură de stat, zise Lucente, nevenindu-i să creadă.

— Da, încuviinţă Zhao. Dar nu s-a întâmplat niciodată la americani.

— Poate că era nevoie.

— Ce înseamnă asta pentru noi?

— Depinde.

— De ce anume?

— Dacă James chiar va intra în război şi cu cine.

— Crezi că e pornit împotriva noastră?

— Nu ştiu, recunoscu Lucente. Dar, dacă aş fi în locul tău, mi-aş suna ministrul Apărării şi aş întreba dacă rachetele americane

sau bombardierele sunt în aer.

Mâna lui Zhao se întinse imediat spre telefon.

*

— De ce te-a angajat Tariq? întrebă Bennett.

— Ca să-i ajut să pună la cale o operaţiune secretă la nivel mondial, explică Rajiv. Tariq şi Al-Hassani aveau un plan încă din prima clipă în care au ajuns la putere. Niciodată n-au fost democraţi adevăraţi. Au fost oportunişti. Ei voiau să-i unească pe arabi, persani şi turci. Voiau să protejeze Orientul Mijlociu de imperialismul american. Voiau să-şi salveze poporul şi să-i dea speranţă. Şi voiau ca eu să îi ajut.

— Dar de ce ai acceptat?

— Pentru că lumea şi-a pierdut echilibrul, Jonathan. Uram să-i văd pe americani intrând cu cizmele prin tot Orientul Mijlociu, ucigând civili nevinovaţi, doar ca să economisească un litru de petrol.

— Cu cât te plătea Tariq?

— Cinci milioane pe an. Dar, cum ţi-am spus, nu era vorba despre bani. Nici măcar nu puteam pune mâna pe ei până nu terminam. Chiar şi acum, cei mai mulţi sunt undeva într-o bancă elveţiană – douăzeci şi ceva de milioane. Atâta era înainte ca voi să-mi viraţi cele douăzeci şi cinci de milioane, zilele trecute.

— Douăzeci? Nu înţeleg, zise Bennett, făcând legătura cu rapiditate. De când lucrezi pentru Tariq?

— Doi ani.

— Atunci ar trebui să ai doar zece milioane.

— O parte din bani sunt de la chinezi.

— Cât?

— Trei milioane.

— Şi de la pakistanezi?

— Două.

— Tot sunt doar cincisprezece milioane. De unde sunt celelalte cinci?

Rajiv ezită.

Bennett o întrebă din nou.

— Indira, de unde ai celelalte cinci milioane?

— Au fost un bonus, zise ea, ezitând.

— De la cine?

— Tariq.

— Pentru ce?

Urmă o pauză lungă şi ciudată.

— Pentru ce? întrebă Bennett din nou.

Rajiv respiră adânc, apoi îl privi pe Bennett în ochi şi spuse:

— Ca să îi ajut să-l ucidă pe MacPherson.

*

Dmitri Galishnikov şi soţia lui butonau telecomanda televizorului.

Preţul petrolului crescuse. Ultima dată când verificase la bursă, petrolul israelian trecuse de patru sute şaisprezece dolari pe baril, o creştere mai mare de şase procente în ultimele patruzeci şi opt de ore. Imperiul Medexco se scălda în bani, iar probabilitatea unui război cu Venezuela – una dintre cele câteva ţări exportatoare de petrol din lume care nu fuseseră afectate de Ziua Devastării – însemna că ei erau pe cale să se numere printre cei mai bogaţi oameni de pe planetă.

Totuşi, în casa lor ca un palat, cu vedere spre Mediterana, îi ajunsese frica. Israelul fusese salvat. Deocamdată. Dar lumea exploda în jurul lor. Banii lor nu însemnau nimic. Se simţeau neputincioşi. Nu puteau să doarmă. Nu puteau să mănânce. Dmitri, un ateist declarat, ajunsese să-şi cumpere o Biblie evreiască şi o kippa. Când soţia lui nu îl vedea, intra pe internet pe site-uri evreieşti cu profeţii, inclusiv pe cel al lui Eli Mordechai. *Dacă acesta nu e sfârşitul,* se gândea el, *care ar fi?*

— Ia-mă în braţe, Dmitri, şopti soţia lui, în timp ce se uitau la ultimele ştiri despre asasinarea preşedintelui Oaks, iar el o strânse cu disperare, încercând să o liniştească, deşi nici el nu era liniştit. Spune-mi că totul va fi bine, rosti ea, iar vocea i se stinse în mijlocul propoziţiei.

— Aş vrea să pot, draga mea. Aş vrea.

*

Lui Bennett nu-i venea să creadă ce auzea.

Dar, deşi era slăbit, ceva îi zicea să nu se arate, să continue să o facă să vorbească, să vadă unde duce totul.

— Atacurile asupra Americii – despre asta e vorba, nu?

întrebă el, luptându-se să-şi menţină vocea calmă, să nu o facă pe femeie să dea înapoi.

— Nu, insistă ea, nu despre asta e vorba.

— Cum adică? Tocmai…

— M-am întâlnit cu Tariq la Roma, la începutul lui februarie, îl întrerupse ea. Îl părăsisem pe Peter. Plecasem de la Langley. Eram gata să-l ajut să construiască reţeaua prin care el şi Al-Hassani urmau să controleze tot nordul Africii, Orientul Mijlociu, Asia Centrală şi petrolul din zonele astea. Dar primul lucru pe care mi l-a cerut a fost să îl ajut să-l omoare pe preşedinte.

— De ce n-ai refuzat?

— N-am vrut.

— Cum adică? întrebă Bennett, uimit.

— Ştiam că are dreptate.

— Cine?

— Tariq.

— În privinţa uciderii lui MacPherson?

— Da.

— De ce?

— Era singura cale.

— Ca să ce?

— Să umilim singura superputere a lumii, insistă Rajiv. Să arătăm poporului american şi lumii că nu le ştie pe toate, că nu e cel mai puternic, că şi el are slăbiciuni, vulnerabilităţi.

Făcu o pauză şi se uită la pistolul din mâinile ei.

— Tariq mi-a zis că de la mine are nevoie doar de informaţii: unde merge preşedintele, cum e protejat, care e cel mai potrivit loc unde să-l lovim. Mi-a spus că-mi virează cinci milioane de dolari şi în ziua următoare i-am avut. Ştiam că nu pot planifica o asemenea operaţiune din Roma şi nu voia să mă apropii de Babilon. Nu voia ca amprentele lui să fie găsite. Aşa că am venit aici.

— La Yodok? întrebă Bennett.

— La Pyongyang, de fapt, şi la o tabără de teroriști aflată la câţiva kilometri de aici.

— Dar de ce Coreea de Nord?

— De ce nu? E cel mai sigur loc din lume. Sunt foarte puţin

străini. CIA nu are niciun fel de sediu aici. Sateliţii nu mă pot urmări dacă nu ştiu că sunt aici. Şi cine se aştepta să fiu aici? Era locul perfect unde să mă ascund.

— Perfect? zise Bennett. Sau singurul?

— Care e diferenţa? făcu Rajiv, dând din umeri.

70

9:43 a.m.
Tabăra 15, Coreea de Nord

Rajiv se uită la tavan câteva minute.

Apoi îşi continuă povestea. Cuvintele curgeau ca şi cum voia să se spovedească, să scape de ele cât mai repede posibil.

— Îndată ce am ajuns aici, am început să formez o echipă, explică ea. Am recrutat agenţi din Legiune şi din forţele speciale nord-coreene. Am schiţat un plan. I-am plătit pe toţi cu bani lichizi. Totul mergea bine. Dar, îţi jur, Jonathan, am aflat în ultima clipă că Tariq şi nord-coreenii plănuiau un atac nuclear. Se pare că Tariq ajunsese la concluzia că nu poate să îl elimine doar pe MacPherson, trebuia să îi scoată pe americani din joc, să nu mai fie o ameninţare pentru planurile lor prezente sau viitoare.

— Şi nord-coreenii de ce au fost de acord? întrebă Bennett.

— Pentru că sunt psihopaţi. Conducerea de la Pyongyang s-a gândit că dacă lucrează cu Tariq la decapitarea Statelor Unite îşi vor face drum spre acapararea restului peninsulei şi apoi spre Japonia.

Bennett simţi cum i se ridică părul pe spate. O prezenţă de gheaţă se simţea din nou în încăpere. Voia să iasă de acolo.

Dar Rajiv nu terminase.

— Jonathan, trebuie să îţi spun despre alianţa formată pe la spatele Washingtonului.

— Irakul şi Coreea de Nord?

— Nu, ăsta e doar vârful aisbergului, insistă Rajiv. Babilonul se scaldă în petrodolari şi îi foloseşte ca să cumpere aliaţi. Nu doar pe nord-coreeni. China. India. Pakistan. Venezuela. Uniunea Europeană. Lucente.

Bennett tresări.

— Salvador Lucente.

— Cumpărat şi plătit de Al-Hassani.

— Eşti sigură că nu e vorba despre altceva?

Rajiv scutură din cap. Părea că un nor se adună deasupra ei, tocmai când pomenea numele lui Lucente.

Bennett nu ştia dacă să o creadă sau nu. Secretarul general avea ambiţiile lui, ştia foarte bine. În clipa asta putea să se împace cu Al-Hassani, dar totul se putea schimba cât ai clipi. Totuşi, până acum nimic nu era clar.

— Aşadar, întrebă el, de ce m-ai sunat?

Pe obrajii lui Rajiv începură să curgă lacrimi.

— Ţi-am spus, Jonathan, n-am ştiut cu cine altcineva să vorbesc, recunoscu ea, ştergându-şi ochii, fără să se oprească din plâns. Când am aflat ce se va întâmpla, am fost oripilată. Dar nu aveam cum să-i opresc. Niciodată nu mi-am imaginat că Tariq şi nord-coreenii vor recurge la un atac nuclear. Nu asta am vrut. Trebuie să mă crezi.

— Cum să te cred? Tocmai ai recunoscut că ai pus la cale asasinarea preşedintelui Statelor Unite.

— Dar nu cu arme nucleare, insistă Rajiv, scuturându-se de plâns. Am vrut să umilesc America, nu să o anihilez. Am vrut să echilibrez cumva lucrurile, nu să le dau peste cap.

Bennett tăcu timp de câteva minute, privind-o cum plângea, cântărind implicaţiile a ceea ce auzise şi întrebându-se ce mai urma. Adevărul era că habar n-avea ce se mai pusese la cale şi nici cât timp avea la dispoziţie.

— *Ce am făcut?* suspina Rajiv. *Mi-am ucis soţul. Mi-am ucis cel mai bun prieten. M-am făcut de râs…*

Nu reuşi să termine propoziţia. Încercă să se stăpânească, dar nu reuşi. Se ridică, se scutură de praf şi se îndreptă spre Bennett. El rămase nemişcat. Cu cât se apropia, cu atât arăta mai plăpândă şi tremura, tremura şi pălea. Lui aproape că îi era milă de ea.

Ţinea pistolul într-o mână. Cu cealaltă scoase din buzunar un stick. I-l întinse.

— Ţine, zise, mai mult şoptit. Vreau să-l păstrezi.

— Ce e? întrebă el, luându-l.

— Totul, răspunse ea, ştergându-şi ochii. Nume. Date. Locuri. Sume. Planuri. Fotografii digitale şi documente. Conturi. Coduri

SWIFT. Toată conspiraţia. Aş vrea să fi fost mai mult. Îmi pare rău că e prea târziu. Dar…

Vocea i se stinse. Ochii îi luceau, pupilele îi erau dilatate.

— Tu crezi în rai, nu-i aşa, Jonathan?

Bennett aprobă din cap, surprins de întrebare.

— Crezi că Erin e acolo?

— Da, ştiu că e acolo, Indira.

— Când o să ajungi acolo, când o s-o vezi, te rog, spune-i că îmi pare rău, da? vorbi Rajiv, cu lacrimile pornind din nou în valuri. Pentru tot.

— O să-i zici tu, când va veni vremea, făcu Bennett, întrebându-se, brusc, dacă era pregătită pentru Evanghelie.

Dar ea scutură din cap şi îi evită privirea.

— Nu, rosti ea, mai mult pentru sine. Pentru mine e prea târziu.

— Nu e, Indira. Isus te iubeşte. A murit pentru tine. Vrea să te ierte. Tot ce trebuie să faci este să spui da.

— Nu pot, Jonathan, răspunse ea, dându-se înapoi şi refuzând să-l privească în ochi. Eu mi-am făcut treaba. Mi-am pecetluit credinţa. Nu mă pot întoarce, chiar dacă aş vrea.

— Nu e prea târziu, Indira.

— Este, zise ea, mergând spre uşă.

— Nu e, insistă Bennett. Atâta timp cât mai trăieşti, atâta timp cât mai respiri, încă este timp. Roagă-te cu mine chiar acum, încredinţează-ţi viaţa lui Isus.

— Nu pot, făcu ea, cu trupul scuturat de suspine.

— Poţi. O să-ţi arăt cum. O să te însoţesc.

— Nu, spuse Rajiv brusc, cu un aer hotărât, care părea să soarbă tot oxigenul din încăpere. E prea târziu. S-a terminat. Îmi pare rău.

Şi, înainte ca Bennett să reacţioneze, îşi băgă pistolul în gură şi apăsă pe trăgaci.

71

9:54 a.m.
Tabăra 15, Coreea de Nord

Împuşcătura unui pistol automat răsună în aer.

În timp ce elicopterul Black Hawk se apropia de creastă, israelienii deschiseră focul şi dădură drumul rachetelor spre turnurile de pază, antenele radio, reţelele electrice şi spre echipamentul telefonic. În plus, îi doborâră pe toţi paznicii de la sol care păreau înarmaţi. O clipă mai târziu, căpitanul Arik Gilad îşi împinse oamenii de la spate, îmboldindu-i spre uşile deschise ale elicopterului.

— *Hai, hai, hai!*

O duzină de agenţi de comando îşi dădură drumul pe frânghii, câte şase pe fiecare parte, acoperiţi de trei lunetişti din elicopterul care acum se ridica şi survola tabăra. Gilad fu ultimul lăsat jos, dar, odată ajuns pe pământ, împărţi echipa în două şi preluă conducerea jumătăţii „Cavalerul Roşu Unu”.

*

Bennett era şocat.

Se holba la corpul lipsit de viaţă al Indirei Rajiv. Şi la cei doi agenţi ai Legiunii pe care ea îi împuşcase mai devreme. Se uita la sângele de pe podea. Apoi auzi un elicopter şi focuri de armă, iar camera începu să se învârtă.

*

Gilad se mişca repede.

Cu rafale scurte şi azvârlind două grenade printr-o uşă apropiată, îndrăzneţul căpitan israelian îşi conduse echipa în blocul de celule D-6. Cu ajutorul unor imagini termale primite de la un satelit de spionaj aflat pe orbită geosincronă deasupra Coreei şi a ultimelor informaţii obţinute de cârtiţa israeliană din Pyongyang, şeful Mossadului, Avi Zadok, şi echipa lui restrânseseră lista cu posibile locuri în care se putea afla Bennett la cinci clădiri.

Gilad mai azvârli o grenadă după colţ, apoi se furişă repede. Nu văzu pe nimeni, aşa că sări peste corpurile celor două gărzi şi le făcu semn oamenilor lui să-l urmeze.

Auzea rachetele aruncate din Black Hawk şi se ruga să le fie binecuvântate eforturile de a tăia toate liniile de comunicaţii cu lumea exterioară. Dacă nord-coreenii se prindeau ce voiau să facă, aveau să fie terminaţi. Tabăra ar fi fost invadată înainte ca ei să-l găsească pe Bennett.

Un potop de împuşcături de mitralieră se auzi de undeva de pe holul întunecat. Gilad se uită la ceas şi înjură. Aveau la dispoziţie doar douăzeci de minute, dintre care două erau pentru a-l căra pe Bennett la elicopter, în cazul în care nu putea să meargă. Pentru acţiunea de aici aveau şase minute la dispoziţie. Deja trecuseră patru şi încă întâmpinau rezistenţă.

Folosindu-se de semne cu mâna, le ordonă oamenilor lui să-şi pună echipamentul pentru vedere nocturnă, apoi dădu ordinul. El şi secundul lui goneau acum pe coridor, trăgând în orice şi în oricine mişca. Când împuşcăturile se opriră, făcu semn către doi dintre oamenii lui să vină după el, în timp ce alţi doi rămaseră la uşă.

Gilad se uită în stânga, apoi în dreapta. Nu văzu pe nimeni, îşi trimise adjunctul într-o parte, iar el o luă în partea cealaltă, fiecare dintre ei însoţiţi de încă un om. În spatele lui se auziră focuri de armă. Auzi un strigăt. Cineva striga în ebraică. Avea un om rănit.

Se uită iar la ceas. Trebuia să ajungă în următoarea clădire în patruzeci şi trei de secunde. Era prea puţin. Un intens schimb de focuri răzbătea acum în curte. Gilad auzea mitralierele M240H ale elicopterului, sfârtecând totul în calea lor. Dar trebuia să îl scoată pe Bennett de acolo şi încă nici urmă de el.

*

Preşedintele era livid.

— Cum adică un elicopter Black Hawk tocmai a intrat în spaţiul aerian nord-coreean? strigă el la generalul Stephens. Cum naiba e posibil?

Stephens recunoscu că nu ştia. Potrivit unui avion de recunoaştere american, un Black Hawk UH-60 neidentificat

fusese localizat la o sută şaizeci de kilometri est de Pyongyang, zburând ca într-o misiune a forţelor speciale, jos şi repede deasupra Mării Japoniei.

— Era unul de-al nostru? întrebă James, spumegând.

— Nu credem, domnule.

— Nu credeţi sau habar n-aveţi – nu e acelaşi lucru, ştii doar.

— Verificăm, domnule, încercă Stephens să-l convingă. Dar nimeni nu a autorizat aşa ceva.

James era furios, patrula prin birou şi încerca să îşi închipuie reacţia nord-coreenilor dacă aveau să afle şi ei.

— Cât mai este până când loveşte prima rachetă?

— Şase minute, poate opt.

— Primul impact?

— Palatul prezidenţial, Ministerul Apărării şi Centrul de comandă al rachetelor.

— Apoi?

— Dumneavoastră aveţi toate ţintele, domnule preşedinte, îi aminti generalul. În următoarele zece minute, şase mii de rachete de croazieră vor transforma Coreea de Nord într-o mare de foc.

— Încotro se îndrepta elicopterul ăla?

— Nu ştim, domnule.

— Voi ce credeţi?

— Ultimele imagini îl arătau undeva în provincia Hamgyong de Sud, domnule preşedinte.

— Ce e acolo?

— Nimic interesant, domnule. O grămadă de baze militare. Silozuri cu rachete. O tabără de prizonieri sau două.

Sună telefonul. Stephens răspunse de la primul apel, ascultă atent, apoi puse receptorul jos.

— Ce e? întrebă James.

— Era vicepreşedintele Trainor, domnule.

— Ce zice?

— Tocmai a vorbit cu Avi Zadok.

— Şi?

— Israelienii au informaţii potrivit cărora Jon Bennett se află în tabăra de prizonieri din Yodok, în provincia Hamgyong de Sud, spuse Stephens, reproducând ceea ce aflase de la Trainor.

Au trimis o echipă de intervenţii speciale să îl scoată de acolo. Premierul Doron a vrut să ştiţi.

Toată culoarea din obrajii preşedintelui dispăru.

— Vrei să spui că Jon Bennett e la Yodok? îl întrebă el pe Stephens.

— Se pare că da, domnule.

James se uită la harta de război digitală, de pe peretele din biroul lui Stephens. Vedea urmele rachetelor care se îndreptau spre şase mii de ţinte nord-coreene, inclusiv provincia Hamgyong de Sud.

— Dumnezeule, ce am făcut?

*

Era uimit să vadă un alt om viu.

Era şi mai uimit să audă pe cineva vorbind cu accent israelian.

— Domnule Bennett, sunt căpitanul Arik Gilad. Eu şi oamenii mei suntem aici ca să vă salvăm. Puteţi umbla?

Nu putea răspunde, nu putea gândi. Îl apucă pe bărbat de umăr să se sprijine şi scutură din cap.

Oamenii lui Gilad stabiliră o zonă de securitate, în timp ce el îl ajuta pe Bennett să se urce pe o targă pliantă. Căpitanul apucă din spate, iar unul dintre colegii lui din faţă. Alţi doi îi acoperiră şi începură să-şi croiască drum afară din închisoare.

Pentru prima dată, Gilad folosi radioul şi chemă elicopterul să aterizeze pe acoperişul blocului de celule D-6. Ordonă echipei „Cavalerul Roşu Doi” să o ia înainte şi să asigure zona. Apoi îl purtară pe Bennett printr-o ploaie de gloanţe câteva etaje, îl urcară în elicopter şi prinseră targa de podea.

Bennett se întoarse şi văzu un membru al comandoului rănit, care fu adus şi el în elicopter. Colegii lui se străduiau să îl ţină în viaţă. Sângera puternic. Elicopterul începu să se ridice. Jos, auzea şi mai multe împuşcături. Gloanţele se loveau de părţile laterale ale elicopterului. Cineva îi înfipse un ac în braţ şi încercă să-i pună masca de oxigen pe faţă. Dar el scutură furios din cap. Voia să spună ceva mai întâi, deşi nu era sigur că putea.

— Mulţumesc, domnilor, zise el, în cele din urmă, cu privirea înceţoşată. Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Medicul israelian care avea grijă de el îi răspunse ceva. Nu

auzi nimic din cauza zgomotului. Dar reuşi să citească sinceritatea din ochii tânărului şi, în ciuda haosului şi a sângelui din jur, se simţi în siguranţă pentru prima dată după câteva zile. Respiră uşurat şi se întoarse să se uite pe geam. Atunci o zări, fulgerând orizontul, lăsând în urmă o dâră de sute de kilometri lungime. Văzu o lumină albă orbitoare şi apoi pe Isus.

72

9:04 p.m., ora de est
Centrul de comandă de la Mount Weather

— *Zece secunde, domnule preşedinte.*

Regizorul de platou făcu semn spre camera în care privea, în timp ce un asistent îi retuşa machiajul, iar altul îl pieptăna. În tot balamucul din ultima clipă, generalul Stephens îi strecură lui James un bilet pe care scria simplu: „Impact."

— *Cinci secunde.*

James aprobă din cap, apoi strecură biletul în buzunarul sacoului.

— *Patru… trei…*

Regizorul de platou se opri din numărătoare şi continuă cu gesturi.

— *Doi… unu…*

James îşi drese vocea şi începu.

— Bună seara tuturor concetăţenilor americani şi celor care ne urmăresc din întreaga lume. Numele meu este Lee Alexander James. În ultimii câţiva ani, am lucrat în administraţia MacPherson, ca secretar al Homeland Security. Timp de câteva zile, am fost vicepreşedinte, la cererea dragului meu prieten Bill Oaks. În seara aceasta însă, vă vorbesc în calitate de preşedinte al Statelor Unite. Vă voi explica îndată evenimentele terifiante care ne-au condus aici şi care m-au adus pe mine pe acest scaun. Vă voi explica ce face guvernul nostru pentru a avea grijă de toţi cei care suferă în această clipă. Dar mai întâi trebuie să vă spun că Statele Unite sunt în război.

*

Mustafa Al-Hassani şi Khalid Tariq se uitau împreună la televizor.

Şi zâmbeau. Amândoi auziseră prima dată despre uciderea preşedintelui Oaks cu mai puţin de treizeci de minute în urmă, într-un buletin de ştiri al BBC. Amândoi le cerură asistenţilor din

jurul lor să se potolească, să facă liniște și să dea mai tare volumul televizorului din biroul personal al lui Al-Hassani.

— Dovezi de necontestat arată implicarea directă și premeditată a Coreei de Nord în atacurile atomice împotriva țării noastre, zise James în fața unei audiențe globale, care era estimată la trei miliarde de oameni. Prin munca hotărâtă și susținută a agențiilor noastre de investigații și cu ajutorul extraordinar dat de guvernele și agențiile de informații din întreaga lume, am aflat, fără urmă de îndoială, că liderii Coreei de Nord au plănuit aceste atacuri, în speranța că ne vor decapita guvernul și vor prelua nu doar Coreea de Sud, ci și Japonia. În această seară vă voi arăta dovezile și dâra terorii care duce direct la Pyongyang.

Tariq se întoarse și îl privi pe șeful lui. Al-Hassani doar dădu din cap, savurând tot ce vedea și auzea.

— Mai întâi însă, trebuie să vă spun, continuă James, că, în calitate de comandant-șef, nu aștept ca alte atacuri să lovească poporul nostru și nici nu îi voi recompensa pe cei care ne-au declarat război. Operațiunea Justiție Asiatică este în desfășurare. La această oră, forțele militare americane – sub ordinul meu – au lansat o ripostă nucleară împotriva guvernului Coreei de Nord.

Al-Hassani se întinse și strânse blând mâna lui Tariq.

— În decursul următoarei ore, explică președintele, vă voi oferi câte detalii pot. Vă rog să înțelegeți că nevoile noastre naționale de securitate nu îmi permit să dezvălui tot. Dar vreau să vă arăt, sincer și deschis, atât cât îmi este permis. Pentru că meritați să știți adevărul. Meritați să știți…

Al-Hassani clipi o dată, apoi de două ori. Se întoarse spre Tariq, apoi din nou spre televizor.

— Ce s-a întâmplat?, strigă el. Unde a dispărut președintele?

*

Lui Lucente îi căzu fața.

Se întoarse spre premierul Zhao, apoi spre inexplicabilul de la televizor. Nu mai era nimic pe ecran, doar un scaun gol. Cu o clipă în urmă, președintele Statelor Unite făcea o declarație televizată, iar în momentul următor se volatilizase.

— Ce e asta? întrebă Zhao. O glumă?

Le ordonă oamenilor lui să schimbe canalele, lucru pe care îl făcură, dar toate arătau aceeaşi imagine – un birou mare, un steag american, un dulap cu cărţi, o comodă şi un scaun gol, de pe care preşedintele vorbise cu câteva secunde în urmă.

— Unde e? repetă Zhao. Ce s-a întâmplat cu preşedintele?

*

Postul de comandă Tango era cuprins de haos.

Mii de rachete şi bombe inteligente îşi loveau ţintele. Imaginile din satelit arătau că totul se desfăşura conform planului, distrugeau Coreea de Nord, prinsă cu garda jos. Dar generalul Garrett avea haosul în mâini. Preşedintele Coreei de Sud nu mai era. Nici comandantul armatei sud-coreene. Fuseseră chiar lângă el. Se uitau împreună la discursul preşedintelui James, în timp ce urmăreau şi primele minute ale războiului. Dar, în acelaşi timp cu James, dispăruseră şi cei doi coreeni.

*

Dmitri Galishnikov se ridică încet în picioare.

Ochii îi erau lipiţi de televizor. Soţia lui ţipa. El tremura. Era îngrozit de necunoscut. Era îngrozit de ceea ce înţelese brusc.

— Aşadar, murmură el, abia auzit, Eli avea dreptate. Cu toţii aveau dreptate.

Ca să fie sigur, luă telefonul şi o sună pe Miriam Gozol, vicepreşedintele lui de marketing. Nu răspunse nimeni, aşa că încercă pe mobil. Din nou, niciun răspuns. O sună pe Natasha Barak, acasă. Niciun răspuns. O sună pe mobil. Niciun răspuns. Îi sună pe toţi cei care credeau în profeţiile mesianice, pe toţi cei de care-şi aducea aminte. Niciunul nu era de găsit.

Asta era, îşi zise Galishnikov. Tot ce încercaseră să îi spună Eli şi Bennett şi Miriam şi Natasha era adevărat. Totul. Nu mai avea nicio urmă de îndoială. *Yeshua* era Mesia. Venise după adevăraţii lui credincioşi. Îi ridicase la cer, iar el şi soţia lui rămăseseră aici. Nimic altceva nu explica ceea ce tocmai văzuse. Ei rataseră ocazia.

Se prăbuşi la podea şi imploră milă pentru el, pentru soţia lui, pentru copiii lor. Fiindcă ştia acum cu o certitudine care aproape îl paraliză că tot răul de care lumea avea parte era doar o anticipare a ceea ce urma.

EPILOG

Un fel de beznă se lăsă peste ei.

Galishnikov abia dormise în ultima săptămână şi ceva. La fel soţia lui. De când cu „dispariţiile”, nu ieşiseră din birourile lor de la Medexco, din Tel Aviv, nici măcar o dată, în ciuda faptului că preţul petrolului explodase la o mie de euro pe baril. Nu-şi verificaseră acţiunile, nu vorbiseră cu niciun contabil sau consilier financiar – nici măcar nu le trecuse prin cap să facă asta –, deşi aurul atinsese vârful de două mii cinci sute de euro pe uncie, iar mare parte dintre posesiunile lor erau în aur, de la Ziua Devastării, din octombrie anul trecut. Pentru ei, mâncarea îşi pierduse gustul. Subzistau cu fructe, câţiva biscuiţi şi câte o înghiţitură de suc sau de apă, când şi când, şi numai pentru că menajera lor, o filipineză care se temea pentru sănătatea lor, tot insista.

Izolaţi în palatul lor din stuc şi sticlă, cu vedere spre Mediterana strălucitoare, nu făceau decât să se uite la ştiri şi să navigheze pe internet, să afle ce s-a mai întâmplat. Şi vorbeau la telefon cu familia sau cu prietenii din Israel sau de prin lume de câte ori puteau, deşi liniile erau adesea blocate. Şi duceau dorul prietenilor lor Erin, Jon şi Eli Mordechai. Şi citeau din Scriptură în toiul nopţii. Împreună, citiseră deja tot Noul Testament, de trei ori, de la cap la coadă. Galishnikov îl mai citise de două ori, singur, parcurgând, în acelaşi timp, profeţiile lui Daniel şi Ezechiel, ale lui Ieremia şi Isaia, încercând cu disperare să găsească o explicaţie pentru cele întâmplate şi dorindu-şi cu înverşunare să se pregătească pentru tot ce urma. Regreta că nu îi ascultase pe Eli şi pe Jon atunci când avusese ocazia.

Aproape toată viaţa fusese îngrozit de ideea de a merge la sinagogă de Sabat, cu atât mai puţin îi plăcuse să-l asculte pe rabin citind săptămânal din Tora. Acum însă nu se mai sătura de Cuvântul lui Dumnezeu. Într-adevăr, doar atunci când citea Biblia sau când i-o citea Katya cu voce tare, senzaţia de depresie şi răul din jurul lui păreau să se ridice, chiar şi numai pentru

moment.

În ciuda a tot ceea ce studiase, se simţea în continuare atras de cuvintele apostolului Pavel, din Epistola întâi către Tesaloniceni:

> *Căci însuşi Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer, şi întâi vor învia cei morţi în Hristos.*
>
> *Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul.*
>
> *Mângâiaţi-vă dar unii pe alţii cu aceste cuvinte.*

Asta se întâmplase? Galishnikov tânjea să ştie. Oare adevăraţii discipoli ai lui *Yeshua HaMaschiach* – Mesia Isus – fuseseră luaţi cu El, în Ceruri, aşa cum spusese Scriptura cu două mii de ani în urmă, aşa cum Eli şi Jon şi mulţi alţii ca ei predicaseră în ultimii câţiva ani? În clipa în care preşedintele american dispăruse, la televizor, se şi gândise la asta, la fel făcuse Katya. La început ezitaseră să creadă, dar, cu cât încercau mai mult să găsească o posibilă explicaţie, cu atât le părea mai plauzibil.

Internetul era plin de teorii ale conspiraţiei şi de afirmaţii trăsnite, potrivit cărora, în sfârşit, veniseră extratereştrii sau avusese loc invazia „răpitorilor de cadavre”. Unii insistau că era vorba despre o ciudată combustie spontană. Alţii, că era un fel de efect al încălzirii globale şi al electricităţii statice. Dar niciuna dintre ele nu îl convingea pe Galishnikov.

Dimpotrivă, cu cât citea mai multe articole şi cărţi online ale creştinilor evanghelişti şi ale evreilor mesianici care predicau Ridicarea la Cer, cu atât era mai convins că tocmai trăiseră una dintre cele mai dramatice profeţii din Biblie. Desigur, asta însemna că, într-o bună zi – poate chiar mai curând decât credeau vor avea incredibilul privilegiu de a-l întâlni pe Eli în rai. Se vor plimba alături de Jon şi de Erin, de Natasha Barak şi de mulţi alţi oameni dragi. Totuşi, astfel de gânduri îl speriau în aceeaşi măsură în care îl bucurau, pentru că presupunea ca noi diavoli să vină, unii mai înfricoşători decât cei de până atunci.

În dimineaţa celei de-a noua zile, chiar înainte să se facă ora şase, telefonul al cărui număr nu era public, din biroul lor de acasă, începu să sune. Galishnikov îşi ridică privirea din laptopul în faţa căruia îşi petrecuse întreaga noapte, studiind Apocalipsa. Se frecă la ochii înroşiţi şi se uită cine suna. Un val de adrenalină îi trecu, brusc, prin corp. Ridică imediat.

— Alo? zise el, cu voce istovită.

— Dmitri Galishnikov? întrebă o voce de femeie tânără, care suna aproape la fel de obosită ca a lui.

— Da, eu sunt.

— Foarte bine, rămâneţi pentru prim-ministrul Doron.

Îşi ţinu respiraţia. De ce îl suna? Ce însemna asta?

Katya îl bătu deodată pe umăr.

— Cafea? şopti ea.

Luat prin surprindere, dădu din cap şi îi strânse mâna recunoscător, apoi interveni Doron.

— Dmitri, tu eşti? se auzi vocea familiară a vechiului său prieten.

— Da, David, eu sunt, zise el, prea apropiat de premier ca să se poarte formal, mai ales acum. Cum eşti?

— Neoficial?

— Desigur.

— Aş minţi dacă aş spune că nu sunt speriat, recunoscu Doron. Toţi aliaţii noştri s-au dus, Dmitri. Toţi. Şi nu ştiu ce să fac.

— Nu înţeleg. Cum adică toţi aliaţii noştri s-au dus?

— Adică, Mossadul estimează că treizeci şi nouă de lideri mondiali au dispărut – toţi din ţări care ne sunt prietene. Nu doar preşedintele Statelor Unite. Şi prim-miniştrii Marii Britanii, Canadei, Australiei. Preşedintele Coreei de Sud, preşedintele Africii de Sud şi mulţi alţii ca ei.

Galishnikov se simţi ca şi cum cineva tocmai l-ar fi lovit în stomac. Urmărise toate evenimentele petrecute în lume, dar se gândise la ei în termeni personali, ca la nişte prieteni şi colegi, iar în termeni spirituali încercase să potrivească totul cu ceea ce spunea Biblia. Nu se gândise deloc la ei în termeni geopolitici, cu atât mai puţin la felul în care toate acestea îi afectau ţara. Dar

Doron avea dreptate. Liderul israelian tocmai trecuse de la situaţia în care toţi duşmanii lui fuseseră arşi – ceea ce-l făcuse să se simtă puternic, aproape invincibil – la a afla că aliaţii lui dispăruseră pur şi simplu. Iar deznădejdea din vocea lui era palpabilă.

— Dumnezeule, zise Galishnikov, în cele din urmă, când văzu totul într-o altă formă şi îşi dori, din nou, ca Jon şi Eli să fie acolo, să îl înveţe tot ce avea nevoie să ştie. Pot să te ajut cu ceva?

— Eşti foarte amabil, Dmitri, răspunse Doron cu blândeţe. Mărturisesc, de asta te-am sunat. Aş vrea să vii cu mine la Roma, mâine, apoi la Babilon, peste câteva zile. Poate veni şi Katya, dacă vreţi să rămâneţi împreună.

— Sigur că da, dar de ce la Roma şi la Babilon?

— Salvador Lucente tocmai m-a sunat de la un summit de urgenţă. Îi adună pe toţi liderii din lume, care au mai rămas, să discute despre criză.

— Ce ai aflat, mai exact, David?

— E un haos absolut, Dmitri. Avi Zadok a vorbit cu sursele lui şi mi-a spus că estimările iniţiale arată că cei dispăruţi se apropie de un miliard.

Galishnikov trase aer în piept. Părea imposibil.

— Alte zeci de mii au murit din cauza haosului creat de dispariţii, continuă Doron. Şi asta pe lângă faptul că patru oraşe americane au fost şterse de pe faţa pământului. Manhattan nu mai e, bursa din New York şi NASDAQ nu mai sunt. Washingtonul e o ruină care mocneşte, împreună cu Casa Albă, Capitoliul şi Trezoreria. Dolarul şi-a pierdut valoarea. Yenul la fel. Doar euro mai rezistă, dar asta mai mult pentru că Europa a scăpat aproape neatinsă din toate astea. Nu sunt sigur cum, dar ei nu par să fi pierdut prea mulţi oameni, comparativ cu alte zone. Între timp, preţurile aurului, petrolului şi alimentelor sunt în creştere. Dar nu trebuie să-ţi spun eu asta. Ideea e că lumea a devenit cât se poate de instabilă, iar Israelul, mă tem, cât se poate de vulnerabil. Lucente sugerează să mergem de la Roma la Babilon ca să stăm o vreme pe lângă Al-Hassani. Vrea să punem la cale un fel de tratat de pace regional – chiar şi unul temporar,

ceva care să dureze măcar cinci-zece ani sau aşa ceva. El crede că uniţi am extrage mai mult petrol şi astfel am încerca să refacem pieţele financiare internaţionale. Să fiu sincer, Dmitri, având în vedere toate cele întâmplate, înclin să fiu de acord cu el şi aş fi recunoscător dacă ni te-ai alătura.

Brusc, Galishnikov fu cuprins de o teamă pe care n-o mai simţise niciodată. Nici în Rusia. Nici în timpul petrecut în armata israeliană. Nici în anii în care se ocupase de afaceri. Bazându-se pe propria analiză a profeţiilor şi pe ceea ce citise în jurnalul lui Eli, văzu clar, deodată, ceea ce venea spre el ca un mărfar. Şi nu putea face nimic să îl oprească, iar asta îl speria şi mai mult. Lucente şi Al-Hassani erau pe cale să îl convingă pe Doron să semneze „un legământ trainic cu mulţi", exact cum prezisese profetul Daniel. Al Treilea Templu era aproape de finalizare. Sacrificiile zilnice trebuiau să înceapă. Babilonul se ridicase precum pasărea phoenix din cenuşă. Iar biserica nu mai era. El şi Katya pierduseră barca, se pare. Acum, se îndreptau cu capul înainte spre ceea ce Scriptura numea „Marele Necaz", iar asta însemna că urmează ce-i mai rău.

— Lasă-mă câteva ore, David, zise el încet. Aş vrea să vorbesc cu Katya mai întâi, apoi o să te sun.

— Foarte bine, răspunse Doron. Dar să nu dureze prea mult. Am nevoie de tine, prietene. Contez pe tine.

Galishnikov îi mulţumi şi închise.

— Ce e, întrebă Katya, care intră cu două ceşti cu cafea fierbinte. Arăţi de parcă ai fi văzut o stafie.

Galishnikov abia respira, abia gândea, abia vorbea. Se uită în ochii soţiei lui şi brusc începură să-i curgă lacrimile. Întotdeauna o iubise pe femeia aceea, dar acum o iubea şi mai mult. Din ziua în care se întâlniseră la Universitatea de Stat din Moscova, o dorise, avusese nevoie de ea. Nu-şi imagina viaţa fără ea. N-ar fi reuşit să supravieţuiască şi nici n-ar fi realizat atâtea în viaţă dacă n-ar fi avut-o lângă el.

Mai mult, începu să se gândească la cât de disperat şi de singur s-ar fi simţit dacă ea n-ar fi ales să-L urmeze pe *Yeshua* în aceeaşi clipă cu el, exact în momentul în care vedeau cum preşedintele James dispare chiar de sub ochii lor. Băieţii lor îi

crezuseră nebuni, iar asta le frânsese inimile. Directorii de la Medexco – cei care mai rămăseseră – crezuseră şi ei că o luaseră razna. Dar nu conta, îşi dădu el seama. Nu mai conta. Toate lucrurile în care credeau, tot ce era valoros pentru ei se schimbase într-o clipă. Începea să se gândească doar la ororile care îi aşteptau. Cel puţin nu mai avea nicio îndoială în privinţa locului în care ei doi îşi vor petrece eternitatea – şi unde îi vor aştepta şi prietenii lor –, iar asta îi dădea cumva o stare de linişte, un calm care îl ajuta să înfrunte ceea ce urma.

Galishnikov luă una dintre cănile fierbinţi din mâinile soţiei lui dragi şi o rugă să se aşeze. Aveau decizii de luat, îi zise, şi încă într-un timp foarte scurt. Îi povesti despre ce vorbise cu Doron, apoi luă de pe biroul lui Biblia legată în piele, cea pe care Erin şi Jon le-o dăduseră la nuntă. Deschise la pasajul din Scriptură pe care îl studiase şi îl subliniase câteva ore mai devreme, îşi puse ochelarii şi îi explică şi Katyei că apostolul Petru vorbea în a doua epistolă, în capitolul trei, despre „zilele din urmă” şi despre venirea judecăţii lui Dumnezeu.

— „Ziua Domnului însă va veni ca un hoţ, începu el să spună. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cereşti se vor topi de mare căldură, şi pământul, cu tot ce este pe el, va arde. Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiţi voi, printr-o purtare sfântă şi evlavioasă?”

Se opri pentru o clipă, apoi îşi scoase ochelarii.

— Asta este singura întrebare pe care trebuie să ne-o punem, draga mea, vorbi el, în cele din urmă. Petru ne încurajează să ne trăim vieţile în sfinţenie şi cucernicie. Câteva versete mai departe, el ne zice: „siliţi-vă să fiţi găsiţi înaintea Lui fără prihană, fără vină, şi în pace”. Asta e tot ce vreau acum, Katya. Vreau să fiu fără prihană şi fără vină în faţa Domnului nostru atunci când îl vom întâlni. Nu vreau să îi fie ruşine de noi. Nu vreau să se lepede de noi atunci când ne vom pleca în faţa Lui în ceruri.

— Şi eu, rosti Katya, căreia lacrimile îi udau obrajii.

Galishnikov o luă în braţe şi o strânse cu drag.

— Te iubesc, scumpo.

— Şi eu te iubesc, Dmitri.

— Eşti pregătită pentru toate astea? întrebă el.

— Nu ştiu, recunoscu ea. Vreau să fiu, dar sunt prea speriată.

— Şi eu sunt, scumpo, şi eu. Într-o zi – poate curând – aş vrea să am minunatul privilegiu de a-l privi pe *Yeshua* al nostru, Regele Regilor şi Domnul Domnilor, spunându-ţi: „Minunat, Katya, buna şi credincioasa mea slujitoare. Ai fost credincioasă, deşi ţi-am oferit puţine. Acum o să-ţi dăruiesc mai multe. Bucură-te de generozitatea Stăpânului tău.” Iar tu să îl vezi că îmi zice şi mie acelaşi lucru.

— Atunci nu putem merge la Roma mâine, vorbi Katya, în timp ce lacrimile continuau să-i cadă pe obraji. Şi nici la Babilon.

— Şi ce trebuie să facem? întrebă el, plângând cu hohote. Ce ar trebui să facem?

— Să predicăm Scriptura, cred, răspunse ea, strângându-l în braţe. Să predicăm şi să ne rugăm, să folosim banii pe care El ni i-a dat pentru a-L preamări pe El, în timpul ce ne-a mai rămas.

— Bătrânul ăsta evreu rus nu prea-i predicator, mă tem, spuse el, ştergându-i lacrimile. Era chemarea lui Eli, nu a mea.

— Cine ştie, Dmitri? zise ea, revenindu-i strălucirea în ochii înroşiţi. Amândoi am fi surprinşi de felul în care Domnul ne alege în aceste ultime zile.

— Poate că da, făcu el, suspinând. Dar de unde să încep?

Katya se întoarse şi se uită spre laptopul de pe biroul din spatele lor.

— Ce zici de un e-mail? întrebă ea.

O clipă mai târziu, compuneau prima lor epistolă online, unul lângă altul.

Către: Cei 9 214 angajaţi ai Medexco din întreaga lume

De la: Dmitri şi Katya Galishnikov

Subiect: Descoperiţi lucrurile care contează cel mai mult

Dragi prieteni, vrem să vă spunem o poveste – veşti bune, printre cele rele – şi sperăm că veţi avea răbdare să

vă povestim ce ne-a schimbat viaţa. Exact acum nouă zile, când lumea începea să-şi piardă controlul, noi doi am descoperit cât de mult ne iubeşte Dumnezeu şi ce plan minunat are pentru vieţile noastre, aşa că nimic nu ne-ar plăcea mai mult decât să descoperiţi şi voi că Dumnezeu vă iubeşte…

E ADEVĂRAT?

Ca să aflaţi mai multe despre documentarea la această carte, ca să urmăriţi ultimele evenimente politice, economice şi militare din Orientul Mijlociu şi din lume, ca să descoperiţi mai multe despre proiectul Joshua Fund, „de binecuvântare a Israelului şi a vecinilor lui, în numele lui Isus, potrivit Genezei 12:1-3" şi despre strategia noastră umanitară intitulată „Operaţiunea Epicentrul", vă rugăm să vizitaţi:

www.joelrosenberg.com
www.joshuafund.net

De asemenea, dacă vreţi să fiţi siguri că veţi primi prin e-mail noutăţile şi analizele geopolitice ale lui Joel C. Rosenberg, înregistraţi-vă.

MULŢUMIRI

Când scrii primul roman, speri ca părinţii tăi să îl poată găsi într-o librărie aflată la mai puţin de o sută cincizeci de kilometri de casa lor. Tot ce e peste asta reprezintă un miracol, iar eu am avut parte de miracolul de a scrie nu doar un roman, ci chiar cinci.

Timpul şi spaţiul nu îmi permit nici măcar să încep să mulţumesc tuturor celor care au făcut seria *Ultimul jihad* atât de specială şi de accesibilă cititorilor din SUA, din Canada şi din întreaga lume. Dar tuturor celor pe care i-am numit în mulţumirile din celelalte cărţi daţi-mi voie să le mai mulţumesc încă o dată, din adâncul sufletului, în special întregii echipe de la Editura Tyndale şi celor de la PR, precum şi lui Scott Miller, de la Trident Media Group, extraordinarul meu agent literar.

Multe, multe mulţumiri echipei noastre de la Fundaţia Joshua, pentru că a transpus mica noastră viziune iniţială cu privire la binecuvântarea Israelului şi a vecinilor lui într-o realitate vie şi mereu în expansiune: Edward şi Kailea Hunt, Tim şi Carolyn Lugbill, Steve şi Barb Klemke, Amy Knapp, John şi Cheryl Moser şi June „Bubbe" Meyers. Mulţumiri numeroşilor noştri aliaţi strategici şi parteneri tăcuţi din SUA, Canada şi Europa. Mulţumiri tuturor celor din familia Calvary Chapel – în special celor din Rio Rancho şi Albuquerque, New Mexico –, pentru tot ce aţi făcut ca să ne ajutaţi. Cuvintele nu pot exprima cum se cuvine cât de mult vă iubim şi vă apreciem pe toţi.

În sfârşit, şi cel mai important, vreau să-mi exprim profunda recunoştinţă pentru Lynn, dragostea vieţii mele şi cel mai mare dar pe care mi l-a făcut Dumnezeu, pe lângă mântuire; celor patru fii minunaţi ai mei – Caleb, Jacob, Jonah şi Noah; întregii familii a lui Lynn; şi părinţilor mei, Len şi Mary Rosenberg, precum şi întregii echipe Rosenberg. Fie ca niciodată să nu uităm cât de binecuvântaţi suntem de marea compasiune şi dragoste a lui Dumnezeu şi să nu precupeţim niciun efort pe care îl putem face pentru a-i binecuvânta şi pe alţii în numele Lui neîntrecut.

{1} *Ezechiel,* 37:10; citatele din Biblie sunt din versiunea Dumitru Cornilescu (n. tr.).

{2} Comandamentul Flotei de Submarine din Atlantic (n. tr.).

{3} Comandamentul Flotei de Submarine din Pacific (n. tr.).

{4} Bună dimineaţa, în limba ebraică (n. tr.).

{5} Felicitări, în limba ebraică (n. tr.).